

ТОМАС ХАРИС

ХАНИБАЛ

Част 3 от „Ханибал Лектър“

Превод от английски: Владимир Германов, 1999

chitanka.info

I ВАШИНГТОН

ГЛАВА 1

Бих помислил, че такъв ден ще започне с трепет...

Мустангът на Кларис Старлинг избумтя нагоре по входната рампа на Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия на Масачузетс Авеню — главна квартира, взета под наем от преподобния Мун за по-икономично.

Ударната група чакаше в три превозни средства — най-отпред очукан микробус без обозначения, зад него двата черни фургона на командосите от специалния отряд, включени на ниски обороти в големия подземен гараж.

Старлинг измъкна тежката чанта с оборудването от колата си и изтича до първия микробус — бял, мръсен, с надписи РЕСТОРАНТ ЗА РАЦИ „МАРСЕЛ“ от двете страни.

Четирима мъже я наблюдаваха през отворените задни врати, докато приближаваше. Беше слабичка във възшироката униформа и се движеше бързо въпреки тежката чанта. Косата ѝ блестеше на прозрачната светлина на флуоресцентните лампи.

— Жени. Винаги закъсняват — отбеляза един полицаи от вашингтонската полиция.

За операцията отговаряше специален агент Джон Бригъм от Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия.

— Не е закъсняла — възрази той. — Извиках я, когато получихме сигнала. Сигурно идва чак от Куонтико^[1]... Ей, Старлинг, подай ми чантата.

Тя вдигна бързо ръка за поздрав.

— Здравсти, Джон.

Бригъм даде знак на навъсения цивилен шофьор и микробусът потегли навън в приятния есенен следобед още преди да затворят задните врати. Кларис Старлинг — ветеран в подобни операции — се мушна под окуляра на перископа и седна в задната част на микробуса,

максимално близо до седемдесеткилограмовия блок сух лед, който служеше за климатична инсталация, когато се налагаше да дебнат, без да включват двигателя.

Вътрешността на стария микробус бе пропита с миризма на страх и пот — като в лудница, — която не може да се премахне по никакъв начин. Отвън му бяха слагали какви ли не емблеми. Сегашните мръсни избелели надписи бяха направени едва преди половин час. Дупките от куршуми, запълнени с кит, бяха доста по-стари.

Задните стъкла бяха затъмнени и през тях се гледаше само отвътре навън. Старлинг виждаше двата черни фургона на командосите. Надяваше се да не се наложи да прекарат часове, затворени в микробуса.

Щом се обърнесе към прозорците, мъжете започваха да я оглеждат. Специален агент на ФБР Кларис Старлинг на трийсет и две изглеждаше добре за възрастта си, дори в таки униформа.

Бригъм взе бележника си от предната седалка.

— Защо все теб изпращат на лов за говна? — попита той усмихнат.

— Защото не пропускаш да ме изискаш — отвърна тя.

— За тая работа наистина си ми нужна. Само че напоследък доста често те изпращат да гониш избягали от ареста. Имам чувството, че някой в гнездото на лешоядите не те обича. Ела да работиш при мен. Да ти представя моите момчета — агенти Маркес Бърк и Джон Хеър, а това е полицай Болтън от вашингтонската полиция.

Ударният екип, съставен от хора на Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия, Администрацията за борба срещу наркотиците, командосите от специалния отряд и ФБР, беше най-добрият възможен продукт при съществуващите бюджетни ограничения във време, когато дори академията на ФБР беше затворена поради липса на средства.

Бърк и Хеър приличаха на агенти на ФБР. Полицаят от вашингтонската полиция Болтън имаше вид на съдебен пристав. Беше на около четирийсет и пет, дебел и подпухнал.

Кметът на Вашингтон след собствената си присъда за наркотици се напъваше да демонстрира безкомпромисно отношение към проблема и настояваше полицията да получава част от лаврите за

всеки по-голям удар срещу наркодилърите в града. С това се обясняваше и присъствието на Болтън.

— Тайфата на Дръмго ще „готви“ тази вечер — обясни Бригъм.

— Ивелда Дръмго. Знаех си — отвърна Старлинг без ентузиазъм. Бригъм кимна.

— Организирана е фабрика за „лед“ край рибния пазар Фелициана до реката. Нашият човек съобщи, че довечера ще обработва партида кристали. Освен това има резервация за Кайманските острови по-късно тази вечер. Повече не можем да чакаме.

Кристалният метамфетамин или „лед“, както го наричат на улицата, осигурява краткотрайно, но силно наркотично въздействие, а пристрастяването е убийствено.

— Дрогата е работа на Администрацията, но Ивелда ни е нужна заради обвинения в пренасяне на оръжия през границата на щата. В заповедта се споменават три автомата берета и няколко карабини. Освен това тя знае къде има още. Искам да се заемеш с нея, Старлинг. Вече си имала работа с госпожата. Момчетата ще ти бъдат подкрепление.

— За нас остана лесната работа — каза доволно Болтън.

— Мисля, че е по-добре да им разкажеш за Ивелда, Старлинг — обади се Бригъм.

Кларис Старлинг изчака, защото микробусът пресичаше железопътни релси и се раздрънча ужасно.

— Ивелда ще окаже съпротива — започна тя след това. — Няма вид на такава, някога е била манекен, но ще се бие с вас. Тя е вдовица на Дион Дръмго. Арестувала съм я два пъти по закона за борба с организираната престъпност, един път заедно с Дион. Последния път имаше деветмилиметров пистолет с три пълнителя, флакон нервнопаралитичен газ в чантата си и сгъваем нож в сutiена. Сега нямам представа с какво разполага. При втория арест я помолих учтиво да се предаде и тя се подчини. После в килията уби друга арестантка с дръжка от лъжица. Казваше се Марша Валънтайн. Така че не се знае... Трудно е да отгатнеш какво е намислила. Съдът тогава ѝ призна самозащита. Първото обвинение отпадна, обжалва второто и се измъкна. Отпаднаха и няколко обвинения за незаконно оръжие, защото имала малки деца. А и мъжът ѝ наскоро беше убит от бандата на Сплиф в престрелка на Плезънт Авеню. Както и да е. Ще я подканя да

се предаде и се надявам да ме послуша... ще ѝ устроим истинско представление. Но... слушайте ме внимателно... за да сложа бележниците на Ивелда Дръмго, ще ми трябва истинска помощ. Не толкова да ми пазите гърба, колкото да я притиснем както трябва. Господа, не мислете, че ще се наслаждавате на женски бой в кал между Ивелда и мен.

Някога Старлинг би благоговяла пред тези мъже. Сега на тях не им допадаха приказките ѝ, а тя бе видяла твърде много, за да ѝ пука.

— Ивелда Дръмго е свързана чрез Дион с клана Крип — отбеляза Бригъм. — Нашият човек твърди, че я пазят техни главорези. Крип държат дистрибуцията по цялото крайбрежие. Всъщност пазят я преди всичко от Сплиф. Нямам представа как ще реагират биячите на Крип, когато разберат, че сме ние. Общо взето, се стремят да не преминават границата.

— Също така трябва да знаете — продължи Старлинг, — че Ивелда е серопозитивна. Заразил я е Дион, от игла. Разбра го в ареста и превъртя. Същия ден уби Марша Валънтайн, после се нахвърли върху надзирателите. Ако не е въоръжена и реши да се бие, пазете се от телесните ѝ течности, защото всичко може да се очаква от нея. Ако опитате да я хванете, ще плюе и ще хапе, ще ви залива с урина и фекалии, ако трябва, така че задължително носете маски и ръкавици. При качването ѝ в полицейска кола внимавайте да няма игла в косата си, или нещо такова, и обездвижете краката ѝ.

Физиономиите на Бърк и Хеър започнаха да се удължават. Полицай Болтън доби нещастен вид. Кимна с двойната си брадичка към оръжието на Старлинг — доста употребяван колт 45-и калибър с увита върху дръжката цветна лепенка, увиснал в кобура зад дясното ѝ бедро.

— През цялото ли време го носиш зареден? — попита той.

— Зареден и готов — отговори Старлинг.

— Опасно е — отбеляза Болтън.

— Ела на стрелбището и ще ти обясня за какво става дума.

— Болтън — намеси се Бригъм, — тя беше шампион по стрелба с пистолет на службите три години поред, а аз ѝ бях треньор. Не се безпокой за оръжието ѝ. Как те нарекоха тогава онези каубои от екипа за спасяване на заложници, когато им натри носовете, Старлинг? Ани Оукли^[2]?

— Отровата Оукли — отвърна тя и се извърна към прозореца.

Почувства се самотна и уязвима в този вонящ на пърчовина, пълен с мъже микробус. Мъжки дезодоранти, пот и кожа. Обзе я страх и вкусът му беше като метална монета под езика. Картина във въображението: баща ѝ, който миришеше на тютюн и тръпчив сапун, бели в кухнята портокал с джобното си ножче с отчупен връх и ѝ подава парченца. Задните светлини на колата му изчезват в тъмнината, когато тръгва на патрулната обиколка, която го уби. Дрехите му в шкафа. Ризата му за народни танци. Тъжни костюми за карнавал, увиснали на закачалките, като играчки на тавана.

Бригъм се обърна напред, после погледна часовника си.

— Ето какво е разположението — заговори той. Извади груба скица, надраскана набързо с дебел маркер, и неясен чертеж, получен по факса от Департамента по строителството. — Сградата на рибния пазар е на една линия с магазините и складовете покрай реката. Пряката, Парсъл Стрийт, опира в Ривърсайд Авеню на това площадче пред рибния пазар. Сградата на самия пазар стига до водата и по цялото ѝ протежение отзад има кей, ето тук. Лабораторията на Ивелда е ето тук, на партерния етаж. Входът е отпред, до сенника на пазара. Докато приготвя стоката, ще я охраняват поне в радиус от три пресечки наоколо. Вече се е случвало да я предупредят навреме, за да изсипе дрогата в клозета. Така. Момчетата от третия фургон ще приближат с рибарска лодка откъм реката и ще влязат откъм кея точно в три часа. С този микробус ще можем да се приближим, без да ни забележат. Трябва да застанем пред вратата откъм улицата две минути преди началото. Ако Ивелда излезе откъм улицата, ще я пипнем. Ако остане вътре, ще нахълтаме отпред веднага след като онези ударят от другата страна. Момчетата от втория фургон, седем души, ще са подкрепление. Влизат в играта точно в три, освен ако не им дадем знак да действат по-рано.

— Как ще се оправим с вратата? — попита Старлинг.

— Ако е спокойно, ще я разбием с тарана — отговори Бърк. — Ако чуем стрелба, с „Ейвън“. — Той потупа пушката до себе си.

Старлинг бе виждала как става — „Ейвън“ беше осем сантиметров ловен патрон със слаб заряд и оловен куршум, с който се разбиваха ключалки, без да пострадат хората вътре.

— Къде са децата на Ивелда?

— Информаторът ни каза, че ги е завела в детската градина — отговори Бригъм. — Той е близък с нея. Доколкото можеш да си близък при безопасен секс.

Радиостанцията на Бригъм изчурулика в слушалките му и той се наведе към задните стъкла, за да огледа небето, доколкото се виждаше.

— Може да следи трафика — каза в микрофона и подвижна на шофьора: — От втората кола преди минута са видели новинарски хеликоптер. Ти видя ли го?

— Не.

— Дано да следи трафика.

Сухият лед, колкото и много да е, не може да охлади вътрешността на метален микробус в жарък ден, така че шест души да се чувстват комфортно, особено когато са с бронирани жилетки. Когато Болтън вдигна нагоре лактите си, ясно пролича, че пръскането с дезодорант не е като да вземеш душ.

Кларис Старлинг беше зашила подложки на раменете на униформата си, за да поемат тежестта на жилетката ѝ марка „Кевлар“, дай боже непробиваема за куршумите. Беше с керамични плочки и на гърба, които тежаха допълнително, но трагичният опит бе доказал необходимостта им. Не беше никак безопасно да водиш екип за силово проникване, състоящ се от хора с различна степен на подготовка — изплашените неопитни новаци можеха да ти надупчат гърба като нищо.

На две мили от реката третият фургон се отдели и се насочи към брега, където чакаше рибарската лодка, а вторият дискретно изостана.

Кварталът явно западаше. Поне една трета от постройките бяха със заковани врати и прозорци, край бордюрите се виждаха изтърбушени автомобили на трупчета. Пред барчетата и магазините се мотаеха младежи. На тротоара деца си играеха около подпален матрак.

Ако Ивелда имаше охрана, то тя идеално се сливаше с пейзажа — по паркингите и пред магазините за алкохолни напитки беше пълно с мъже, които седяха и разговаряха в колите си.

Форд импала със свален гюрук, в който седяха четирима чернокожи младежи, се вмъкна в рехавото автомобилно движение зад микробуса и продължи бавно по улицата. Шофьорът рязко форсира двигателя, за да впечатли момичетата на тротоара. От бумтежа на касетофона им ламарините на микробуса завибрираха.

Старлинг огледа младежите внимателно през задните стъкла и реши, че не са опасни — бойните машини на шайката на Крип почти винаги бяха нормални по размери автомобили, достатъчно стари, за да не бият на очи, с трима или четирима души и свалени до долу задни стъкла. Баскетболен отбор в буик може да ти се стори опасен, ако не знаеш за какво става дума.

Докато чакаха на светофара, Бригъм свали капачето от окуляра на перископа и тупна Болтън по коляното.

— Огледай се и ми кажи дали не виждаш някоя местна знаменитост.

Горната част на перископа беше скрита под капака на вентилационния отвор. Затова с него се виждаше само странично.

Болтън завъртя прибора почти в пълен кръг, после се отдръпна от окуляра и разтри очи.

— Когато работи моторът, това нещо вибрира и не се вижда почти нищо — отбеляза той.

Бригъм провери по радиото какво става с екипа в лодката.

— Четиристотин метра надолу по течението — каза той на хората си. — Приближават.

Една пряка преди Парсъл Стрийт хванаха червен светофар и гледаха рибния пазар цяла вечност, както им се стори. Шофьорът се обърна назад и процеди през зъби:

— Май днес няма много желаещи да си купят риба. Ето, тръгваме.

Светна зелено и в 2,57, точно три минути преди уречения час, микробусът спря на удобно място край бордюра пред рибния пазар Фелициана. Шофьорът дръпна ръчната спирачка и отзад се чу щракането на механизма. Бригъм кимна на Старлинг и посочи перископа.

— Хвърли едно око.

Тя огледа тротоара. Под навесите, засенчващи тротоара, се виждаха маси и плотове, блестяше риба, полузаровена в лед, подредена на пасажи, раци размахваха щипки в просторни, открити в горната част резервоари, а омари се катереха един връз друг в съседен резервоар. Един хитър търговец беше закрил очите на по-големите си риби с влажни парцалчета, за да ги запази свежи до вечерта, когато

щяха да наизлязат родените по Карибските острови мнителни домакини, за да душат и оглеждат.

Над масата за чистене на риба отвън се бе образувала цветна дъга — едър латиноамериканец режеше на парчета голяма акула с ловки движения на силните си ръце и я обливаше със силна струя. Кървавата вода се стичаше в канала и Старлинг чуваше шумоленето ѝ под микробуса.

Шофьорът слезе, отиде до продавача на риба и го попита нещо. Онзи погледна часовника си, сви рамене и посочи едно ресторантче наблизо. Шофьорът се помота из пазара, запали цигара и бавно се запъти натам.

Огромен касетофон някъде наблизо бумтеше „Макарена“ и Старлинг знаеше, че никога вече няма да е в състояние да понася тази песен.

Вратата, която ги интересуваше, беше вдясно — двойна, метална, с метална каса и едно циментено стъпало.

Канеше се вече да свали око от перископа, когато вратата се отвори. Излезе едър бял мъж с хавайска риза и сандали. На гърдите му висеше голяма чанта. Едната му ръка беше скрита под нея. След него се появи слаб, жилав негър, праметнал през ръката си шлифер.

— Внимание! — предупреди Старлинг.

Зад мъжете се показва Ивелда Дръмго — хубавото ѝ лице и изящната, дълга като на Нефертити шия се виждаха над раменете им.

— Ивелда излиза с двама мъже. Приличат на въоръжени — добави Старлинг.

Не успя да се отдръпне от перископа достатъчно бързо, за да направи място на Бригъм да мине, без да се блъсне в нея. Сложи си шлема.

— Първи отряд до всички — заговори Бригъм по радиото. — Сваляме картите. Сваляме картите. Излезе от тази страна, тръгваме. Трябва да ги притиснем до земята колкото може по-безшумно — добави той и изщрака със затвора на автомата си. — Лодката ще бъде тук след трийсет секунди. Да действаме.

Първа изскочи Старлинг. Ивелда се обърна рязко към нея и плитките ѝ се завъртяха във въздуха. Мъжете изскочиха от микробуса, развикаха се:

— На земята, бързо, лягайте!

Ивелда излезе иззад двамата. На гърдите ѝ, в носач с презрамки, висеше бебе.

— Чакайте, чакайте — каза тя на мъжете до себе си. — Не искам неприятности. Чакайте.

Тръгна напред с царствена походка, вдигнала бебето напред, докдето позволяваха ремъците на носача. Одеядцето висеше надолу.

Остави ѝ място да маневрира. Старлинг веднага прибра оръжието си и протегна ръце напред.

— Ивелда, не прави глупости. Ела при мен.

Зад гърба си чу рев на голям, осемцилиндров двигател, свирене на спирачки. Трябва да е подкреплението. Ивелда не ѝ обърна внимание, тръгна към Бригъм, изпод одеядцето на бебето затрещя автомат и го разкъса. Бригъм се свлече на земята и прозрачният предпазител на шлема пред лицето му почервения от кръв.

Едрият бял мъж пусна чантата. Бърк видя, че насочва автомат, и изстреля по него безопасния куршум за разбиване на ключалки. Онзи пусна един откос, който надупчи Бърк в слабините, под защитната жилетка, после се обърна към Старлинг. Тя извади светкавично пистолета си и проби две дупки в шарената му риза, преди онзи да осъзнае какво става.

Зад гърба си чу изстрели. Жилавият негър хвърли шлифера и се втурна назад, към сградата. В този момент нещо блъсна Старлинг отзад, като огромен юмрук, и спря дъха ѝ. Обърна се и видя голям кадилак, явно колата на Крип, спрял по средата на улицата. Двама се бяха показали през прозорците от другата страна и стреляха над покрива на колата, през задния прозорец — още един. Куршумите плющяха наоколо, дим и огън от три дула.

Старлинг се метна на земята между две паркирали коли и видя Бърк, който потръпваше конвулсивно. Бригъм не мърдаше, около шлема му се бе образувала локва кръв. Хеър и Болтън стреляха някъде от отсрещната страна на улицата и куршумите им трошаха стъклата около нея. Експлодира спукана гума. Онези от кадилака се обърнаха към Хеър и Болтън и ги принудиха да се покриват. Старлинг, стъпила с единия крак в пълния с вода улей край бордюра, се надигна, за да види какво става.

Двама стрелци продължаваха да стърчат над покрива, шофьорът беше насочил пистолет със свободната си ръка. Четвъртият беше

отворил задната врата и дърпаше Ивелда и бебето към колата. Голямата чанта беше у нея. Двигателят на колата изръмжа, шофьорът даде газ и колата потегли. Старлинг се надигна и го застреля в главата, отстрани. После стреля два пъти в единия от двамата стрелци и той падна назад. Извади празния пълнител и зареди нов, без да сваля поглед от кадилака.

Машината забърса редицата паркирани коли и спря със стържене на метал. Старлинг тръгна нататък. Вторият стрелец все още стърчеше над покрива с обезумели очи и се опиташе да си поеме въздух, защото гърдите му бяха притиснати между покрива на кадилака и една паркирана кола. Пистолетът му се плъзна по покрива и падна. През задния прозорец се показаха празни длани, после излезе мъж със синя кърпа на главата, вдигна ръце и хукна да бяга, Старлинг не му обърна внимание. Някъде отдясно изтрещя откос, онзи залитна напред и падна. Опита се да се изтърколи под една кола. Отгоре зачатка витло на хеликоптер. Някой крещеше пред рибния пазар:

— Долу! Не се надигай!

Хората се бяха свили под сергиите, водата от масата за чистене пръскаше във въздуха.

Старлинг продължи към кадилака. Нещо на задната седалка се раздвижи. Автомобилът се разклати. Бебето вътре пищеше. Изтрещяха още изстрели, задното стъкло се разби на парчета и падна. Старлинг вдигна ръка и извика:

— Спрете! Не стреляйте! Пазете вратата. Зад мен. Пазете металната врата!

— Ивелда! — Движение на задната седалка, бебето продължаваше да пищи. — Ивелда, покажи ръцете си през прозореца.

Ивелда Дръмго започна да се измъква. Бебето пищеше. „Макарена“ продължаваше да гърми от високоговорителите. Ивелда най-после се измъкна от колата и тръгна към нея — с леко приведена глава, притиснала бебето към гърдите си.

Бърк продължаваше да трепери конвулсивно помежду им, но сега по-слабо — беше загубил много кръв. Някой изтича до него, приклепна и притисна раната с ръка. Старлинг беше насочила пистолета си към земята, пред краката на Ивелда.

— Ивелда, покажи ми ръцете се! Хайде, моля те, покажи ми ръцете си.

Издугина под одеялото. Ивелда с плитките и тъмните египетски очи вдигна глава и я погледна.

— Я, това си била ти, Старлинг.

— Ивелда, недей. Помисли за бебето.

— Дай да разменим телесни течности, кучко!

Одеялото трепна, въздухът изтрещя. Старлинг вдигна пистолета и простреля Ивелда Дръмго малко над горната устна. Черепът ѝ отзад се пръсна.

След малко се опомни — седеше на пътното платно, усещаше остра болка отстрани, на главата, не можеше да диша. Ивелда се беше свлякла напред, на колене, а кръвта ѝ обливаше бебето. Писъците му бяха приглушени от тялото ѝ. Старлинг припълзя напред и откопча ремъците на носача му. После бръкна в сутиена на Ивелда, извади сгъваемия нож и, без да го погледне, срязва носача, за да извади бебето. Беше обляно в кръв, хлъзгаво, беше ѝ трудно да го задържи в ръце.

Вдигна глава и се огледа объркано. Видя водата над масата за чистене на риба и хукна натам с окървавеното дете. Избута ножовете и рибешката карантия на земята, сложи бебето на белия плот — тъмно бебе на белия фон, сред остатъците от риба, до главата на акулата, и започна да го мие от серопозитивна кръв. Собствената ѝ кръв също капеше върху масата, смесваше се с кръвта на Ивелда и се стичаше в канала в един поток, солен като морето.

Водата пръскаше, фалшивата цветна дъга се появи отново като Божието обещание, знаме над делото на Неговия сляп гняв. Момченцето нямаше рани от куршуми. „Макарена“ продължаваше да бумти по високоговорителите, засвятка светкавица на фотоапарат, отново и отново, докато не се появи Бърк и не издърпа фотографа настрана.

[1] База на морските пехотинци недалеч от Вашингтон, където се помещава и Академията на ФБР. — Б.пр. ↑

[2] Ани Оукли (1860–1926) — американска шампионка по стрелба. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Задънена улица в работнически квартал в Арлингтън, щата Вирджиния, малко след полунощ. Топла есенна вечер, валяло е. Въздушните маси се движат лениво, изтласквани от студения фронт. Мирише на влажна пръст и гнили листа, някъде свири щурец. Замлъква, защото го застига мощно бучене от петлитров мустанг с железни брони, който свива в уличката без изход, следван от полицейска кола. Двете машини стигат пред спретната къща-близнак и спират. Мустангът леко потреперва при угасването на двигателя. Когато отново настъпва тишина, щурецът изчаква малко, после пак подхваща мелодията си, последната преди студовете, последната за него изобщо.

От полицейската кола слиза федерален шериф, заобикаля от другата страна и отваря вратата, за да слезе Кларис Старлинг. Бял бинт придържа превръзката над едното ѝ ухо. По шията ѝ над зелената болнична блуза, с която е облечена, се виждат оранжеви петна от дезинфекционни разтвори.

Носи личните си вещи в найлонова чантичка с цип — малко ментови бонбони, ключове, документите ѝ на специален агент от Федералното бюро за разследващи, пистолет с пет останали патрона, флакон нервнопаралитичен газ. В същата ръка носи колан с празен кобур.

Шерифът ѝ подава ключовете от колата.

— Благодаря ти, Боби.

— Искаш ли двамата с Фейрън да останем малко при теб? Или предпочиташ да извикам Сандра. Не си е легнала още. Чака ме. Мога да я доведа, да не си сама...

— Не, ще се прибера, благодаря ти. Ардилия ще се върне всеки момент.

Шерифът се качва при партньора си в чакащата служебна кола и когато Старлинг влиза в къщата, двамата потеглят.

Стаята с пералнята в дома ѝ е топла и мирише на омекотител за тъкани. Маркучите на машината и сушилнята са прихванати с

найлонови лепенки за връзване на ръце. Старлинг оставя плика с вещите си върху пералната машина. Ключовете издрънчават върху металната повърхност. Изважда от барабана топка изпрани дрехи и ги слага в сушилнята. След това сваля униформения си панталон, болничната блуза и изцапания с кръв сутиен, пъха ги в пералнята и я включва. Остава по чорапи, бикини и револвер 38-и калибър в малък кобур на глезена. По гърба и ребрата ѝ има синини, единият ѝ лакът е ожулен. Дясното ѝ око и бузата ѝ са отекли.

Пералнята загарява и започва да се пълни с вода. Старлинг се увива в голяма плажна хавлия и отива във всекидневната. Връща се с два пръста бърбън „Джак Даниълс“ без лед, в стъклена чаша. Сяда на гумената подложка пред пералнята и се обляга на нея в тъмнината, докато машината пулсира и бълбука. Вдига глава и от гърдите ѝ се откъсват няколко ридания, сухи, без сълзи. После идват и сълзите. Парещи сълзи в очите, надолу по лицето ѝ.

Приятелят на Ардилия Мап я докара в 12,45 през нощта, след дълго пътуване от Кейп Мей. Тя се сбогува с него на прага и влезе. Отиде в банята и чу, че по тръбите тече вода, че пералнята работи.

Мина в задната част на къщата, в кухнята, която използваша заедно със Старлинг. Запаля лампата. Надникна в стаята за пране, видя Старлинг, седнала на пода, с превръзка на главата.

— Старлинг! О, боже! — Коленичи до нея. — Какво е станало?

— Простреляха ми ухото, Ардилия. Оправиха ме в болницата. Моля те, не пали лампата.

— Добре. Ще ти направя нещо. Не съм чула нищо... в колата слушахме касетофона... Разкажи ми.

— Джон е мъртъв.

— Джон Бригъм!? — И двете си падаха по него, когато им беше инструктор по леки оръжия в академията на ФБР. Бяха се опитвали да разчетат татуировката му през ръкава на ризата.

Старлинг кимна и избърса очи с опакото на ръката си, като дете.

— Ивелда Дръмго и няколко души от бандата на Крип. Ивелда го уби. Улучиха и Бърк. Маркес Бърк от Бюрото по алкохола и тютюна. Бяхме заедно. Някой беше предупредил Ивелда. Един новинарски екип

пристигна заедно с нас. Аз я убих. Не искаше да се предаде. Държеше бебето си. Стреляхме една срещу друга, тя умря.

Мап никога преди не беше виждала Старлинг да плаче.

— Ардилия, днес убих петима души.

Мап седна на пода до нея и я прегърна през раменете. Двете се облегнаха на пералнята.

— Какво стана с бебето на Ивелда?

— Измих го от кръвта. Огледах го, но не видях никакви рани по кожата му. В болницата казаха, че е здраво. След ден-два ще го дадат на майката на Ивелда. Знаеш ли какво беше последното, което ми каза тя, Ардилия? Каза ми: „Дай да разменим телесни течности, кучко!“

— Ще ти забъркам нещо — предложи Мап.

— Какво? — попита Старлинг.

ГЛАВА 3

Със сивкавата зора дойдоха вестниците и ранните сутрешни новини по телевизионните канали.

Когато чу, че Старлинг се е събудила, Мап отиде при нея с чиния кроасани и двете седнаха да гледат телевизия.

Си Ен Ен и другите мрежи бяха купили кадрите със запазени авторски права, заснети от хеликоптера на местната телевизионна станция. Бяха удивителни, показващи събитията от птичи поглед. Старлинг се вгледа в екрана. Трябваше да види още веднъж, че Ивелда е стреляла първа. Обърна се към Мап и видя гняв по кафявото ѝ лице.

След това скочи на крака и изтича в банята, за да повърне.

— Трудно ми е да гледам — каза Старлинг, когато се върна с треперещи крака, пребледняла.

Както обикновено, Мап заговори направо по същество.

— Въпросът ти е какво мисля, след като знам, че си убила тази чернокожа жена с дете на ръце. Тя е стреляла първа. Аз искам ти да си жива. Само че, Старлинг, задай си въпроса кой всъщност е виновен. Що за задник изправи теб и Ивелда една срещу друг, на онова мръсно място, да разрешавате проблем с наркотици, като се стреляте с проклетите оръжия? Умно ли е това? Дано размислиш дали би искала да продължаваш да си маша в ръцете им. — Мап наля малко чай, за да подчертае казаното. — Искаш ли да остана с теб? Ще си взема почивен ден.

— Благодаря, но няма нужда. Обади ми се по-късно.

„Нашънъл Татлър“, най-облагодетелстваното издание от бума на таблоидите през деветдесетте, излезе с извънреден материал, който беше удивителен дори за собствените му стандарти. Някой го подхвърли пред вратата на къщата към десет сутринта. Старлинг отиде, за да види какво е паднало, и го видя. Очакваше най-лошото и го получи.

АНГЕЛЪТ НА СМЪРТТА, КЛАРИС СТАРЛИНГ, МАШИНАТА ЗА СМЪРТ — крещеше заглавието от седемдесет и два пункта. На трите снимки на първа страница се виждаше как

Кларис Старлинг, с униформа, стреля с пистолет по време на състезание, Ивелда Дръмго, наведена над бебето си на улицата, с леко наклонена глава като на Мадона, с пръснат череп, и пак Кларис Старлинг, оставила бебето върху плот за чистене на риба, сред рибешка карантия, до отрязаната глава на акула.

Под снимките пишеше: Специален агент на ФБР Кларис Старлинг, застреляла серийния убиец Джейм Гъм, добавя най-малко още пет чертички върху цевта на пистолета си. Майка с бебе на ръце и двама полицаи сред убитите при провален полицейски обиск по сигнал за наркотици.

В материала се разказваше за кариерата на Ивелда и Дион Дръмго в света на наркотиците и за появата на бандата на Крип в раздирания от гангстерски войни пейзаж на Вашингтон. Споменаваха се военната служба на Джон Бригъм, изреждаха се и отличията му.

На Старлинг беше посветена цяла колона под снимка, на която беше с рокля с голямо деколте, усмихната, в някакъв ресторант.

Кларис Старлинг, специален агент на ФБР, получи своите петнайсет минути слава, когато застреля серийния убиец Джейм Гъм, по прякор Бъфало Бил, в сутерена на дома му преди седем години. Сега може би я очакват вътрешно разследване и граждански искиове заради смъртта на една майка от Вашингтон, обвинена в нелегално производство на амфетамини (основният материал е на 1 стр.).

„Това може да се окаже край на кариерата ѝ — заяви източник от Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия, сестрината агенция на ФБР. — Не знаем точно как е станало, но Джон Бригъм днес трябваше да е жив. Това е последното, от което ФБР се нуждае след Руби Ридж“ — допълни източникът, който пожела да остане анонимен.

Пъстрата кариера на Кларис Старлинг започва скоро след пристигането ѝ в академията на ФБР като курсистка. След като завършва с отличие психология и криминалистика в университета на щата Вирджиния, ѝ е поверена задачата да разговаря с д-р Ханибал Лектър,

опасен психопат, наречен от нашия вестник „Ханибал Канибала“, и успява да измъкне от него важна информация, довела до разкриването на Джейм Гъм и спасяването на Катрин Мартин, негова заложничка и дъщеря на бивш сенатор от Тенеси.

Агент Кларис Старлинг освен това три години поред е шампион по стрелба с боен пистолет на състезанията между службите, след което се оттегля от тази дейност. За зла ирония офицер Бригъм, загинал при престрелката край нея, е бил инструктор по стрелба в Куонтико по времето, когато Старлинг се е обучавала там, и е бил неин треньор в състезанията.

Говорител на ФБР заяви, че агент Старлинг ще бъде освободена от задълженията си и няма да получава заплата, докато не приключи вътрешното разследване на ФБР. По-късно тази седмица се очаква да бъде разпитана от Службата за професионална отговорност — ужасяващата вътрешна инквизиция на Бюрото.

Роднини на покойната Ивелда Дръмго заявиха, че ще търсят материално и морално обезщетение от правителството на САЩ и лично от Старлинг, като заведат дела за неправомерно предизвикана смърт.

Тримесечният син на Дръмго, който се вижда на потресаващите снимки, в ръцете на майка си, не е ранен при престрелката.

Адвокат Телфърд Хигинс, защитавал фамилията Дръмго в множество криминални разследвания, твърди, че пистолетът на агент Старлинг, модифициран колт 45-и калибър, не е одобрен и не е на въоръжение в специалните служби във Вашингтон. „Това е смъртоносно и опасно оръжие, което не е пригодно за употреба от служителите на закона — заяви Хигинс. — Самият факт, че е използван, вече представлява опасно застрашаване на човешки живот“ — добави известният адвокат.

Хората от „Татлър“ бяха успели да купят дори телефонния ѝ номер от един от информаторите ѝ и не спряха да звънят, докато тя не остави слушалката да виси на жицата. В работата си се обади по служебния мобифон.

Ухото и отеклата буза не я боляха много, ако не ги пипаше. Нямаше пулсиране. Държаха я две хапчета обезболяващо. Нямаше нужда от по-силните лекарства, който ѝ бе предписал лекарят. Задряма, облегната на таблата на леглото, а „Вашингтон Поуст“ се свлече на пода. По ръцете ѝ имаше остатъци от барут, по бузите ѝ личаха засъхнали сълзи.

ГЛАВА 4

Ти можеш да заобичаш Бюрото, но Бюрото няма да те заобича.

МАКСИМА ОТ
СЪВЕТИТЕ ЗА РАЗДЯЛА
НА ФБР

Спортният салон на ФБР в сградата Дж. Едгар Хувър беше почти празен в този ранен час. Двама мъже на средна възраст бягаха бавно по пистата на закрито. В единия край подрънкваше гладиаторът, няколко души играеха баскетбол и залата кънтеше от тропането на топката им.

Гласовете на двамата бягащи не се чуваха надалеч. Джак Крофорд беше дошъл да поспортува с директора на ФБР Тънбъри по негово настояване. Бяха изминали две мили и започваха да се задъхват.

— Блейлок от Бюрото по алкохола и тютюна ще трябва да се гърчи заради Уейко. Няма да е точно сега, но с него е свършено и той го знае — каза директорът. — Спокойно може вече да уведоми преподобния Мун, че напуска сградата.

Фактът, че Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия наема служебните си помещения от преподобния Мун, беше източник на безкрайни шегички във ФБР.

— И Фаридей ще го изритат заради Руби Ридж — продължи директорът.

— Не съм убеден — възрази Крофорд. Беше служил с Фаридей в Ню Йорк през седемдесетте, когато мафията беше обсадила оперативния отдел на ФБР на Трето авеню и 69-а улица. — Фаридей е свестен човек. Не той е измислил правилата за престрелки.

— Уведомих го вчера сутринта.

— Ще си отиде тихомълком?

— Да кажем, че ще запази привилегиите си. В опасни времена живеем, Джак.

И двамата бягаха с вдигнати нагоре глави. Леко ускори темпото. С ъгълчето на околото си Крофорд забеляза, че директорът преценява физическата му форма.

— На колко стана, Джак? На петдесет и шест?

— Да.

— Още една година и подлежиш на задължително пенсиониране. Доста хора напускат на четирийсет и шест или петдесет, когато все още могат да си намерят някаква работа. Ти никога не си искал това. След смъртта на Бела искаше да работиш, за да забравиш, нали?

Крофорд не отговори в продължение на половин обиколка и директорът разбра, че е казал нещо нередно.

— Не го казвам с лека ръка, Джак. Онзи ден Дорийн спомена колко много...

— Все още имаме да довършваме някои неща в Куонтико. Искаме да оправим информационната система по Интернет, така че всяко ченге да може да я ползва. Виждаш го, отразено е в бюджета.

— Някога искал ли си да бъдеш директор, Джак?

— Не си падам по този вид работа.

— Така е, Джак. Ти не разбираш от политика. От теб не би станал директор. От теб не би станал Айзенхауер. — Махна му да спре, после застана до него, задъхан. — От теб би излязъл един Патън^[1] обаче. Можеш да преведеш хората през ада и да ги накараш да те обичат. Това е дарба, която аз не притежавам. Аз умея само да принуждавам. — Тънбъри се огледа бързо, взе хавлиената си кърпа от пейката и я метна на раменете си като съдийска тога. Очите му блестяха.

Някой хора се нуждаят от гняв, за да бъдат твърди, помисли си Крофорд, докато гледаше как се движат устните на събеседника му.

— По въпроса за смъртта на госпожа Дръмго и нейната лаборатория за наркотици... Държала бебето си в ръце... Комисията иска жертвоприношение. Исква кръв, жива плът. Също и медите. Администрацията за борба срещу наркотиците трябва да им хвърли малко месо. Агенцията по алкохола и тютюна също. В нашия случай обаче може би ще се задоволят само с пилешко. Крендлър смята, че ще се успокоят, ако им дадем Кларис Старлинг, и ще ни оставят на мира. Съгласен съм с него. Администрацията и Бюрото ще го отнесат заради

калпавото планиране на операцията. Старлинг обаче е натиснала спусъка.

— Стреляла е по убиец на ченгета. Онази жена е стреляла първа.

— Важни са снимките, Джак. Не разбираш ли? Хората не са видели как Ивелда Дръмго стреля по Джон Бригъм. Не са видели и как стреля по Старлинг. Това е без значение за тях. Двеста милиона души, половината от които гласоподаватели, видяха как Ивелда Дръмго е закрила бебето си с тяло, за да го предпази, а черепът ѝ е пръснат. Не е нужно да ми го казваш, Джак... Знам, че Кларис беше твое протеже. Само че има много голяма уста и започна с фалстарт отношенията си с някои хора...

— Крендлър е нищожество.

— Изслушай ме и не казвай нищо, докато не свърша. И без това кариерата на Старлинг не беше кой знае какво. Ще получи административно уволнение, без усложнения, и нещата ще изглеждат така, сякаш е закъснявала за работа. С това ще успее да се устрои някъде. Джак, ти свърши много работа за ФБР, особено поведенческите изследвания. Доста хора смятат, че ако защитаваеш интересите си малко по-добре, ще станеш много повече от шеф на секция. Заслужаваеш го. Аз ще съм първият, който ще го спомене където трябва, Джак. Ще се пенсионираш като заместник-директор. Имаш думата ми.

— Тоест да стоя настрана от това, така ли?

— Джак, ако нещата се развиват нормално, ако в кралството има мир, ще стане точно това. Погледни ме.

— Да, господин Тънбъри?

— Не те моля. Това е пряка заповед. Стой настрана. Няма да е трудно. Понякога просто трябва да извърнеш глава. И аз съм го правил. Слушай... Знам, че е трудно. Знам как се чувстваш, повярвай ми.

— Как се чувствам ли? Чувствам се като човек, който има нужда от душ — каза Крофорд.

[1] Има се предвид генерал Джордж Смит Патън (1885–1945), един от големите военачалници от времето на Втората световна война. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Старлинг беше добра, но не и педантична домакиня. Нейната част от къщата близнак беше чиста и винаги успяваше да намери каквото търси, но нещата някак си се събираха и трупяха — чисто, несортирано пране, повече списания, отколкото места, където да ги сложи. Винаги гладеше в последния миг, но понеже не си падаше по елегантното облекло, все някак се справяше.

Когато искаше ред, преминаваше през кухнята, която ползваха и двете, и отиваше в другата половина от къщата близнак, която беше на Ардилия Мап. Ако Ардилия беше там, възползваше се от съветите ѝ, които винаги бяха полезни, макар че понякога пробождаха по-близо до кокала, отколкото ѝ се искаше. Ако Ардилия отсъстваше, бяха се разбрали, че Старлинг може да седи сред абсолютния порядък на жилището ѝ колкото си иска, стига да не оставя там каквото и да било. Днес беше там. Жилището бе от онези, чийто обитател винаги присъства, независимо дали е там физически, или не.

Старлинг се загледа в застрахователната полица на бабата на Ардилия, окачена на стената в ръчно направена рамка, точно както преди това бе висяла в къщата във фермата, където баба ѝ живееше под наем, а после и в апартамента на родителите на Ардилия в детските ѝ години. Баба ѝ беше продавала зеленчуци и цветя и бе пестила центовете, за да плаща вноските, а после бе съумяла да вземе заем срещу изплатената полица, за да помогне на Ардилия да преодолее последното препятствие — колежа. Имаше и снимка — дребна възрастна жена, която не правеше и опит да се усмихне, с колосана бяла яка и мъдрост в черните очи под периферията на сламената шапка.

Ардилия чувстваше произхода си, черпеше сили от него всеки божи ден. Сега Старлинг опитваше да намери упование в своя, да се овладее. Лютеранският дом в Боузмани бе хранил и обличал, бе ѝ дал приличен модел за поведение, но за това, от което се нуждаеше сега, трябваше да се съветва с кръвта си.

С какво разполагаш, ако си от бедно бяло семейство? При това от район, в който последствията от Гражданската война са престанали да се чувстват едва през петдесетте години на този век. Ако си от хората, които в университетските градчета често наричат „сини якички“ или снизходително „бедни бели прищълци от Апалачите“. Ако дори лишените от самочувствие средни класи на Юга, които не намират нищо достойно във физическия труд, наричат хората като теб „дървари“? В коя традиция да търсиш опора? В това, че си ги помлял от бой по време на Гражданската война? В това, че прадядо ти се е сражавал геройски край Виксбърг^[1], че едно кътче на Шайло^[2] винаги ще носи името му?

В това да успееш с каквото ти е останало, да постигнеш нещо с проклетите четирийсет акра земя и калното муле има много достойнство и смисъл, но трябва да си в състояние да ги видиш. Трябва сам да знаеш, защото никой няма да ти го каже.

Старлинг беше успяла в академията на ФБР, защото нямаше на какво друго да разчита. През по-голямата част от живота си бе оцелявала в най-различни институции, като ги бе уважавала и бе играла усърдно и добре по правилата. Винаги бе напредвала — печелеше стипендии, съставяше отбора. Това, че не напредваше във ФБР след блестящото начало, за нея беше ново и ужасно преживяване. Блъскаше се в стъкления таван като муха в бутилка.

Бе имала на разположение четири дни, през които да скърби за Джон Бригъм, застрелян пред очите ѝ. Преди много време Джон бе поискал нещо от нея и тя бе казала „не“. След това я бе попитал дали биха могли да станат приятели — искрено, и тя бе отговорила „да“ — също искрено.

Трябваше да приеме факта, че самата тя бе убила пет души пред рибния пазар Фелициана. Пред очите ѝ непрекъснато изникваше онзи бандит със смазания между колите гръден кош, който драскаше с нокти боята на покрива, докато пистолетът му се плъзгаше надолу.

Веднъж, за да намери облекчение, отиде в болницата да види бебето на Ивелда. Завари майка ѝ, която бе прегърнала внука си и се готвеше да го отведе у дома. Възрастната жена я позна по снимките във вестника, подаде бебето на сестрата и преди Старлинг да разбере какво е намислила, я удари с всичка сила по лицето, откъм превръзката.

Старлинг не отвърна, а само я притисна до стъклената преграда на родилното отделение и задържа ръцете ѝ, докато не се укроти — лицето ѝ беше изкривено, притиснато в изпоцапаното с плюнки и пяна стъкло. Кръв потече по шията на Старлинг, от болката ѝ се виеше свят. Защиа ухото ѝ отново, в спешното отделение, но отказа да предяви обвинения. Един от санитарите събщи за инцидента на „Татлър“ и получи триста долара.

След това ѝ се бе наложило да излезе още два пъти — за да уреди погребението на Джон Бригъм и за самото погребение в националното гробище Арлингтън. Бригъм нямаше близки роднини и в завещанието си бе пожелал тя да се погрижи за него.

Обезобразеното му лице налагаше затворен ковчег, но въпреки това тя бе направила всичко по силите си, за да изглежда добре — доколкото бе възможно. Беше поискала да го облекат в безупречната му военноморска униформа със Сребърната звезда и другите му отличия.

След церемонията шефът му ѝ бе връчил картонена кутия с личните му оръжия, служебните му значки и някои неща от вечно претрупаното му бюро, включително и глупавата клатеща се птица, която пиеше от чаша.

След пет дни трябваше да се яви пред комисията, която можеше да я унищожи. Телефонът мълчеше — имаше само едно кратко съобщение от Джек Крофорд. Бригъм вече го нямаше, за да си говори с него.

Обади се на представителя си в Асоциацията на агентите от ФБР, той я посъветва по време на изслушването да не носи висящи обици и обувки с отворени върхове.

Всеки ден телевизията и вестниците се вкопчваха в историята със смъртта на Ивелда Дръмго и я изстискаха до краен предел.

Тук, в свършено подредения дом на Ардилия Мап, Старлинг се опитваше да мисли.

Червеят, който те унищожава, е изкушението да се съ согласиш с критиците си, да започнеш да се стремиш да се сдобиеш с одобрението им.

Някакъв шум се намесваше.

Опита да си припомни точните думи, казани в белия очукан микробус. Беше ли казала нещо повече от необходимото? Някакъв шум

й пречеше.

Бригъм поиска от нея да разкаже на останалите за Ивелда. Беше ли проявила някаква неприязън, беше ли казала нещо обидно...

Някакъв шум й пречеше.

Дойде на себе си и осъзна, че се звъни на вратата на съседния апартамент. Вероятно репортер. Освен това очакваше призовка за делото по гражданския иск. Дръпна завесата на прозореца и видя, че пощальонът се е запътил обратно към пикапа си. Отвори вратата и го повика, като обърна гръб на репортерската кола от другата страна на улицата, от която снимаха с телеобектив, докато подписваше разписката. Пликът беше бледолилав, с лъскави като коприна нишки в хубавата хартия. Колкото и да й бе трудно да се съсредоточи, той й напомняше нещо. Влезе вътре в полумрака и погледна адреса — хубав почерк, като гравирани.

Над постоянното жужене на ужаса в ума й се извиси предупредителен крясък. Почувства как кожата на корема й потръпна, сякаш се бе поляла с нещо ледено.

Взе плика за ъгълчето и го отнесе в кухнята. Извади от чантата си чифт бели ръкавици за събиране на улики — винаги ги имаше подръка. Остави плика върху твърдата повърхност на кухненската маса и внимателно го опипа. Хартията на плика беше дебела, но въпреки това щеше да усети издутината, ако вътре имаше батерия за часовник, готова да взриви лист пластичен експлозив. Знаеше, че трябва да прегледа плика с флуороскоп. Ако го отвореше, можеше да си има неприятности. Неприятности. Да бе, дръжки!

Сряза плика с кухненски нож и извади един-единствен свилен лист. Знаеше кой го изпраща още преди да прочете подписа.

Скъпа Кларис,

Следя с нестихващ интерес развитието на публичното ти опозоряване и срам. Моето собствено не ме безпокои, ако не се брои неудобството от престоя в килията, но ти може би не виждаш светлина в тунела.

При нашите дискусии долу в тъмницата ми стана ясно, че баща ти, мъртвият нощен стражар, заема важно място в ценностната ти система. Мисля, че успешното ти

унищожаване на кариерата на Джейм Гъм като моден дизайнер ти достави удоволствие най-вече защото си си представяла, че го прави баща ти.

Сега отношенията ти с ФБР миришат на лошо. Винаги ли си си представяла баща си там, над теб? Като завеждащ отдел или дори нещо повече от Джек Крофорд — като ЗАМЕСТНИК-ДИРЕКТОР, който наблюдава напредъка ти с гордост? А сега виждаш ли го съсипан и засрамен от позора ти? От провала ти? От жалкия край на една обещаваща кариера? Виждаш ли се как вършиш нискоквалифицирания слугински труд, с който бе принудена да се занимава майка ти, след като наркоманите надупчиха ТАТКО ти? А? Ще им се отрази ли провалът ти? Ще смятат ли хората за вечни времена, че родителите ти са били бели боклуци, примамка за тайфуните по къмпингите за каравани? Кажи ми честно, специален агент Старлинг.

Помисли известно време върху това, преди да продължим.

А сега ще ти покажа едно качество, което притежаваш и което ще ти помогне: очите ти не се замъгляват от сълзи, дори нарязан лук не може да ти попречи да четеш по-нататък.

Ето едно упражнение, което може да ти се стори полезно. Искам да го направиш заедно с мен, физически:

Имаш ли черен метален тиган? Ти си момиче от планините на Юга, не допускам да нямаш. Сложи го на масата в кухнята. Светни лампата.

Мап беше наследила тигана на баба си и често го използваше. Имаше гладка черна повърхност, до която не се бе докосвал сапун. Старлинг го постави на масата пред себе си.

Погледни в тигана. Наведи се и го погледни отгоре. Ако това е бил тиганът на майка ти, което би могло да се очаква, молекулите му би трябвало да са съхранили вибрациите на всички разговори, водени в негово

присъствие. Всички реплики, дребни раздражения, смъртоносни разкрития, оповестени катастрофи, стенанията и поезията на любовта.

Седни на стола, Кларис. Погледни в тигана. Ако е добре излъскан, прилича на черна локва, нали? Все едно, че гледаш в кладенец. Долу няма ясно твоё отражение, но все пак виждаш образа си, така ли е? Светлината е зад гърба ти, лицето ти е черно и имаш корона, сякаш косата ти гори.

Ние сме производни на въглерода, Кларис. Ти и тиганът, и татко, мъртъв и заровен в земята, студен като тиган. Всичко това все още съществува. Слушай. Как всъщност говореха и живееха твоите борещи се с живота родители? Конкретните спомени, не представите, които изпълват сърцето ти.

Защо баща ти не беше помощник-шериф, който се разбира с хората от съда? Защо майка ти чистеше мотели, за да те издържа, макар и да не успяваше напълно да те издържа, докато не порасна?

Кой е най-живият ти спомен от кухнята? Не болницата. Кухнята.

Майка ми мие кръвта от шапката на баща ми.

Кой е споменът ти в кухнята?

Баща ми бели портокал със старото си счупено джобно ножче и ни подава парченца.

Баща ти, Кларис, беше нощен пазач. Майка ти беше камериерка.

Кариерата във федералните служби твоя или тяхна надежда беше? До каква степен би се огънал баща ти, за да се спогоди с мухлясалата бюрокрация? Колко задни части

би целунал? Виждала ли си го някога да раболепничи или да се нагажда?

Началниците ти, Кларис, доказали ли са, че имат ценностна система? А родителите ти? Те имаха ли? Ако е така, бяха ли тези ценности еднакви?

Погледни честния метал и ми кажи. Излъга ли доверието на мъртвите си родители? Те биха ли поискали от теб да сервилничиш? Какви бяха възгледите им за силата? Човек може да бъде толкова силен, колкото поиска.

Ти си воин, Кларис. Врагът е мъртъв, бебето е в безопасност. Ти си воин.

Най-стабилните химични елементи, Кларис, са в средата на периодичната таблица, някъде между желязото и среброто.

Между желязото и среброто. Мисля, че това ти подхожда.

Ханибал Лектър

П. П. Знаеш ли, все още ми дължиш малко информация. Кажи ми дали все още се будиш, защото чуваш агнетата? Във всяко неделно национално издание с обява, в колоната за личните обяви, „Таймс“, „Интърнешънъл Хералд Трибюн“, „Китайски ежедневник“. Адресирай го до А. А. Аарон, така че да го сложат най-отгоре. Подпиши го Ханна.

Докато четеше, Старлинг чуваше същия глас, които и се бе подигравал, който я бе пронизвал и бе прониквал в живота ѝ, който я бе просвещавал в строго охраняваното крило на психиатрията, когато ѝ се наложи да изтъргува същността на живота си срещу важните неща, които Ханибал Лектър знаеше за Бъфало Бил. Металното грачене на този рядко използван глас все още звучеше в сънищата ѝ.

На тавана в кухнята, в ъгъла, имаше нова паяжина. Старлинг се вгледа в нея, докато мислите ѝ препускаха. Щастие и тъга. Тъга и щастие. Щастие заради помощта, защото бе видяла начин за излекуване. Щастлива и тъжна, защото пощенската служба, до чиито

услуги бе прибегнал доктор Лектър, явно използваше евтина работна ръка — този път бяха използвали автомат, за да сложат клеймото. Джак Крофорд щеше много да се зарадва на писмото, както и шефовете на пощите и лабораторията.

[1] Градче на брега на река Мисисипи, където през 1863 г. се провежда една от най-големите кампании на американската Гражданска война. Войските на Конфедерацията са обсадени там в продължение на близо два месеца, преди да се предадат. — Б.пр. ↑

[2] Битката при Шайло (6–7 април 1862 г.) край река Тенеси се смята за една от най-героичните по време на Гражданската война. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Стаята, в която Мейсън прекарва живота си, е тиха, но притежава свой собствен тих пулс — съскането и въздишките на респиратора, който му осигурява въздух. Тъмно е, ако не се броят отблясъците на осветения аквариум, в който една змиорка непрестанно се огъва и върти на осмица, а сянката ѝ се движи по стената като лента.

Сплетената коса на Мейсън е навита на кълбо върху гърдите му. Над него виси устройство с множество тръби и маркучи.

Дългият език на Мейсън се плъзва напред между зъбите, облизва края на тръбата. При следващото пулсиране той изпуктява в респиратора.

Веднага от високоговорител на стената отговаря глас:

— Да, сър?

— „Татлър“. — Началното „т“ се губи, но гласът му е дълбок и звучен. Глас за радио.

— На първа страница...

— Не ми го чети. Покажи ми го на екрана. — „П“, „М“ и „Д“ липсват от речта му.

Големият екран на монтирания високо монитор оживява. Синкавият отблясък става розов, появява се червеното заглавие на „Татлър“.

АНГЕЛЪТ НА СМЪРТТА, КЛАРИС СТАРЛИНГ, МАШИНАТА ЗА СМЪРТ — прочита Мейсън през три бавни вдишвания с респиратора. Има възможност да увеличи изображението.

Само едната му ръка е извън завивките на леглото. Тя се движи като паяк — повече заради мърдането на пръстите, отколкото от силата на похабената китка. Тъй като Мейсън не е в състояние да върти главата си, за да погледне, показалецът и средният пръст се вдигат нагоре като пипала, а палецът, безименният пръст и кутрето придвижват дланта напред. Напипва дистанционното, с което може да увеличава образа и да прелиства страниците.

Чете бавно. Стъклената сфера над единственото му око просъсква по два пъти на минута, за да разпръсне влага върху очната

ябълка без клепащи. Лещата често се замъглява. За основната статия и колоната са му нужни двайсет минути.

— Покажете ми рентгеновите снимки — каза, след като приключи.

Отне само миг. За да се вижда добре на монитора, под плаките имаше осветена отдолу маса. Видя човешка длан, видимо увредена. На втора снимка се виждаше дланта и цялата ръка. Залепена върху плаката стрелка сочеше стара фрактура на едната кост, горе-долу по средата между лакътя и раменната става.

Мейсън ги разглежда дълго, поемайки си често дъх.

— Сложете писмото — каза накрая.

На екрана се появи красив почерк, силно увеличен.

Скъпа Кларис — започна да чете Мейсън. — Следя с нестихващ интерес развитието на публичното ти опозоряване и срам... Самият ритъм на гласа събуди в него спомени, от които главата му се завъртя, завъртя се леглото му, завъртя се стаята, които отключиха неописуемите му сънища и накараха сърцето му да се разгупти. Машината долови възбудата му и започна по-бързо да пълни дробовете му с въздух.

Прочете го цялото, колкото и мъчително да беше — все едно, че четеше, докато яздеше кон. Мейсън не можеше да затвори окото си, но когато свърши, умът му се оттегли от видимия свят, за да размисли. Машината за дишане отново намали темпото. След малко той изпухтя в тръбата.

— Да, сър?

— Свържи ме с конгресмена Велмор. Донеси ми слушалките и изключи високоговорителя.

— Кларис Старлинг — каза гласно сам на себе си, когато машината за дишане му позволи да поеме въздух. В името нямаше трудни звуци и го произнесе много добре. Докато очакваше телефона, задряма за миг, а сянката на змиорката се виеше по чаршафите, по лицето му, по сплетената му коса.

ГЛАВА 7

Бъзардс Поинт^[1], седалището на ФБР за Вашингтон, се нарича така заради лешоядите, които са се събирали около съществуващата на това място болница по време на Гражданската война.

Днес са се събрали шефове от средните нива на Администрацията за борба с наркотрафика, Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия и ФБР, за да решат съдбата на Кларис Старлинг.

Старлинг стоеше сама, върху дебелия килим в кабинета на шефа си. Усещаше как кръвта ѝ пулсира под превръзката около главата ѝ. Чуваше и гласовете на мъжете, приглушени от матовото стъкло на вратата на конферентната зала в съседство.

Върху вратата се вижда голяма емблема на ФБР с девиза: „Вярност, смелост, честност“, изработена от златно фолио.

Гласовете отатък се извисяваха и снишаваха възбудено — когато не можеше да различи никакви други думи, Кларис съвсем ясно чуваше името си.

Пред прозорците, от другата страна на пристана за яхти, се разкриваше хубава гледка към Форт Макнеър, където са били обесени убийците на Линкълн.

Старлинг си спомни снимките на Мери Сърат^[2], които бе виждала — Мери минава покрай ковчегата си и се изкачва на ешафода, застава с качулката на главата върху капака на пода, с привързана за глезените пола, за да се избегне всякакво неприличие, когато пропадне в дупката и мрака.

После чу, че в залата се разместват столове — мъжете ставаха. Започнаха да влизат в кабинета, един по един. Познаваше някои по физиономиите. Господи, дори Нунън! Заместник-директорът на целия отдел за разследвания.

И Пол Крендлър от Правосъдието с дългия му врат и заоблени уши, стърчащи високо на главата му като на хиена. Крендлър беше карьерист, сивият кардинал зад рамото на Генералния инспектор. Тъй като при нашумелия преди седем години случай бе заловила серийния

убиец Бъфало Бил преди него, той бе използвал всяка възможност да залива с отрова личното ѝ досие и да шепне в ушите на всички, които биха допринесли с нещо Старлинг да се издигне в служебната стълбица.

Никой от тези мъже не беше участвал в акция с нея, не бе връчвал заповеди за арест с нея, не се бе крил от куршуми заедно с нея. Не бяха чистили косите си от счупени стъкла.

Не я поглеждаха дълго време, после всички едновременно впериха очи в нея като глутница, която изведнъж насочва вниманието си към недъгавото животно в стадото.

— Седнете, агент Старлинг. — Шефът ѝ, специален агент Клинт Пиърсол, разтри дебелината си китка, сякаш часовникът му причиняваше болка.

Без да я погледне в очите, посочи креслото, обърнато към прозорците. Мястото за разпити не е почетно.

Седмината мъже останаха прави. Силуетите им бяха черни на фона на светлите прозорци. Старлинг не различаваше лицата им, но виждаше краката и обувките им. Петима бяха с мокасина с дебели подметки и пискюлчета, каквито обичат провинциалните тарикати, които са се докопали до Вашингтон. И два чифта скъпи обувки, едните от магазина на Флоршайм. Миришеше на боя за обувки, нагрята от топли крака.

— В случай, че не познавате присъстващите, агент Старлинг, ще ви ги представя. Сигурен съм, че познавате директор Нунън. Това са Джон Елдридж от Администрацията за борба с наркотрафика, Боб Снийд от Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия, Бени Холкоум е помощник на кмета, а Ларкин Уейнрайт е следовател от нашия отдел по професионалната отговорност. Пол Крендлър, познавате Пол, е тук неофициално от името на Генералния инспектор в Правосъдието. С присъствието си Пол ни прави услуга. Той е тук и не е тук, за да ни помогне да избегнем неприятностите, ако разбирате какво имам предвид.

Старлинг знаеше какво казваха в службата — федералните следователи са хора, които пристигат на бойното поле след битката и пробождат с щикове ранените.

Главите на някои от силуетите кимнаха за поздрав. Мъжете проточиха вратове и огледаха младата жена, над която се бяха

скупчили. Няколко секунди всички мълчаха.

Пръв наруши мълчанието Боб Снийд. Старлинг го помнеше — от Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия го бяха пуснали да се оправя с медиите, когато трябваше да се дезодорира катастрофата със сектата „Давидов клон“ в ранчото Уейко. Беше приятел на Крендлър и също го смятаха за кариерист.

— Агент Старлинг, знаете какво писаха вестниците и какво показва телевизията. Сочат ви като убиеца на Ивелда Дръмго. За жалост, може да се каже, че ви демонизират.

Старлинг не реагира.

— Агент Старлинг?

— Нямам нищо общо с отразяването на новините, мистър Снийд.

— Жената е държала бебето си в ръце. Разбирате какъв проблем създава това.

— Не беше в ръцете ѝ, а в бебешка носилка пред гърдите ѝ. Ръцете ѝ бяха отдолу, под одеялото, и държаха оръжие.

— Видяхте ли протокола от аутопсията?

— Не.

— Но не отричате, че сте стреляли?

— Мислите ли, че ще отрека, само защото не сте открили куршума? — Обърна се към шефа от Бюрото. — Мистър Пиърсол, това е приятелска среща, нали?

— Разбира се.

— Тогава защо мистър Снийд има микрофон? В инженерния отдел престанаха да правят такива системи преди години. В джоба му има касетофон, който записва. Нима вече носим микрофони, когато посещаваме кабинета на колега?

Физиономията на Пиърсол почервеня. Фактът, че Снийд носи записващо устройство, беше най-долно предателство, но никой не искаше да му каже да го изключи и гласът му да бъде записан на лентата.

— Не се нуждаем от нахалството и обвиненията ви — обади се Снийд, пребледнял от гняв. — Дошли сме тук да ви помогнем.

— Да ми помогнете? За какво? Вашата служба се обади в Бюрото и ме ангажира, за да помогна на вас при тази акция. Дадох на Ивелда Дръмго две възможности да се предаде. Под одеялото на бебето си

държеше оръжие. Вече беше застреляла Джон Бригъм. Бих се радвала, ако се беше предала. Не го направи. Стреля по мен. Аз стрелях по нея. Тя е мъртва. Може би трябва да си запишете какво показва броячът на магнетофона, за да намерите мястото по-лесно, господин Снийд.

— Знаели сте предварително, че Ивелда Дръмго ще бъде там, нали? — поинтересува се Елдридж.

— Предварително? Агент Бригъм ми каза в микробуса на път за там, че Ивелда Дръмго обработва стока в лабораторията си и че я охраняват. Той ми нареди да се справя с нея.

— Не забравяйте — обади се Крендлър, — че Бригъм е мъртъв, както и Бърк. Бяха дяволски добри агенти. Вече не могат нито да потвърдят, нито да отрекат каквото и да било.

Старлинг почувства, че стомахът ѝ се обръща, когато чу Крендлър да произнася името на Джон Бригъм.

— Едва ли някога ще забравя, че Джон Бригъм е мъртъв, господин Крендлър. Той наистина беше добър агент и добър мой приятел. Фактът е, че той поиска от мен да се справя с Ивелда.

— Бригъм ви е дал тази задача, въпреки че преди това сте имали сблъсъци с Ивелда — отбеляза Крендлър.

— Стига, Пол — обади се Клинт Пиърсол.

— Какви сблъсъци? — попита Старлинг. — Арестувала съм я мирно и тихо. Преди това бе оказвала съпротива на други, които се бяха опитвали да я приберат. С мен винаги е била съдържана. Разговаряли сме... Беше умна и не ми е създавала неприятности. Надявах се и този път да е така.

— Вие заявихте ли гласно, че ще „се справите с нея“? — попита Снийд.

— Заявих, че приемам задачата.

Холкоум от кабинета на кмета и Снийд зашушукаха помежду си.

След малко Снийд изстреля патрона си:

— Агент Старлинг, имаме информация от офицер Болтън от вашингтонската полиция, че сте отправили обидни забележки по адрес на Ивелда Дръмго по пътя към мястото. Ще коментирате ли това твърдение?

— По инструкция на агент Бригъм обясних на останалите колеги, че Ивелда Дръмго е склонна към насилие, че обикновено е въоръжена и че е серопозитивна. Казах, че трябва да ѝ дадем шанс да

се предаде мирно и тихо. Поисках, ако се наложи, да ми оказат физическа помощ. Нямах много кандидати за това, уверявам ви.

Клинт Пиърсол също реши да опита:

— След като колата на шайката на Крип се блъсна и единият от престъпниците избяга, вие видяхте, че колата се клати и чухте плача на бебето, нали?

— Пищеше — отвърна Старлинг. — Направих знак на останалите да не стрелят и излязох от прикритието си.

— Дори само това е достатъчно сериозно нарушение на правилата — обади се Елдридж.

Старлинг не му обърна внимание.

— Приблжих се до колата подготвена. Пистолетът беше в ръката ми, насочен надолу. Бях готова да го използвам. Маркес Бърк умираше на улицата между нас. Някой изтича до него и опита да му помогне. Ивелда излезе с бебето. Аз ѝ казах да ми покаже ръцете си. Извиках ѝ нещо от рода на „Не прави това“.

— Двете сте стреляли. Тя веднага ли падна?

Старлинг кимна.

— Краката ѝ се огънаха и тя се свлече напред на асфалта, върху бебето. Беше мъртва.

— Вие взехте бебето и изтичахте до водата. Проявили сте загриженост — отбеляза Пиърсол.

— Не знам какво съм проявила. Бебето беше цялото в кръв. Нямах представа дали и то е серопозитивно. За майка му знаех със сигурност.

— И си мислехте, че куршумът ви може да го е улучил, нали? — попита Крендлър.

— Не. Знаех къде е попаднал куршумът ми. Мога ли да говоря свободно, господин Пиърсол?

Той избегна погледа ѝ и тя продължи:

— Цялата акция беше грозна и зловеща. Попаднах в ситуация, при която трябваше да направя избор — или да умра, или да стрелям по жена с дете. Направих избора си и това, което сторих, не ми дава покой. Застрелях жена, която носеше дете. Подобно нещо не би направило и животно. Може би пак трябва да си запишете показанията на брояча. Сега, когато признавам всичко. Ужасно съжалявам, че се оказах в такова положение. Ужасно съжалявам, че сега съм в това

положение, и се чувствам гадно. — Пред очите ѝ се появи падналият на улицата Бригъм и тя не се сдържа: — Гади ми се, като гледам как всички вие се опитвате да си измиете ръцете.

— Старлинг! — Пиърсол, ядосан, за първи път я погледна в очите.

— Знам, че все още не сте имали възможност да напишете доклада си — обади се Ларкин Уейнрайт. — Когато го разгледаме...

— Написах го — прекъсна го Старлинг. — Изпратих екземпляр и на Службата за професионална отговорност. Ако не искате да чакате, имам екземпляр в себе си. Написала съм всичко, което направих и видях там. Господин Снийд разполагаше с доклада ми през цялото време.

Виждаше нещата твърде ясно — познаваше този знак за опасност и съзнателно сниши глас.

— Акцията се провали по няколко причини. Първо, информаторът на Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия беше излъгал, че бебето на Ивелда не е там, защото е искал акцията да се проведе на всяка цена — имало е насрочено заседание на голямото жури в Илинойс, за да се реши какво да пише в обвинителния му акт. Освен това Ивелда Дръмго знаеше, че ще отидем. Излезе с парите и наркотика. На пейджъра ѝ още беше изписан номерът на WFUL-TV. Обадили ѝ са се пет минути преди да се появим. Хеликоптерът на телевизионната станция пристигна там едновременно с нас. Изискайте по служебен път записите на телефонните разговори от WFUL-TV и разберете откъде имат информацията. Вероятно става дума за местни интереси. Ако информацията беше изтекла от Бюрото по алкохола и тютюна, както стана при Уейко, или от Администрацията за борба с наркотрафика, щеше да попадне в националните медии, не в някаква си местна телевизионна станция.

— Няма данни някой от градската управа или от полицията да е предал информацията — обади се Бени Холкоум от името на града.

— Изискайте записите и проверете — каза Старлинг.

— При вас ли е пейджърът на Ивелда? — попита Пиърсол.

— В Куонтико. Запечатан, в стаята за лични вещи.

В този момент изпищя пейджърът на заместник-директора Нунън. Той погледна номера, намръщи се, извини се и излезе от

стоята. След малко се върна и повика Пиърсол при себе си.

Уейнрайт, Елдридж и Холкоум се загледаха през прозореца към Форт Макнеър, с ръце в джобовете — все едно чакаха новини пред интензивно отделение в болница. Пол Крендлър улови погледа на Снийд и му кимна да продължава.

Снийд отиде до Старлинг, опря се с ръка на облегалката на стола ѝ и се надвеси над нея.

— Ако по време на следствието заявиш, че твоето оръжие е убило Ивелда Дръмго по време на външна задача на ФБР, Бюрото по алкохола и тютюна е готово да се съгласи на изявление, че Бригъм е поискал от вас да обърнете... особено внимание на Ивелда, за да я арестувате без инциденти. Убита е от вашето оръжие и отговорността за това ще трябва да поеме вашата служба. Така няма да има излишни спорове между агенциите ни относно правилата за употреба на личното оръжие, а ние на свой ред няма да споменаваме никакви обидни или неприязнени забележки, които сте правила в микробуса по адрес на Ивелда.

За миг Старлинг си представи как Ивелда Дръмго излиза през вратата, после пред колата, видя гордо изправената ѝ глава и въпреки глупавата ѝ смърт оцени решението ѝ да вземе детето си и да се изправи лице в лице срещу нападателите си, вместо да побегне.

Старлинг се наклони към микрофона зад вратовръзката на Снийд и каза отчетливо:

— Нямам нищо против да заявя що за човек беше Ивелда Дръмго, господин Снийд. Беше много по-своястна от вас.

Пиърсол се върна без Нунън и затвори вратата.

— Заместник-директорът Нунън се върна в кабинета си. Господа, налага се да прекратя тази среща. Ще ви потърся по-късно по телефона.

Крендлър вдигна глава. Надуши политика и изведнъж наостри уши.

— Трябва да вземем някои решения — започна Снийд.

— Не, не трябва.

— Но...

— Боб, повярвай ми, не е нужно да решаваме каквото и да било. Ще ти се обадя по телефона. И... Боб?

— Да?

Пиърсол сграбчи жицата зад вратовръзката на Снийд и я дръпна с всички сила, така че отлепи лепенката от гърдите му и скъса копчетата на ризата му.

— Ако още веднъж влезеш в кабинета ми с такова нещо, ще те сритам по задника.

Когато излизаха, никой не погледна към Старлинг освен Крендлър. Тръгна към вратата, като плъзгаше краката си по пода, така че да не се налага да гледа къде стъпва, после се възползва от голямата подвижност на дългия си врат, за да се обърне към нея, подобно на хиена, която се навърта край стадо и избира жертвата си. По лицето му се изписаха няколко вида глад — в природата му беше едновременно да оценява бедрата ѝ и да търси канап за провесване на шунката.

[1] В превод означава „Сборище на лешояди“. — Б.пр. ↑

[2] Мери Сърат (1820–1865) — една от осъдените за убийството на Линкълн, обесена на 7 юли 1865 г. Държала е пансион, в който Бут, убиецът на президента, е кроял заговор за неговото отвлечане. Понастоящем се знае със сигурност, че не е била сред заговорниците, и обесването ѝ се смята за съдебна грешка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Отделът по поведенчески науки към ФБР се занимава със серийните убийства. Въздухът в помещенията долу в сутерена на сградата е хладен и неподвижен. През последните години неколцина дизайнери бяха опитвали да освежат подземното пространство, но резултатът не беше по-добър от козметика на труп.

Кабинетът на шефа продължава да е в първоначалния светлокафяв цвят, с кариран кафяв пердета на високите прозорци. Там, заобиколен от пъклените папки, седеше Джак Крофорд и пишеше на бюрото си.

На вратата се почука и той вдигна очи, за да види нещо, което винаги му бе приятно — на прага стоеше Кларис Старлинг.

Крофорд се усмихна и стана. Двамата със Старлинг често разговаряха прави — едно от неписаните официални правила, които бяха възприели в отношенията си. Не беше нужно да се ръкуват.

— Чух, че сте идвали до болницата — започна тя. — Съжалявам, че се разминахме.

— Радвам се, че те пуснаха толкова бързо — отвърна той. — Как е ухото ти?

— Добре е... ако човек си пада по карфиола... Казаха ми, че по-голямата част ще окапе. — Ухото ѝ беше скрито под косата. Не му предложи да го види.

Помълчаха.

— Накараха ме да опера пешкира за акцията, за смъртта на Ивелда Дръмго и всичко останало. Бяха като хиени. После изведнъж спряха и се измъкнаха. Нещо ги прогони.

— Може би имаш ангел-хранител.

— Може би. Какво ви струваше?

Крофорд поклати глава.

— Затвори, моля те, вратата. — Намери книжна салфетка в джоба си и избърса очилата си. — Щях да го направя, ако можех. Не ми стигна куражът. Ако сенатор Мартин все още беше на поста си, щеше да имаш някакъв гръб... Те убиха Джон Бригъм в онази акция —

просто го изхвърлиха на боклука. Щеше да е ужасно, ако бяха унищожили и теб.

Лицето на Крофорд пламна и тя си го спомни над гроба на Джон Бригъм в силния вятър, който духаше. Крофорд никога не беше говорил с нея за собствената си война.

— Но все пак направихте нещо, нали?

Той кимна.

— Направих нещо. Не знам доколко ще се зарадваш. Става дума за работа.

Работа. „Работа“ беше хубава дума в речника, който използваша помежду си, само двамата. Това означаваше конкретна бърза задача и въздухът сякаш се проясни. Никога не говореха — ако имаше как да го избегнат — за заплетената централна бюрокрация във Федералното бюро за разследвания. Двамата бяха като лекари мисионери, които нямат нерви за теология — съсредоточаваха се изцяло върху бебето, знаеха, но не го изричаха, че Бог няма да си помръдне пръста, за да помогне. Че не би изпратил дъжд, дори и да става дума за хиляди деца на туземци.

— Косвено, Кларис, твой благодетел е авторът на писмото, което получи наскоро.

— Доктор Лектър. — Отдавна бе забелязала, че Крофорд избягва да произнася името му.

— Същият. В продължение на толкова много години ни се изплъзва, няхаме надежда да го открием, а сега изведнъж ти пише писмо. Защо?

Бяха изминали седем години, откакто доктор Ханибал Лектър, доказано отнел живота на десет души, бе избягал от охраната в Мемфис, убивайки още пет души.

Сякаш бе изчезнал от лицето на земята. Делото му във ФБР оставаше открито и щеше да е открито за вечни времена или поне докато не го заловяха. Така беше и в Тенеси, и в други юрисдикции. Вече обаче нямаше специални хора, натоварени с издирването му, при все че близките на жертвите не преставаха да ронят гневни сълзи пред властите в Тенеси и все още настояваха да се предприеме нещо.

Бяха се появили тонове научни догадки за психиката му, повечето от които дело на хора, които през живота си не го бяха виждали. Имаше няколко работи на психиатри, които той бе направил

за смях в научните издания и които бяха сметнали, че сега е безопасно да надигнат глава. Някои от тях твърдяха, че отклоненията в психиката му неизбежно ще го тласнат към самоубийство и че вероятността вече да е покойник е доста голяма.

Интересът към доктор Лектър, поне в киберпространството, беше до голяма степен жив. По тинестото дъно на Интернет теориите за Лектър никнеха като гъби, а твърденията, че е бил видян, изобилстваха като подобните твърдения за Елвис Пресли. Натрапници обсаждаха чат-пространствата, а в електронното бласто в тъмната страна на Мрежата на колекционерите на ужасяващи мистерии се предлагаха полицейски снимки на извършените от него безумия.

След седем години от доктора имаше една-единствена следа — писмото му до Кларис Старлинг по времето, когато таблоидите я разпъваха на кръст.

По писмото нямаше отпечатьци от пръсти, но във ФБР до голяма степен бяха убедени, че не е фалшификат. Кларис беше сигурна в това.

— Защо го е направил, Кларис? — попита Крофорд, сякаш ѝ се сърдеше. — Никога не съм претендирал, че го разбирам по-добре от онези тъпанари психиатрите. Затова ти ми кажи.

— Решил е, че случилото се с мен ще ме унищожи, ще ме разочарова до крайна степен в Бюрото, а той умира да гледа как се руши вярата, това е любимото му занимание. Подобно на рухналите черкви, които колекционираше. Най-много обичаше да гледа снимката на руините на онази църква в Италия, която се събори и затрупа възрастните жени по време на неделната молитва, а някой беше забучил най-отгоре коледно дърво. Аз го забавлявам, той си играе с мен. Докато го разпитвах, той обичаше да изтъква пропуските в образованието ми. Смята ме за простовата и наивна.

— А мислила ли си, че си пада по теб, Старлинг? — попита Крофорд, като говореше от висотата на собствената си възраст и самота.

— Мисля, че го забавлявам. Нещата или го забавляват, или не. Ако ли не...

— Не си ли чувствала, че те харесва? — настоя Крофорд на различието между мисъл и чувство както баптистът държи на пълното потапяне на младенца при кръщаването.

— Още съвсем в началото на познанството ни той ми каза за мен самата неща, които си бяха самата истина. Смятам, че разбирането лесно може да се обърка с влизането в положението, защото толкова много ни се иска да ни влязат в положението. Може би съзряването е именно осъзнаването на това различие. Неприятно и гадно е да съзнаваш, че някой те разбира, без дори да те харесва. А най-лошо е когато си дадеш сметка, че разбирането е само оръдие на дебнещия те хищник. Нямам никаква представа какво изпитва доктор Лектър към мен.

— Кажи ми какво именно ти е казал, ако не възразяваш.

— Че съм амбициозно напористо селянче и очичките ми святкат като евтини стъкълца. Че нося евтини обувки, но имам вкус — съвсем малко.

— И това ти прозвуча като истина?

— Да. И може би още е вярно. Подобрех обаче състоянието на обувките си.

— Смяташ ли, Старлинг, че може би му е било интересно да разбере дали ще го издадеш, когато ти изпрати съчувствено писмо?

— Знаел е, че ще го издам, а ако не е знаел, е трябвало да го знае.

— Уби шест души, след като съдът го изпрати в лудницата — каза Крофорд. — Уби Мигс, задето те изпръска в лицето със сперма, после още петима, за да избяга. При сегашния политически климат, ако бъде хванат, инжекцията не му мърда.

Мисълта накара Крофорд да се усмихне. Той бе поставил основите на изследванията върху серийните убийства. Сега го очакваше задължително пенсиониране, а чудовището, което му бе създало най-много грижи, оставаше на свобода. Възможността доктор Лектър да бъде екзекутиран го изпълваше със задоволство.

Старлинг си даде сметка, че спомена Мигс само за да я накара да настръхне, да я върне към ужасните дни, когато опитваше да разпитва Ханибал Канибала в тъмницата на Балтиморската болница за психичноболни престъпници. Когато Лектър си играеше с нея, а в същото време в дупката на Джейм Гъм клечеше едно момиче и очакваше да умре. Обикновено Крофорд прибягваше до хватки за заостряне на вниманието, когато се канеше да заговори по същество — така и стана.

— Знаеш ли, Старлинг, че една от първите жертви на доктор Лектър все още живее?

— Богатият. Семейството му предложи награда.

— Да. Мейсън Върджър. Поддържат го с респиратор в Мериленд. Баща му умря тази година и му остави цялото си състояние, натрупано от месопреработващата промишленост. Старият Върджър освен това завеща на Мейсън един конгресмен и един член на Комисията за разследване на съдийски грешки към Камарата на представителите, който без благодетеля си просто не може да свързва двата края. Както и да е, Мейсън каза, че имал нещо, което може би ще ни помогне да открием доктора. Иска да говори с теб.

— С мен?

— С теб. Мейсън го поиска и изведнъж всички се съгласиха, че идеята е страхотна.

— Мейсън поиска да говори с мен по ваше внушение, нали?

— Искаха да си измият ръцете с теб, Старлинг, да те захвърлят като парцал. Щяха да те унищожат като Джон Бригъм само за да спасят кожата на неколцина бюрократи от Бюрото по алкохола и тютюна. Страх. Натиск. Вече само от това разбират. Накарах един човек да се обади на Мейсън и да му каже колко много ще се затрудни издирването на Лектър, ако те отстранят, а какво е станало после, на кого се е обадил Мейсън, не знам и не искам да знам. Най-вероятно на конгресмена Велмор.

Преди година Крофорд не би играл по този начин. Старлинг потърси с очи по лицето му признаци на лудостта, която понякога обзема хората при мисълта, че скоро трябва да се пенсионират. Усещането, че няма време. Не забеляза такива, но въпреки това ѝ се видя уморен.

Старлинг знаеше, че още откакто бе завършила академията на ФБР, Крофорд се опитваше да я вземе при себе си в отдела по поведенчески науки. Сега, когато бе минала през толкова много задачи и беше ветеран в Бюрото, тя ясно си даваше сметка, че ранният ѝ триумф при залавянето на серийния убиец Джейм Гъм бе част от провала ѝ. Беше изгряваща звезда, спряна по пътя към висините. При залавянето на Гъм си бе създавала поне един много силен враг и бе предизвикала завистта на немалко мъже колеги. Всичко това, заедно с известна доза несговорчивост, бяха довели до последвалите години,

когато издирваше избягали затворници, преследваше бандити, ограбили банки, връчваше заповеди за арест. Общо взето, през повечето време бе гледала града над дулото на пистолета. Най-накрая бяха решили, че е твърде раздражителна, за да работи в екип, и я бяха преместили в техническия отдел, за да монтира подслушвателни устройства на телефоните на гангстери и разпространители на детска порнография, да прекарва безкрайни самотни бдения пред специалната апаратура. Освен това винаги беше на разположение, ако някоя сродна агенция имаше нужда от надежден помощник. Беше жилава и силна, с пистолета беше прецизна и бърза.

Крофорд бе преценил, че това е шансът ѝ. Беше убеден, че винаги е искала да преследва Лектър. Истината обаче не беше толкова проста.

Крофорд се вгледа в нея съсредоточено.

— Не си изтрила барута от бузата си — отбеляза той.

На скулата ѝ все още се виждаха набитите под кожата частици изгорял барут от пистолета на Джейм Гъм.

— Не остава време — отвърна тя.

— Знаеш ли как наричат французите бенка на скулата като тази?

Крофорд разполагаше с огромна библиотека за татуировки, телесни символи и ритуални обезобразявания.

Старлинг поклати глава.

— Наричат я „courage“ или храброст — каза той. — Не е нужно да го махаш. На твое място не бих го направил.

ГЛАВА 9

Ферма „Мъскрат“, имението на семейство Върджър край река Съскехана в Северен Мериленд, притежава някаква вълшебна красота. Фамилията го бе купила през трийсетте години с пари от месопреработването, когато бе решила да се премести от Чикаго, за да е по-близо до Вашингтон. Тънкият усет за бизнес и политическите връзки бяха позволили на фамилията Върджър да печели търговете за снабдяване на американската армия с месо още от времето на Гражданската война.

Скандалът с „балсамираното“ говеждо по време на испано-американската война изобщо не се бе отразил на семейството. Когато Ъптън Синклер и останалите търсачи на скандали бяха разследвали кошмарните условия в една кланица в Чикаго, те бяха открили, че няколко работници на Върджър са били неволно разфасовани и продадени като свинска мас марка „Даръм“ — фаворит на пекарите. Вината не се лепна задълго върху семейство Върджър. Не бе пропаднал нито един правителствен контракт.

Фамилията избягваше подобни и много други скандали, като даваше пари на политиците — единственият удар за тях беше приемането на Закона за инспекция на месото през 1906 година.

Днес в предприятията на семейството се колят дневно около 86 000 говеда и приблизително 36 000 свине — количествата варират леко според сезона.

Ароматът на наскоро окосените ливади в имението и разцъфналите люляци, поклащани от ветреца, нямаше нищо общо с миризмата на кланица. Единствените животни бяха няколкото понита за децата и стадата смешни гъски, които пасяха по ливадите и поклащаха задниците си със скрити в тревата глави. Къщата, плевнята и прилежащата земя се намираха съвсем близо до средата на национален горски парк от шест квадратни мили, но щяха да си останат там за вечни времена по силата на специално разрешение, издадено от Департамента на вътрешните работи.

Както множество други изолирани имения на много богатите, и това не беше лесно да се намери от първия път. Кларис Старлинг подмина отклонението от главния път. Върна се назад и най-напред попадна на входа за доставки — голям портал, заключен с катинар и верига, във високата ограда, опасваща гората. Отзад се виждаше тесен път, който се губеше между дърветата. Нямаше домофонна уредба. Две мили по-нататък най-накрая откри къщичката на портиера, на стотина метра навътре, по хубава алея. Портиерът беше униформен и името ѝ беше записано в дневника му.

След още две мили по великолепно поддържан път стигна до къщата.

Спря ръмжащия мустанг, за да изчака да пресече стадо гъски. На четвърт миля от голямата къща имаше красива плевня и от нея се изниза колона деца, яхнали шотландски понита. Основната сграда беше проектирана от Станфорд Уайт^[1] и се вписваше безупречно в околността. Изглеждаше солидна и разкошна — царство на приятни сънища. Старлинг почувства бодване под лъжичката.

Семейството бе проявило достатъчно разум, за да остави къщата такава, каквато е, с изключение на една-единствена пристройка, която не се виждаше отпред — модерно крило, щръкнала от източната страна като допълнителен крайник в уродлив медицински експеримент.

Старлинг паркира под козирката на входа. Изгаси двигателя и чу собственото си дишане. В огледалото видя конник. След малко чу копита по настилката зад колата и се измъкна навън.

От седлото слезе широкоплещеста особа с къса руса коса и подаде юздата на някакъв прислужник, без изобщо да го погледне.

— Отведи го в конюшнията — каза ездачът с гърлен, дрезгав глас. — Аз съм Марго Върджър.

Старлинг се вгледа и чак сега видя, че е жена. Протягаше ръката си направо от рамото. Имаше вид на културистка. Масивните ѝ рамене под жилестия врат и гръдният ѝ кош изпъваха фланелката. Очите ѝ блестяха сухо и гледаха с раздражение, сякаш не им достигаха сълзи. Беше с бричове за езда на диагонално райе и ботуши без шпори.

— Какво карате? — попита тя. — Стар мустанг?

— Модел осемдесет и осма.

— Петлитров? Все едно че е приклепнал на колелата си.

— Да. Това е рауш мустанг.
— Харесва ли ви?
— Много.
— Колко вдига?
— Не знам. Достатъчно, струва ми се.
— Страх ли ви е от него?
— Изпълва ме с респект — отговори Старлинг.
— Знаехте ли що за кола е, или случайно го купихте?
— Знаех достатъчно, за да го купя при една случайна разпродажба, когато го видях. По-късно научих повече.
— Мислите ли, че ще изпревари моето порше?
— Зависи от поршето, госпожице Върджър. Трябва да говоря с брат ви.

— Ще го почистят след около пет минути. Можем да започнем там, горе. — Бричовете за езда прошумоляха по едрите бедра на Марго Върджър и тя се заизкачва по стъпалата. Сламенорусата ѝ коса беше достатъчно оредяла, за да накара Старлинг да се пита дали не взема стероиди и дали не ѝ се налага да притиска клитора си с лепенка, за да не стърчи.

За Старлинг, която бе прекарала детството си в лютеранско сиропиталище, къщата приличаше на музей — огромни пространства с потъмнени греди на таваните, по стените множество портрети на важни на вид мъртъвци. На площадките имаше съдове от китайски емайл, а по коридорите бяха постлани дълги марокански пътеки.

Новото крило рязко се различаваше по стил. В модерната функционална пристройка се влизаше през двойна врата с матово стъкло, крайно неуместна в дъното на сводестия коридор.

Марго Върджър спря пред вратата и насочи към Старлинг блестящите си, пълни с раздразнение очи.

— За някои хора е трудно да разговарят с Мейсън — каза тя. — Ако се притесните или не можете да го понесете, след това ще ви кажа нещата, които сте забравили да го попитате.

Съществува едно чувство, което всички ние изпитваме, но все още не сме му дали име — щастливото предвкушане на възможността да изпитаме презрение. Старлинг го забеляза изписано на лицето на Марго Върджър.

— Благодаря — отвърна само.

За нейна изненада първото помещение след двойната врата беше голяма и добре оборудвана стая за игри. Две малки тъмнокожи момченца си играеха сред големи препарирани животни — едното караше велосипедче с три колела, а другото тикаше по пода камион. По ъглите бяха подредени всевъзможни играчки и велосипеди, а в средата имаше катерушки и други подобни върху покрит с меки подложки под. В единия ъгъл на стаята на старинен стол седеше висок мъж с бяла престилка, който четеше списание „Воуг“. На стените бяха монтирани няколко видеокамери — някои високо, други на височината на очите. Една от тях в ъгъла започна да следи Старлинг и Марго Върджър, а обективът ѝ взе да се върти, за да намери фокуса.

Вече бяха отминали децата, но Старлинг усещаше присъствието им. Веселото им боричкане с играчките беше приятно.

— Мейсън обича да гледа децата — обясни Марго Върджър. — Те се ужасяват, като го видят, с изключение на най-малките, затова го прави по този начин. След това яздят понита. От детска градина за социално слаби са. В Балтимор.

В стаята на Мейсън Върджър можеше да се влезе само през банята — съоръжение, достойно за всеки балнеосанаториум, заемащо цялата ширина на пристроеното крило. Имаше вид на място за обществено ползване — стомана и хром, килим като в учреждение, душови кабинни с широки врати, вани от неръждаема стомана с висящи над тях устройства за вдигане, навити оранжеви маркучи и големи стъклени шкафове с мехлеми от аптека „Санта Мария Новела“ във Флоренция. Във въздуха се усещаше дъх на пара, носеше се аромат на балсам и гаултерия.

Под вратата на стаята на Мейсън Върджър Старлинг видя светлина. Когато сестра му докосна дръжката, светлината угасна.

В ъгъла имаше кът за сядане, над който светеше силна светлина. Над канапетото висеше прилична отпечатка на „Отминалите дни“ на Уилям Блейк — Господ мери с пергела си. Картината беше драпирана в черно, за да напомня за скорошната кончина на патриарха на фамилията. Останалата част от стаята тънеше в мрак.

От тъмнината долиташе шум на машина — ритмично въздишане.

— Добър ден, агент Старлинг — долетя механично усилен гърлен глас. Съгласните звуци почти липсваха.

— Добър ден, господин Върджър — обърна се Старлинг към тъмнината. На главата си усещаше топлината от лампата. Следобедът беше някъде другаде. Следобедът не влизаше тук.

— Седнете.

Ще трябва да го направя. Моментът е подходящ. Трябва да е сега.

— Господин Върджър, разговорът, който ще проведем, по същество е снемане на показания и ще трябва да го запиша на лента. Имате ли нещо против?

— Не. — Отговорът долетя между две въздишки на машината. — Марго, мисля, че вече можеш да ни оставиш.

Без да погледне към Старлинг, Марго се обърна и излезе сред шумолене на бричове за езда.

— Господин Върджър, бих искала да закрепя този микрофон към... дрехата ви или към възглавницата, ако не възразявате. Ако предпочитате, мога да повикам санитаря, за да го направя.

— Няма пречка... — каза гласът, минус „п“ и „ч“, после изчака силата на следващото механично издишване — ... да го направите вие, агент Старлинг. Аз съм тук.

Не се виждаха никакви електрически ключове. Помисли си, че може би ще вижда по-добре, ако излезе от ослепителната светлина, затова тръгна в тъмнината към аромата на балсам и гаултерия, с протегната напред ръка.

Той запали лампата и тя установи, че леглото е по-близо, отколкото бе очаквала. Изражението на лицето ѝ не се промени. Само ръката, която държеше малкия микрофон с щипка, леко се отдръпна назад — може би сантиметър.

Първата ѝ мисъл беше нещо отделно от усещането в гърдите и стомаха ѝ — установи, че особеностите в говора му се дължаха на пълната липса на устни. След това осъзна, че не е сляп. Единственото му синьо око я гледаше през нещо като монокул, към който беше прикрепена тръбичка, която го овлажняваше, защото нямаше клепахи. За останалото хирурзите се бяха погрижили още преди години чрез изтегляне и присаждане на здрава кожа върху оголените кости.

Мейсън Върджър, останал без нос и устни, без мека тъкан по лицето, се състоеше сякаш от зъби, подобно на същество от дълбините на океана. Понеже сме свикнали с вида на най-различни маски, шокът

от вида му идва със закъснение. Шокът идва от осъзнаването, че това е човешко лице, зад което се крие разум. Стомахът се обръща от мърдането на челюстта при говор, от движението на окото, когато се завърта към теб, за да те види. Да види твоето нормално човешко лице.

Косата на Мейсън Върджър беше хубава и, колкото и да е странно, най-трудно бе да гледаш именно нея. Черна, напръскана със сребро, сплетена на плитка, достатъчно дълга, да стигне до пода, ако се спусне. Сега беше навита на спирала върху гърдите му, над костенуркоподобната жилетка на респиратора. Човешка коса под моравата развалина, брънките на плитката блестяха като застъпващи се люспи.

Отдавна парализираното тяло на Мейсън Върджър се смалвяваше до нищо към краката във високото болнично легло.

Пред лицето му висеше пултът за управление, подобен на хармоника или панфлейта от прозрачни пластмасови тръби. Той уви езика си около една от тях и със следващото движение на респиратора духна силно в нея. Леглото реагира с жужене, завъртя се леко към нея и издигна още малко главата му.

— Благодаря на Бога за това, което се случи — заговори Върджър след това. — То е моето спасение. Приехте ли Исус, госпожице Старлинг? Имате ли вяра?

— Израснах в силно религиозна атмосфера, господин Върджър. Имам това, което ми е останало от онова време — отговори Старлинг. — А сега, ако нямате нищо против, ще закрепя микрофона към възглавницата ви. Така няма да ви пречи, нали?

Гласът ѝ звучеше прекалено рязко, като на медицинска сестра. Не ѝ хареса. Видът на собствената ѝ ръка до главата му също не ѝ помагаше. Не ѝ помагаше и пулсирането на пластмасовите тръбички, прокарани над костта, за да захранват лицето му с кръв — приличаха на преглъщащи червеи.

Слава богу, най-после успя да размотае кабела и да се върне до масата при касетофона и втория микрофон за самата нея.

— Специален агент Кларис М. Старлинг, служебен номер във ФБР 5143690. Следват показанията на Мейсън Върджър, номер на социалната осигуровка 475989823, дадени в дома му на датата, отбелязана по-горе, под клетва. Господин Върджър е уведомен, че му е гарантиран имунитет срещу съдебно преследване от прокурора на

САЩ за област Трийсет и шеста, както и от всички други местни власти, за което е приложен общ меморандум, подписан и подпечатан. А сега, господин Върджър...

— Искам да ви разкажа за лагера — прекъсна я той при следващото издишване. — Едно чудесно изживяване от детството, към което по същество се върнах.

— Ще можем да поговорим за това по-късно, но мисля, че...

— Можем да поговорим сега, госпожице Старлинг. Това има отношение към всичко останало. Така открих Исус, а това е най-важното нещо, което ще ви кажа. — Изчака следващата въздишка на машината и продължи: — Това бе религиозен, християнски лагер, издържаше го баща ми. Плащаше всичко за сто двацет и пет лагерници на брега на езерото Мичиган. Някои от онези деца бяха истински нещастници и бяха готови на всичко за парче шоколад. Може да съм се възползвал от това и да съм бил груб с тях, ако не искаха да вземат шоколада и да направят каквото искам... нищо няма да скрия, сега вече няма защо.

— Господин Върджър, нека прегледаме някои материали, които...

Той не я слушаше. Просто изчакваше машината да му даде въздух.

— Имам имунитет, госпожице Старлинг, и всичко е наред. Имам имунитет от Исус, имам имунитет и от прокурора, и от областния прокурор в Оуингс Милс. Алилуя. Аз съм свободен и сега всичко е наред, госпожице Старлинг. Аз съм с Него и всичко е наред. Той е възкръсналият Христос и в лагера го наричахме Риц, като баровския хотел. Осъвременяхме го. Риц. Никой не може да победи Риц. Служех му в Африка, алилуя, служех Му в Чикаго, славех името Му, служа Му и сега и Той ще ме вдигне от това легло, ще порази враговете ми и ще ги подкара пред мен и ще слушам плача на жените им. Всичко е наред. — Задави се в слюнка и млъкна. Тръбичките на лицето му пулсираха.

Старлинг стана, за да повика помощ, но гласът му я спря.

— Добре съм, всичко е наред.

Може би един директен въпрос щеше да свърши повече работа от опитите да го насочва.

— Господин Върджър, познавахте ли доктор Лектър, преди съдът да ви насочи към него за лечение?

— Не.

— И двамата сте участвали в борда на Балтиморската филхармония.

— Не, мястото ми беше дадено само заради парите, които им даряваме. На заседанията, когато трябваше да се гласува, винаги изпращах адвоката си.

— Не сте дали показания в процеса срещу доктор Лектър. — Вече свикваше да задава въпросите си така, че да съвпадат с ритъма на машината, за да има въздух да ѝ отговаря.

— Казаха, че имат достатъчно доказателства да го осъдят шест пъти. Девет пъти. А той ги надхитри, като се изкара луд.

— Не той се изкара луд. Съдът го обяви за невменяем.

— Намирате ли тази разлика за съществена? — попита Мейсън.

С този въпрос за първи път почувства ума му — дълбок, потаен, съвсем различен от думите, които използваше.

Голямата змиорка, вече свикнала със светлината, се надигна от камъните на дъното на аквариума и отново започна неуморните си кръгове — виеща се кафява лента, красиво нашарена с бели точки.

Старлинг долавяше присъствието ѝ с периферното си зрение.

— Това е Muraena Kidako — каза Мейсън. — Има още по-голяма в един аквариум в Токио. Тази е втората по големина. Наричат я жестока морена. Искате ли да видите защо?

— Не — отвърна Старлинг и обърна страницата на бележника си. — Значи по време на терапията, наложена ви от съда, поканихте доктор Лектър у дома си.

— Вече не се срамувам. Ще ви разкажа всичко. Сега няма проблем. За да ме пуснат след онези скалпени обвинения в блудство, трябваше да отработя петстотин часа общественополезен труд в кучкарника и да се лекувам при доктор Лектър. Помислих си, че ако забъркам доктора в нещо, той няма да ме държи много изкъсо с терапията и няма да ме обади, ако понякога нарушавам изискванията на условната присъда или му се явя леко дрогиран.

— Тогава сте притежавали къщата в Оуингс Милс.

— Да. Казах на доктор Лектър всичко. За Африка, за Иди и всичко останало. Казах му, че някой път ще му покажа нещата си.

— Ще му покажете...?

— Разни вещи. Играчки. Ето там в ъгъла е преносимата гилотина, която демонстрирах на Иди Амин. Можеш да я качиш на джип и да я отнесеш навсякъде, дори в най-затънтеното село. Сглобява се за петнайсет минути. Осъденият може да вдигне ножа догоре с макара за около десет минути. Малко повече, ако е жена или дете. Не се срамувам от тези неща, защото съм пречистен.

— Доктор Лектър е дошъл в къщата ви.

— Да. Отворих му и бях облечен в кожени неща, нали разбирате. Гледах го, за да открия някаква реакция, но нямаше такава. Безпокоях се да не би да се изплаши от мен, но не се изплаши. Да се изплаши от мен, сега това ми се струва смешно. Поканих го на горния етаж. Показах му... бях осиновил две кучета от кучкарника, бяха ми приятели. И ги държах заедно в клетка с достатъчно вода, но без храна. Беше ми интересно какво ще се случи в крайна сметка. Показах му приспособлението си, знаете, автоеротичната асфиксия, така да се каже, обесваш се, но не наистина, докато... нали разбирате?

— Разбирам.

— Е, той, изглежда, не разбираше. Попита ме как става и аз му казах, че е странно един психиатър да не знае, а той отговори, и никога няма да забравя усмивката му, той отговори: „Покажи ми.“ Сега те пипнах, казах си аз.

— И му показахте?

— Не се срамувам от това. Учим се от грешките си. Пречистен съм.

— Моля продължете, господин Върджър.

— Свалих надолу примката пред голямото огледало, сложих си я, хванах въжето за освобождаване в едната ръка, а с другата започнах да лъскам бастуна, докато гледах каква ще е реакцията му, но той не реагира. Обикновено успявам да разгадая хората. Той седеше на един стол в ъгъла на стаята, кръстосал крака и сплел пръсти върху едното си коляно. После стана и бръкна в джоба на сакото си, елегантно като Джеймс Мейсън, когато вади запалката си, и ме попита дали искам малко амилов нитрат. Леле! — помислих си, ако ми даде едно хапче сега, ще трябва да ми дава цял живот, ако иска да запази разрешителното си за работа. Това е с рецепта. Е, ако сте чели доклада, знаете, че в хапчето имаше доста повече от обикновен амилов нитрат.

— Ангелски прах, някакви други амфетамини и малко хероин — кимна Старлинг.

— Страшна работа! Той отиде до огледалото, в което се гледах, скрита го в долния край и взе едно парче счупено стъкло. Аз бях във въздуха. Той се приближи до мен, даде ми парчето, погледна ме в очите и каза, че може би искам да одера лицето си с него. Пусна кучетата. Те изядоха лицето ми. Казват, че минало доста време, докато свалят всичко. Аз не помня. Доктор Лектър ми прекърши врата с примката. После в кучкарника изпомпали стомасите на кучетата и намерили носа ми, но не успяха да го присадят.

Старлинг не съумя да пренареди книгата върху масата толкова бързо, колкото би трябвало.

— Господин Върджър, семейството ви е обявило награда след бягството на доктор Лектър в Мемфис.

— Да. Един милион долара. Милион. Разгласихме го по целия свят.

— Освен това сте обещали да платите за всяка свързана със случая информация, не само за обичайното откриване и залавяне. Би трябвало да ни предоставяте тази информация. Правехте ли го?

— Не съвсем, но и нямаше нищо, което да си струва да се предоставя.

— Откъде сте сигурен? Може би сте проследили някои от сведенията самостоятелно?

— Само доколкото да се убедя, че не вършат работа. А и защо да ви помагам? Вашите хора никога не са ни казвали каквото и да било. Получихме сведения за Крит, които не вършеха никаква работа, после от Уругвай, които не успяхме да потвърдим. Искам да разберете, че не става въпрос за отмъщение, госпожице Старлинг. Аз съм простил на доктор Лектър точно така, както Исус е простил на римските войници.

— Господин Върджър, в службата ми сте съобщили, че този път може би сте открили нещо, заслужаващо внимание.

— Погледнете в чекмеджето на крайната масичка.

Старлинг извади белите памучни ръкавици от чантата си и си ги сложи. В чекмеджето имаше голям кафяв плик. Беше корав и тежък. Извади рентгенова снимка и я вдиша към светлината. Беше на лява ръка, явно беше наранена. Преброи пръстите. Четири плюс палец.

— Вижте метакапралните кости. Нали знаете за какво говоря?

— Да.

— Пребройте кокалчетата.

— Пет.

— Ако броим и палеца, този човек е имал шест пръста на лявата ръка. Като доктор Лектър.

— Като доктор Лектър.

Ъгълчето, където трябваше да са отпечатани номерът и произходът на снимката, беше отрязано.

— Откъде ви попадна това, господин Върджър?

— От Рио де Женейро. Ако искам да науча повече, трябва да платя. Много пари. Можете ли да ми кажете дали това е ръката на доктор Лектър? Искам да знам дали да платя.

— Ще опитам, господин Върджър. Ще направя всичко възможно. Пазите ли опаковката, в която получихте това?

— Да. Марго я сложи в найлонов плик. Ще ви я даде. А сега, госпожице Старлинг, чувствам се уморен и имам нужда от малко грижи.

Едва излязла, Мейсън Върджър наду крайната тръба и каза:

— Кордел!

Санитарят от стаята за игри влезе и започна да му чете от една папка с етикет „Департамент по грижи за децата, Балтимор“.

— Казваше се Франклин, нали? Изпрати ми Франклин — нареди Мейсън и изгаси лампата.

Момчето застана само в ярко осветената част на стаята и се завзира в тъмнината.

— Ти ли си Франклин? — долетя гърленият глас.

— Франклин — отговори момченцето.

— Къде живееш, Франклин?

— С мама, Шърли и Стрингбийн.

— Стрингбийн през цялото време ли е с вас?

— Той идва и си отива.

— Идва и си отива значи?

— Да.

— Майка ти не ти е истинска майка, нали, Франклин?

— Осиновила ме е.

— Осиновявали са те и други, нали?

— Да.

— Харесва ли ти къщата ти, Франклин?

Детето се оживи.

— Имаме си маца. Мама прави кейк в печката.

— Откога живееш в къщата на мама?

— Не знам.

— Имал ли си рожден ден в нея?

— Веднъж имах. Шърли направи лимонада.

— Обичаш ли лимонада?

— Обичам.

— Обичаш ли мама и Шърли?

— Обичам, ъхъм, и маца.

— Искаш ли да живееш там? Не се ли страхуваш, когато си лягаш да спиш?

— Не се страхувам. Спя в стаята с Шърли, а тя е голямо момиче.

— Франклин, повече не можеш да живееш там с мама, Шърли и маца. Трябва да си отидеш.

— Кой казва?

— Властите. Мама са я уволнили от работа и вече не ѝ позволяват да е осиновител. Полицията е намерила у вас цигара с марихуана. След тази седмица повече няма да можеш да виждаш мама. Няма да можеш да виждаш и Шърли, и маца.

— Не — каза Франклин.

— Или може би те просто не те искат вече, какво ще кажеш? Може би нещо при теб не е както трябва? Да не би да имаш възпаление или нещо противно? Мислиш ли, че кожата ти е твърде тъмна, за да те обичат?

Франклин вдигна тениската си и погледна малкото си кафяво коремче. Поклати глава. Плачеше.

— Знаеш ли какво ще се случи с маца? Как ѝ е името?

— Никак. Маца ѝ е името.

— Знаеш ли какво ще се случи с маца? Полицаите ще я вземат и ще я занесат в приюта за животни, а там лекарите ще ѝ бият инжекция. Били ли са ти инжекции в детската градина? Със спринцовка с остра игла? Ще я забият в маца, маца ще я заболи и ще умре.

Франклин стисна долния край на тениската си и закри с него очите си. Мушна палец в устата си, а не го беше правил цяла година, откакто мама го бе помолила да не го прави.

— Ела тук — каза гласът от тъмното. — Ела при мен и ще ти кажа как можеш да спасиш маца от инжекцията. Искаш ли да бият на маца инжекция, Франклин? Не? Тогава ела тук.

Франклин тръгна към тъмнината, лапнал палец и облян в сълзи. Когато стигна на два метра от леглото, Мейсън духна в тръбата и запали лампата.

Поради някаква вродена храброст, поради желанието да спаси маца или защото си даваше сметка, че вече няма накъде да бяга, Франклин дори не трепна. Не избяга. Остана на мястото си и погледна лицето на Мейсън.

Ако Мейсън имаше чело, непременно щеше да го сбърчи при този разочароващ резултат.

— Можеш да спасиш маца от инжекцията, ако сам ти й дадеш малко отрова за плъхове — каза Мейсън. „П“ не се чу, но Франклин разбра. Извади палеца от устата си.

— Ти си стар и лош — каза Франклин. — И си грозен.

Обърна се и излезе от стаята през банята с навитите маркучи до стаята за игри. Мейсън го наблюдаваше на екрана.

Санитарят също поглеждаше към момчето, макар и да се преструваше, че чете списанието. Франклин вече не се интересуваше от играчките. Отиде под жирафа и седна с лице към стената — това беше единственото, което можеше да направи, за да не смуче палеца си.

Кордел го наблюдаваше внимателно, за да види дали плаче. Когато видя раменете на детето да се тресат, отиде при него и внимателно попи сълзите му със стерилни тампони. После постави мокрите тампони в чашата с мартини на Мейсън, която се охлаждаше в хладилника заедно с портокаловия сок и кока-колата.

[1] Станфорд Уайт (1853–1906) — голям американски архитект, проектирал някои от забележителните сгради на Ню Йорк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Оказа се, че никак не е просто да се намери медицинска информация за доктор Ханибал Лектър. Предвид абсолютното му презрение към системата на медицинското обслужване и повечето от практикуващите лекари, не беше изненадващ фактът, че никога не бе имал личен лекар.

Балтиморската болница за душевноболни престъпници, където го бяха държали до злополучното му преместване в Мемфис, сега беше изоставена и сградата подлежеше на събаряне.

От щатската полиция на Тенеси, която последна бе отговаряла за Лектър, преди да успее да се измъкне, твърдяха, че изобщо не са получавали медицинското му досие. Полицаяте, които го бяха довели от Балтимор до Мемфис, сега покойници, се бяха подписали, че получават затворника, но не и за каквито и да било медицински документи.

Старлинг прекара един цял ден пред телефона и компютъра, после лично претърси големите архиви за съхраняване на доказателства в Куонтико и централата на ФБР. Цяла сутрин тършува из прашните рафтове на балтиморската полиция, а после прекара влудяващ следобед сред некаталогизираната колекция от материали за Ханибал Лектър в мемориалната юридическа библиотека „Фицхю“, където времето спира, докато служителките правят опити да открият нужния ключ.

Най-накрая се сдобий един-единствен лист хартия — повърхностния медицински преглед, на който бе подложен доктор Лектър при първоначалното му арестуване от щатската полиция на Мериленд. Не беше приложен никакъв медицински картон за здравословното му състояние преди това.

Инел Коури бе надживяла кончината на Балтиморската щатска болница за душевноболни престъпници и сега работеше на значително по-добро място в Болничния борд на щата Мериленд. Не искаше да разговаря със Старлинг в кабинета си, така че се срещнаха в едно кафене на партера.

Старлинг бе свикнала да пристига на мястото на срещата по-рано, за да има време да го огледа от разстояние. Коури дойде точно на минутата. Беше на около трийсет и пет, възпълна и бледа, без никакъв грим или бижута. Косата ѝ стигаше почти до кръста, както я бе носила в училище. Беше с бели сандали.

Старлинг взе няколко пакетчета захар от бара и изчака Коури да седне на уговорената маса.

Доста хора се заблуждават, че всички протестанти си приличат. Не е така. Както хората от Карибските острови могат съвсем точно да определят от кой друг остров са сънародниците им, Старлинг, отгледана от лютерани, хвърли един поглед на тази жена и си каза: Христова църква, може би назарянка.

Свали бижутата си — обикновена гривна и семпла златна обица на здравото си ухо — и ги прибра в чантата. Часовникът ѝ беше пластмасов, с него нямаше проблем. Нямаше какво повече да направи за външния си вид.

— Инел Коури? Искате ли чаша кафе? — Носеше две кафета.

— Името ми се произнася Айнел. Не пия кафе.

— Ще изпия и двете. Искате ли нещо друго? Аз съм Кларис Старлинг.

— Не искам нищо. Ще ми покажете ли някакъв документ със снимка?

— Разбира се — отвърна Старлинг. — Госпожице Коури... може ли да ви наричам Айнел?

Жената сви рамене.

— Айнел, нужна ми е помощ във връзка с нещо, което всъщност не ви засяга лично. Просто ми трябва да откроя едни документи от Балтиморската щатска болница за душевноболни престъпници, но не знам къде да ги търся.

Айнел Коури отговори натъртено, за да изрази гняв или възмущение:

— Вече обсъждахме този въпрос с борда, когато затваряха болницата, госпожице...

— Старлинг.

— Госпожице Старлинг. Ще се уверите, че нито един пациент не е напуснал без документите си. Ще се уверите също така, че нито една папка не е напуснала болницата, без преди това да е била одобрена от

ръководството. Що се отнася до папките на починалите, оказа се, че Департаментът по здравеопазването не ги иска, Бюрото по статистиката също, така че, доколкото знам, мъртвите папки, тоест папките на починалите, останаха в Балтиморската щатска болница и след датата на моето напускане, а аз напуснах последна. Документите на отлъчилите се бяха изпратени в полицията и на местния шериф.

— Отлъчилите се?

— Така наричахме избягалите. Понякога се случваше с болните, на които беше гласувано доверие.

— Доктор Ханибал Лектър като отлъчил ли се водеше? Възможно ли е документите му да са попаднали при правоохранителните органи?

— Той определено не беше отлъчил се. Никога не сме го водили като избягал по наша вина. Когато това е станало, за него отговаряха други. Само веднъж слязох там долу и видях доктор Лектър. Показах го на сестра ми, която беше дошла с момчетата си. Като си спомня за това, усещам някакъв студ и отвращение. Той подтикна един от другите да хвърли по нас... — сниши глас — семе, разбирате ли?

— Да, чувала съм думата — отговори Старлинг. — Това случайно не беше ли господин Мигс? Имаше добра ръка.

— Изключила съм го от ума си. Вас си ви спомням. Дойдохте в болницата и разговаряхте с Фред... доктор Чилтън, после слязохте в онова мазе при Лектър, нали?

— Да.

Доктор Фредерик Чилтън, директорът на Балтиморската болница за душевноболни престъпници, бе изчезнал безследно по време на отпуската си малко след бягството на Лектър.

— Знаете ли, че Фред изчезна?

— Да, чух за това.

Очите на госпожица Коури веднага се наляха с искрящи сълзи.

— Беше мой годеник — каза тя. — Той изчезна, след това затвориша болницата и аз се почувствах така, сякаш покривът се е стоварил върху главата ми. Ако не беше моята църква, нямаше да го преживея.

— Съжалявам — поклати глава Старлинг. — Виждам, че вече имате добра работа.

— Но нямам Фред. Той беше добър, много добър човек. Ние се обичахме, а човек не намира любов всеки ден. Като ученик са го избирали за Момче на годината.

— И с право. Искам да ви попитам, Айнел, дали той държеше документите в кабинета си, или са били някъде в приемната, където е било бюрото ви...

— Бяха в стенните шкафове в кабинета му, а после, когато броят им нарасна прекомерно, взехме големи шкафове и ги сложихме в приемната. Разбира се, винаги бяха заключени. Когато се изнесохме оттам, в сградата временно настаниха метадоновата клиника и те разместиха доста неща.

— Попадали ли ви е някога папката с документите на доктор Лектър?

— Разбира се.

— Помните ли дали в нея имаше рентгенови снимки? Рентгеновите снимки отделно ли се пазеха или към досиетата?

— Към досиетата. Бяха по-големи от папките и това създаваше неудобства. Имахме рентгенов апарат, но не и постоянен рентгенолог, който да води отделен архив. Честно казано, не помня дали в неговата папка е имало снимки. Имаше електрокардиограма, която Фред показваше на хората. Доктор Лектър... дори не искам да го наричам „доктор“, бил целият оплетен с жиците на електрокардиографа, когато се нахвърлил върху горката медицинска сестра... Странното бе, че пулсът му изобщо не се беше повишил, когато го направил. Санитарите го откопчили от нея, но бяха измъкнали ръката му от ставата. За такова нещо би трябвало да му направят рентгенова снимка според мен.

— Ако се сетите къде може да са папките или си спомните нещо, нали ще ми се обадите?

— Ще направим цялостно издирване — отговори госпожица Коури, като произнесе фразата с видимо удоволствие, — но не мисля, че ще открием нещо. Много неща просто си останаха там. Не ги заряхахме ние, а онези от метадоновата клиника.

Чашките за кафе имаха дебели стени и човек трудно можеше да пие от тях, без да се накапе. Старлинг изчака Айнел Коури да се отдалечи с тежката си походка, преследвана от собствения си ад, после изпи половин чаша кафе със салфетка под брадичката.

Постепенно идваше на себе си. Знаеше, че ѝ е писнало от нещо. Може би ѝ беше писнало от липсата на вкус или, още по-лошо, от безстилието. От безразличието към неща, които са приятни за окото. Може би изпитваше жажда за стил. Дори стилът на една уличница беше по-добре от нищо — беше заявка за нещо повече, независимо дали искаш да я чуеш, или не.

Потърси в себе си снобизъм и реши, че няма за какво да снобее. След това, докато размишляваше на тема стил, си спомни Ивелда Дръмго, която действително имаше стил. При тази мисъл ѝ се прииска да излезе на чист въздух.

ГЛАВА 11

И така, Старлинг се върна там, откъдето всичко бе започнало — Балтиморската щатска болница за душевноболни престъпници, вече изоставена. Старата кафява сграда, свидетел на толкова много страдания, беше със заковани прозорци, заключена с вериги, изпъстрена с графити и очакваше разрушителите.

Още преди директорът ѝ доктор Фредерик Чилтън да изчезне, нещата вървяха на зло. Последвалите разкрития за разхищения и лошо управление, както и плачевното състояние на сградата, принудиха местните власти да спрат финансирането. Някои от пациентите бяха преместени в други щатски заведения, други бяха умрели, трети бродеха по улиците на Балтимор като торазинови зомбита вследствие на зло замислена програма за външно лечение, при която мнозина от тях измряха от премръзване по улиците.

Докато чакаше пред сградата, Старлинг си даде сметка, че най-напред бе опитала всички други възможности само защото не искаше да се връща отново на това място.

Пазачът, който трябваше да ѝ отвори, закъсна с четирийсет и пет минути. Беше набит възрастен мъж с ортопедична обувка, която тропаше, и източноевропейска прическа, която може би му бе направена в домашни условия. Докато я водеше към страничната врата, която беше с няколко стъпала под нивото на тротоара, гърдите му свиреха. Ключалката беше разбита от мародери и вратата беше заключена с верига и два катинара. Около брънките на веригата имаше паяжина. Пазачът започна да търси ключовете и Старлинг забеляза, че в пукнатините по стъпалата е поникнала трева. Следобедното небе беше покрито от облаци, светлината бе матова, нямаше никакви сенки.

— Не познавам тази сграда добре. Само проверявам да няма пожар — обясни мъжът.

— Знаете ли дали вътре са складирани някакви документи? Шкафове, досиета?

Той сви рамене.

— След болницата тук няколко месеца беше метадонова клиника. Сложиха всичко в сутерена. Легна, малко чаршафи, не знам какво още. Там е лошо за астмата ми, защото има мухъл, много мухъл. Дюшеците на леглата са изгнили. Не мога да дишам там долу. Стълбите са стръмни за крака ми. Бих ви показал, но...

Старлинг щеше да се зарадва, ако имаше кой да я придружи, пък макар и той, но това щеше да я забави.

— Не, няма нужда. Къде да ви намеря после?

— Надолу по улицата, където преди беше Бюрото за шофьорски книжки.

— Ако не се върна до един час...

Той погледна часовника си.

— След половин час трябва да си тръгна.

Това вече минава всякакви граници.

— Ето какво ще направите. Ще ме изчакате на работното си място, за да ви върна ключовете. Ако не се върна до един час, ще се обадите на този номер тук на визитката и ще им покажете къде съм влязла. Ако ви няма, когато изляза — ако сте се прибрали у дома, лично ще потърся шефа ви сутринта, за да му се оплача. В добавка... в добавка ще ви изпратя проверка от Националната данъчна служба и имиграционните власти и... ясно ли е? Би ме удовлетворил само положителен отговор.

— Щях да ви изчакам, разбира се. Нямахте защо да ми наговорите всичко това.

— Много благодаря — каза Старлинг.

Пазачът се улови за парапета, за да се изкачи до нивото на тротоара, и тя чу отдалечаването на неравните му стъпки. Отвори вратата и попадна на първата площадка на аварийното стълбище. Сивата дневна светлина влизаше през големи зарешетени прозорци. Замисли се дали да заключи след себе си и реши само да завърже веригата на възел от вътрешната страна, така че да може да отвори, ако случайно загуби ключовете.

При предишните си посещения в сградата, за да разговаря с доктор Лектър, бе влизала през главния вход, така че сега й беше необходимо време, за да се ориентира.

Изкачи се до партерния етаж. Матовите прозорци още повече намаляваха отслабващата светлина и помещението тънеше в полумрак.

С помощта на големия си фенер Старлинг откри електрическия ключ и запали лампата — три крушки, които все още горяха в разнебитения полилей. Скъсаният кабел на телефона се търкаляше върху бюрото на приемната.

Навсякъде личаха следи от вандали, действали с флакони боя — огромен триметров фалос с тестиси украсяваше стената на приемната задно с надпис ИЗДУХАЙ ГО.

Вратата на кабинета на директора беше отворена. Старлинг застана на прага. Точно тук бе дошла при първата си задача от ФБР, когато все още беше стажантка и вярваше във всичко, все още си мислеше, че ако си свършиш работата, ако те бива, ще те приемат независимо от расата, възгледите, цвета на кожата, етническия произход и дали си завършил престижен колеж. Тогава вярваше, че може да се справи.

Тук я бе посрещнал директорът на болницата доктор Чилтън и ѝ бе протегнал мазната си ръка. Тук той бе подслушвал и продавал тайни, тук, след като бе решил, че е умен колкото Ханибал Лектър, бе взел решението, позволило на Лектър да избяга, проливайки толкова много кръв.

Бюрото на Чилтън все още беше в кабинета, но столът липсваше — беше достатъчно малък, за да бъде откраднат. В чекмеджетата нямаше нищо освен една смачкана опаковка от алка-селцер. Бяха останали два шкафа. Ключалките бяха елементарни и бившият агент от техническата служба Старлинг се справи за по-малко от минута. На дъното на едно чекмедже видя разложен сандвич в книжен плик, няколко формуляра на метадоновата клиника, освежител за дъх, шишенце тоник за коса, гребен и няколко презерватива.

Замисли се за подобното на тъмница подземие, в което доктор Лектър бе живял в продължение на осем години. Не искаше да слиза там долу. Би могла да се обади по мобилния телефон и да поиска от местната полиция да ѝ изпратят някого. Би могла да се обади и в офиса на ФБР в Балтимор и да поиска да я придружи още някой агент. Беше късно обаче и нямаше как да избегне задръстванията във Вашингтон — с напредването на времето положението щеше да се влошава.

Облегна се на бюрото на Чилтън въпреки прахоляка и се опита да вземе решение. Наистина ли смяташе, че в мазето може да има

останали папки, или просто я привличаше мястото, където за първи път бе видяла Ханибал Лектър?

Кариерата ѝ в правозащитните органи я беше научила, че не е от търсачите на силни усещания, и би била щастлива, ако никога вече не изпита страх. Само че там долу би могло да има документи. Можеше да разбере само след пет минути.

Спомни си затръшването на железните врати зад гърба си при първото идване преди години. В случай че някой решише да ги затръшне и сега, набра номера на оперативния офис на ФБР в Балтимор и каза къде е. Уговори се да се обади след час, за да ги уведоми, ако всичко е наред.

Лампите на вътрешното стълбище, по което Чилтън я бе повел тогава, работеха. Тук я бе спрял, за да ѝ обясни мерките за безопасност при работа с Ханибал Лектър, и бе извадил от портфейла си снимката на медицинската сестра, чийто език доктор Лектър бе изял, когато бяха опитали да му направят медицински преглед. Ако наистина бяха измъкнали ръката му от ставата, докато са го усмирявали, непременно трябваше да има рентгенова снимка.

Лек полъх докосна врата ѝ — изглежда, някъде имаше отворен прозорец.

На площадката видя опаковка за хамбургер от Макдоналдс и разхвърляни салфетки. Мръсна чаша, в която е имало боб. Нездравословна храна. Няколко въжеподобни лайна и салфетки в ъгъла. Светлината свърши в долния край на стълбите пред голямата железна врата на отделението за склонни към насилие престъпници, чиито крила сега бяха широко отворени и закачени с куки за стената. Фенерчето ѝ беше с пет батерии и хвърляше широк сноп ярка светлина.

Освети дългия коридор на бившето строго охранявано крило. В далечния край ѝ се мярна нещо обемисто. Почувства се особено, когато видя вратите на килиите широко отворени. Подът беше осеян с опаковки от хляб и пластмасови чашки. На бюрото на санитаря се търкаляше кутия от газирана напитка, почерняла от употреба като лула за наркотици.

Старлинг щракна ключовете за осветлението зад бюрото. Нищо. Извади мобилния си телефон. Червената светлинка изглеждаше много

ярка в тъмнината. Телефонът беше неизползваем в подземие, но не всички го знаеха.

— Бари — заговори тя силно в слушалката, — спри колата пред страничния вход. Донеси прожектора. Освен това, за да се изнесат нещата оттук, ще трябва количка... Да, да, слез. Чакам те. — След това извика към тъмнината: — Внимание, там вътре. Аз съм федерален агент. Ако живеете тук незаконно, свободни сте да си тръгнете. Няма да ви арестувам. Не съм тук заради вас. Можете да се върнете, след като свърша работата си. Това не ме интересува. Можете да се покажете. Ако опитате да ми попречите, ще пострадате сериозно, защото ще пробия задника ви с куршум. Благодаря за вниманието.

Гласът ѝ отекна по празния коридор, в чиито килии толкова много хора бяха ревали до прегракване и бяха гризали решетките, докато останат без зъби.

Старлинг си спомни вдъхващото уверено присъствие на едрия санитар Барни. Странната вежливост, с която Барни и доктор Лектър се отнасяха помежду си. Сега нямаше никакъв Барни. Хрумна ѝ нещо от училище и се напъна да си го спомни:

*Стъпките отекват в паметта,
по пътя, който не поехме,
и дверите, които не отворихме
към градината със розите.*

Градина с рози, точно така. Това тук със сигурност не беше градина с рози.

Старлинг, подтиквана от вестникарските статии напоследък да мрази освен самата себе си и своя пистолет, установи, че сега, когато се чувстваше несигурна, допирът с него е всъщност изключително приятен. Извади колта от кобура и тръгна напред. Беше много важно да наблюдава и двете страни, защото не биваше да допусне някой да се промъкне зад гърба ѝ. Някъде капеше вода.

В някои от килиите имаше разглобени легла. В други имаше дюшеци. Водата се събираше в средата и Старлинг, която винаги пазеше обувките си, прекрчваше ту от едната страна на тясната локва,

ту от другата. Спомняше си какво я бе посъветвал Барни преди толкова много години. Движи се в средата на коридора.

Малко по-нататък наистина видя шкафове за документи. Тъмнокафяви в светлината от фенерчето.

Ето я килията на Мигс, покрай която най-много мразеше да минава. Мигс, който шепнеше мръсотии и я пръскаше с телесни течности. Мигс, когото доктор Лектър бе убил, като го бе накарал да глътне мръсния си език. След Мигс в килията бяха сложили Сами — Сами, чиито поетични опити доктор Лектър беше окуражавал с изненадващо въздействие върху самия поет. Дори и сега чуваше как Сами реве стиховете си:

*ИСКЪМ ДА СЪМ СЪС ХРИСТА
ИСКЪМ ДА БЪДА С ИСУСА
ИСКАМ ДА СЪМ СЪС ХРИСТА
ВОВЕКИ ВЕКОФ ДАЛЕЧ ОТ ТУКА.*

Тя още пазеше някъде надраскания с креда текст.

Сега килията беше натъпкана с дюшеци и завързани на бали чаршафи.

И, най-накрая, килията на доктор Лектър.

Солидната маса, на която четеше, все още беше завинтена за пода в средата на килията. Рафтовете, върху които държеше книгите си, ги нямаше, но подпорите им още стърчаха от стената.

Трябваше да се заеме с шкафовете, но нещо я теглеше към килията. Тук се бе състояла най-забележителната среща в живота ѝ. Тук бе преживяла изненада, стъписване, страх.

Тук бе чула такива истини за себе си, че сърцето ѝ бе закънтяло като камбана.

Искаше ѝ се да влезе вътре. Искаше да влезе, както на човек му се иска да скочи от балкона или както го изкушават релсите при вида на приближаващия влак.

Старлинг освети наоколо с фенера си — видя гърбовете на шкафовете, близките килии. Любопитството надделя и я накара да прекрачи прага. Застана в средата на килията, в която доктор Ханибал Лектър бе прекарал осем години. Стоеше на мястото, където някога бе

стоял той. Очакваше да се развълнува, но не се получи. Остави пистолета и фенерчето на масата му, внимателно, за да не се изтъркаля на пода, после се опря на ръце върху плота. Отдолу усети само трохи.

Общо взето, остана разочарована. Килията без обитателя ѝ беше като захвърлена змийска кожа. Тогава си бе помислила, че е разбрала нещо — не беше задължително смъртта и опасността да дойдат, докато си в капан. Можеха да дойдат с дъха на любимия човек. Или през някой слънчев следобед, на рибния пазар, докато по високоговорителите гърми „Макарена“.

Стига толкова. На работа. Шкафовете бяха четири, с обща дължина около три метра, високи до брадичката ѝ. Всеки имаше по пет чекмеджета, които се заключваха с обща ключалка, монтирана на най-горното. Не бяха заключени. Бяха пълни с папки, някои доста дебели. Имаше стари, с кафяви картонени корици, и по-нови, пластмасови. Папки със сведения за здравето на мъртъвци още от откриването на болницата през 1932 година. Бяха горе-долу подредени по азбучен ред. Зад някои от редовете с папки бяха натъпкани документи. Старлинг задържа големия фенер на рамото си, а със свободната си ръка затършува из папките. Съжали, че не е взела по-малък фенер, който да може да закрепим между зъбите си. Веднага щом се ориентира в подредбата на папките, прескочи няколко чекмеджета до буквата „Л“ и бам — Д-р Лектър, Ханибал.

Старлинг извади голямата папка с картонени корици и веднага я огъна, за да провери дали е достатъчно твърда, за да съдържа рентгенова снимка. Постави я върху другите папки, отвори я и видя медицинското досие на покойния И. Дж. Мигс. По дяволите! Мигс, изглежда, щеше да я тормози и от гроба. Остави папката върху шкафа и бързо отиде до буквата „М“, извади папката на Мигс и я отвори. Беше празна. Някаква техническа грешка? Някой е поставил документите на Мигс в папката на доктор Лектър? Прерови чекмеджето, за да намери досие без папка. Нямаше. Върна се при „М“. Осъзна, че нещо я притеснява все повече. Миришеше лошо и вече ставаше непоносимо. Пазачът беше прав — на това място беше трудно да се диша. Беше преровила половината чекмедже, когато разбра, че... вонята става все по-наситена.

Зад гърба си чу лек шум и рязко се обърна, готова за удар, с ръка върху пистолета. Лъчът на фенерчето откри висок мъж, облечен в

парцали. Единият от големите му отекли крака беше стъпил във водата, едната му ръка бе отдалечена от тялото, в другата държеше парче от счупена чиния. Единият крак и двете му стъпала бяха увити в ивици от накъсани чаршафи.

— Здравсти — каза той с набъбнал от афти език. Старлинг усещаше миризмата на дъха му от два метра разстояние. Ръката ѝ пусна пистолета и стисна флакона нервнопаралитичен газ.

— Здравсти — отвърна. — Моля ви, останете там, до решетките. Мъжът не помръдна.

— Ти ли си Христа? — попита.

— Не — отговори Старлинг. — Не съм Христос.

Гласът. Спомняше си този глас.

— Ти ли си Христа? — Лицето му се кривеше.

Този глас. Хайде, спомни си.

— Здравей, Сами — каза тя. — Как си? Тъкмо си мислех за теб.

Какво знаеше за Сами? Информацията, за която ровеше набързо в главата си, не беше никак подредена. Сложил главата на майка си в диска за дарения, докато богомолците пеели „Дай на Господаря най-доброто от себе си“. Казал, че това било най-хубавото, което имал. Някаква баптистка църква. Сърдел се, каза доктор Лектър, задето Исус толкова закъснява.

— Ти ли си Христа? — попита той още веднъж, този път умолително. Бръкна в джоба си и извади доста дълъг фас. Сложи го върху парчето чиния и го протегна напред като дар.

— Сами, съжалявам, но аз не съм...

Сами изведнъж почервения от яд, задето не е Христос, и гласът му загърмя по коридора:

*ИСКЪМ ДА СЪМ СЪС ХРИСТА
ИСКЪМ ДА БЪДА С ИСУСА*

Вдигна нагоре парчето от чиния като нож и запристъпва към Старлинг. Нагази във водата с двата крака, лицето му се изкриви, свободната му ръка не преставаше да опипва въздуха помежду им.

Старлинг усещаше твърдостта на шкафовете зад гърба си.

— МОЖЕШ ДА СИ С ХРИСТА... АКО СИ МНОГО ДОБЪР — изрецитира тя гръмко и отчетливо, сякаш се намираше много далече от него.

— Ъхъ — измънка Сами успокоено и спря.

Старлинг затършува в чантата си и извади шоколадовия си десерт.

— Сами, имам сникърс. Обичаш ли сникърс?

Той мълчеше.

Старлинг сложи шоколада върху един голям плик и го протегна напред.

Той отхапа първата хапка, преди да махне опаковката, изплю станиола и отхапа още веднъж, с което преполови сникърса.

— Сами, някой друг да е идвал тук?

Той не обърна внимание на въпроса ѝ, а сложи остатъка от шоколадовия десерт върху парчето чиния и изчезна зад купчина стари дюшеци в някогашната си килия.

— Какво, по дяволите, е това? — Женски глас. — Благодаря ти, Сами.

— Коя сте вие? — извика Старлинг.

— Не ти влиза в скапаната работа.

— Тук ли живеете, със Сами?

— Разбира се, че не. Тук съм на любовна среща. Не можеш ли да ни оставиш сами?

— Мога. Отговорете на въпроса ми. Откога сте тук?

— Две седмици.

— Някой друг да е идвал?

— Идваха някакви прошляци, но Сами ги изрита.

— Сами защитава ли те?

— Опитай да ми направиш нещо и ще разбереш. Мога да ходя и да намирам храна, а той има безопасно място, където да я ядем. Доста хора щяха да се зарадват на такива условия.

— Включени ли сте в някаква програма? Искате ли да ви включат? Бих могла да ви помогна.

— Бил е вече. После пак се е върнал тук и подкарал като преди. Ти какво търсиш? Какво искаш?

— Търся едни папки.

— Щом не са тук, значи някой ги е задигнал. Много умна ли трябва да си, за да се сетиш?

— Сами! — извика Старлинг. — Сами!

Сами не отговори.

— Той заспа — каза приятелката му.

— Ако оставя малко пари, ето тук, ще купите ли нещо за ядене?
— попита Старлинг.

— Не. Ще купя пиячка. Храна се намира, пиячка не се намира. Внимавай на излизане да не си закачиш дирника за дръжката на вратата.

— Ще оставя парите на бюрото — каза Старлинг. Искаше ѝ се да побегне. Помнеше как си бе тръгвала след разговорите с доктор Лектър, спомняше си какви усилия полагаше, за да се владее, докато крачеше към спокойствието отвъд бюрото на санитаря Барни.

Излезе на осветеното стълбище и извади двайсет долара от портмонето си. Остави банкнотата на изподраскания плот и я затисна с празна бутилка от вино. После извади найлонова пазарска торбичка и сложи вътре празната папка от досието на Мигс и обложката от папката на доктор Лектър, в която бяха документите на Мигс.

— Довиждане. Довиждане, Сами — извика тя на човека, който бе обикалял наоколо, за да се върне отново в ада, който познаваше. Искаше ѝ се да му каже, че Исус ще дойде скоро, но реши, че е твърде глупаво.

Качи се горе на светло, за да продължи търсенето си.

ГЛАВА 12

Ако по пътя към ада има спирки, те сигурно приличат на входа за линейки на болницата Мериленд-Мизерикордия. Сред заглъхващия вой на сирени, стенанията на умиращите, дрънкането на носилките, писъците и виковете, парата, която бълват зарешетените канали, оцветена в червено от големия неонов надпис „БЪРЗА ПОМОЩ“ и която нощем се издига нагоре като огъня на Мойсей, а денем се слива с облаците.

Барни излезе от парата и разкърши силните си рамене. Беше навел подстриганата си кръгла глава и крачеше по изпочупените плочи на тротоара на изток, към сутринта. Излезе от работа с двацет и пет минути закъснение — полицаите бяха довели някакъв дрогиран сводник с огнестрелна рана, който обичал да бие жени, та главната сестра помоли Барни да поостане. Винаги ставаше така, когато докарваха буйстващ пациент.

Кларис Старлинг се втрени в Барни изпод голямата качулка на якето си и го остави да се отдалечи на стотина метра по отсрещния тротоар, преди да метне обемистата си чанта през рамо и да го последва. Когато той подмина автобусната спирка и паркинга, тя въздъхна облекчено — щеше да е много по-лесно да го проследи пеша. Не знаеше къде живее, а трябваше да научи, преди той да я види.

Кварталът зад болницата беше спокоен, предимно работнически и многорасов. Квартал, в които е добре да заключиш кормилото на колата си, но няма смисъл да качваш акумулатора у дома за през нощта, а децата могат спокойно да играят на улицата.

След три преки Барни изчака някакъв микробус да освободи пешеходната пътека и сви на север по улица с неголеми къщи, някои от които с мраморни стъпала отпред и спретнати градинки. Малкото витрини на магазини бяха цели. Миеха стъклата. Скоро щяха да отворят и по улицата се виждаха доста хора. Барни се загуби от погледа ѝ за известно време заради паркираните край тротоара камиони и тя продължи напред, но след малко установи, че е спрял.

Беше се изравнила с него на отсрещния тротоар. Може би и той я бе видял — не беше сигурна.

Беше застанал с ръце в джобовете, с леко наведена глава, и гледаше изпод вежди нещо шаващо в средата на улицата. На платното лежеше умрял гълъб и едното му крило потрепваше от въздушните вихри на минаващите коли. Около него обикаляше друг гълъб, надигаше учудено глава при всяка стъпка с розовите си пръстчета и гукаше нежно. Обикаляше и обикаляше в кръг и зовеше другаря си. Минаха няколко коли и микробус, но птицата почти не им обръщаше внимание — измъкваше се в последния момент с къс полет.

Старлинг все още не знаеше дали Барни я е видял. Трябваше да продължи напред или да се издаде. Когато погледна крадешком встрани, видя, че санитарят е клекнал по средата на платното и е вдигнал ръка, за да предупреди колите.

Старлинг сви зад ъгъла, свали якето с качулката, облече пуловер, сложи си бейзболна шапка, измъкна от чантата голям сак за тенис, прибра другата чанта и якето в него, после излезе иззад ъгъла заедно с група жени.

Той държеше умрелия гълъб в ръце. Другият излетя нагоре и кацна на жиците. Барни остави умрялата птица на тревата край тротоара и приглади перата ѝ. Вдигна глава нагоре, към другия гълъб, и каза нещо. Когато се отдалечи, гълъбът се спусна надолу и пак започна да обикаля около трупа на мъртвия си другар. Барни повече не се обърна назад. След малко се изкачи по стъпалата към една от сградите, стотина метра по-нататък, и започна да търси ключ в джобовете си. Старлинг спринтира по тротоара, за да го настигне, преди да влезе.

— Барни, здравей!

Той се обърна на стъпалата, не особено бързо, и я погледна. Беше забравила, че очите му са разположени неестествено далече едно от друго. Долови интелигентността в тях обаче и почувства, че помежду им се установява контакт. Свали шапка и разпусна косата си.

— Аз съм Кларис Старлинг. Помниш ли ме? Аз бях...

— Ченгето.

— Да, още съм ченге. Барни, трябва да говоря с теб. Неофициално. Искам да те питам някои неща.

Той слезе по стъпалата. Когато застана на тротоара пред нея, тя пак трябваше да го гледа отдолу нагоре. Не се чувстваше застрашена от ръста му, както би се чувствал един мъж.

— Ще се съгласите ли за протокола, полицай Старлинг, че не са ми прочетени правата? — Гласът му беше висок и дрезгав, като на Джони Вайсмюлер в ролята на Тарзан.

— Разбира се. Не съм ти прочела правата. Признавам го.

— Ще го кажете ли и на чантата си?

Старлинг отвори сака, наведе се към него и каза:

— Не съм прочела правата на Барни и той не знае какви са — сякаш в сака имаше някакво джудже.

— Малко по-нататък на тази улица правят много хубаво кафе — каза Барни. — Колко шапки носиш в този сак?

— Три — отговори Старлинг.

Покрай тях мина микробус с инвалидни регистрационни номера. Старлинг усети погледите на пътниците върху себе си, но сакатите често зяпаха жадно жените и имаха пълно право за това. На следващото кръстовище я изгледаха и някакви млади мъже от една кола, но не казаха нищо заради присъствието на Барни. Ако нещо се бе показало през някой прозорец, щеше да е нащрек моментално — все още очакваше отмъщението на шайката на Крип, но с нахалните погледи трябваше да се примири.

Когато влязоха с Барни в заведението, микробусът даде на заден в една пряка и после се върна в посоката, от която бе дошъл.

Трябваше да изчакат да се освободи сепаре в препълненото заведение — беше закусвалня, келнерът крещеше на готвача на хинди, а готвачът печеше месо на скарата с дълги щипки в ръка и виновно изражение на лицето.

— Хайде да хапнем — предложи Старлинг, когато най-накрая седнаха. — Чичо Сам плаща. Как я караш, Барни?

— Работата е добра.

— Какво работиш?

— Санитар.

— Мислех, че вече си станал лицензиран фелдшер или учиш медицина.

Барни сви рамене и протегна ръка към сметаната.

— Ще ти видят ли сметката, задето застреля Ивелда?

— Не знам. Ще видим. Познаваше ли я?

— Видях я веднъж, когато докараха мъжа й Дион в болницата. Беше мъртъв. Кръвта му бе изтекла още преди да го качат в линейката. Когато стигна при нас, от раните му вече течеше бистър физиологичен разтвор от системите. Тя не искаше да се отдели от него и се нахвърли върху сестрите. Аз трябваше да я... Знаеш. Хубава жена. И много силна. Сега обаче не я докараха...

— Не. Установиха смъртта на място.

— Така си и помислих.

— Барни, след като предаде доктор Лектър на хората от Тенеси...

— Те не се държаха добре с него.

— След като ти...

— И сега всички са трупове.

— Да. Хората от охраната му останаха живи три дни. Ти беше с доктор Лектър осем години.

— Всъщност шест. Постъпих, след като го бяха затворили.

— Как успя, Барни? Ако не възразяваш, че те питам, как успя да оцелееш край него? Едва ли е само защото си се държал добре.

Барни погледна отражението си в лъжицата — най-напред във вдлъбнатата страна, после в изпъкналата — и се замисли за миг.

— Доктор Лектър имаше чудесни обноски. Поведението му не беше вдървено и изкуствено, а непринудено и изискано. Тогава карах едни задочни курсове и той често ми помагаше. Това не означава, че не би ме убил при първа възможност. Това, че имаше някои добри качества, не означава, че нямаше лоши. Доброто и лошото съществуват едно до друго. Сократ го е казал много по-добре. И в зандан като онзи не можеш да си позволиш да го забравиш дори за миг. Ако си нащрек, всичко е както трябва. Доктор Лектър може би съжалява, че ми показа Сократ.

За Барни, неизтърпял недостатъците на официалното образование, Сократ беше ново преживяване, нещо като първа среща.

— Безопасността беше съвсем отделно от разговорите, нямаше нищо общо — каза той. — Мерките за сигурност не бяха персонално насочени към него дори когато се налагаше да не му давам пощата или да го връзвам, за да не буйства.

— Често ли разговаряше с доктор Лектър?

— Понякога минаваха месеци, без да каже и дума, понякога разговаряхме надълго и нашироко, предимно нощем, когато утихнат крясъците. Всъщност карах един задочен курс, но хабер си нямах от нищо, а той ми разкри цял един нов свят, в буквалния смисъл... Светоний, Гибън и прочие.

Барни взе чашата си. Върху ръката му имаше скорошна драскотина, дезинфекцирана с йод.

— Когато избяга, не ти ли е минавало през ум, че би могъл да се върне при теб?

Барни поклати голямата си глава.

— Веднъж ми каза, че по възможност предпочита да яде „недодяланите“. Наричаше ги „дървеняци“.

Барни се засмя — нещо рядко за него. Имаше малки бебешки зъби и усмивката му беше донякъде маниакална — точно като на малко дете, което прави гримаси.

Старлинг се запита дали не е стоял прекалено дълго в подземие то при смахнатите.

— Ами ти? Беше ли те страх, когато научи, че се е измъкнал? Минавало ли ти е през ум, че може да дойде при теб?

— Не.

— Защо?

— Каза ми, че не би го направил.

Този отговор им се стори и на двамата странно удовлетворителен.

Донесоха пържените им яйца. И двамата бяха гладни и в продължение на няколко минути се хранеха мълчаливо. После...

— Барни, след като доктор Лектър беше преместен в Мемфис, поисках от теб да ми донесеш рисунките му от килията и ти го направи. Какво стана с останалите му неща? Книгите, книжата? Дори медицинските му документи не са в болницата.

— Беше голяма суматоха — отвърна Барни и удари солницата в разтворената си длан. — Невероятна суматоха, нали разбираш, в болницата. Уволниха ме. Уволниха много хора и всичко се разпиля. Никой не знае къде...

— Моля? — извика Старлинг. — Извинявай, не чух какво каза заради шума. Снощи научих, че „Речник на кухнята“ от Александър Дюма с бележките и подписа на доктор Лектър се е появил преди две

години на някаква частна разпродажба. Купил го е колекционер за шестнайсет хиляди долара. Клетвената декларация за собственост на продавача е била подписана от някой си Кари Флокс. Познаваш ли такъв човек, Барни? Надявам се да е така, защото клетвената декларация е написана с почерка, с който е попълнена молбата ти за постъпване на работа в болницата, само че там подписът се чете като „Барни“. Същото е и в данъчната декларация. Съжалявам, че не чух какво каза преди малко, ще повториш ли? Колко ти дадоха за книгата, Барни?

— Около десет — отговори Барни и я погледна в очите.

Старлинг кимна.

— Според разписката десет и петстотин. Колко взе за онова интервю с „Татлър“, след като доктор Лектър избяга?

— Петнайсет бона.

— Страхотно. Браво на теб. Ти ли измисли всичките дивотии, които им наговори?

— Знаех, че доктор Лектър не би имал нищо против. Дори щеше да е разочарован, ако не си бях направил гаргара с тях.

— Преди теб ли е нападнал онази сестра в Балтимор?

— Да.

— Изкълчили са рамото му.

— Да, знам.

— Направили ли са му рентгенова снимка?

— Много е вероятно.

— Тази снимка ми трябва.

— Ммммм.

— Открих, че автографите на Лектър са два вида — с химикалка, преди затварянето му, и с креда или флумастер след това. Кредата е по-скъпа, но, предполагам, това ти е известно. Барни, мисля, че всички тези неща са у теб и смяташ постепенно да ги разпродадеш на колекционерите.

Барни сви рамене, но не каза нищо.

— Струва ми се, че изчакваш отново да се заговори за него. Какво всъщност искаш, Барни?

— Искам, преди да умра, да видя всички картини на Вермеер например.

— Не е нужно да питам от кого знаеш за Вермеер, нали?

— Разговаряли сме за много неща.

— А говорил ли ти е какво би направил, ако е на свобода?

— Не. Доктор Лектър не се занимава с хипотези. Той не вярваше в никакви силогизми, синтези, абсолюти.

— В какво вярваше?

— В хаоса. Дори не е нужно да вярваш в него. Той се вижда навсякъде.

Старлинг реши да му достави удоволствие.

— Казваш го така, сякаш си вярваш, а работата ти в болницата в Балтимор беше да поддържаш реда. Беше шеф на охраната. И двамата с теб пазехме реда. Доктор Лектър не можа да избяга, докато ти го пазеше.

— Вече ти казах как беше.

— Защото ти никога не отпускахе гарда си. Макар в известен смисъл се сближи с...

— Не се сближих! — прекъсна я Барни. — Той с никого не се сближава. Просто говорехме за неща от общ интерес. Поне на мен ми беше интересно да научавам какво ли не.

— Доктор Лектър подиграваше ли те, че не знаеш едно или друго?

— Не. А на теб подиграваше ли ти се?

— Не — отговори тя, за да пощади чувствата му, защото за първи път си даде сметка каква чест са били за нея подигравките от устата на чудовището. — Можеше да ми се надсмее, ако беше пожелал. Знаеш ли къде са нещата му, Барни?

— Има ли награда за който ги намери?

Старлинг сгъна книжната си салфетка и я мушна под ръба на чинията.

— Наградата ще е това, че няма да те обвиня във възпрепятстване на правосъдието. По-рано те оставих на мира, когато постави подслушвателно устройство в бюрото ми в болницата.

— То беше на покойния доктор Чилтън.

— Покойния? Откъде знаеш, че е мъртъв, Барни?

— Ами вече седем години от него ни вест, ни кост — отвърна Барни. — Не очаквам да се появи повече. Искам да те попитам... Какво всъщност искаш, специален агент Старлинг?

— Искам да видя рентгеновата снимка. Искам рентгеновата снимка. Ако има някакви книги на доктор Лектър, искам да ги видя.

— Да кажем, че намерим тези неща... Какво ще стане с тях после?

— Правата да ти кажа, не знам. От прокуратурата могат да задържат всички материали като веществени доказателства към следствието за бягството му. В такъв случай ще мухлясват в склада за съхраняване на доказателства. Ако прегледам вещите и не открия нищо полезно в тях, ще можеш да претендираш, че доктор Лектър ти ги е подарил. Той отсъства вече седем години, така че можеш да предявиш граждански иск. Той няма близки и роднини. Аз лично ще препоръчам да ти върнат всичко, от което нямаме полза. Все пак трябва да си наясно, че моите препоръки не са от тези, в които се претрепват да се вслушват. Вероятно никога няма да ти върнат рентгеновата снимка и медицинските документи, защото те поначало не са били негови, за да ги подарява на когото и да било.

— Ами ако ти кажа, че тези неща не са у мен?

— Нещата на Лектър ще станат непродаваеми в най-скоро време, защото ще пуснем бюлетин и ще уведоим пазара, че ще изправим пред съда всеки, който купи или скрие нещо от тези неща. Ще взема и заповед за обиск на апартамента ти.

— Още повече, че разбра къде живея.

— Мога да ти кажа само, че ако предадеш материалите, няма да имаш никакви проблеми, задето си ги взел, защото по същество си ги съхранил. Кой знае какво би станало с тях в противен случай. Но що се отнася до обещания, че ще си ги получиш обратно, не мога да ти обещавам нищо със сигурност. — Старлинг бръкна в чантата си за по-голяма тежест. — Обаче, Барни, имам чувството, че не си станал лекар, защото нямаш право. Може би имаш минала присъда? Виждаш ли? Не съм изисквала досието ти, не съм ровила в миналото ти.

— Така е. Само си се ровила в данъчната ми декларация и молбата за работа. Трогнат съм.

— Ако имаш предишна присъда, може би прокурорът ще успее да вметне някоя добра дума където трябва и ще изчистят досието ти.

Барни попи устните си с парченце препечен хляб.

— Свърши ли? Нека се поразходим.

— Видях Сами. Помниш ли го? Дето го сложиха в килията на Мигс. Все още живее там — каза Старлинг, когато излязоха.

— Мислех, че онова място е набелязано за събаряне.

— Така е.

— Сами включен ли е в някаква програма?

— Не. Просто живее там в тъмното.

— Мисля, че е редно да кажеш за него където трябва. Диабетик е и ще умре, ако е оставен без грижи. Знаеш ли защо доктор Лектър накара Мигс да си глътне езика?

— Мисля, че знам.

— Уби го, защото те обиди. Но не се чувствай виновна... Вероятно щеше да го направи така или иначе.

Минаха покрай входа на Барни и стигнаха до тревата, където гълъбът все още обикаляше около трупа на убития си другар. Барни плесна с ръце да го прогони.

— Махай се! Стига толкова скръб. Ей сега ще дойде някоя котка.

Птицата отлетя. Не видяха къде изчезна.

Барни взе мъртвия гълъб. Трупчето с лъскавите пера се плъзна леко в джоба му.

— Знаеш ли, че доктор Лектър веднъж те спомена. Може би последния път, когато разговарях с него, или един от последните пъти. Искаш ли да знаеш какво каза?

— Разбира се — кимна Старлинг. Храната в стомаха ѝ сякаш се раздвижи. Напрегна волята си, за да не се намръщи.

— Говорехме за наследеното, здраво вкоренено поведение. За пример даде гълъбите, които се преобръщат във въздуха, докато летят, и падат надолу към земята. Някои се спускат съвсем ниско до земята, други не толкова. Не можеш да чифтосаш два от тези, които се спускат съвсем ниско, защото потомството им ще се удари в земята и ще умре. Лектър каза: „Агент Старлинг е от тези, които се спускат до долу, Барни. Дано поне единият от родителите ѝ не е бил такъв.“

Старлинг трябваше да се замисли, за да смели чутото.

— Какво ще правиш с гълъба? — попита.

— Ще го оскубя и ще го изям — отговори Барни. — Ела у нас да ти дам рентгеновата снимка и книгите.

Докато се връщаше с тежкия пакет към болницата и колата си, Старлинг чу гукането на скърбящия гълъб откъм дърветата само

веднѣж.

ГЛАВА 13

Благодарение на загрижеността на един луд и манията на друг Старлинг сега имаше това, което винаги бе желала — кабинет на сутеренния етаж в „Поведенчески науки“. Не беше приятно да получиш кабинет по този начин.

Старлинг никога не беше се надявала да попадне в елитния отдел веднага след завършването на академията на ФБР, но бе вярвала, че ще успее да си завоюва място там. Беше наясно, че преди това ще трябва да прекара няколко години на оперативна работа.

Беше добра в професията си, но не и в кабинетната политика и й бяха необходими години, за да осъзнае, че никога няма да се добере до заветното място в „Поведенчески науки“ въпреки желанието на шефа на отдела Джак Крофорд.

Една от основните причини си оставаше невидима за нея, докато — подобно на астроном, който открива черна дупка — не откри въздействието на Заместник-генералния инспектор Пол Крендлър върху телата около него. Все още не й бе простил, задето бе открила серийния убиец Джейм Гъм преди него и не бе понесъл вниманието на медиите към нея.

Веднъж й се бе обадил и дома през една дъждовна зимна вечер. Тя вдигна слушалката по хавлия, с пухени чехли на краката и увита в кърпа коса. Помнеше датата, защото беше първата седмица от операция „Пустинна буря“. По онова време беше в техническия отдел и тъкмо се бе върнала от Ню Йорк, където бе поставила „бръмбар“ за подслушване в лимузината на иракския посланик към ООН. Новото радио беше досущ като старото, само че предаваше разговорите на хората в колата към сателит на Департамента по отбраната, който летеше някъде горе. Беше доста рискована операция в частен сервиз и нервите й все още бяха изопнати.

За някакъв смахнат миг си помисли, че Крендлър се обажда, за да я поздрави, че се е справила добре. Помнеше тракането на дъжда по прозореца и гласа на Крендлър в слушалката, леко завален на фона на шумотевницата в някакъв бар.

Покани я да излязат. Каза ѝ, че може да мине да я вземе след половин час. Беше женен.

— Не, господин Крендлър — каза тя и натисна бутона за запис на телефонния секретар. Машината изписука според изискването на закона и връзката прекъсна.

Сега, години по-късно в кабинета, който толкова бе желала да си спечели, Старлинг надраска името си върху парче хартия и го залепи със скок на вратата. Не беше смешно. Скъса го и го хвърли в кошчето.

В поставката за входяща кореспонденция имаше един плик. Беше въпросник от книгата на рекордите „Гинес“, която се готвеше да я впише като жената полицай, убила повече престъпници от всички останали жени с нейната професия в историята на Съединените щати. Издателят обясняваше, че използва думата „престъпници“ преднамерено, защото всички покойници имали множество присъди за криминални престъпления, а трима имали заповеди за арест. Въпросникът отиде в кошчето при името ѝ.

Вече втори час чаткаше клавишите на компютъра и издихваше от лицето си кичурите коса, когато Крофорд почука на вратата и надзърна в кабинета ѝ.

— Старлинг, обади се Браян от лабораторията. Рентгеновата снимка на Мейсън и тази, която ти е дал Барни, съвпадат. Това е ръката на Лектър. Ще дигитализират изображенията и ще ги сравнят съвсем прецизно, но според него и сега няма никакво съмнение. Ще вкараме всичко това в секретното компютърно досие на Лектър.

— А Мейсън Върджър?

— Ще му кажем истината — отговори Крофорд. — И двамата сме наясно, че той не би споделил нищо с нас, освен ако не се нуждае от съдействие. Ако обаче опитаме да хванем следата му в Бразилия, тя ще се изпари.

— Ти ми каза да не я закачам и аз го направих.

— Тогава какво работеше?

— Снимката на Мейсън е дошла с DHL. От фирмата взеха баркода и информацията от етикета и определиха мястото, откъдето е пусната пратката. Хотел „Ибара“ в Рио. — Старлинг вдигна ръка, за да не я прекъсне. — Всичко това са източници в Ню Йорк. В Бразилия не са задавани никакви въпроси. Мейсън осъществява телефонните си връзки, или поне голяма част от тях, през централата на букмейкърски

пункт в Лас Вегас. Можеш да си представиш колко разговори минават оттам.

— Не смея да попитам как научи всичко това.

— Съвсем законно — отвърна Старлинг. — Е, почти... Не съм поставяла подслушвател в дома му. Просто знам кодовете за достъп до телефонната му сметка, това е. Всички агенти от техническия отдел ги имат. Ако човек с неговото влияние реши да пречи на правосъдието, колко време ще трябва да се молим за прокурорска заповед? И какво можеш да му направиш дори ако го осъдят? Въпреки това използва централа на тотализатор.

— Разбирам — кимна Крофорд. — Комисията по хазарта на Невада би могла или да подслушва телефона му, или да притисне тотализатора да ни каже това, което искаме да знаем, а то е с кого разговаря.

Старлинг кимна.

— Оставих Мейсън на мира точно както ми каза.

— Разбрах вече — каза Крофорд. — Можеш да предадеш на Мейсън, че очакваме помощ чрез Интерпол и посолството. Обясни му, че трябва да изпратим там хора, за да започнем подготовка за екстрадиране. Лектър вероятно е извършил престъпления и в Южна Америка, така че е по-добре да го приберем, преди полицията в Рио да започне да рови досиета, в които пише *canibalismo*. Ако изобщо е в Южна Америка. Старлинг, гади ли ти се, когато разговаряш с Мейсън?

— Налага се да вляза в режим. Ти ми показва как става това, когато работехме по удавницата в Западна Вирджиния. Фредерика Бимел... Да, от Мейсън наистина ми се гади. Напоследък ми се гади от много неща, Джак.

Сама се изненада от себе си, та чак млъкна. Никога досега не се бе обръщала към шефа на секцията на малко име и това я стресна. Вгледа се в лицето му, което бе пословично трудно за разгадаване.

Той кимна и се усмихна тъжно.

— И на мен, Старлинг. Искаш ли таблетки за стомах, преди да говориш с него?

Мейсън Върджър не си направи труда да разговаря с нея. Някакъв секретар ѝ благодари за съобщението и предаде, че Мейсън ще я потърси по-късно. Не го направи. За Мейсън Върджър, който

беше няколко позиции по-нагоре от нея в списъка за получаване на информация, съвпадането на рентгеновите снимки не беше новина.

ГЛАВА 14

Мейсън научи доста преди Старлинг, че рентгеновата снимка, с която разполагаме на доктор Лектър, защото източниците му в Департамента на правосъдието бяха много по-добри от нейните.

Мейсън получи съобщението по електронната поща, подписано със „Символ 287“. Това е вторият компютърен псевдоним на представителя на правителството на САЩ, помощника на Партън Велмор в Юридическата комисия на Камарата на представителите. Кабинетът на Велмор беше уведомен от „Касиус 199“, втория компютърен псевдоним на Пол Крендлър от Департамента на правосъдието.

Мейсън се развълнува. Не бе допуснал, че доктор Лектър е в Бразилия, но сега беше ясно, че на лявата му ръка има пет пръста. Информацията пристигна заедно със сведения за нова следа, този път от Европа. Мейсън предполагаше, че източникът на информация работи в италианските правозащитни служби, и миризмата на Лектър сега изглеждаше по-силна откогато и да било досега.

Нямаше намерение да дели информацията си с ФБР. Беше изпреварил значително федералната агенция в издирването на Лектър благодарение на седемгодишните си неуморни усилия, достъпа до поверителни правителствени материали, множеството разпръснати листовки и големите си финансови възможности. Споделяше информация с ФБР само когато трябваше да се възползва от ресурсите им.

За да не буди съмнения, накара секретаря си да продължи да притиска Старлинг за нови подробности — обаждаше се й се поне по три пъти всеки ден.

Мейсън веднага изпрати пет хиляди долара на информатора си в Бразилия, за да продължи да следи източника на рентгеновата снимка. В Швейцария, във фонда за спешни случаи, изпрати значително по-голяма сума и беше готов да плати още веднага щом чуе каквото трябва.

Вярваше, че източникът му в Европа е открил доктор Лектър, но го бяха заблуждавали неведнъж и се бе научил да е по-предпазлив. Доказателствата щяха да се появят скоро. Дотогава, за да облекчи агонията от чакането, се отдаде на това, което щеше да направи, след като Лектър попаднеше в ръцете му. И това подготвяше отдавна, защото Мейсън бе станал специалист по страданието...

Предпочитаните от Бог начини за причиняване на страдание не ни удовлетворяват, нито пък могат да бъдат разбрани, освен ако невинността не Го отвращава. Явно се нуждае от малко помощ в насочването на слепите стихии, с които бичува земята.

Мейсън осъзна ролята си във всичко това през дванайсетата година от парализирането си, когато тялото му започна да чезне постепенно под завивките и когато разбра, че никога вече няма да се изправи. Помещенията за него във фамиленото имение бяха готови и той разполагаше със средства, но те не бяха неограничени, защото патриархът на рода Молсън все още бе на власт.

Беше Коледа на годината, когато доктор Лектър успя да избяга. Поддал се на чувствата, които обикновено ни обземат на този празник, Мейсън горчиво съжаляваше, че не беше уредил убийството на Лектър в клиниката. Знаеше, че се разхожда някъде по земята, че най-вероятно се забавлява.

А самият Мейсън лежеше под респиратора под меко одеяло, край него медицинската сестра пристъпяше от крака на крак и ѝ се щеше да може да поседне. Бяха довели в имението някакви бедни деца, за да пеят коледни песнички. С позволение на лекаря отвориха за малко прозореца на стаята му, а долу в студената свежа вечер децата държах свещи и пееха.

Осветлението в стаята му беше изгасено и той виждаше звездите — едри, увиснали съвсем ниско на фона на черното небе.

*О, Витлеем, как неподвижен и притихнал си!
Как неподвижен ти лежиш.
Как неподвижен ти лежиш.*

Подигравката, стаена в този стих, го смаза. Как неподвижен ти лежиш, Мейсън!

Коледните звезди над имението продължаваха да мълчат все така задушаващо. Звездите не му казаха нищо, когато ги погледна с умоляващото си изцъклено око, когато им махна с пръстите, които можеше да движи. Ако се задушавам в космоса, мислеше, последното нещо, което ще видя, са красивите смълчани звезди, които нямат въздух. Задушаваше се и сега, защото респираторът не можеше да работи достатъчно бързо, трябваше да го чака, за да поеме дъх, жизнените му показатели, светещи в коледно зелено на екраните като връхчета, малки, вечнозелени връхчета сред черната гора на екраните. Връхче на сърдечния удар, систолично връхче, диастолично връхче.

Сестрата се изплаши, бе готова да натисне бутона за помощ, да посегне към адреналина.

Подигравката в този стих, как неподвижен ти лежиш, Мейсън.

Богоявление посред Коледа. Преди сестрата да успее да позвъни или да вземе лекарството, първите иглички на отмъщението докоснаха бледата му търсеца ръка, ръка като рак, и започнаха да го успокояват.

На Коледа причастия навсякъде по земята, вярващите са убедени, че чрез чудото на превъплъщението наистина ядат тялото на Христос. Мейсън започна да се готви за още по-внушителна церемония без никакви превъплъщения. Започна да подготвя съдбата на доктор Лектър — да бъде изяден жив.

ГЛАВА 15

Образованието на Мейсън беше странно, но идеално отговаряше на живота, който баща му бе предвидил за него и за задачата, с която се бе заел сега.

Като малък посещаваше пансион, на който баща му отпускаше щедри дарения и който си затваряше очите за честите отсъствия на Мейсън. Понякога в продължение на седмици старият Върджър се занимаваше със същинското образование на сина си — водеше го със себе си по оборите и кланиците, които бяха истинският стълб на състоянието му.

Молсън Върджър беше пионер в много области на говедовъдството и производството на месо, особено в областта на икономииите. Ранните му експерименти с евтина храна си остават ненадминати. Той добавяше към менюто на прасетата свинска четина, млени птичи пера и тор до степен, която навремето бе смятана за дързост. През четирийсетте го бяха смятали за безразсъден фантазьор, защото вместо вода даваше на свинете да пият помия от канавките, съгъстена от ферментирали животински нечистотии — за да наддадат по-бързо на килограми. Смеховете престанаха, когато потекоха печалбите и след това конкуренцията се надпреварваше да му подражава.

Но водещите му позиции в бранша не се изчерпваха с това. Бореше се храбро и със собствени средства срещу Закона за хуманни кланици единствено от гледна точка на икономииите, и съумя да запази дамгосването на говедата по главите, макар че това му бе струвало скъпо и прескъпо. Водеше Мейсън със себе си да наблюдава мащабните експерименти с оборите, докато изследваше колко дълго животните могат да стоят без храна и вода преди клането без сериозна загуба на тегло.

Тъкмо финансираните от него генетични изследвания най-накрая успяха да постигнат двойното омускуляване на белгийската порода свине, но без загубите в сланина, които измъчваха белгийците. Молсън Върджър купуваше животни за разплод от всички краища на света и

финансираше немалко програми за селекциониране на животни в чужбина.

Кланиците обаче са преди всичко работа с хора и никой не разбираше това по-добре от Молсън Върджър. Бе успял да стресне профсъюзите, когато опитаха да отхапят част от печалбата му с искания за по-високи заплати и мерки за безопасност. В тази насока връзките му с организираната престъпност, които продължаваха повече от трийсет години, му послужиха отлично.

Мейсън по онова време много приличаше на баща си — тъмни лъщящи вежди над светлосините касапски очи, перчем, който се спускаше косо над челото, от ляво на дясно. Много често Молсън Върджър улавяше с обич главата на сина си в длани, просто за да я почувства, сякаш искаше да се увери в бащинството си — по същия начин беше в състояние да опипа главата на една свиня и по костната структура да определи генетичния ѝ произход.

Мейсън усвояваше добре и дори след като нараняванията му го приковаха към леглото, беше в състояние да взема разумни решения за бизнеса. Идея на Върджър син бе да убеди правителството на Щатите и Обединените нации да изколят всички свине от местната порода на остров Хаити под предлог, че са застрашени от африкански свински грип. След това успя да продаде на властите големите бели американски свине, с които да се замени местната порода. Тези свине в условията на острова измряха почти веднага и трябваше да бъдат заменени отново и отново с животни от запасите на Върджър, докато хаитяните не започнаха да развъждат издръжливите дребни коренояди от Доминиканската република.

Сега, след цял живот учене и трупане на опит, Мейсън се чувстваше като Страдивариус, който пристъпва към работната си маса, докато готвеше машините на своята мъст.

А каква златна мина от информация и ресурси имаше в останалия му без лице череп! Проснат в леглото си, композиращ наум като глухия Бетховен, Мейсън си спомняше как ходеше с баща си по изложенията на свине, как оглеждаха конкуренцията, как баща му винаги беше готов да извади малкия сребърен нож от джоба на жилетката си и да го забие в гърба на някое животно, за да провери дебелината на слоя сланина, как после се отдалечаваше от гневния

писък, твърде достолепен, за да му поискат сметка, отбелязал с палец мястото, до което е потънал ножът.

Ако имаше устни, Мейсън щеше да се усмихне при спомена как баща му заби ножа си в едно расово прасе, което смяташе, че всички хора са му приятели, и как детето, което се оказа собственик на прасето, се разплака. Бащата на детето се втурна побеснял, но горилите на Молсън го изхвърлиха извън шатрата. Да, беше преживял и хубави, смешни неща.

По изложенията Мейсън бе виждал екзотични свине от всички краища на света. За новата си цел събра на едно място всичко, което някога бе виждал.

Започна селекционерската си програма непосредствено след просветлението по Коледа и я организира в Сардиния край италианския бряг. Избра мястото, защото беше усамотено и същевременно близо до Европа.

Мейсън вярваше — и с право, — че първата спирка на доктор Лектър след бягството му от Щатите е била Южна Америка. Беше обаче убеден, че човек с вкуса на доктор Лектър би се установил в Европа и затова години наред беше изпращал съгледвачи да следят кой посещава музикалния фестивал в Залцбург и много друга културни събития.

Ето какво изпрати Мейсън на свинегледачите в Сардиния, за да подготвят декорите за смъртта на доктор Лектър:

Гигантската горска свиня *Nylochoerus meinertzhageni* с шест цицки и трийсет и осем хромозоми, лакомо животно, всеядно като човека. В планините се срещат екземпляри с дължина два метра и тегло повече от двеста и седемдесет килограма. Тази огромна горска свиня беше основната нота на приготовленията му.

Класическият европейски глиган *S. scrofa scrofa* с трийсет и шест хромозоми в най-чистата му разновидност, без брадавици, само четина и остри глиги, едро, бързо и свирепо животно, което може да убие пепелянка с копитата си и да я излапа както се ядат спагети. Когато е възбудено, разгонено или защитава малките си, напада всичко, изпречило се пред очите му. Женските имат дванайсет цицки и са грижовни майки. В *S. scrofa scrofa* Мейсън съзря темата на своята музика, а в зурлата — достойно пъклено видение за последните мигове на доктор Лектър.

Свинете от остров Осабоу закупи заради агресивността им, а черната китайска свиня заради високите ѝ нива естроген.

Фалшив тон прозвуча, когато взе породата „бабируса“ от Източна Индонезия, известна с дългите си глиги. Размножаваше се бавно, имаше само две цицки и при тегло от сто килограма струваше прекалено скъпо за размерите си. Но не бе загубено ценно време, тъй като имаше и други породи.

Мейсън нямаше голям избор. Почти всички породи имаха подходящи за целта зъби, общо четирийсет и четири — три чифта остри резци, един чифт удължени кучешки зъби, четири чифта предкътници и три чифта кътници, горни и долни, които можеха да строшат всичко.

Всяка свиня би изяла мъртвец, но за да изяде жив човек, трябва да премине през съответното обучение. Сардинците на Мейсън можеха да се справят със задачата.

Сега, след седем години усилия и множество поколения, резултатите бяха... забележителни.

ГЛАВА 16

След като всички действащи лица освен самия доктор Лектър бяха по местата си в планината Генаргенту на остров Сардиния, Мейсън насочи вниманието си към увековечаването на смъртта на доктора за поколенията, а и за да може самият той да се наслаждава, докато я гледа. Отдавна бе уговорил всичко, но сега вече беше настъпил моментът да даде сигнал за готовност.

Деликатните си телефонни разговори провеждаше през централата на своя спортен тотализатор в Лас Вегас и обажданията му просто се губеха като тънки нишки сред огромния обем информация, който минаваше оттам.

Гласът му с качества на радиоговорител, но без преградни и фрикативни съгласни, прелетя от Националния парк край Чесапийк до пустинята, после назад през Атлантика и стигна до Рим в един апартамент на Виа Архимеде зад хотел със същото име. Телефонът зазвъня дрезгаво, двойни позвънявания, както е в Италия. В тъмнината сънливи гласове:

— Cosa? Cosa c'è^[1]?

— Accendi la luce, idiota!^[2]

Ноцната лампа се запалва. В леглото има трима души. Младият мъж най-близо до апарата взема слушалката и я подава на пълен по-възрастен мъж в средата. В другия край лежи двацет и няколко годишно русо момиче. То надига сънливо глава към лампата и я отпуска отново.

— Pronto, chi? Chi parla?^[3]

— Оресте, приятелю, обажда се Мейсън.

Едрият мъж се стяга, прави знак на младия мъж да му донесе чаша минерална вода.

— А, Мейсън, приятелю, извинявай, бях заспал. Колко е часът при теб?

— Късно е, Оресте. Помниш ли какво ти казах, че ще направя за теб, и какво ти трябва да направиш за мен?

— Да, разбира се.

— Дойде времето, приятелю. Знаеш какво искам. Искам да снимаш с две камери, по-качествен звук, отколкото в твоите порнофилми, и понеже ще трябва да си осигуриш електрозахранване, прави сметка генераторът да е далече от снимачната площадка. Освен това искам хубави кадри на природните красоти, за да ги използваме, когато монтираме, както и птичи песни. Искам утре да отидеш на мястото и да подготвиш всичко. Можеш да оставиш оборудването там, има кой да го пази. След това ще се върнеш в Рим и ще чакаш да те извикат, но трябва да си готов да тръгнеш най-късно два часа след като те известя. Разбираш ли? В Ситибанк в Световния изложбен център те чакат нужните средства.

— Мейсън, в момента правя...

— Искаш ли да го направиш, или не, Оресте? Каза, че ти е писнало от филми за чукане, убийства и исторически помии за РАИ. Наистина ли искаш да снимаш нещо сериозно, Оресте?

— Да, Мейсън.

— Тогава тръгни още днес. Парите са в Ситибанк. Искам да отидеш.

— Къде, Мейсън?

— В Сардиния. Със самолет до Калиари, там ще те посрещнат.

Следващият разговор беше до Порто Торес на източния бряг на остров Сардиния. Беше кратък. Нямаше много за говорене, защото машината там работеше отдавна и бе също толкова ефективна, колкото и сглобяемата гилотина на Мейсън. Беше и по-чиста в екологично отношение, макар и не толкова бърза.

[1] Какво? Какво има? (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Запали лампата, глупако! (ит.) — Б.пр. ↑

[3] Ало, кой е? С кого говоря? (ит.) — Б.пр. ↑

II ФЛОРЕНЦИЯ

ГЛАВА 17

Нощ в сърцето на Флоренция, старият град е изкусно осветен.

Палацо Векио се издига над тъмния площад, облян от светлината на прожектори, невероятно средновековен, сводестите му прозорци и бойници напомнят зъби на динен фенер, камбанарията се издига към нощното небе.

Прилепите ще гонят насекоми пред осветения циферблат на часовника до сутринта, когато ще полетят лястовичките и въздухът ще затрепти от камбанен звън.

Главен инспектор Риналдо Паци от Квестурата с черен шлифер на фона на белите статуи, застинали в пози на насилие и смърт, излезе от сенките на Лоджията и прекоси площада, а бялото му лице като слънчоглед се обърна към светлината на двореца. Стоеше на мястото, където бе изгорен реформаторът Савонарола, и гледаше нагоре към прозорците, зад които собствените му предци бяха срещнали зловещата си съдба.

Там от онзи висок прозорец е бил изхвърлен Франческо де Паци — гол, с примка около врата, за да умре в гърчове, докато се блъска в грубата стена. Архиепископът, обесен редом с Паци в златните си свети одежди, едва ли е предлагал някакъв духовен покой — с изцъклени очи, обезумял в смъртта си, той бе впил зъби в плътта на Паци.

Фамилията Паци бе унищожена в онзи съботен ден, 26 април 1478 година, заради убийството на Джулиано де Медичи и опита за убийство на Лоренцо Великолепния в катедралата по време на литургия.

Сега Риналдо Паци от рода Паци, който ненавиждаше властите не по-малко от предците си, опозорен и без късмет, бе дошъл на това място да реши как най-добре да се възползва от появилия се огромен шанс.

Главен инспектор Паци беше убеден, че е открил доктор Ханибал Лектър жив и здрав във Флоренция. Шансът бе да възвърне репутацията си и да се наслаждава на почестите в професията си, като

залови злодея. Освен това имаше възможност да продаде Ханибал Лектър на Мейсън Върджър за повече пари, отколкото би могъл да си представи — ако този, когото подозираше, наистина бе Лектър. Разбира се, във втория случай Паци щеше да продаде и собствената си парцалива чест.

Не беше станал шеф на Квестурата безпричинно — навремето беше надарен и го бе тласкал вълчи глад за професионални успехи. Освен това носеше белезите от рани на човек, който, обладан от амбициите си, бе уловил дарбата си с гола ръка за острието.

Бе избрал тъкмо това място, за да хвърли жребия си, защото тук някога му се бе явило прозрението, което го бе направило известен и след това го бе провалило.

Италианското чувство за ирония бе силно развито у Паци — колко знаменателен бе фактът, че откровението го бе споходило точно под този прозорец, където може би все още витаеше гневният дух на предтечата му. На същото това място се появяваше възможността завинаги да промени съдбата на фамилията Паци.

Беше станал известен заради преследването на друг сериен убиец — Il Mostro, Чудовището. Заради него по-късно гарваните бяха започнали да кълват сърцето му. Преживяването му позволи да направи новото си откритие, но така или иначе краят на случая Il Mostro бе вгорчило вкуса в устата му и го бе направил склонен към опасни игри извън рамките на закона.

Il Mostro, Чудовището на Флоренция, бе дебнал влюбени двойки в продължение на седемнайсет години през осемдесетте и деветдесетте. Примъкваше се зад гърба им крадешком, докато се прегръщаха в някоя от многобройните алеи за влюбени, убиваше ги с малокалибрен пистолет и внимателно аранжираше труповете, като използваше цветя и разгалваше едната гръд на момичето. Правеше го по един и същи начин и човек, видял труповете, имаше чувството, че някъде вече е виждал всичко това. Дежа вю.

Освен това Чудовището си отрязваше анатомични трофеи от жертвите си, освен в един случай, когато бе убил двойка дългокоси немски хомосексуалисти, очевидно по грешка.

Общественият натиск върху Квестурата, за да залови Il Mostro, беше страхотен и бе принудил предшествениците на Риналдо Паци да напуснат заемания пост. Когато Паци стана главен инспектор, той

приличаше на човек, който се бори с пчели — репортерите се тълпяха навсякъде, дори в кабинета му, когато бе възможно, а фотографите го дебнеха на Виа Дзара пред задния вход на Квестурата, откъдето излизаше с колата си.

Туристите във Флоренция от онова време си спомнят разлепените навсякъде плакати с едно-единствено втречено око, което предупреждаваше влюбените двойки да се пазят от Чудовището.

Паци работеше като обладан от духове.

Беше се свързал с Отдела по поведенчески науки към ФБР за съдействие при изграждането на психологическия портрет на престъпника и бе изчел всички материали на Бюрото по въпроса.

Беше предприел активни мерки — в някои алеи и често посещавани места край гробищата имаше повече полицаи, отколкото влюбени. Жените в полицията се бяха оказали недостатъчно за целта. През топлите летни месеци се налагаше да пуска само мъже, единият с перука. Бяха пожертвани множество мустаци. За да даде пример, самият Паци обръсна мустаците си.

Чудовището беше предпазлив. От време на време нанасяше удар, но явно нямаше вътрешна нужда да го прави често.

Паци забеляза, че през изминалите години имаше дълги периоди, когато не се беше проявявал, а най-вече правеше впечатление една продължителна пауза от осем години. Паци се хвана за това. Мъчително, методично, с помощта на всички агенции, които успяваше да заплаши достатъчно, като конфискува компютъра на племенника си, за да го използва заедно с единствената машина на Квестурата, успя да състави списък на всички престъпници в Северна Италия, чиито престои в затвора съвпадаха с паузите на Чудовището. Бяха деветдесет и седем.

Паци взе едно бързо и удобно старо алфа ромео GTV на някакъв бандит, ограбил банка, и за месец навъртя с колата повече от пет хиляди километра. В края на краищата успя лично да разпита деветдесет и четирима от осъдените. Останалите бяха сакати или покойници.

На местопрестъпленията нямаше почти никакви следи, които да му позволят да стесни кръга на издирваните. Нямаше отпечатъци от пръсти, никакви телесни течности или други подобни.

При едно от убийствата, в Импрунета, бе открита една-единствена гилза. Беше 22-ри калибър, със страничен капсул, надраскана при изхвърлянето както при полуавтоматичен колт, вероятно модел удсман. Всички убийства бяха извършени със същото оръжие. По куршумите не личаха следи от заглушител, но все пак не беше изключено и да е имало.

Паци беше типичен представител на фамилията си, но преди всичко беше амбициозен. Освен това имаше млада и красива жена с вечно отворена човка. Усилията свалиха шест килограма от слабото му тяло. По-младите служители на Квестурата казваха, че е заприличал на койота от анимационните филмчета, дето вечно преследва онази бягаща птица.

Когато някакви млади тарикати заредиха в компютъра на Квестурата програма, която промени лицата на Тримата тенори в муцуни на магаре, свиня и козел, Паци гледа втренчено екрана толкова дълго, че неговата собствена физиономия накрая придоби магарешко изражение.

Над прозореца на лабораторията в Квестурата е окачена сплитка чесън, за да гони злите духове. След като бе постил и разпитал всички заподозрени без никакъв успех, Паци застана пред този прозорец и се загледа в прашния двор. Беше отчаян.

Мислеше за младата си жена, за елегантните ѝ здрави глезени и за нежния пух в долния край на гърба ѝ. Спомняше си как трептят гърдите ѝ, когато си мие зъбите, и как се смее, когато забележи, че я гледа. Мислеше за нещата, които искаше да ѝ даде. Представяше си как разопакова подаръците. Мислеше за жена си във визуални образи. Тя ухаеше и да я докосва беше вълшебно, но в паметта му винаги най-напред се появяваше визуално.

Замисли се за начина, по който му се искаше да изглежда в очите ѝ и който нямаше нищо общо с настоящето — беше се превърнал в боксова круша за журналистите. На всичкото отгоре Квестурата във Флоренция се помещава в сградата на бивша психиатрична болница и карикатуристите се възползваха максимално от този факт.

Паци смяташе, че успехът идва в резултат на някакво вдъхновение. Зрителната му памет беше отлична и, както много хора, чието основно сетиво са очите, смяташе, че прозрението се явява като образ — най-напред нефокусиран, после все по-ясен. Размишляваше

върху начина, по който повечето от нас търсят изгубен предмет — видът му се появява в представите ни и го сравняваме с това, което виждаме, като образът се освежава в паметта ни десетки пъти в минута и заема различни положения в пространството.

След това зад музея „Уфици“ избухна бомба — политически атентат, който за кратко привлече общественото внимание и накара Паци временно да изостави разследването около Чудовището.

Дори докато работеше по атентата, образите, създадени от П Mostro, не го напуснаха. Виждаше аранжираните трупове на Чудовището с периферното си зрение, както гледаме покрай предметите, за да ги видим в тъмното. Най-често си представяше двойката, която бяха намерили в каросерията на един пикап в Импрунета — старателно аранжираните трупове, гирляндите цветя, голата лява гръд на жената.

Един ранен следобед Паци излезе от музея „Уфици“ и тъкмо пресичаше улицата покрай Пиаца Синьория, когато пред очите му изникна образ от витрината на един продавач на пощенски картички.

Без да е сигурен от кое конкретно място се бе появил образът, той спря точно на мястото, където бе изгорен Савонарола. Спря и се огледа. Площадът бе пълен с тълпи туристи. Паци усети как по гърба му се плъзга студена вълна. Може би всичко беше само в главата му — образът, стъписването, привлякло вниманието му. Върна се откъдето беше минал и пак извървя същия път.

Ето го — малък, оплют от мухи, огънат от дъжда плакат с репродукция на „Пролет“ от Ботичели. Оригиналът на картината беше зад гърба му, в музея „Уфици“. „Пролет“. Нимфата, окичена с гирлянди отляво, с гола лява гръд, от устните ѝ струят цветя, а бледият Зефир посяга към нея от гората.

Точно така. Труповете в каросерията на пикапа, окичени с цветя, цветя и в устата на момичето. Да. Да.

На това място, където предтечата му бе умрял, увиснал до стената, го осени идеята, образа, който търсеше и тя бе сътворена преди петстотин години от Сандро Ботичели — художникът, който срещу четирийсет флорина бе нарисувал обесения Франческо де Паци на стената на затвора „Баргело“ с примката и всичко останало. Как би могъл Паци да устои на подобно вдъхновение с толкова изтънчен произход?

Трябваше да седне някъде. Всички пейки бяха заети. Видя се принуден да падне дотам, че да покаже служебната си значка и да прогони от мястото му възрастен мъж, чиито патерици наистина не беше видял, докато старият ветеран не се изправи на единствения си крак, крещейки силно и грубо.

Паци се вълнуваше поради две причини. Фактът, че бе открил образа, който използваше Чудовището, беше сам по себе си победа, но много по-съществен бе фактът, че беше видял репродукция на „Пролет“ по време на разпитите на заподозрените престъпници.

Знаеше, че няма смисъл да изтезава паметта си. Изчакваше я, приканваше я, оставяше я да се рее свободно. Влезе в музея и застана пред оригиналната „Пролет“, но не се задържа дълго. Отиде на пазара, докосна муцуната на бронзов глиган, после се качи на колата и подкара към Ипокампо, облегна се на прашния капак на колата, вдъхна мириса на загрято масло от двигателя и се загледа в децата, които играеха футбол...

Най-напред във въображението му изникна стълбището, после площадката и горният край на плаката с репродукцията на „Пролет“, който постепенно се появява пред очите му, докато се изкачва по стълбите. Спомняше си много добре външната врата, но не и улицата, не и някакви лица.

Вещ в изкуството на разпита, заразително сам себе си, затършува вторичните сетива...

Когато видя плаката, какво чу?... Дрънчене на тенджери в кухнята на приземния етаж. Когато застана на площадката, пред плаката, какво чу? Телевизор. Телевизор във всекидневна. Робърт Стак в ролята на Елиът Нес от „Недосегаемите“. Усети ли мирис на готвено? Да, готвено. Някаква друга миризма? Видях плаката — НЕ. Не какво видя! Усети ли друга миризма? Все още усещах миризмата на загрятия двигател, на машинно масло... загрято от... Ракордо. Бързото каране по автострадата Ракордо... Къде? Към Сан Касиано. Чух и кучешки лай в Сан Касиано, крадец и изнасилвач на име Джироламо... не си спомням другото му име.

Точно в този момент, когато връзката се осъществява, когато финалният спазъм е загрял бушоните до червено, е най-голямото ни удоволствие. Риналдо Паци бе преживял най-прекрасния момент в живота си.

След час и половина Джироламо Тока беше арестуван. Жената на Тока замеряше с камъни малкия конвой, който отведе мъжа ѝ.

ГЛАВА 18

Тока беше заподозрян-мечта. Като младеж, излежал девет години за убийството на мъж, когото заварил да прегръща годеницата му в някаква алея за влюбени. Освен това бе съден за сексуален тормоз над собствените си дъщери и други битови престъпления и бе излежал присъда за изнасилване.

Хората на Квестурата почти разрушиха къщата му, докато опитваха да открият някакви веществени доказателства. Накрая самият Паци намери гилза, докато претърсваше двора, и тя се превърна в едно от малкото физически доказателства, представени от прокуратурата.

Процесът се превърна в сензация. Състоя се в строго охранявана сграда, наречена „Бункера“, където през седемдесетте бяха съдили терористи, взривили флорентинската редакция на вестник „Ла национне“. Съдебните заседатели с церемониални ленти през гърдите, петима мъже и пет жени, осъдиха Тока почти без никакви улики само въз основа на предишните му прояви. Повечето хора смятаха, че е невинен, но мнозина твърдяха, че при всички случаи е перверзник и мястото му е в затвора. На шейсет и пет годишна възраст получи присъда от четирийсет години в затвора „Волтера“.

Следващите месеци бяха златни. Представител на фамилията Паци не се бе радвал на такова внимание във Флоренция от петстотин години, когато Пацо де Паци се бе завърнал от Първия кръстоносен поход и бе донесъл кремъци от Божи гроб.

Риналдо Паци и красивата му жена стояха до епископа в катедралата, когато при традиционния великденски ритуал същите тези кремъци бяха използвани, за да се запали реактивният двигател на модела на гълъб, който излиташе от църквата по специално опъната жица и пръскаше фойерверки за радост на тълпите.

Вестниците публикуваха всяка негова дума, когато благодари на служителите на Квестурата за упорития труд. Започнаха да търсят синьора Паци за модни съвети и тя изглеждаше прекрасно с дрехите, които я караха да носи модните дизайнери. Канеха ги по задушни

приеми в домовете на влиятелните флорентинци. Веднъж Дори вечеряха в замъка на някакъв граф, сред рицарски доспехи.

Започнаха да споменават името му като възможен кандидат за политическа служба, хвалеха го достатъчно гръмогласно, за да се чуе въпреки пословичния шум на италианския парламент, инструктираха го да поведе съвместната борба с американското ФБР срещу мафията.

Тази инструкция, както и стипендията да учи и участва в семинари по криминология в университета в Джорджтаун, го отведеха във Вашингтон. Главният инспектор прекара много време в Куонтико в „Поведенчески науки“ и започна да мечтае да основе нещо подобно и в Рим.

И тогава, две години по-късно, дойде катастрофата. При спокойна атмосфера Апелативният съд, който сега не изпитваше никакъв обществен натиск, се съгласи да ревизира присъдата на Тока. Паци бе извикан у дома, за да присъства на разследването. Някогашните колеги, които бе оставил в Квестурата, точеха ножове за главата му.

Апелативният съд отмени присъдата на Тока и смъмри Паци. Съдиите казаха, че според тях самият той бил подхвърлил уликите.

Бившите му почитатели по високите места бягаха от него като от лоша миризма. Паци продължаваше да е важна фигура в Квестурата, но беше бита карта и всички го знаеха. Италианските власти са мудни, но брадвата много скоро щеше да се стовари.

ГЛАВА 19

Точно в това кошмарно време, когато очакваше брадвата да се стовари върху главата му, Паци видя за първи път човека, известен сред учените във Флоренция под името доктор Фел...

Риналдо Паци, изкачващ стълбите на Палацо Векио по маловажна работа — една от многото, които му възлагаха бившите му подчинени, докато се наслаждаваха на падението му. Паци виждаше само върховете на обувките си върху хлътналия камък, но не и чудесата на изкуството по покритите с фрески стени. Преди петстотин години предците му бяха влачени по същото стълбище, облени в кръв.

На площадката изпъна рамене, както подобава на мъж като него, и се насили да срещне погледите на хората от картините, някои от които му бяха кръвни роднини. Вече чуваше караниците от Салона на лилиите на горния етаж, където се провеждаше общо заседание на Комисията по изящните изкуства и директорите на галерия „Уфици“.

Днешната работа на Паци бе следната: беше изчезнал дългогодишният куратор на Палацо Капони. Битуваше мнението, че старецът е избягал с жена, с нечии пари или и двете. Не се бе явявал пред шефовете си в Палацо Векио на последните четири ежемесечни заседания.

Паци бе изпратен да продължи разследването. Главен инспектор Паци, който някога бе чел лекции на същите тези директори със сиви лица по въпросите за сигурността след бомбения атентат, сега трябваше да се яви пред тях в доста по-скромно положение и да им задава въпроси за любовния живот на куратора. Перспективата не го радваше.

Двата комитета се състояха от спрехави и неотстъпчиви люде. В продължение на години не бяха успели да се споразумеят дори по въпроса къде да провеждат заседанията си — никой не искаше да ходи на чужда територия. Поради това се срещаха във величественния Салон на лилиите в Палацо Векио и всеки смяташе, че помещението е достатъчно изискано за собствената му значимост и достойнство. След като започнаха да се събират там, вече отказваха да отидат където и да

било другаде, независимо че в Палацо Векио в момента течеше ремонт и реставрация и на много места имаше скелета, машини и висящи предпазни платнища.

Професор Ричи, някогашен съученик на Риналдо Паци, беше във фоайето пред салона и се опитваше да укроти пристъп на кихане, причинен от гипсовия прах. Когато се възстанови достатъчно, вдигна просълзените си очи към Паци.

— *La solita arringa*^[1] — каза Ричи. — Спорят както обикновено. Идваш заради изчезналия куратор, нали? В момента се боричкат за мястото му. Солиато иска да назначат племенника му. Учените са впечатлени от доктор Фел, когото назначиха временно преди няколко месеца. Искат да го задържат.

Паци остави приятеля си да рови из джобовете си за носна кърпа и влезе в историческата зала със златни лилии по тавана. Върху две от стените бяха спуснати предпазни платнища и те донякъде заглушаваха глъчката.

Солиато, който искаше да назначи племенника си, имаше думата и я задържаше със силата на гръмовния си глас:

— В Капони има кореспонденция от тринайсети век. Може да се окаже, че доктор Фел ще държи в ръцете си, в своите неиталиански ръце, писмо, писано от самия Данте Алигиери. Ще го разпознае ли? Мисля, че не. Вие го изпитайте по средновековен италиански и не мога да отрека, че познанията му са възхитителни. За чужденец. Запознат ли е той обаче с личностите от предренесансова Флоренция? Едва ли. Какво ще стане, ако в библиотеката на Капони попадне на писмо от... от Гуидо де Кавалканти например? Ще го разпознае ли? Едва ли. Какво ще кажете, доктор Фел?

Риналдо Паци огледа присъстващите, но не видя никой, който да прилича на доктор Фел, макар да бе гледал снимката му само преди час. Не го видя, защото доктор Фел не беше седнал сред останалите. Паци най-напред чу гласа му, след това видя къде е.

Доктор Фел стоеше съвършено неподвижно до голямата бронзова статуя на Юдит и Холоферн с гръб към говорещия и присъстващите. Заприказва, без да се обърне, и беше трудно да се прецени откъде идва гласът — от фигурата на Юдит, вдигнала за вечни времена меч над главата на пияния крал Холоферн, уловен за косата, или от доктор Фел, строен и неподвижен до бронзовата скулптура на

Донатело. Гласът му прорязва шумотевицата както лазерен лъч разсича дим и присъстващите се смълчаха.

— Кавалканти отговаря публично на първия сонет на Данте в *La Vita Nuova*^[2], където той описва странния си сън за Беатриче Портинари — започна доктор Фел. — Възможно е Кавалканти да е коментирал и неофициално. Ако е писал на някой Капони, трябва да е Андреа, защото той е имал по-сериозни литератури интереси от братята си. — Доктор Фел се обърна към слушателите си, когато самият той прецени, че трябва да го стори след пауза, която накара всички освен него самия да се почувстват неловко. — Знаете ли първия сонет на Данте, професор Солиато? Знаете ли го? Кавалканти е бил очарован и си струва да му отделите време. Отчасти в него се казва:

*Три часа от нощта били са отлетели,
когато всичките звезди над нас блестят,
когато любовта споходи ме мигновено,
че спомня ли я, тръпна в този час.
О, как щастлива стори ми се таз любов блажена
И как в ръцете си сърцето ми плени,
дорде любимата ми, мила и смирена,
във воалената ѝ прегръдка кротко спи.
И той събуди я — а тя, трепетно покорна,
погълна туй сърце от неговата длан,
а аз, облян в сълзи, съзрях, че тръгна и ме оставя
сам.*

Чуйте как превръща разговорния италиански език в музикален инструмент, наречен от него самия *vulgari eloquentia*:

*Allegro mi sembrava Amor tenendo
Meo core in Mano, e ne le braccia avea
Madonna involta in un drappo dormendo.
Poi la svegliava, e d 'esto core ardendo
Lei paventosa umilmente pascea*

Appreso gir lo ne vedea piangendo.

Дори и най-свадливите флорентинци не биха могли да устоят на Дантевите строфи, отекващи в покритите с фрески стени, произнесени с чистия тоскански акцент на доктор Фел. Най-напред с аплодисменти, а след това и с възторжени възгласи и навлажнени очи членовете утвърдиха доктор Фел като куратор на Палацо Капони и оставиха Солиато да фучи. Паци не можа да разбере дали докторът се радва, защото той отново се обърна с гръб към присъстващите. Солиато обаче все още не бе казал последната си дума.

— След като е такъв специалист по поезията на Данте, нека изнесе лекция за Данте пред Кабинета. — Солиато просъска последното, сякаш говореше за Светата инквизиция — Нека се яви пред тях извънредно следващия петък, ако е в състояние да го направи.

„Кабинетът“, наречен така заради един богато украсен кабинет в двореца, беше малка група жестоки учени, провалили не една научна кариера, която често се събираше в Палацо Векио. Подготовката за явяването пред тях се смяташе за тежка задача, а самото явяване — за гибелно. Чичото на Солиато подкрепи искането, а зетят на Солиато поиска въпросът да се постави на гласуване, което сестра му вписа в протокола на срещата. Приеха предложението. Доктор Фел продължаваше да заема поста, но, за да го задържи, трябваше да удовлетвори учените от „Кабинета“.

Двете управителни тела вече имаха нов куратор за Палацо Капони, старият куратор не им липсваше особено, така че въпросите, които зададоха на низвергнатия Паци по въпроса, бяха припрени и нервни. Паци издържа възхитително.

Като всеки добър следовател той бе прецедил и пресял обстоятелствата във връзка с печелившите. Кой би спечелил от изчезването на стария куратор? Той бе ерген, уважаван учен, водил тих и спокоен живот. Единственото, което имаше, бе работата му, а с нея и правото да живее в таванското помещение на Палацо Капони.

Тук беше новият куратор, назначен от борда след изпит по история на Флоренция и староиталиански. Паци бе проверил формулярите за кандидатстване на доктор Фел и клетвените декларации за здравното му състояние.

Приближи се до него, когато членовете на борда събираха нещата си и се разотиваха.

— Доктор Фел?

— Да, комендаторе.

Новият куратор беше дребен и строен. Стъклата на очилата му бяха затъмнени в горния край, а дрехите му бяха много добре скроени дори за Италия.

— Питам се дали сте имали възможност да се запознаете с предшественика си. — Антените на опитния полицай са настроени на дължината на вълната, на която се излъчва страхът. Гледаше доктор Фел много внимателно и долови абсолютно спокойствие.

— Не, нямах тази възможност. Четох обаче няколко негови монографии от „Нова антология“. — Разговорният тоскански диалект на доктора беше също така чист, както и старинният. Ако имаше следа от акцент, Паци не бе в състояние да я долови.

— Знам, че полицаите, които първи са разследвали изчезването му, са търсили в замъка някакво писмо — прощално, предсмъртно, но не са открили нищо. Молбата ми е, ако попаднете на нещо такова сред книгата, нещо лично, колкото и да е маловажно, да ми се обадите.

— Разбира се, комендаторе Паци.

— Личните му вещи все още ли са в двореца?

— Прибрани са в два куфара с опис.

— Ще изпратя... Ще дойда да ги взема.

— Нали ще ми се обадите преди това? Така ще мога да деактивирам алармената система и да ви спестя време.

Този човек е твърде спокоен. По принцип би трябвало да се страхува от мен поне малко. Иска да му се обадя, преди да го посети.

Разпитът преди малко беше разрошил перушината на Паци. Дързостта на този човек направо го вбеси.

— Доктор Фел, може ли да ви задам един личен въпрос?

— Ако дългът ви го изисква, комендаторе.

— На лявата ви ръка има сравнително скорошен белег.

— А на вашата има скорошна венчална халка. *La Vita Nuova*? — Доктор Фел се усмихна. Имаше дребни зъби, много бели. Докато Паци се съвземе от изненадата, преди да реши дали трябва да се обиди, или не, доктор Фел вдигна нагоре ръката с белега и продължи: — Синдром на кухнята капрална кост, комендаторе. Историята е опасна професия.

— Защо не сте декларирали този синдром във формулярите за здравословното си състояние, когато кандидатствахте за работа тук?

— Бях останал с впечатлението, че подобни наранявания са важни само ако се искат допълнителни помощи за инвалидност. Аз нямам подобни претенции. Нито пък съм инвалид.

— Значи са ви оперирали в Бразилия, откъдето произхождате.

— Във всеки случай не беше в Италия. От италианските власти не съм получил нищо — отговори доктор Фел, сякаш беше убеден, че е отговорил изчерпателно.

Двамата излязоха от залата последни. Паци бе стигнал до вратата, когато доктор Фел го повика.

— Комендатор Паци?

Виждаше го като черен силует на фона на прозореца. Зад него в далечината се открояваше куполът на катедралата.

— Да?

— Мисля, че сте от рода Паци, прав ли съм?

— Да. Как разбрахте? — Паци очакваше да спомене някоя груба вестникарска статия.

— Напомняте ми една фигура от орнаментите на Дела Робиа във фамилията ви параклис в Санта Кроче.

— Да, Андреа де Паци, изобразен като Йоан Кръстител — кимна Паци не без удоволствие.

Риналдо Паци си тръгна и остави стройната фигура на доктор Фел в залата. Последното му впечатление беше изключителната неподвижност на този човек.

Скоро впечатленията му щяха да се обогатят.

[1] Вечните спорове (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Сборник от 25 лирични сонети от Данте с негов коментар. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Сега, след като сетивата ни са толкова загрубели за пошлото и вулгарното, би било интересно да видим какво все още ни се струва порочно. Кое все още е в състояние да разбуди съвестта ни, вечно готова да се подчинява — дотолкова, че да привлече вниманието ни?

Във Флоренция това беше една изложба, наречена „Зловещи уреди за изтезание“, и тъкмо там Риналдо Паци се срещна с доктор Фел за втори път.

Изложбата, в която бяха показани повече от двацет класически инструменти за мъчения заедно с обширна документация, беше във внушителната Форте де Белведере — укрепление на Медичите от шестнайсети век, което охранява южната стена на града.

Експозицията се радваше на огромни, неочаквани тълпи посетители — възбудата подскачаше като пъстърва в обществените панталони.

Трябваше да продължи месец, но продължаваше вече шести месец и имаше същата посещаемост като галерията „Уфици“ и доста по-добра от някои по-малки музеи в града.

Собствениците, двама неуспели препаратори на животни, които навремето се прехранваха с каранцията на обработваните екземпляри, станаха милионери и осъществиха триумфално турне из Европа с изложбата си и с новите си скъпи костюми.

Посетителите идваха, предимно по двойки, от целия континент, като се възползваха от удълженото работно време, за да обикалят между машините за болка и да четат на четири езика какъв е произходът им и как се използват. Илюстрации от Дюрер и други, наред с различни дневници от онези времена, просвещаваха тълпите в тънкостите на изкуството.

Ето английския текст на един от обяснителните надписи:

Италианските принцове предпочитали да трошат костите на жертвите си с помощта на колело със стоманен обръч, което минавало върху крайника, подпрян отдолу на

блокове, както е показано, докато в Северна Европа било по-популярно жертвите да се привързват към колелото, а костите им да се чупят с метални лостове, след което крайниците да се промушват между спиците към периферията на колелото, като многобройните счупвания осигурявали нужната за това гъвкавост спрямо главата и трупа в средата. Вторият метод представлявал по-добро зрелище, но развлечението можело да бъде прекъснато ненадейно, ако късче костен мозък попаднело в сърцето.

Изложбата „Зловещи уреди за изтезания“ не можеше да не предизвика интереса на задълбочените познавачи на най-лошото в човешкия род. Но най-лошото, истинската есенция на човешкия дух, не е в Желязната девица или различните остриета. Същинската грозота е изписана по физиономиите сред тълпата.

В полутъмната каменна зала под осветените, окачени на тавана клетки за прокълнатите, стоеше доктор Фел, истински познавач на лицевите изражения, уловил очилата си в ръката с белега, опрял едната им дръжка до устните си, и гледаше като в унес нижещите се пред него хора.

Риналдо Паци го видя там.

Изпълняваше втората неблагоприятна задача за деня. Вместо да вечеря с жена си, трябваше да си пробива път през тълпата, за да разлепва нови предупреждения към влюбените двойки да се пазят от Чудовището на Флоренция, което все още беше на свобода. Същият плакат висеше и над собственото му бюро, поставен там от новите му началници редом със снимките на други издирвани лица от цял свят.

Двамата препаратори, които бдяха заедно над касата, нямаха нищо против да добавят малко съвременен ужас към сбирката си, но приканиха Паци да залепи плаката сам — явно никой от двамата не искаше да остави другия насаме с парите. Неколцина местни го разпознаха и с поздравите си го извадиха от анонимността на тълпата.

Паци закрепил плаката с кабарчета на едно табло за обяви на изхода, където щеше да привлече най-силно вниманието, и насочи към него специалната лампа. Вгледа се в лицата на излизащите двойки и си

даде сметка, че много от тях са в размножителен период — не искаше да вижда повече аранжирани трупове, кръв и цветя.

Трябваше да поговори с доктор Фел — моментът беше подходящ да се отбие да вземе вещите на изчезналия куратор, след като се намираха толкова близо до Палацо Капони. Когато обаче отмести поглед от плаката на таблото, докторът беше изчезнал. Не беше и сред тълпата пред изхода. Там, където доскоро се намираше, под клетката за умъртвяване с глад, с нейния свит като ембрион скелет, който сякаш още молеше да го нахранят, се виждаше само каменната стена.

Паци се почувства раздразнен. Започна да си пробива път през тълпата, за да излезе, но не откри доктора.

Пазачът на входа го позна и не каза нищо, когато Паци прекрачи въжето и тръгна към неосветените части на укреплението. Приближи се до парапета и погледна на север, над река Арно. Стара Флоренция беше в подножието — виждаха се куполът на катедралата и Палацо Векио, осветени от прожекторите.

Древната му душа се гърчеше, пронизана от копието на нелепите обстоятелства. Градът сякаш му се подиграваше.

Американското Федерално бюро за разследване беше забило ножа в гърба му до кокала, защото бе казало пред медиите, че психологическият портрет на II Mostro, изготвен в Щатите, няма нищо общо с човека, арестуван от него. „Ла национe“ бе добавил, че Паци е „натикал Тока в затвора с фалшиви доказателства“.

За последен път Паци бе закачил плаката с Чудовището в Америка — това бе трофей, източник на гордост, който остана на стената на отдела за поведенчески науки. Беше го подписал по молба на агентите от ФБР, които знаеха всичко за него, възхищаваха му се, канеха го на гости с жена му.

Докато се взираше над парапета към старинния град, усещаше соления въздух на залива Чесапийк, виждаше жена си на брега с новите ѝ бели мокасина.

В „Поведенчески науки“ имаха изглед от Флоренция, който му показаха като куриоз. Беше същият, който сега се разстилаше пред очите му, стара Флоренция от Белведере — най-хубавият изглед от града. Но не беше в цвят. Беше рисунка с черен молив, със светлосенки, подсилени с въглен. Рисунката не беше оригинал, а заден план на снимка. На преден план беше американският сериен убиец

доктор Ханибал Лектър. Ханибал Канибала. Лектър беше нарисувал Флоренция по памет и рисунката висеше на стената на килията му в психиатрията — място, мрачно колкото това сега.

Кога идеята споходи Паци? Двата изгледа — истинската Флоренция пред очите му и споменът за рисунката. Поставянето на плаката преди минута. Плакатът на Мейсън Върджър на стената в собствения му кабинет с огромната награда и допълнителните сведения:

ДОКТОР ЛЕКТЪР ТРЯБВА ДА ПРИКРИВА ЛЯВАТА СИ РЪКА И НЕ Е ИЗКЛЮЧЕНО ДА ПОТЪРСИ ХИРУРГИЧЕСКА НАМЕСА, ТЪЙ КАТО ТОЗИ ТИП ПОЛИДАКТИЛИЯ, ИЛИ НАЛИЧИЕТО НА ДОБРЕ ОФОРМЕНИ ДОПЪЛНИТЕЛНИ ПРЪСТИ, Е МНОГО РЯДЪК И СЕ РАЗПОЗНАВА ВЕДНАГА.

Доктор Лектър, уловил очилата с лявата си ръка.

Много подробна рисунка на същия изглед на стената на килията, обитавана от Ханибал Лектър.

Дали идеята се бе появила, докато гледаше града долу, или докато се взираше в тъмнината над него? И защо неин предвестник беше уханието на соления бриз на залива Чесапийк?

Странно за човек на зрителните възприятия, но връзката се появи в съпровод на звук — звук на капка, падаща в увеличаваща се локва.

Ханибал Лектър е избягал във Флоренция.

Кап.

Ханибал Лектър е доктор Фел.

Кап.

Вътрешният глас на Риналдо Паци му прошепна, че може да е полудял в клетката на нерадостната си съдба. Трескавият му ум може би чупеше зъбите си в металните решетки както скелетът в клетката за умъртвяване с глад.

Без да си спомня точно как, установи, че е стигнал до ренесансовата порта; водеща към Коста ди Сан Джорджо — тясна уличка, която се спуска стръмно надолу и след по-малко от километър стига до сърцето на стара Флоренция. Краката му го водеха надолу по стръмния паваж сякаш по своя собствена воля, крачеше по-бързо, отколкото искаше, взираше се напред, за да зърне човека на име доктор Фел, защото това бе пътят към дома му. Малко по-нататък по Коста

Скарпучия, после, все надолу, излезе на Виа де Барди, край реката. Близо до Палацо Капони, дома на доктор Фел.

Задъхан от бързото спускане, Паци се прикри в един тъмен вход срещу двореца. Ако се появи някой, щеше да се обърне и да се престори, че звъни.

Дворецът беше тъмен. Над голямата двойна врата се виждаше червената светлинка на видеокамерата. Не знаеше дали работи непрекъснато, или само когато някой натисне звънеца. Беше монтирана доста навътре, над закрития вход. Нямаше видимост към фасадата.

Изчака половин час, заслушан в собственото си дишане, но докторът не се появи. Може би беше вътре и стоеше на тъмно?

Улицата беше пуста. Паци я прекоси и застана близо до стената.

Много тих, съвсем тих звук отвътре. Наклони глава към студените решетки на прозореца и се ослуша. Клавир. Вариациите „Голдберг“ на Бах, изпълнени много добре.

Паци трябваше да чака, да се спотайва и да мисли. Бе твърде рано за подгонване на плячката. Трябваше да реши как да действа. Не биваше пак да стане за посмешище. Заотстъпва заднишком към тъмнината от другата страна на улицата. Носът му изчезна последен.

ГЛАВА 21

Християнският мъченик Свети Миниато взел отрязаната си глава от пясъка на римския амфитеатър във Флоренция и я занесъл под мишница до планинския склон от другата страна на реката, където сега се издига величествената църква, съхраняваща мощите му, както твърди легендата.

Тялото на Свети Миниато, изправено или не, със сигурност е минало по старинната улица, където се намираме сега — Виа де Барди. Вечерта се спуска и улицата пустее, ветрилообразно нареденият паваж блести от зимния ръмеж, който не е достатъчно студен, за да отмие миризмата на котки. Стоим сред дворци, строени преди шестстотин години от принцовете търговци, силните на деня и заговорниците на ренесансова Флоренция. На един изстрел с лък от другата страна на река Арно са Синьория, където монахът Савонарола е бил обесен и изгорен, и величественият музей „Уфици“ с множеството увиснали по стените разпятия, като животни в кланица.

Тези семейни владения, притиснати едно в друго на тясната уличка, замразени от съвременната италианска бюрокрация, отвън напомнят затвори, но вътре има множество красиви пространства, просторни тихи зали, които никой никога не вижда, с тежки завеси от полуизгнила, нашарена от дъжда коприна, където с години висят по-маловажни творби на големите ренесансови майстори и виждат светлина едва когато завесите изгният и рухнат на пода.

Тук край нас е дворецът „Капони“ — прославена фамилия с хилядагодишна история, чиито представители си позволили да скъсат ултиматума на френски крал в лицето му и са дали един папа.

Сега прозорците на двореца са тъмни зад металните си решетки. Поставките за факли са празни. Зад старото напукано стъкло можем да видим дупка от куршум, останала от четирийсетте години. Приближаваме. Опираме глава о хладната решетка и се ослушваме като полица. Чува се клавесин, съвсем тихо. Вариациите „Голдберг“ на Бах, изпълнени не съвършено, но много добре, с разбиране към музиката. Може би лявата ръка свири едва доловимо по-твърдо.

Ако сте убедени, че нищо няма да ви се случи, бихте ли влезли? Бихте ли влезли в този дворец, потънал в кръв и слава, бихте ли тръгнали през оплетената в паяжини тъмнина към нежния, звук на клавесина? Алармената система не може да ни види. Полицаят, който дебне край входа, не може да ни види. Елате...

Тъмнината във фоайето е почти непрогледна. Дълго каменно стълбище, студеният парапет под плъзгащата се нагоре ръка, стъпалата, издълбани от толкова много крака през годините, нагоре към музиката.

Високата двойна врата към главния салон щеше да проскърца, ако трябваше да я отворим. За вас тя е отворена. Музиката долита от далечен ъгъл, там е и единствената светлина — светлина от много свещи, която се излива червеникава през малката врата на параклиса в единия ъгъл на помещението.

Тръгваме към музиката. В тъмнината долавяме присъствието на групи мебели, покрити с бяло, смътни силуети, които не стоят съвсем неподвижно на светлината от свещите, като заспало стадо. Таванът над нас изчезва в тъмнината.

Свещите хвърлят червеникави отблясъци върху клавесина и човека, известен на учените като доктор Фел — елегантен, с изправен гръб, отдаден на музиката, светлината блести в косата му и копринения домашен халат на баклавички, който лъщи като кожа на животно.

На вдигнатия капак на клавесина е изобразено пиршество — малките фигурки сякаш се тълпят в светлината от свещите над струните. Той свири със затворени очи. Не се нуждае от ноти. На поставката пред него, с форма на лира, е поставен един брой на американския таблоид „Нашънъл Татлър“, сгънат така, че да се вижда само снимката на първа страница — лицето на Кларис Старлинг. Нашият музикант се усмихва, приключва изпълнението си, повтаря сарабандата за собствено удоволствие и когато последните трептящи звуци утихват, отваря очи, накланя леко глава и се вглежда в снимката пред себе си. В зениците му се отразяват червени точки.

Става безшумно и занася американския таблоид в изящния параклис, строен преди откриването на Америка. Повдига вестника към светлината от свещите и го разгъва, а иконите по стените сякаш надничат над рамото му, за да четат, като че ли са на опашка в бакалница. Шрифътът е „Готик“, седемдесет и два пункта. Пише:

АНГЕЛЪТ НА СМЪРТТА: КЛАРИС СТАРЛИНГ, МАШИНАТА ЗА СМЪРТ НА ФБР.

Той духва свещите и лицата около олтара, агонизиращи или блажени, потъват в мрак. Не му е нужна светлина, докато прекосява голямата зала. Доктор Ханибал Лектър минава край нас и усещаме лек полъх. Голямата врата проскърцва, чува се хлопване, което улавяме на пода. Тишина.

Стъпките се насочват към друга стая. Звуците тук резонират, стените ни се струват по-близо, таваните обаче са много високи — ехото се връща късно отгоре, а въздухът е пропит от мирис на пергамент, кожа и изгасени свещи.

Шумолене на хартия в тъмнината, проскърцване на стол. Доктор Лектър сядва на голямото кресло в прочутата библиотека на Капони. Очите му отразяват червеникавата светлина, но не блестят в червено в мрака, както се бяха клели някои от надзирателите му. Тъмнината е пълна. Той размишлява...

Вярно е, че доктор Лектър сам се бе погрижил да се освободи мястото, като отстрани стария куратор — проста задача, изискваща няколко секунди работа над стареца и скромен кофраж от две торби цимент, но също така е вярно, че след като пътят бе освободен, той бе защитил кандидатурата си честно, като бе демонстрирал пред комитета изключителните си лингвистични способности и бе превеждал от прима виста средновековни текстове на италиански и латински от най-гъсто изписаните с готически букви ръкописи.

Тук бе открил покой, който искаше да запази — откакто бе дошъл във Флоренция, не бе убивал, кажи-речи, никого, ако не се брой предшественикът му.

Смяташе назначаването си за преводач и куратор на библиотеката „Капони“ за сериозно завоевание по няколко причини:

Пространствата, високите тавани в двореца за него са нещо много важно, защото дълги години е бил затворен в килия. И нещо по-важно — усеща палацото в съзвучие със себе си, защото това е единствената сграда, която по размери и вътрешно оформление отговаря на представите му за дворец, каквато има от детството си.

В библиотеката — тази уникална колекция от ръкописи и писма, събирана от тринайсети век — има възможност да задоволи едно любопитство, което изпитваше спрямо самия себе си.

Доктор Лектър имаше основания да смята въз основа на разпокъсани стари семейни хроники, че е потомък на някой си Джулиано Бевизанге, страховита фигура от Тоскана през дванайсети век, а също така на Макиавели и Висконти. Това бе идеалното място, където можеше да проучи въпроса. Интересът му бе съвсем абстрактен и нямаше нищо общо с егото му. Доктор Лектър не се нуждае от конвенционални източници на самочувствие. Егото му, подобно на коефициента му на интелигентност и високо рационалния му ум, не може да се измери с конвенционални средства.

Всъщност сред психиатрите няма единно мнение по въпроса дали доктор Лектър може да бъде наречен „човек“. Колегите му психиатри, мнозина от които се страхуват от язвителното му перо в специализираните списания, отдавна го смятат за нещо съвсем друго. За удобство го наричат чудовище.

Чудовището седи в тъмната библиотека, умът му рисува цветове в черното пространство, в главата му витае средновековието. Размишлява за полицая.

Щраква електрически ключ, запалва се ниска лампа.

Сега виждаме доктор Лектър, седнал на дългата тясна маса от шестнайсети век в библиотеката „Капони“. Зад него има цяла стена с прегради, пълни с ръкописи, и големи, покрити с брезент рафтове отпреди осемстотин години. Пред него е струпана кореспонденцията на един министър на Венецианската република от четиринайсети век, притисната с отливка, правена от Микеланджело като етюд за рогатия му Мойсей, а пред мастилницата има преносим компютър, включен към Интернет и с възможност да търси информация чрез Миланския университет.

„Нашънъл Татлър“ алее и синее сред бледожълтите и кафяви пергаменти и кожени подвързии. До него е флорентинското издание на „Ла национе“. Доктор Лектър взема италианския вестник и започва да чете последните му нападки срещу Риналдо Паци, предизвикани от изказването на говорител на ФБР, че психологическият портрет на Чудовището, изготвен в Бюрото, няма нищо общо с Тока. По-нататък се споменава стажът на Паци в Америка в известната академия в Куонтико и се казва, че при това положение е редно да допуска такива грешки.

Но доктор Лектър изобщо не се интересува от Чудовището, а от Паци. Жалко, че се натъква на полицай, обучаван в Куонтико, където случаят Ханибал Лектър е част от учебната програма.

Когато огледа лицето на Паци в Палацо Векио и се приближи достатъчно, за да го помирише, беше сигурен, че Паци не подозира нищо, макар и да попита за белега на ръката му. Не бе проявил и никакъв по-сериозен интерес към него във връзка с изчезването на куратора.

Полицаят го бе видял на изложбата на инструменти за изтезания. Щеше да е за предпочитане, ако го бе видял на изложба на орхидеи.

Доктор Лектър си даваше сметка, че в главата на полицаия присъстват всички елементи, нужни, за да осъзнае истината, хаотично разбъркани сред милионите други неща, които знаеше.

Дали Риналдо Паци не трябва да последва куратора на Палацо Векио? Или може би е по-добре да намерят трупа му след мнимо самоубийство? „Ла национе“ ще се радва, че го е подтикнал да сложи край на живота си.

Не сега, каза си чудовището и насочи вниманието си към ръкописите.

Доктор Лектър не се безпокои. Наслаждава се на стила на Нери Капони — banker и пратеник във Венеция през петнайсети век, — чете писмата му, от време на време на глас, за собствено удоволствие, в късната нощ.

ГЛАВА 22

Преди разсъмване Паци вече разполагаше със снимките на доктор Фел от разрешителното му за работа, както и с негативите от разрешителното му за престой в страната от архивите на полицията. Освен това разполагаше и с чудесните полицейски портрети, репродуцирани на плаката на Мейсън Върджър. Формата на главата съвпаднаше, но ако доктор Фел беше доктор Ханибал Лектър, явно носът и скулите му са били обработвани — вероятно колагенови инжекции.

Ушите изглеждаха обещаващо. Подобно на Алфонс Бертион сто години по-рано, Паци се зае да ги изучава с увеличително стъкло. Изглеждаха същите.

На остарелия компютър на Квестурата той набра кода за достъп до програмата за задържане на опасни престъпници VICAP на ФБР и извика на екрана обемистия архив за доктор Лектър. Изруга бавния модем и се взря в нечетливия текст, докато буквите започнаха да подскачат пред очите му. Знаеше повечето факти по случая, но видя две неща, от които дъхът му секна. Едното ново, другото старо. В последната актуализация на файла се споменаваше рентгенова снимка и се посочваше, че доктор Лектър вероятно е оперирал ръката си. Другото беше сканираният ръкописен доклад на полицай от Тенеси, който твърдеше, че докато убивал охраната в Мемфис, доктор Лектър пускал на касетофон запис на вариациите „Голдберг“.

Плакатът, разпространен от богат американец на име Мейсън Върджър, жертва на Лектър, подканяше всички, които разполагат с информация, да се обадят на написания телефон на ФБР. Следваше стандартното предупреждение, че доктор Лектър може да е въоръжен и много опасен. Имаше и частен телефонен номер — точно под абзаца за огромната награда.

Самолетният билет от Флоренция до Париж е безумно скъп и Паци трябваше да го плати от собствения си джоб. Не можеше да

разчита, че френската полиция ще му даде нужните сведения по телефона, без да задава въпроси, а не знаеше как иначе би могъл да си ги набави. Обади се на частния номер от плаката от автомат на Американ Експрес край Операта. Допускаше, че разговорът ще бъде подслушван. Паци говореше английски достатъчно добре, но си даваше сметка, че акцентът му ще издаде италианския му произход.

Гласът беше мъжки, американски, много спокоен.

— По какъв повод се обаждате?

— Може би разполагам с информация за Ханибал Лектър.

— Да, благодаря, че позвънихте. Знаете ли къде е той сега?

— Мисля, че да. Наградата все още ли е актуална?

— Да, актуална е. Какви доказателства можете да представите, че това е той? Моля да ме разберете правилно. Обаждат ни се много мошеници.

— Мога да ви кажа, че си е направил пластична операция на лицето и на лявата ръка. Все още може да свири вариациите „Голдберг“. Има бразилски документи.

Пауза. След това:

— Защо не се обадохте в полицията? Задължен съм да ви подканя да го сторите.

— Наградата остава ли в сила при всички обстоятелства?

— Наградата се дава за информация, която ще доведе до арестуването и осъждането му.

— Наградата ще бъде ли изплатена при... особени обстоятелства?

— Какво имате предвид? Награда за главата на доктор Лектър? Дали може да я получи човек, който в по принцип не би имал право на възнаграждение?

— Да.

— Стремим се към една и съща цел, така че изчакайте на телефона, докато направя предложението. Предлагането на награда за нечия смърт е в разрез със законите на Съединените щати и международното право. Моля, изчакайте, господине. Мога ли да попитам дали се обаждате от Европа?

— Да. Ще ви кажа само толкова.

— Добре. Изслушайте ме. Предлагам да се свържете с адвокат и да обсъдите въпроса за законността на този вид награди. Не

предприемайте никакви незаконни действия по отношение на доктор Лектър. Мога ли да ви препоръчам адвокат? В Женева има един, който е много добър специалист по тези въпроси. Да ви дам ли безплатния му номер? Настоятелно ви препоръчвам да му се обадите и да бъдете искрен с него.

Паци купи карта за телефон и проведе втория си разговор от един универсален магазин. Отне му по-малко от пет минути.

Мейсън щеше да плати един милион щатски долара за главата и ръцете на доктор Лектър. Щеше да плати същата сума за информация, която доведе до арест. Беше готов да плати три милиона долара за доктора, ако го получи жив, без никакви въпроси, гарантирана дискретност. Условията включваха възможност за отпускане на авансова сума от сто хиляди долара. За да я получи, Паци трябваше да осигури годен за идентифициране отпечатък от пръст на доктор Лектър върху някакъв предмет. Тогава можеше да види, когато му е удобно, и остатъка от парите в швейцарски сейф.

Преди да излезе от магазина и да потегли към летището, Паци купи за жена си пенъоар от прасковено копринено моаре.

ГЛАВА 23

Как се държи човек, когато знае, че конвенционалното понятие за чест и достойнство не струва нищо? Когато е съгласен с Марк Аврелий, че мнението на бъдещите поколения няма да струва повече от мнението на сегашното? Възможно ли е в такъв случай да се държиш добре? Желателно ли е да се държиш добре?

Сега Риналдо Паци от фамилията Паци, главен инспектор от флорентинската Квестура, трябваше да реши колко струва честта му и дали има мъдрост, по-трайна от съображенията за чест.

Върна се от Париж навреме за вечеря и малко поспа. Искаше му се да се посъветва с жена си, но нямаше как, макар че присъствието ѝ го успокояваше. След като дишането ѝ стана равномерно, дълго лежа буден. Късно през нощта се отказа от опитите да заспи и излезе навън, за да се разхожда и разсъждава.

Алчността не е нещо непознато в Италия и Риналдо Паци бе погълнал доста с въздуха, който дишаше. Природното му желание да притежава и амбициите му обаче бяха допълнително изострени в Америка, където всяко влияние се усеща по-бързо, включително смъртта на Йехова и възшествието на Мамон.

Когато Паци излезе от сенките на Луджията и застана на мястото, където Савонарола е бил изгорен жив на площад Синьория, когато вдигна очи към прозореца на обляния в светлина Палацо Векио, където бе умрял предшественикът му, той вярваше, че размишлява. Не беше така. Вече бе взел решението си. Постепенно.

Приписваме определен момент на решението, за да придадем по-голяма стойност на процеса като навременен резултат от рационална и съзнателна мисъл. Решенията обаче се състоят от смесени в едно чувства. Те по-често са комбинация, а не сума.

Паци беше взел решението още когато се качи на самолета за Париж. Беше взел решението и преди час, когато жена му в новия пенъоар беше отзивчива само по задължение. И малко по-късно, когато бе протегнал ръка, за да погали лицето ѝ и да я целуне нежно за лека

нощ, и бе напипал сълзи. Тогава, без да си дава сметка, тя бе ухапала сърцето му.

Чест ли? Още една възможност да изтърпи дъха на архиепископа, докато палят ракетата в задника на гълъба от платно със свещените кремъци? За да го хвалят политиците, чийто частен живот познаваше повече от добре? Колко струваше да се прочуеш като полицаю, заловил Ханибал Лектър? За един полицаю похвалите имат кратък период на полуразпад. По-добре **ГО ПРОДАЙ**.

Мисълта го прониза, блъсна, остави го пребледнял и изпълнен с решимост и Риналдо със силно развитата зрителна памет хвърли заровете, две миризми се преплетоха в мисловното му обоняние — на жена му и на брега на залива Чесапийк.

**ПРОДАЙ ГО. ПРОДАЙ ГО. ПРОДАЙ ГО. ПРОДАЙ ГО.
ПРОДАЙ ГО. ПРОДАЙ ГО.**

Франческо де Пази не бе ударил по-силно с ножа през 1478 година, когато бе притиснал Джулиано към пода на катедралата и в беса си бе пронизал собственото си бедро.

ГЛАВА 24

Картончето с пръстовите отпечатъци на доктор Ханибал Лектър е куриоз и почти култов предмет. Оригиналът е поставен в рамка и окачен на стената в секцията по идентифициране на ФБР. Както и при другите картончета на хора с повече от пет пръста, палецът и четирите предни пръста са на предната страна, а шестият пръст е отзад.

Копия на това картонче обиколиха земята, когато докторът избяга, а отпечатъкът на палеца му се вижда, увеличен, на плаката на Мейсън Върджър с достатъчно подробности, за да може всеки дори минимално подготвен дактилоскопист да го идентифицира.

Свалянето на пръстови отпечатъци не е трудна работа и Паци знаеше как става това. Би могъл също така да направи грубо сравнение за собствено успокоение. Мейсън Върджър обаче искаше отпечатъци върху предмет, така че негови експерти да могат да ги изследват самостоятелно. Мейсън вече го бяха мамили с отпечатъци, взети преди години от старите места на ранните престъпления на доктор Лектър.

Но да вземе отпечатък на доктор Лектър, без той да се усети? Най-важното сега беше да не допусне докторът да се усъмни в каквото и да било. Този човек умееше да изчезва безследно и Паци щеше да остане на сухо.

Докторът рядко излизаше от Палацо Капони, а следващото заседание на комисията по изящните изкуства щеше да е чак след месец. Не можеше да чака толкова дълго, за да остави чаша вода пред него, пред всички членове, защото комисията обикновено не предлагаше такива глезотии.

След като беше решил да продаде Ханибал Лектър на Мейсън Върджър, трябваше да действа съвършено сам. Не можеше да си позволи да насочи вниманието на Квестурата към доктор Фел, като поиска официално разрешение да влезе в двореца, а сградата беше твърде добре защитена с алармени инсталации, за да успее да проникне в нея.

Кофата за боклук на доктор Фел беше значително по-чиста и по-запазена от останалите в околността. Паци купи нова кофа и посред

нощ смени капака ѝ с оригиналния капак от кофата на Палацо Капони. Галванизиранията повърхност не беше най-подходяща за целта и след цяла нощ усилия успя да извлече кошмарна плетеница от отпечатъци, която по никакъв начин не би могъл да разплете.

На следващата сутрин се появи на Понте Векио със зачервени очи. В един магазин за бижута на стария мост купи широка, много лъскава сребърна гривна и покритата с кадифе стойка, която я придържаше на витрината. След това отиде в занаятчийския квартал южно от реката и накара друг бижутер да заличи името на производителя от гривната. Бижутерът му предложи да покрие среброто със специално вещество срещу потъмняване, но Паци отказа.

Кошмарният флорентински затвор „Солициано“, по пътя към Прато.

На втория етаж на женското отделение Ромула Ческу, приведена над голяма мивка за пране, изми гърдите си със сапун, после внимателно се подсуши и облече чиста, широка памучна риза. Друга циганка, която се връщаше от стаята за свиждане, мина покрай нея и ѝ каза нещо на ромски. Между очите на Ромула се появи бръчица. Хубавото ѝ лице запази невъзмутимото си изражение.

Позволиха ѝ да слезе от етажа в осем и половина, както винаги, но когато приближи стаята за свиждане, една надзирателка я пресрещна и я отведе в уединена стая за разпити на партерния етаж. Вътре вместо медицинската сестра, която идваше обикновено, видя малкия си син в ръцете на Риналдо Паци.

— Здравей, Ромула — поздравя я той.

Тя веднага се приближи до високия полицаи и той ѝ подаде детето. То искаше да сучи и започна да се притиска към нея.

Паци посочи паравана в тъгла.

— Отзад има стол. Можем да говорим, докато го кърмиш.

— Да говорим за какво, Dottore? — Италианският на Ромула беше поносим, също като нейния френски, английски, испански и ромски. Говореше спокойно — нелошите ѝ актьорски данни не бяха успели да предотвратят тримесечната присъда за джебчийство.

Отиде зад паравана. В пелените на бебето беше скрит найлонов плик с четирийсет цигари и шейсет и пет хиляди лири — малко повече

от четирийсет и един долара, в изпомачкани банкноти. Трябваше да вземе решение. Ако полицаят беше претърсил бебето, можеше да я спипа, когато прибира контрабандата, и да отмени всичките ѝ привилегии в затвора. Замисли се за миг, загледана в тавана, докато бебето сучеше. Защо му е да го прави? И без това всичко беше на негова страна. Измъкна плика и го скри в бельото си.

— Тук само създаваш главоболия, Ромула — долетя гласът му от другата страна на паравана. — Кърмачките в затвора са само загуба на време и усилия. Има предостатъчно истински болни хора, за които да се грижат медицинските сестри, и без твоето бебе. Не ти ли става мъчно, когато свърши времето за свиждане?

Какво ли иска? Знаеше кой е — шеф, Pezzo da novanta, копеле деветдесети калибър.

Работата на Ромула беше да разчита всеки знак на улицата, а джебчийството беше последствие. Беше на трийсет и пет, свикнала с несгодите, сетивата ѝ бяха като пипалцата на голяма нощна пеперуда. Този полицай — изучаваше го през паравана — изглежда спретнат, брачна халка, лъснати обувки, живее с жена си, но има добра прислужница — пластмасовата пластинка беше пъхната в яката на ризата му след като е била изгладена. Портфейл в джоба на сакото, ключове в десния преден джоб на панталона, пари в предния ляв, прилежно сгънати, вероятно стегнати с ластик. Онази му работа по средата. Слаб и мъжествен, с леко смачкано ухо и белег на челото от удар. Няма да иска секс — ако това е било намерението му, нямаше да ѝ донесе бебето. Не е кой знае какво, но не е и изпаднал дотам, че да иска секс от затворнички. По-добре да не гледа пълните му с горчивина черни очи, докато бебето суче. Защо изобщо го беше донесъл? Защото иска да ѝ демонстрира силата си, да ѝ покаже, че може да ѝ го отнеме. Какво иска? Информация? Беше готова да му разкаже всичко, което иска да чуе, за петнайсет цигани, които никога не са съществували. Добре, какво ще получа аз? Ще видим. Нека му покажем малко гола плът.

Тя излезе иззад паравана, без да сваля бебето от гърдата си.

— Горещо е — каза. — Ще отвориш ли прозореца?

— Мога да направя нещо повече, Ромула. Мога да отворя вратата. Знаеш го.

Тишина. Отвън се чуват постоянните шумове на Солициано, като непрекъснато тъпо главоболие.

— Каж ми какво искаш. Някои неща бих направила с удоволствие, но не всичко. — Инстинктът ѝ подсказваше безпогрешно, че ще я уважава повече след това предупреждение.

— Ще правиш, каквото правиш винаги — отвърна Паци. — Този път обаче искам да те хванат.

ГЛАВА 25

През деня наблюдаваха входа на Палацо Капони през високия, закрит с щори прозорец на апартамента отсреща — Ромула, една по-възрастна циганка, която ѝ помагаше за бебето, може би братовчедка на Ромула, и Паци, който използваше всяка възможност да излезе от службата.

Дървената ръка, която Ромула използваше в занаята си, чакаше на един стол в съседната стая. Апартаментът беше на учител от близкото училище „Данте Алигиери“, който бе позволил на Паци да го използва през деня. Ромула бе настояла в малкия хладилник да има специален рафт за нея и бебето.

Не се наложи да чакат дълго.

В девет и половина сутринта помощничката на Ромула изсъска от стола край прозореца. Едното крило на масивната врата на двореца отсреща се отвори назад и на нейно място зейна черна бездна.

Появи се човекът, когото във Флоренция наричаха доктор Фел — дребен, строен в тъмните си дрехи, лъскав като норка, докато душеше въздуха от стъпалото и оглеждаше улицата в двете посоки. Натисна няколко бутона, за да активира алармената система, после затвори вратата с голямата дръжка от ковано желязо, достатъчно проядена от ръжда, за да не може от нея да се свалят отпечатъци. Носеше пазарска чанта.

Когато видя доктор Фел за първи път през пролуките на щорите, по-възрастната циганка стисна ръката на Ромула, сякаш да я спре, после я погледна в очите и рязко тръсна глава, без полицаят да забележи.

Паци веднага разбра накъде е тръгнал.

В кофата за боклук бе намерил опаковки от изискания магазин за хранителни стоки „Вера дал 1926“ на Виа Сан Джакопо, близо до моста Санта Тринита. Докторът тръгна в същата посока, докато Ромула се шмугна в костюма си, а Паци продължаваше да гледа през прозореца.

— Ще пазарува храна — отбеляза Паци. Не можеше да се стърпи да не повтори още веднъж инструкциите за Ромула. — Проследи го, Ромула. Изчакай го от тази страна на Понте Векио. Ще го хванеш на връщане с пълната торба. Аз ще съм на половин пряка пред него, така ще видиш първо мен. Ще съм наблизко, така че ако възникне проблем, ако те арестуват, ще се намеся. Ако отиде другаде, върни се тук в апартамента. Ще ти се обадя. Сложи този пропуск на стъклото на някое такси и ще можеш да дойдеш при мен.

— Ваше сиятелство — каза Ромула, като го повиши в сан с присъщата на италианците ироничност, — ако възникне проблем и някой друг ми се притече на помощ, не го закачай. Приятелят ми няма да открадне нищо, само го остави да избяга.

Паци не изчака да дойде асансьорът, а хукна надолу по стълбите. Беше с мазен работен комбинезон и шапка с козирка. Трудно е да проследиш някого във Флоренция, защото тротоарите са тесни, а човешкият живот на улицата не струва нищо. Край бордюра го очакваше очукан мотопед, към който бяха привързани десетина метли. Запали при първото ритване на стартера и се понесе напред по неравния паваж сред облак синкав дим, като подскачаше под инспектора като тичащо в тръс магаренце.

Паци не бързаше и нервните шофьори започнаха да му бибипкат в бесния трафик; купи си цигари, за да убие време — трябваше да изчака достатъчно дълго, за да разбере със сигурност накъде е тръгнал доктор Фел. В края на Виа де Барди започваше еднопосочната Борго Сан Джакопо, по която движението беше срещу него. Паци остави мотопеда на тротоара и продължи пеша, като едва си пробиваше път през тълпите туристи в южния край на Понте Векио.

Флорентинците казват, че „Вера дал 1926“ с богатото разнообразие от сирена и трюфели мирише като краката на Господ.

Докторът определено не бързаше да излезе от магазина. Избираше си трюфели — първите бели трюфели за сезона. Паци виждаше гърба му през витрината над красиво изложените шунки и тестени изделия. После отиде до ъгъла и се върна. Написка лицето си на чешмичката, която плюеше вода през мустаката глава с лъвски уши.

— За да работиш при мен — каза той на главата над студения объл корем, — трябва да обръснеш това.

Докторът най-сетне излезе с няколко леки пакета в чантата. Тръгна назад по Сан Джакопо, към дома. Паци го изпревари по отсрещната страна на улицата. Тълпата го изтласка от тесния тротоар и огледалото на една полицейска кола го блъсна болезнено по часовника на ръката.

— Stronzo! Analfabeta!^[1] — изкрещя шофьорът през прозореца и Паци се заклани мислено да му отмъсти. Стигна до Понте Векио с четирийсет метра преднина.

Ромула стоеше в един вход, бебето беше закрепено в дървената ръка, другата беше протегната към минувачите за милостиня. Свободната ѝ ръка беше скрита под широката ѝ дреха, готова всеки момент да грабне поредния портфейл, за да го добави към повече от двестата други, които бе задигнала през живота си. Добре лъснатата сребърна гривна беше именно на тази ръка. Набелязаната жертва щеше да стигне моста всеки момент. Ромула щеше да го пресрещне, когато излезеше с тълпата на Виа де Барди, да свърши работата си и да се скрие сред хората, минаващи по моста. Някъде там, в тълпата, имаше приятел, на когото тя можеше да разчита. Не знаеше нищо за жертвата, не можеше да се довери и на полиция, че ще я отърве, ако нещо се случи. Жил Превер, записан в някои полицейски досиета и като Жил Думен или Роже Льо Дюк, но известен в района като Ньоко, чакаше сред тълпата до южния край на Понте Векио. Беше се смалил заради лошите си навици и черепът му започваше да прозира под кожата на лицето му, но иначе все още беше достатъчно жилав и силен, за да ѝ помогне, ако нещо се обърка.

Беше с чиновнически дрехи и не биеше на очи, като от време на време надигаше глава над тълпата и се оглеждаше като прерийно куче. Ако набелязаната жертва хванеше Ромула, Ньоко щеше да се препъне, да падне върху него и да се заплете в двамата, извинявайки се многословно, докато Ромула се измъкне. Беше го правил и друг път.

Паци я отмина леко и застана на една опашка за плодови сокове, откъдето можеше да наблюдава улицата.

Ромула излезе от входа. Прецени с опитни очи хората между нея и слабата фигура, която приближаваше. Умееше чудесно да си пробива път през тълпата и бебето, закрепено върху умело изработената от дърво и брезент фалшива ръка, изобщо не ѝ пречеше. Чудесно. Както правеше обикновено, щеше да целуне пръстите на ръката, която беше

отвън, и да я протегне към челото му, за да остави целувката там. Със свободната си ръка щеше да започне да бърника близо портфейла, докато онзи да я улови за китката. След това щеше да се отскубне.

Паци ѝ беше казал, че този човек не може да си позволи да я задържи, за да я предаде на полицията, че просто ще гледа да се отърве от нея. При всичките ѝ опити да краде портфейли никой досега не беше прилагал насилие спрямо жена, която държи бебе. Жертвите често си мислеха, че някой друг отстрани се опитва да ги обере. Ромула на няколко пъти бе обвинявала невинни минувачи, за да не я хванат.

Тръгна с тълпата по тротоара, освободи скритата си ръка, пригответи се. Виждаше набелязаната жертва сред поклащащото се поле от човешки глави на десетина метра разстояние. Приближаваше.

Madonna! Доктор Фел сменяше рязко посоката — измъкваше се от най-гъстата тълпа и се вливаше в потока от туристи по моста. Не се прибираше у дома. Ромула опита да се пробие път през многолюдието, но не успя да се добере до него. Зърна физиономията на Ньоко — все още беше пред доктора. Гледаше я въпросително. Тя поклати глава и Ньоко го остави да отmine. Нямаше смисъл той да пребърква джобовете му.

Паци изръмжа, сякаш вината бе нейна.

— Връщай се в апартамента! Ще ти се обадя! Нали имаш пропуск за такси за стария град? Върви!

Самият той грабна мотопеда и започна да го бута по Понте Векио над река Арно, мътна като нефрит. Мислеше, че е изпуснал доктора, но не — видя го на другия бряг под колонадата край Лунгарно. Надникна за миг над рамото на някакъв художник, после продължи забързано нататък. Паци реши, че се е отправил към църквата „Санта Кроче“, и продължи да го следва от разстояние през адския трафик.

[1] Лайно! Неграмотник! (ит.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

Църквата „Санта Кроче“, седалище на францисканците. В огромната ѝ вътрешност кънтят осем езика, докато ордите туристи се нижат след ярките чадъри на гидовете си и търсят в сумрака по двеста лири, за да платят осветяването — само за една безценна минута в живота си — на величествените фрески в параклисите, за да ги разгледат.

Ромула влезе през вратата и трябваше да спре край гроба на Микеланджело, докато очите ѝ привикнат към сумрака. Когато установи, че е стъпила върху гроба на пода, прошепна: „Mi dispiace!“^[1] и бързо слезе от плочата. За Ромула тълпата от мъртъвци долу беше също толкова истинска, колкото и хората горе, може би дори повлиятелна. Беше дъщеря и внучка на гледачки и медиуми, виждаше хората на пода и хората под пода като две групи, разделени от равнината на смъртта. Онези долу, бидейки по-умни и по-стари, имаха всички преимущества според нея.

Озърна се, за да разбере дали не я е видял клисарят — човек с големи предубеждения към циганите, и се прикри край първата колона под закрилата на „Кърмещата Мадона“ на Роселино, докато бебето сучеше от гърдата ѝ. Паци, който дебнеше край гроба на Галилей, я откри там.

Посочи ѝ с брадичка задната част на църквата от другата страна на нефа, където прожектори и забранени фотосветкавици прорязваха като мълнии тъмнината, докато тиктакащите автомати изяждаха монетите от по двеста лири и от време на време по някой австралийски четвърт долар.

Отново и отново Христос се раждаше, предаваха го и гвоздеите се забиваха, когато великите фрески се появяваха в ярката светлина и след това отново потъваха в задушната гъста тъмнина пред бавно пристъпващите поклонници с пътеводители, които не можеха да четат в мрака, а миризмата на пот и тамян се издигаше нагоре, за да се спече в горещината на прожекторите.

Доктор Фел работеше в лявата част на нефа в параклиса Капони. Величественият параклис Капони е в църквата „Санта Феличита“. Този тук, пресъздаден през деветнайсети век, интересуваеше доктор Фел, защото чрез реставрацията можеше да надзърне в миналото. Сваляше графитен отпечатък на един надпис върху камък, който беше толкова изтрит, че не се виждаше ясно дори при косо осветление.

Докато го наблюдаваше през малкия си далекоглед, Паци разбра защо докторът е излязъл само с чантата за пазар — държеше инструментите си зад олтара на параклиса. За миг се замисли дали да не освободи Ромула — може би щеше да открие отпечатък по нещата му. Не, докторът беше с памучни ръкавици, за да предпази ръцете си от въглена.

Щеше да е трудно, в най-добрия случай. Техниката на Ромула беше предназначена за улицата, на открито. Циганката биеше на очи и един закоравял престъпник никога не би се изплашил от нея. Докторът най-малко от нея би хукнал да бяга. Не. Ако я хванеше, най-вероятно щеше да я предаде на клисаря, а Паци можеше да се намеси по-късно.

Този човек беше психопат. Ами ако я убие? Ако убие бебето? Паци си зададе два въпроса: щеше ли да се сбие с доктора, ако животът на Ромула е в опасност? Да. А беше ли готов да изложи циганката и детето и на по-малка опасност, за да получи парите? Да.

Просто трябваше да почакаат, докато доктор Фел свали ръкавиците си и излезе да обядва. Докато се движеха из нефа, имаха време да разговарят шепнешком. Паци забеляза едно лице сред тълпата.

— Кой те следи, Ромула? По-добре ми кажи. Виждам съм тази физиономия в затвора.

— Това е приятелят ми. Ще му препречи пътя, ако се наложи да бягам. Не знае нищо. И за теб е по-добре. Няма да има нужда да се цапаш.

За да убият времето, се молиха в няколко от параклисите. Ромула шепнеше на език, който Риналдо Паци не разбираше, а той имаше да се моли за ужасно много неща, сред които брега на залива Чесапийк и нещо друго, за което не бива да се мисли в църква.

Над шумотевницата се разнесе нежното пеене на репетиращия хор.

Звън на камбана и стана време да затворят църквата за обяд. Появиха се клисари с ключове, за да опразнят пълните с монети каси.

Доктор Фел остави работата си и излезе иззад Пиетата на Андреоти в параклиса, свали ръкавиците и си облече сакото. Голяма група японци стояха озадачено пред светилището, останали без монети, все още неразбрали, че трябва да напуснат.

Паци сбута Ромула, без да има нужда. Тя разбра, че е време. Наведе се и целуна бебето по челото, както беше подпряно на дървената ръка.

Докторът приближаваше. Тълпата щеше да го принуди да мине близо до нея и циганката направи три големи крачки, за да го пресрещне, застана пред него, протегна ръка в полезрението му, за да привлече погледа му, целуна върховете на пръстите си и се приготви да остави целувката на бузата му, готова да действа със скритата си ръка.

Светлините блеснаха, защото някой бе намерил монета от двеста лири, и в момента, в който докосна доктор Фел, Ромула погледна лицето му, почувства се засмукана от червените точки в очите му, усети как мощният леден вакуум изсмуква сърцето ѝ и ръката ѝ изведнъж се отдръпна от неговото лице, за да прикрие лицето на бебето, и чу собствения си глас да казва:

— Perdonami, perdonami, signore.^[2] — Обърна се и избяга, а докторът остана загледан в нея продължително, докато светлините изгаснаха и той се превърна в силует на фона на свещите от параклиса. После излезе с бързи, леки крачки.

Паци, пребледнял от гняв, завари Ромула, опряна на купела да мие лицето на бебето със светена вода, да мие очите му, защото може би бяха видели доктор Фел. Злостните ругатни останаха неизречени, защото видя ужаса, изписан на лицето ѝ.

В мрака очите ѝ изглеждаха огромни.

— Това е Дяволът — рече тя. — Синът на утрото. Видях го.

— Ще те закарам обратно в затвора — каза Паци.

Ромула погледна лицето на бебето и въздъхна, въздишка толкова дълбока и примирена, че беше ужасно да я чуеш. Свали голямата сребърна гривна и я изми със светената вода.

— Още не — каза след малко.

[1] Извинете (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Извинете, извинете, господине (ит). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Ако Риналдо Паци беше решил да изпълни дълга си на офицер от полицията, можеше да задържи доктор Фел и много бързо да установи дали това е Ханибал Лектър. Би могъл за някакъв си половин час да се сдобие със заповед да арестува доктор Фел в Палацо Капони и никаква алармена инсталация не би могла тогава да му попречи. По свое усмотрение щеше да има правото да го задържи, без да му предявява обвинение, толкова дълго, колкото е необходимо, за уточняване на самоличността му.

Снемането на отпечатащи от пръстите му в Квестурата щеше да покаже за около десет минути дали Фел и Лектър са едно и също лице. Пробите с ДНК щяха да потвърдят идентифицирането.

Паци обаче не разполагаше с всички тези средства. След като бе решил да продаде доктор Лектър, той се бе превърнал в ловец на глави, сам и извън закона. Сега не можеше да използва дори информаторите на полицията, защото те нямаше да се поколебаят нито за миг да издадат самия него.

Бавенето го изнервяше, но беше взел решението си. Трябваше да използва проклетите цигани...

— Ньоко ще го направи ли за теб, Ромула? Можеш ли да го намериш?

Бяха в гостната на апартамента на Виа де Барди срещу Палацо Капони, дванайсет часа след провала в катедралата „Санта Кроче“. Ниска настолна лампа осветяваше стаята до височината на кръста. В полумрака отгоре блестяха очите на Паци.

— Сама ще го направя, но без бебето — отвърна Ромула. — Ще трябва да ми дадеш...

— Не. Не бива да те вижда два пъти. Ньоко ще го направи ли заради теб?

Ромула седеше превита в дългата си пъстра рокля, пълните ѝ гърди докосваха бедрата, главата ѝ почти опираше в коленете. Дървената ръка се търкаляше на един стол. В ъгъла седеше по-възрастната циганка, която може би беше братовчедка на Ромула, и

държеше бебето на ръце. Пердетата бяха спуснати. През пролуката Паци виждаше слаба светлина, на високите етажи на Палацо Капони.

— Мога да го направя. Мога да си променя външността така, че да не ме познае. Мога да...

— Не.

— Тогава Есмералда.

— Не. — Този глас долетя откъм ъгъла. Възрастната жена се обаждаше за първи път. — Готова съм да се грижа за бебето ти, докато умра, Ромула. Но никога няма да докосна Шейтан.

Паци едва разбираше италианския ѝ.

— Ромула — каза той. — Погледни ме. Ньоко ще го направи ли заради теб? Тази вечер трябва да се върнеш в „Солициано“. Имаш да излежиш още три месеца. Не е изключено следващия път, когато извадиш парите и цигарите от пелените на бебето, да те хванат... Мога да ти издействам шест месеца отгоре за последния път, когато го направи. Няма да е никак трудно да направя така, че да те обявят за неспособна да упражняваш родителски права. Държавата ще ти отнеме бебето. Ако обаче получа отпечатъците, ще те освободят, ще получиш два милиона лири и досието ти ще изчезне, а аз ще ви помогна да получите австралийски визи. Ньоко ще го направи ли заради теб?

Ромула не отговори.

— Можеш ли да намериш Ньоко? — изпръхтя през носа си Паци. — Добре. Събери си нещата. Изкуствената ръка ще можеш да си получиш обратно от склада за лични вещи на затвора след три месеца или по някое време догодина. Това бебе ще трябва да отиде в болницата за изоставени деца. Възрастната жена ще може да го вижда там.

— Това бебе, комендаторе? Това бебе е мой син и си има име. Казва се... — Ромула поклати глава, сякаш не желаше да каже името на сина си на такъв човек. Закри лицето си с длани, почувства как лицето и пръстите ѝ пулсират и двата пулса се смесват. — Мога да го намеря — промърмори.

— Къде?

— Пиаца Санто Спирито, край фонтана. Палят огън, пият вино.

— Ще дойда с теб.

— По-добре недейте — възрази тя. — Това ще съсипе доброто му име. Бебето и Есмералда ще останат тук, така че ще се върна, няма

защо да се тревожите.

Пиаца Санто Спирито, красив площад на левия бряг на река Арно, изглежда долнопробен след залез-слънце. Църквата е тъмна и заключена в този късен час, от „Казалинга“, популярното ресторантче, се разнася шум и всепроникващ мирис на готвено.

Край фонтана блещука малък огън, чува се циганска китара, която свири повече с ентузиазъм, отколкото с талант. Оказва се, че сред присъстващите има един добър певец на португалски народни песни. След като го откриват, смазват гърлото му с вино от няколко бутилки. Той започва с някаква песен за съдбата, но го прекъсват и настояват да изпее нещо по-весело.

Роже Льо Дюк, известен като Ньоко, седи на ръба на фонтана. Пушил е нещо. Погледът му е мътен, но въпреки това веднага забелязва Ромула, застанала зад хората край огъня. Ньоко купува два портокала от уличен търговец и двамата се отдалечават от песента. Спират под улична лампа, далеч от огъня. Тук светлината е по-студена от отблясъците на огъня, прошарена от последните листа на един клен. Светлината изглежда зеленикава върху бледото лице на Ньоко, сенките на листата приличат на синини от удари. Ромула се взира в него, улавя го за ръката.

В юмрука му изведнъж се появява нож като тънък лъскав език и той започва да бели портокалите — кората увисва надолу като дълга спирала. Подава й първия и тя лапва едно парче, докато той бели втория.

Говорят кратко, на ромски. В един момент той свива рамене. Ромула му подава мобилен телефон и му показва как да си служи с него. След миг в ухото му отеква гласът на Паци. Ньоко сгъва капачето на апарата и го прибира в джоба си.

Ромула сваля малък амулет от шията си, целува го и го окача на врата на дребния опърпан мъж. Той го поглежда, прави няколко танцови стъпки, сякаш свещеният лик го е опарил, и се усмихва на Ромула. Тя сваля широката сребърна гривна и я слага на китката му. Става му. Ръката на Ньоко не е по-дебела от нейната.

— Можеш ли да останеш с мен един час? — пита той.

— Да — отговаря тя.

ГЛАВА 28

Отново е нощ и доктор Фел е в голямата каменна зала в Белведере, където е изложението на машини за изтезания. Облегнал се е спокойно на стената под клетките на прокълнатите.

Регистрира аспектите на проклятието по оживените лица на воайорите, докато обикалят между инструментите и се притискат едни в друг със замъглени, изцъклени погледи, като перверзни допирани в обществен транспорт, с настръхнали коси, с настръхнали косми по ръцете, задъхани.

Онези, които дебнат доктора, са отвън.

Минават часове. Доктор Фел, който почти не обръща внимание на експонатите, сякаш не може да се насити на тълпата посетители. Неколцина долавят вниманието му към себе си, чувстват се неловко. Жените често го гледат с особено силен интерес, преди тълпата да ги принуди да продължат. Дребна сума, платена на двамата препаратори, позволява на доктора да остане колкото си иска — недосегаем зад въжетата, неподвижен край каменната стена.

Пред входа край парапета бдеше Риналдо Паци. Ръмеше. Той бе свикнал да чака.

Паци знаеше, че докторът няма да се прибере у дома пеша. Надолу по склона зад крепостта го очаква колата му — джагуар, елегантен Марк II на трийсет години, швейцарски номера, най-добрата кола, която Паци някога е виждал. Явно доктор Фел не се нуждаеше от заплата, за да се препитава. Паци запомни номерата, но не смееше да ги провери чрез Интерпол.

Ньоко чакаше на стръмната павирана Виа Сан Леонардо, между крепостта и колата. От двете страни на уличката се издигаха високи каменни стени, които защитаваха къщите зад тях. Беше намерил удобен вход с решетки, който му позволяваше да стои извън потока туристи, спускащи се от крепостта. На всеки десет минути мобилният телефон в джоба му започваше да вибрира безшумно и той трябваше да потвърждава, че е на мястото си.

На излизане от крепостта някои от туристите бяха прикрили главите си от дъжда с карти и пътеводители. Тесният тротоар беше препълнен и хората крачеха по уличното платно, бавеха малкото таксита, които се спускаха надолу от крепостта.

В сводестата зала с инструментите за мъчение доктор Фел най-накрая се отдели от каменната стена, вдигна очи нагоре към скелета в клетката за гладна смърт, сякаш двамата криеха някаква обща тайна, и си запробива път през тълпата към изхода.

Паци го видя очертан в рамката на вратата, а после осветен от фасадните прожектори. Тръгна след него на разстояние. Когато се убеди, че докторът отива към колата си, отвори мобилния телефон и предупреди Ньоко.

Циганинът надигна глава от яката си като костенурка — хлътнали очи, с череп, който се очертаваше под кожата отново както при костенурките. Вдигна ръкава си нагоре, изплю се върху гривната и я избърса с парцал. Сега, след като бе излъскана със слюнка и светена вода, Ньоко спусна ръкава си над гривната и я мушна под дрехата си, за да я запази суха, докато се взираше нагоре към възвишението. Оттам се спускаше колона поклацащи се глави. Ньоко си запробива път през потока от хора на улицата, откъдето можеше да вижда по-добре. Нямаше помощник и щеше да се наложи да се справи и с двете части от операцията сам — и блъсването, и посягането към джоба. Това не беше проблем, защото опитът трябваше да се провали. Слабият мъж се появи — близо до бордюра, слава богу. Паци беше трийсетина метра зад доктора и също се спускаше надолу.

Ньоко направи ловка маневра, за да се измъкне от средата на улицата. Възползва се от едно минаващо такси и отскочи уж за да му направи път. После се обърна, за да изругае шофьора, и се сблъска фронтално с доктор Фел. Ръката му веднага се мушна под сакото му и затършува, почувства как онзи сграбчва китката му със страхотна сила, после удар, после се отскубна, а доктор Фел дори не спря — продължи да крачи надолу по улицата. Паци дойде при него — отново в нишата пред решетестата врата — почти веднага след това. Ньоко се присви за миг, изправи се, дишаше тежко.

— Получи се — каза той. — Хвана ме както трябва. Опита се да ме удари по топките, но не улучи.

Паци приклепна на коляно и внимателно се зае да освободи гривната. Ньоко почувства нещо топло и мокро по крака си, а когато пристъпи от крак на крак, през малък прорез отпред на панталона му шурна топъл фонтан артериална кръв, която опръска Паци по лицето и ръцете, докато се мъчеше да свали гривната, придържайки я само за страничните ръбове. Кръвта се заразява навсякъде, дори по лицето на Ньоко, когато се наведе да види крака си. Коленете му започнаха да се огъват. Опря се на портата, вкопчи се в решетката с едната си ръка и притисна парцала върху раната, за да спре кръвоизлива от срязаната бедрена артерия.

Паци със смразеността, която му бе присъща по време на акция, обърна Ньоко с гръб към тълпата, така че кръвта да пръска през прътите на решетката, после го сложи да легне на една страна. Извади мобилния телефон и заговори забързано в него, сякаш вика линейка, но не беше включил апарата. Разкопча дрехата си и я разпери като ястреб над плячката си. Тълпата продължаваше да се движи зад гърба му, без да му обръща никакво внимание. Паци свали гривната от ръката на Ньоко и я пусна в специалната кутия, която беше приготвил. Прибра в джоба си и мобилния телефон на Ньоко.

Устните на циганина се раздвижиха.

— Мадона! Колко е студено!

С усилие на волята Паци отдръпна отслабващата ръка на Ньоко от раната, задържа я, сякаш искаше да го успокои, и го остави да кърви. Когато се убеди, че е мъртъв, го остави легнал, с ръка под главата, като че ли спи, и се вля в движещата се тълпа.

На площада се вгледа в празното място за паркиране, на което допреди малко беше колата на доктор Лектър и което дъждът вече започваше да мокри.

Доктор Лектър — в мислите си Паци вече не го наричаше доктор Фел. Това беше доктор Ханибал Лектър.

Приемливо за Мейсън доказателство за това може би се намираще в джоба на шлифера му. Приемливото за Паци доказателство се стичаше от шлифера по обувките му.

ГЛАВА 29

Когато старата алфа ромео на Паци избръмча по кея, зорницата вече избледняваше над Генуа. Над пристанището подухваше студен вятър. Някой заваряваше нещо на товарен кораб, закотвен в края на кея, и оранжевите искри се сипеха в черната вода. Ромула остана в колата на топло с бебето в скута си. Есмералда седеше, свита на задната седалка, извила коленете си встрани, за да се побере в тясното пространство. Не бе проговорила, откакто отказа да докосне Шейтан.

Пиеха гъсто кафе от пластмасови чашки.

Риналдо Паци отиде до офиса на превозвача. Върна се, когато слънцето се бе издигнало доста високо и хвърляше оранжева светлина върху ръждясалия корпус на кораба „Астра Филоген“, чието товарене привършваше. Паци кимна на жените в колата.

„Астра Филоген“, двайсет и седем хиляди тона водоизместимост, плаваща под гръцки флаг, можеше законно да качи на борда си дванайсет души без корабен лекар за рейса до Рио. Оттам, обясни Паци на Ромула, ще се прехвърлят на друг кораб за Австралия, за което ще се погрижи касиерът на „Астра“. Пътуването е предплатено изцяло и парите не подлежат на връщане. В Италия смятат Австралия за привлекателна алтернатива, където човек може лесно да си намери работа, а освен това там има голяма циганска колония.

Паци бе обещал на Ромула два милиона лири, около хиляда двеста и петдесет долара, и ѝ ги даде, сложени в дебел плик.

Багажът на циганките беше незначителен — малка пътна чанта и дървената ръка на Ромула, прибрана в калъф от флигорна.

През по-голямата част от следващия месец двете циганки щяха да са в открито море, без връзка със света.

Ньоко ще дойде, обясни Паци на Ромула за десети път, но не днес. Ще им остави писмо до поискване в централната поща в Сидни.

— Ще изпълня обещанието си към него така, както изпълних обещанието си към вас — каза им той, когато застанаха в подножието на трапа. Телата им хвърляха дълги сенки по грапавия асфалт на кея.

Когато се разделяха — Ромула вече се изкачваше по стълбичката с бебето в ръце, — възрастната жена проговори за втори път. Очите ѝ, черни като каламатски маслини, се впиха в неговите.

— Дал си Ньоко на Шайтан — произнесе тя тихо. — Ньоко е мъртъв.

Наведе се сковано, както би се навела, за да заколи пиле на дръвника, и заплю сянката на Паци, после забърза нагоре по мостчето подир Ромула с детето.

ГЛАВА 30

Сандъчето за доставка на колетите на DHL беше добре изработено. Дактилоскопистът, седнал на една маса в осветената част на стаята на Мейсън Върджър, внимателно разви винтовете с електрическа отвертка.

Широката сребърна гривна беше върху бижутерска поставка от червено кадифе и лежеше така, че да не се допира до нищо.

— Донеси ми я — каза Мейсън.

Снемането на пръстовите отпечатъци щеше да е много по-лесно в секция „Идентифициране“ на Балтиморския полицейски участък, където дактилоскопистът работеше през деня, но Мейсън плащаше много висок хонорар в брой и настояваше работата да бъде извършена пред очите му. Или пред окоето му, както язвително си помисли дактилоскопистът, когато сложи поставката с гривната върху порцелановата чиния в ръцете на санитар.

Санитарят задържа чинията пред окоето на Мейсън. Не можеше да я остави на гърдите му до навитата му коса, защото респираторът непрекъснато повдигаше и спускаше гърдния му кош.

По тежката гривна се виждаха капчици кръв. Няколко засъхнали трошички от кръвта бяха паднали в бялата порцеланова чиния. Мейсън се вторачи с единственото си изцъклено око. Нямахше лицеви мускули и лицето му не изразяваше нищо, но окоето му блестеше.

— Обработи я — нареди той.

Специалистът разполагаше с копие от отпечатъците на доктор Лектър, свалени от картона му във ФБР. Шестият отпечатък, от задната страна на картона, не бе репродуциран.

Намаза гривната с черния прах между капчиците кръв. „Драконова кръв“ — марката специален прах за снемане на отпечатъци, която предпочиташе, бе много близка по цвят с цвета на съсирената кръв, така че работеше много предпазливо.

— Имаме отпечатъци — отбеляза той след малко, спирайки работа, за да избърше челото си от потта под горещите лампи над къта за сядане. Осветлението беше добро за снемане и той фотографира

отпечатъците на място, преди да ги свали за микроскопското сравняване.

— Среден пръст и палец на лявата ръка, съвпадат шестнайсет точки. Биха минали в съда — каза той накрая. — Няма съмнение, това е нашият човек.

Мейсън не се интересуваше от съда. Бялата му ръка вече пълзеше по завивката към телефона.

ГЛАВА 31

Слънчева сутрин, пасище, дълбоко в планината Ганергенту, централна Сардиния.

Шестима мъже — четирима сардинци и двама римляни — работят под просторен навес, построен от отсечени в околността дървета. Дълбоката тишина на планината сякаш усилва слабите звуци, които мъжете издават.

Под навеса, окачено на греди, виси голямо огледало с позлатена рамка в стил рококо. Окачено е над солидна ясла за животни с две врати, едната от които води към пасището. Другата е разделена на две по средата, така че горната и долната част могат да се отворят и затварят поотделно. Мястото под тази врата е залято с бетон, но останалата част от яслата е покрита с чиста слама като ешафод за екзекуции.

Огледалото, чиято рамка е украсена с херувими, може да се накланя напред, така че да се вижда подът на яслата — като огледало в школа по готварство, което показва на учениците печката отгоре.

Режисьорът Оресте Пини и сардинецът на Мейсън — професионален похитител на име Карло, не си допаднаха още от самото начало.

Карло Деограчиас беше едър, червендалест, с алпийска шапка с глиганска четина върху лентата. Имаше навика да гризе хрущялите на два еленови зъба, които носеше в джоба на жилетката си.

Карло беше водещ специалист в древната сардинска специалност — отвличанията, както и професионален отмъстител.

Ако трябва да ви отвлекат срещу откуп, ще ви кажат богатите италианци, най-добре е да попаднете в ръцете на сардинци. Те поне са професионалисти и няма да ви убият по грешка или ако се паникьосат по някаква причина. Ако роднините ви платят, имате шанс да ви върнат ненаранен, неизнасилен и неосакатен. Ако не платят, роднините ви могат да ви очакват по пощата на парчета.

Карло не беше във възторг от сложните приготовления на Мейсън. Имаше опит в тези неща и дори бе хвърлял човек на свинете

преди двайсет години — бивш нацист и мним граф, блудствал с децата от едно село в Тоскана, без да подбира момчета или момичета. Карло бе нает да свърши работата и бе отвлякъл перверзника от градината му, след което бе нахранил с него пет големи домашни прасета в една ферма под Поджо але Корти. Макар че не бе давал на животните храна цели три дни, нацистът се дърпаше, умоляваше и потеше толкова силно, с крака в яслата, че прасетата не смееха да започнат от гърчещите се пръсти на краката му, и Карло, с чувство за вина, че се налага да наруши сключеното споразумение, натъпка нациста с любимата салата на прасетата и преряза гърлото му, за да им угоди.

Иначе беше весел и енергичен човек, но присъствието на режисьора го дразнеше — Карло беше взел огледалото от един публичен дом в Калиари, негова собственост, по нареждане на Мейсън Върджър, по искане на този производител на порнография Оресте Пини.

Огледалото беше любимо помагало на Оресте, който бе използвал огледала в порнографските си филми и в единственото криминале, което някога бе правил в Мавритания. Вдъхновен от предупреждението, отпечатано върху огледалото за обратно виждане на колата му, бе решил да използва изкривени отражения, за да могат някои обекти да изглеждат по-големи, отколкото са в действителност.

Трябваше да използва две камери с много добър звук, както бе наредил Мейсън, и трябваше да се справи от първия път. Освен останалото Мейсън искаше едър план на лицето, непрекъснат кадър от началото до края.

На Карло му се струваше, че Оресте се разтакава безкрайно.

— Можеш да си останеш там и да ми каканижеш като жена — каза му Карло — или да гледаш тренировката и да ме питаш, ако нещо не разбираш.

— Искам да заснема тренировката.

— Добре. Пригответи гадориите си и да започваме.

Оресте се зае с камерите, а Карло и трима мълчаливи сардинци се подготвиха за своята част.

Оресте, който много обичаше парите, винаги се изумяваше от нещата, които могат да се направят с тях.

На дълга дървена маса в единия край на навеса Матео, брат на Карло, отвори пакет стари дрехи. От тях избра чифт панталони и риза,

а другите двама сардинци, братята Пиеро и Томазо Фалчоне, докараха под навеса носилка от линейка, на колела, които се въртяха трудно в тревата. Беше очукана и изпоцапана.

Матео беше подготвил няколко кофи мляно месо, няколко мъртви неоскубани пилета и гнили плодове, които вече привличаха мухи, както и кофи с говеждо шкембе и карантия.

След това Матео сложи чифт износени памучни панталони върху носилката и започна да ги пълни с месо, жълъди, пилета, месо и плодове. Взе чифт памучни ръкавици и също ги напълни с кайма и жълъди, като старателно натъпка пръстите. След това ги сложи на носилката, под крачолите на панталоните. Избра подходяща риза за ансамбъла, постла я в носилката, напълни я с шкембе и карантия, като дооформи контурите с хляб, след което я закопча и мушна долния ѝ край в панталоните. Друг чифт ръкавици зае мястото до ръкавите. Пъпешът, който трябваше да служи за глава, беше мушнат в мрежа за коса, под която сложи кайма на мястото на лицето и две варени яйца за очи. Резултатът, когато приключи, приличаше на разплут манекен, но все пак не изглеждаше толкова зле, колкото някои самоубийци, хвърлили се от висок етаж, когато ги откарват на носилка. Като довършителен елемент Матео напръска ръцете и каймата върху пъпеша с много скъп афтършейв.

Карло кимна към кльощавия асистент на Оресте, който се бе подпрял на оградата и измерваше доколко навътре стига мачтата с микрофона.

— Кажи на гаджето си, че ако падне вътре, няма да скоча да го вадя.

Най-накрая всичко беше готово. Пиеро и Томазо сгънаха краката на носилката, така че да остане в най-ниското си положение, и я изтикаха до вратата на яслата.

Карло донесе от къщата магнетофон и отделен усилвател. Притежаваше голям брой ролки със записи, някои от които бе правил сам, докато режеше ушите на отвлечените, за да ги изпрати на близките им по пощата. Докато животните се хранеха, винаги им пускаше записите. Когато истинската жертва започнеше да пици, нямаше да има нужда от тях.

Към колоните под навеса бяха прикрепени две очукани тонколони. Слънцето приятно огряваше поляната, която се спускаше

полегато към гората. В тишината на деня се чуваше жуженето на бръмбар под тавана на навеса.

— Готови ли сте? — попита Карло.

Оресте включи едната фиксирана камера сам.

— Giramo! — извика той на оператора си.

— Pronti! — отговори той.

— Motore! — Камерите работеха.

— Partito! — Магнетофонът записваше.

— Azione!^[1] — Оресте ръгна Карло с лакът.

Сардинецът натисна бутона на своя магнетофон и се разнесоха злокобни писъци, хълцания, молби. Операторът трепна, но се овладя. Кошмарни писъци, но подходяща увертюра за муцуните, които се появиха от гората, привлечени от този сигнал, че вечерята ги очаква.

[1] Готови! Включи! Започваме! Старт! (ит.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

Еднодневно пътуване до Женева и назад, за да види парите.

Малкият самолет до Милано, свистяща турбовитлова машина на Аероспациале, се издигна над Флоренция в ранната сутрин, разклати се над лозята с раздалечени редове като недоद्याлан архитектурен модел на Тоскана. Нещо в цветовете на пейзажа не беше наред — новите плувни басейни край вилите на богатите чужденци не бяха в очаквания син цвят. За Паци, който ги гледаше през прозореца на самолета, те бяха млечносини като око на англичанин, синьо, което никак не се връзваше с тъмните кипариси и сребристите маслинови дръвчета.

Настроението му се подобряваше с издигането на самолета — знаеше в сърцето си, че няма да остарее тук, да е зависим от прищевките на началниците си в полицията, да се опитва да се задържи на мястото си до пенсия.

Ужасно се бе притеснявал, че доктор Лектър ще изчезне, след като уби Ньоко. Когато отново видя светлината на работната му лампа в Санта Кроче, почувства нещо като избавление — докторът бе убеден, че е в безопасност.

Смъртта на циганина не предизвика никакви вълнения сред спокойствието на Квестурата. Всички вярваха, че инцидентът е свързан с наркотици. За щастие, по земята край него бяха открити захвърлени спринцовки — често срещана гледка във Флоренция, където спринцовките се раздаваха безплатно.

Отиваше да види парите. Паци бе настоял за това.

Риналдо Паци със силно развитата зрителна памет помнеше видяното изцяло — първия път, когато видя пениса си в ерекция, първия път, когато видя собствената си кръв, първата жена, която видя гола, първия юмрук, полетял към лицето му, за да го удари. Помнеше как веднъж се разхождаше безцелно и влезе в параклиса на една църква в Сиена и неочаквано погледна лицето на Света Катерина Сиенска — мумифицираната ѝ глава с безупречно бялата забрадка, поставена в ковчеже с формата на църква.

Видът на три милиона долара имаше същото въздействие върху него. Триста пачки стодоларови банкноти с непоследователни серийни номера.

Адвокатът на Мейсън Върджър показа парите на Риналдо Паци в една строга малка стая, като параклис, в женевската банка „Креди Сюис“. Парите бяха докарани от хранилището в четири дълбоки метални касетки с месингови номера. „Креди Сюис“ освен това предостави и броячна машина, везни и служител, който да работи с уредите. Паци го освободи. Постава еднократно дланите си върху парите.

Риналдо Паци беше много добър следовател. Беше изобличавал и арестувал мошеници цели двайсет години. Докато стоеше край тези пари и слушаше условията, не долови нито една фалшива нотка — ако му дадеше Ханибал Лектър, Мейсън Върджър щеше да му даде парите.

Обля го приятна топла вълна, когато осъзна, че тези хора не се шегуват — американецът наистина щеше да му плати. Не си правеше никакви илюзии относно живота на доктор Лектър — продаваше го, за да го изтезават и убият. За негова чест, Паци признаваше пред себе си същността на това, което вършеше.

Нашата свобода струва повече от живота на чудовището. Нашето щастие е по-важно от неговото страдание, мислеше той със студения егоизъм на прокълнатите. Дали под „нашето“ разбираше обществото или само себе си и жена си? Сложен въпрос, може би с повече от един отговор.

В тази стая, излъскана, швейцарска, бяла като забрадка на монахиня, Паци положи окончателната клетва. Обърна се към парите и кимна на адвоката, господин Кони. Адвокатът отброи от първата касетка сто хиляди долара и му ги подаде.

След това господин Кони проведе кратък разговор по телефона и подаде слушалката на Паци.

— Това е наземна линия. Шифрована е — обясни той.

Американският глас, който Паци чу, имаше особен ритъм — изстрелваше няколко думи наведнъж, на един дъх, после следваше пауза, голяма част от съгласните се губеха. Звученето го объркваше, сякаш самият той се напрягаше да си поеме дъх заедно с говорещия.

— Къде е доктор Лектър? — започна гласът без никакви увертюри.

Паци, стиснал парите в едната, си ръка и телефонната слушалка в другата, не се поколеба.

— Изследва Палацо Капони във Флоренция. Той е... куратор.

— Моля ви, покажете документите си за самоличност на господин Кони и му подайте слушалката. Той няма да спомене името ви по телефона.

Господин Кони погледна някакъв лист, който извади от джоба си, и каза няколко предварително уговорени кодови думи на Мейсън, после върна слушалката на Паци.

— Ще получите остатъка от парите, когато доктор Лектър е в ръцете ни, жив — каза Мейсън. — Не е нужно вие да го заловите, но трябва да ни го покажете и да го вкарате в ръцете ни. Довечера ли се прибирате във Флоренция? Ще получите инструкции за среща край града, която ще се състои не по-късно от утре вечер. Ще се срещнете с човека, който ще залови доктор Лектър, и той ще ви каже какво да направите. Ще ви попита дали знаете къде има цветарски магазин. Ще му отговорите, че всички цветари са крадци. Разбрахте ли ме? Искам да му съдействате.

— Не искам доктор Лектър да е в моя... Не искам да е близо до Флоренция, когато...

— Разбирам какво ви безпокои. Не се бойте, няма да е близо.

Линията прекъсна.

След няколко минути оформяне на документи два милиона долара бяха поставени под условие — Мейсън Върджър нямаше право да ги тегли, но можеше да ги освободи в полза на Паци. Служител на „Креди Сюис“, извикан на срещата, обясни на Паци, че банката ще му удържи отрицателна лихва, за да открие депозитна сметка, ако конвертира парите в швейцарски франкове, и ще плаща капитализирана лихва само върху първите сто хиляди франка. Служителят връчи на Паци копие от Член 47 на Закона за банките и спестовните каси, който уреждаше въпросите на банковата тайна, и се съгласи да осъществи паричен превод до „Роял Банк“ в Канада или на Каймановите острови веднага след освобождаването на средствата, ако Паци желае това.

В присъствието на нотариус Паци даде пълномощия на жена си да се разпорежда с парите в случай, че той умре. След като приключиха, банковият служител му протегна ръка. Паци и господин

Кони дори не се погледнаха, макар че адвокатът му каза „довиждане“ от вратата.

При последната отсечка от маршрута от Милано до Флоренция малкият самолет попадна на буря. Витлото откъм Паци беше като черен кръг на фона на тъмносивите облаци. Мълнии и гръмотевици раздираха небето, докато кръжаха над града, над катедралите и куполите в спускащия се здрач, тътен и огън, каквито помнеше от детските си години, когато германците взривяваха мостовете над Арно, когато пощадиха единствено Стария мост — Понте Векио. И за миг си спомни пленения снайперист, окован пред „Мадона с вериги“, за да се моли, преди да го застрелят.

Паци усещаше тътена на гръмотевиците в корпуса на самолета, докато машината се спускаше през озонирания от мълниите въздух към старинния град. Паци от древния род Паци, изпълнен с желания, стари като самия свят.

ГЛАВА 33

Риналдо Паци би предпочел да не изпуска от очи плячката си в Палацо Капони, но това беше невъзможно.

Вместо това трябваше да облече официалния си костюм и да се срещне с жена си на отдавна очакван концерт на Флорентинския камерен оркестър.

„Театро Пиколомини“ е умалено наполовина копие от деветнайсети век на величествения „Театро ла Фениче“ във Венеция, бароково бижу от позлата и плюш с херувимчета, които нарушават законите на аеродинамиката по разкошния таван.

Изяществото на залата е добре дошло, защото изпълнителите често се нуждаят от всичката подкрепа, която могат да получат.

Нечестно, но и неизбежно, музиката в града се оценява по безнадеждно високите стандарти на изобразителното изкуство в града. Флорентинците, подобно на повечето италианци, обичат качествената музика, но понякога изпитват глад за изпълнители.

Паци се настани до жена си по време на аплодисментите след увертюрата.

Тя му поднесе уханната си буза. Той почувства как сърцето му се уголемява в гърдите, докато я гледаше с вечерния ѝ тоалет с достатъчно дълбоко деколте, за да усеща топлия аромат на гърдите ѝ, уловила музикалната партитура в шикарната подвързия „Гучи“, която ѝ беше подарил.

— Звучат сто процента по-добре с новия виолонист — прошепна тя в ухото на Паци. Този чудесен майстор на виола да гамба заместваше вбесяващо слабия си предшественик, братовчед на Солиато, който необяснимо изчезна преди няколко седмици.

Доктор Ханибал Лектър погледна от високата лежа, където беше сам, с безупречно вечерно облекло. Лицето и ризата му сякаш плуваха в тъмното пространство сред бароковите херувими. Паци го видя, когато запалиха за кратко осветлението след първата част. Преди да успее да извърне ще обаче, докторът завъртя глава като бухал и погледите им се срещнаха. Паци неволно стисна ръката на жена си,

достатъчно силно, за да я накара да се обърне към него. След това се принуди да гледа само напред, към сцената. С опакото на ръката си, която беше в нейната, усещаше топлото бедро на жена си.

В антракта, когато, застанал на бара, се обърна, за да подаде на жена си чаша питие, доктор Фел вече беше при нея.

— Добър вечер, доктор Фел — поздрави го Паци.

— Добър вечер, комендаторе — отвърна докторът. Стоеше с леко наклонена глава и чакаше Паци да го представи.

— Лаура, позволи ми да те запозная с доктор Фел. Докторе, това е госпожа Паци, моята съпруга.

Госпожа Паци, свикнала да получава комплименти за красотата си, прие това, което последва, за очарователно, за разлика от мъжа си.

— Благодаря за привилегията, комендаторе — каза докторът. Червеният му заострен език се появи за миг, преди да се наведе към ръката на госпожа Паци, и може би приближи устните си повече, отколкото е прието във Флоренция. Във всеки случай достатъчно, за да усети тя дъха му.

Очите му се вдигнаха към нея, преди да се изправи.

— Струва ми се, че Скарлати ви допада особено, госпожо Паци.

— Да, така е.

— Приятно е да видиш някой да следи нотната партитура. Малцина го правят в наши дни. Мисля, че това ще ви заинтригува. — Той извади кожената папка, която държеше под мишница. Беше старинен нотен текст върху пергамент. — Това е от Театро Капраника в Рим, от 1688 година, когато е било написано произведението.

— Невероятно! Погледни това, Риналдо!

— Отбелязах върху паус различията от съвременната версия през първата част — обясни доктор Лектър. — Може би ще ви е интересно да проследите различията във втората. Мога да получа партитурата обратно от господин Паци. Не възразявате, нали, комендаторе?

Докато отговаряше, докторът впери в него дълбок пронизващ взор.

— Разбира се, че не, щом ще ти достави удоволствие, Лаура. — Миг размисъл. — Ще говорите ли пред Кабинета, докторе?

— Да. Още в петък вечер. Солиато просто няма търпение да ме види дискредитиран.

— В петък имам работа в стария град — кимна Паци. — Ще ви върна партитурата тогава. Лаура, доктор Фел трябва да пее пред драконите от Кабинета, за да получи вечерята си.

— Сигурна съм, че ще пеете много добре, докторе — каза тя и го погледна с големите си черни очи — в рамките на приличието, но на косъм.

Доктор Лектър се усмихна с дребните си бели зъби.

— Госпожо Паци, ако произвеждах „фльор дю сиел“, бих ви дал да носите най-хубавия диамант. До петък, комендаторе.

Паци се увери, че докторът се върна в ложата си, и не го погледна повече, докато не си махнаха за довиждане от разстояние на стъпалата на театъра.

— За рождения ден ти подарих „фльор дю сиел“ — каза Паци.

— Да, и много ми харесва, Риналдо — отвърна госпожа Паци. — Имаш безупречен вкус.

ГЛАВА 34

Импрунета е старинен град в Тоскана, в който са правени покривните плочи на флорентинската катедрала „Дуомо“. Гробището му се вижда от околните къщи на километри разстояние заради вечно горящите лампи край гробовете. Светлината не е силна, но е достатъчна, за да могат посетителите да намерят пътя си сред покойниците. Все пак, за да прочетеш епитафиите, ти е нужно фенерче.

Риналдо Паци пристигна в девет без пет с малък букет цветя, който смяташе да остави на произволен гроб. Вървеше бавно по чакълена аля между надгробните камъни.

Усети присъствието на Карло, макар да не го виждаше. Карло се обади от другата страна на гробница, по-висока от главата му.

— Знаеш ли къде има цветарски магазин в града?

Говореше като сардинец. Добре, може би ще си свърши работата както трябва.

— Всички цветари са крадци — отговори Паци.

Карло излезе забързано иззад гробницата, без преди това да надзърне.

На Паци му се стори див — нисък, закръглен и силен, с жилави крайници. Беше с кожена жилетка, а на шапката му имаше глиганска четина. Прецени, че собствените му ръце са с около шест сантиметра по-дълги от тези на Карло и че е малко по-висок от него. Реши, че тежат горе-долу еднакво. Единият му палец липсваше. Вероятно щеше да открие досието му в Квестурата за не повече от пет минути. И двамата бяха осветени от ниските лампи край гробовете.

— Къщата му има добра алармена система — каза Паци.

— Видях. От теб се иска да ми го посочиш.

— Утре, петък вечер, трябва да говори пред една комисия. Ще можете ли да се справите толкова бързо?

— Става. — Карло искаше да постави полицая в подчинено положение. — Ще вървиш ли до него, или ще се подмокриш от страх?

Във всеки случай трябва да направиш това, за което ти се плаща. Да ми го посочиш.

— Внимавай какво дрънкаш. Ще направя всичко, за което ми се плаща, както и ти. Другата ти възможност е да прекараш старините си като задник за чукане във „Волтера“. Избирай сам.

По време на работа Карло беше също толкова неуязвим за обиди, както и за писъците на жертвите си. Разбра, че е сгрешил в преценката си за полицаия. Разпери ръце.

— Каж ми какво трябва да знам.

Направи крачка и застана до Паци, сякаш се покланяха заедно пред малката гробница. Мина някаква двойка и Карло свали шапката си. Двамата сведоха глави. Паци остави цветята пред вратата на гробницата и докато се навеждаше, усети миризмата от затоплената шапка на Карло — остър мирис, като наденичка от недобре кастрирано животно. Надигна се, за да избяга от миризмата, и отбеляза:

— Бърз е с ножа. Удря изотдолу.

— Има ли пистолет?

— Не знам. Не съм чувал някога да е използвал огнестрелно оръжие.

— Не ми се иска да го изваждам от колата му. Предпочитам да е на улицата и наоколо да няма много хора.

— Как ще го хванеш?

— Това е моя работа.

Карло мушна в устата си зъб от елен и задъвка хрущялите, като от време на време показваше зъба между устните си.

— Работата е и моя — настоя Паци. — Как ще го направиш?

— Ще го цапардосаме по главата, за да го зашеметим, после може да му бием инжекция. Ще трябва да проверя зъбите му, да не би да е скрил капсула с отрова или нещо такова.

— Трябва да изнесе лекция пред едни хора. Началото е в седем в Палацо Векио. Ако в петък работи в параклиса, в „Санта Кроче“, ще отиде за лекцията пеша. Познаваш ли Флоренция?

— Познавам я добре. Можеш ли да ми намериш пропуск за кола за стария град?

— Да.

— Няма да го хванем на излизане от църквата — каза Карло.

Паци кимна.

— По-добре след лекцията, тогава може никой да не го потърси две седмици. След лекцията имам повод да отида с него до Палацо Капони...

— Не искам да стане в дома му, на негова територия. Той познава обстановката, а аз не. Ще бъде нащрек. Пред вратата ще се огледа. Искам го на тротоара.

— Тогава чуй. Ще излезем от главния вход на Палацо Векио. Входът откъм Виа деи Леони ще е затворен. Ще минем по Виа Нери и ще пресечем реката по Понте але Грацие. Пред музея „Бардини“, от другата страна, има дървета, които засенчват уличното осветление. Там е безлюдно по време на училищната ваканция.

— Значи пред музея „Бардини“, но ако се появи сгоден момент преди това, ще действаме. Или ако се изплаши и опита да бяга. Може да бъдем с линейка. Ще останеш с него, докато не го ударим по главата, после ще изчезнеш по най-бързия начин.

— Искам да го изведете от Тоскана, преди да му се е случило каквото и да било.

— Вярвай ми, че ще го изведем от този свят. Напред с краката.

Карло се усмихна на шегата си и зъбът щръкна между устните му.

ГЛАВА 35

Петък сутрин. Малка таванска стаичка в Палацо Капони. Три от варосаните стени са голи. На четвъртата виси Мадона от тринайсети век, живописната школа на Чимабуе, огромна в малката стаичка, леко наклонила надясно глава като любопитна птица, а бадемовите ѝ очи наблюдават малка фигура, заспала под картината.

Доктор Ханибал Лектър, привикнал с твърдите легла по затвори и психиатрии, лежи неподвижно на тясното легло с ръце на гърдите.

Очите му се отварят и той изведнъж е свършено буден — сънувал е сестра си Миша, отдавна мъртва и храносмляна, и сънят плавно се е прехвърлил в действителността. Опасност тогава, опасност сега. Осъзнаването на опасността не пречи на съня му повече от убийството на джебчията.

Облича се за деня, строен и елегантен в тъмния копринен костюм, изключва сензорите за движение в горния край на слугинската стълба и се спуска надолу към големите пространства на двореца.

Сега е свободен да се разхожда из притихналите зали и от тази свобода почти му се вие свят след дългите години в подземната килия.

Точно както фреските по стените на Санта Кроче или Палацо Векио са наситени с разум, така и библиотеката „Капони“ пулсира с присъствие, докато доктор Лектър работи пред голямата стена, където са ръкописите. Той избира навити пергаменти, духва прахта и пращинките се тълпят в един слънчев лъч, сякаш мъртвите, които също вече са прах, се надпреварват да му разкрият собствената си и неговата съдба. Работи умело, но без да бърза излишно. Слага няколко неща в папката си, събира книги и илюстрации за лекцията си вечерта. Толкова много неща би искал да прочете.

Отваря преносимия компютър и чрез отдела по криминология на Миланския университет проверява страницата на ФБР в Интернет на адрес www.fbi.gov, както всеки би могъл да стори. Научава, че не е насрочено заседание на юридическата подкомисия във връзка с провалената акция на Кларис Старлинг. Не разполага с нужния код за достъп, за да види собственото си досие във ФБР. На страницата с най-

търсените престъпници вижда предишната си физиономия редом с подпалвач и бомбен атентатор.

Доктор Лектър взема яркия таблоид от една купчина пергаменти и се вглежда в снимката на Кларис Старлинг на първа страница, докосва лицето ѝ с пръст. Блестящото острие се появява в ръката му, сякаш е поникнало, за да замени шестия му пръст. Ножът се нарича „харпия“ и има назъбено острие, извито като нокът на животно. Срязва вестника със същата лекота, с която преряза феморалната артерия на циганина — острието бе влязло и излязло от бедрото му толкова бързо, че дори не се бе наложило да го бърше.

Доктор Лектър изрязва снимката на Кларис Старлинг и я залепва върху парче чист пергамент.

Взема химикалка и рисува на пергаментата крилата лъвица, грифон с главата на Старлинг. Отдолу пише с характерния си калиграфски почерк: Някога замисляла ли си се, Кларис, защо филистимляните не те разбират? Това е така, защото ти си отговорът на гатанката на Самсон: ти си медът в лъва.

На петнайсет километра оттам, паркирали зад една висока каменна стена в Импрунета, за да не ги виждат, Карло Деограчиас преглеждаше оборудването си, докато брат му Матео и другите двама сардинци Пиеро и Томазо Фалчоне упражняваха хватки от джудо на меката трева. Братята Фалчоне бяха много бързи и силни — Пиеро бе играл за кратко в професионалния футболен отбор „Калиари“. Томазо навремето беше учил за свещеник и говореше сносно английски. Понякога се молеше заедно с жертвите им.

Белият микробус фиат на Карло с римски регистрационни номера беше нает законно. Бяха готови да залепят от двете му страни надписи OSPEDALE DELLA MISERICORDIA^[1]. Стените и подът вътре бяха покрити с кече, в случай че обектът се разбунтува във вътрешността на микробуса.

Карло възнамеряваше да осъществи плана си точно както го искаше Мейсън, но ако нещо се объркаше и се наложеше да убие доктор Лектър в Италия, без да го заснеме, не всичко беше загубено. Карло знаеше, че би могъл да отреже главата и ръцете на доктор Лектър за по-малко от минута.

Ако се окажеше, че няма да разполага с това време, би могъл да вземе пениса му и някой пръст, които след ДНК-анализ щяха да послужат за доказателство. Щеше да ги опакова с лед и щяха да са в ръцете на Мейсън след по-малко от двацет и четири часа. Това щеше да му осигури премия в допълнение към заплащането.

Зад седалките старателно бяха подредени моторна резачка, градинарски ножици с дълги дръжки, хирургически трион, няколко остри ножа, найлонови пликосе със слепващи се отвори, менгеме, с което да задържат ръцете на доктора неподвижно, и кашон от DHL с предплатена такса за доставка, който предвиждаше главата на доктор Лектър да тежи шест килограма, а ръцете по един.

Ако Карло успееше да заснеме евентуално непредвидено клане на видеолента, той беше убеден, че Мейсън би платил допълнително, за да види как колят на живо доктор Лектър, след като изкашля един милион долара за главата и ръцете. За тази цел Карло бе осигурил добра видеокамера, източник на осветление и триножник и беше обучил Матео на основните принципи на работата с тях.

На оборудването за самото залавяне отдели не по-малко внимание. Пиеро и Томазо бяха много добри с мрежата, която сега беше сгъната внимателно като парашут. Карло беше подготвил също така спринцовка и пушка за приспиване на животни, заредена с достатъчно ацепромазин, за да повали животно с размерите на доктор Лектър за секунди. Карло бе казал на Риналдо Паци, че най-напред ще използва пушката, но всъщност ако се появи възможност да забие спринцовката в бута или в краката на доктора преди това, от нея нямаше да има нужда.

Похитителите планираха да останат в Италия с жертвата си около четирийсет минути, колкото бяха нужни, за да стигнат до летището в Пиза, където щеше да ги очаква самолет, оборудван като линейка. Летището на Флоренция беше по-близо, но беше по-малко натоварено и кацането на частен самолет щеше да бие повече на очи.

За по-малко от час след това щяха да са в Сардиния, където комитетът по посрещането на доктора започваше да освирепява от глад.

Карло бе преценил всичко в интелигентната си, миришеща на лошо глава. Мейсън не беше глупак. Плащанията бяха преценени така, че Риналдо Паци да не пострада — Карло щеше да изгуби пари, ако

убиеше Паци и опита да претендира за цялата награда. Мейсън не желаше да си има неприятности заради убито ченге. Най-добре да го направи както го искаше Мейсън. Независимо от всичко обаче сардинецът го засърбяваше цялото тяло при мисълта какво би постигнал с няколко удара с триона, ако бе открил доктор Лектър сам.

Опита моторната резачка. Запали от първото дръпване.

Карло размени няколко думи с останалите и се отправи към града на малък мотопед, въоръжен само с нож, пистолет и спринцовка.

Доктор Ханибал Лектър влезе рано от шумната улица във Фармация ди Санта Мария Новела — едно от най-уханните места на света. Остана известно време с леко отметната назад глава и затворени очи, за да се наслади на ароматите на чудесните сапуни, лосиони и кремове, както и на съставките в работните стаи. Портиерът го познаваше, а служителите, които бяха склонни към известна надменност, гледаха на него с огромно уважение. Доктор Фел за целия си престой във Флоренция едва ли беше направил покупки за повече от сто хиляди лири, но ароматите и есенциите му бяха подбрани и комбинирани с чувствителност, която изненадваше и радваше тези търговци, които живееха от обонянието.

За да запази това удоволствие, доктор Лектър не бе променил носа си с никаква ринопластика, ако не се броят външните колагенови инжекции. За него въздухът беше обагрен с миризми, отчетливи и живи като цветове, и можеше да ги разделя на пластове и да ги смесва, сякаш самият той рисуваше. Тук нямаше нищо от затвора. Въздухът беше музика. Тук бяха в хармония белите сълзи на тамяна, очакващи екстракция, жълтият бергамот, сандаловото дърво, канелата, мимозата наред с основните тонове на истинската амбра, цибета, бобровата мас и есенция от кабарга.

Доктор Лектър някога хранеше илюзията, че може да усеща ароматите с ръцете си, със скулите и лактите си, че миризмите го пропиват изцяло. Че може да ги долавя с лицето и сърцето си.

Поради основателни анатомични причини мирисът събужда спомените много по-бързо от всички други сетива.

Тук доктор Лектър си спомняше — проблясъци, фрагменти, — докато стоеше под големите лампи в стил сецесион и дишаше,

дишаше. Тук нямаше нищо от затвора. Освен... какво беше това? Кларис Старлинг, защо? Не беше парфюмът ѝ „Л’ер дю тан“, който долови, когато тя отвори чантата си близо до решетката. Не беше това. Този парфюм не се продаваше в този магазин. Не беше и лосионът, който ползваше. Аха. Sapone di Mandorle. Фамозният бадемов сапун на Фармацията. Откъде помнеше миризмата? От Мемфис, когато тя стоеше пред килията му и той докосна пръста ѝ, малко преди да избяга. Старлинг, тогава. Чистота, наситени фактури. Памук, изсушен на слънце, изгладен. Кларис Старлинг, тогава. Примамлива и вкусна. Отегчителна в усърдието си и абсурдна с принципите си. Бърза с вродения си ум. Ммммммм.

От друга страна, лошите спомени за доктор Лектър бяха свързани с неприятни миризми, а тук, във Фармация ди Санта Мария Новела се отдалечаваше възможно най-много от вонящите черни тъмници под двореца на паметта му.

Противно на обичайната си практика, през този сив петъчен ден доктор Лектър купи голямо количество сапуни, лосиони и масла за баня. Някои от нещата взе със себе си, а останалите поръча да му доставят, като надписа етикетите с адреса собственооръчно с характерния си калиграфски почерк.

— Желаете ли докторът да изпрати и бележка? — попита го служителят.

— Защо не? — отвърна доктор Лектър и мушна в пакета нарисувания грифон.

Фармация ди Санта Мария Новела е до един женски метох на Виа Скала, така че Карло, винаги много набожен, свали шапката си, за да се спотаи под статуята на Светата Дева край входа. Беше забелязал, че от въздушното налягане от вътрешната врата на фойето външната врата трепва за секунда, преди някой да излезе. Това му даваше възможност да се прикрива всеки път, щом излезеше клиент.

Когато доктор Лектър излезе с тънката си папка, Карло се бе прикрил зад сергията на продавач на картички. Докторът тръгна по пътя си. Когато мина край статуята, главата му се изправи и ноздрите му се разшириха. Погледна лика на Светата Дева и помириша въздуха.

Карло си помисли, че може би го прави от набожност. Запита се дали доктор Лектър е религиозен, каквито често са лудите. Може би накрая щеше да успее да го накара да прокълне Господа — на Мейсън сигурно щеше да му достави удоволствие. Разбира се, преди това трябваше да изпрати набожния Томазо достатъчно далече, за да не чува.

В късния следобед Риналдо Паци написа писмо до жена си, в което включи и свой опит за сонет от дните, когато я бе ухажвал — тогава не ѝ го беше дал, защото се бе почувствал неловко. Приложи кодовете, нужни да се освободят парите от банката в Швейцария, и писмо, което тя да изпрати на Мейсън в случай, че той реши да се отметне. Остави писмото така, че тя да го намери само ако започне да събира вещите му.

В шест часа отиде с малкия си мотопед до музея „Бардини“ и го заключи за железния парапет, от който последните посетители за деня, ученици и студенти, вземаха велосипедите си. Видя белия микробус, обозначен като линейка, и предположи, че може да е на Карло. Вътре седяха двама души. Когато Паци се обърна с гръб към тях, усети погледите им. Разполагаше с много време.

Уличното осветление вече беше запалено и той се отправи към реката, прикрит от полезните черни сенки на дърветата пред музея. Докато минаваше по Понте але Грацие, се загледа продължително в бавно течащата река и се отдаде на последните дълги мисли, на които щеше да има възможност да се радва. Нощта щеше да е тъмна. Добре. Ниски облаци се носеха на изток над Флоренция и почти докосваха високата кула на Палацо Векио, а усиленият се вятър извиваше във вихрушки прахоляка и превърналите се в пепел птици курешки на площада пред Санта Кроче, накъдето се бе запътил Паци с натежали джобове — беретата 380, плоска гумена палка, нож, в случай че се наложеше да убие доктор Лектър веднага.

Църквата „Санта Кроче“ затваряше в шест, но клисарят пусна Паци през малка странична врата. Не искаше да пита човека дали доктор Фел работи, така че отиде да провери внимателно. Свещите, горящи при олтарите покрай стените, хвърляха достатъчна светлина. Тръгна по протежение на главния кораб, докато стигна до напречния

неф. Свещниците му пречеха да види дали доктор Фел е в параклиса Капони. Тръгна бавно по десния неф. Оглеждаше се. На стената се очерта голяма сянка и за миг дъхът на Паци секна. Беше доктор Лектьр, наведен над лампата си на пода, където сваляше отпечатъци от надписите. Вдигна глава, взря се в тъмнината като бухал, леко се обърна. Тялото му беше неподвижно, лицето му беше осветено отдолу, зад гърба му се извисяваше голямата сянка. След това отново се наведе и сянката се смали.

Паци усети как по гърба му под ризата се стича пот. Лицето му обаче беше студено. До срещата в Палацо Векио оставаше един час и той искаше да закъснее за лекцията.

В строгата си красота параклисът, построен от Брунелески за фамилията Паци, е една от гордостите на ренесансовата архитектура. Тук кръгът и квадратът са помирени. Това е отделна пристройка, извън светилището Санта Кроче, до която се достига единствено по сводеста галерия.

Паци започна да се моли в параклиса на фамилията Паци, коленичил на каменния под, под погледа на своето подобие високо горе. Имаше чувството, че кръгът от апостоли над главата му спира молитвите му, макар че може би бяха успели да се измъкнат през тъмната галерия зад него и да отлетят към небето и Бог.

Напрегна се и си представи добрите неща, които би могъл да направи с парите, които щеше да получи за доктор Лектьр. Видя себе си и жена си да подават монети на малки просячета, някакъв медицински апарат, който даряват на болница. Видя вълните на Галилея, които много му напомняха вълните край залива Чесапийк. Видя изящната ръка на жена си, обхванала члена му, да го стиска, за да набъбне главичката още повече.

Озърна се, не видя никого и каза гласно на Бог:

— Благодаря ти, Отче, че ми позволяваш да отстраня това чудовище на чудовищата от твоята земя. Благодаря ти от името на душите, на които ще спестим страданията.

Дали Паци говореше в множествено число само за себе си, или то се отнасяше за сътрудничеството му с Бога, не бе ясно и отговорът не можеше да е еднозначен.

Една част от самия него, която не беше негов приятел, му каза, че той и доктор Лектьр са съучастници в убийство, че Ньоко е тяхна обща

жертва, тъй като Паци не бе направил нищо, за да го спаси, и бе изпитал облекчение, когато смъртта бе затворила устата му.

В молитвата има някаква утеха, каза си Паци, когато излезе от параклиса. Докато крачеше през тъмната галерия, имаше ясното чувство, че не е сам.

Карло чакаше под козирката на Палацо Пиколомини и просто тръгна с Паци. Почти не си размениха реплики. Минаха зад Палацо Векио и се увериха, че задният вход към Виа деи Леони е заключен, а капациите на прозорците над него са затворени.

В двореца можеше да се проникне само през главния вход.

— Ще излезем тук, ще слезем по стъпалата и ще заобиколим откъм Виа Нери — каза Паци.

— Ние с брат ми ще чакаме откъм Лоджията. Ще ви следваме на нужното разстояние. Другите са при музея „Бардини“.

— Видях ги.

— И те са те видели — каза Карло.

— Пушката за приспиване вдига ли много шум?

— Не много. Не е като пистолет, но все пак се чува. Ще падне веднага.

Карло не му каза, че Пиеро ще стреля от сенките пред музея, докато Паци и доктор Лектър са все още на светло. Не искаше Паци да се изплаши и да се отдръпне от доктора, като по този начин го предупреди преди изстрела.

— Трябва да потвърдиш на Мейсън, че си го хванал — каза Паци. — Тази вечер.

— Спокойно. Този задник ще се моли на Мейсън по телефона цяла нощ — отвърна Карло и погледна странично Паци с надеждата да го види смутен. — Първо ще му се моли да го пощади, а после ще се моли да умре.

[1] Болница „Мизерикордия“ (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 36

Нощта се спусна и последните туристи бяха изгонени от Палацо Векио. Много от тях усещаха огромната маса на средновековния замък, издигаща се зад гърбовете им, и се обръщаха, докато се разпръскваха по площада, за да зърнат още веднъж озъбените му парапета високо над главите им.

Запалиха прожекторите, които обляха отвесния груб камък и изостриха сенките под високите бойници. Лястовиците се прибраха в гнездата си и излязоха прилепите, смущавани в лова си не толкова от светлините, колкото от високочестотните писъци на електрическите инструменти на реставраторите.

Безкрайните работи по реставрацията и поддръжката щяха да продължат още час, освен в Салона с лилиите, където доктор Лектър разговаряше с шефа на екипа по поддръжката.

Шефът, свикнал със свидливостта и навъсената взискателност на Комитета по изобразителни изкуства, намираще доктора едновременно вежлив и изключително щедър.

За броени минути работниците му прибраха техниката си, като придвижиха големите машини за лъскане на под и компресорите покрай стените, за да не пречат, и навиха електрическите кабели. Набързо подредиха съгваемите столове за събранието на Кабинета — нужни бяха само дванайсет — и отвориха прозорците, за да проветрият залата от миризмата на боя, политура и материали за позлатяване.

Докторът бе настоял за истинска катедра и в бившия кабинет на Николо Макиавели, в съседство със салона, бяха намерили една почти колкото амвон и я бяха докарали с ръчна количка заедно с епидиаскопа на двореца. Малкият екран, който вървеше с апарата, не удовлетвори доктора и той им каза да го върнат. Вместо това предпочете да показва илюстрациите си в естествен размер на висящото бяло платно, което предпазваше една от реставрираните стени. След като изпъна гънките и го закрепил, установи, че платното ще свърши добре работа.

Отбеляза нужните места в няколко от обемистите тонове, натрупани върху катедрата пред него, после застана пред прозореца с

гръб към залата, докато членовете на Кабинета в прашните си черни си костюми започнаха да влизат и да заемат местата си. Мълчаливата скептичност на учените пролича, когато пренаредиха столовете си от полукръг, както бяха, в редица като на съдебни заседатели.

През високите прозорци доктор Лектър виждаше купола на катедралата, Дуомо, камбанарията на Джото, черна на фона на западното небе, но не и любимата на Данте кръщелня под тях. Насочените нагоре прожектори не му позволяваха да види тъмния площад и убийците, които го причакваха.

Когато тези най-утвърдени ренесансови и средновековни специалисти на света се настаниха на столовете си, доктор Лектър състави в ума си лекцията, която щеше да им изнесе. За това му бяха нужни малко повече от три минути. Темата беше Дантевият „Ад“ и Юда Искарот.

До голяма степен в съответствие със слабостта на Кабинета към предренесанса, доктор Лектър започна със случая на Пиер дела Виня, логотет на Сицилианското кралство, чиято алчност му извоювала място в Дантевия „Ад“. В продължение на половин час Лектър ги занимава с истинските средновековни интриги около падането на Дела Виня.

— Дела Виня е бил опозорен и ослепен, защото чрез алчността си предал доверието на императора — каза доктор Лектър, преди да премине към основната си тема. — Дантевият поклонник го открива в седмия кръг на ада, запазен за самоубийците. Подобно на Юда Искарот, той намира смъртта си на бесилото. Юда, Пиер дела Виня и Ахитофел^[1], амбициозният съветник на Авесалом, са свързани от Данте чрез алчността, която съзира у тях, и по-нататък чрез смъртта им, тъй като и тримата биват обесени.

Алчността и обесването са свързани в средновековния ум: Свети Джером пише, че самото презиме на Юда Искарот означава „пари“ или „цена“, а отец Ориген твърди, че „Искарот“ произлиза от староеврейската фраза „от задушаване“ и името означава „Юда удушеният“.

Доктор Лектър вдигна очи от подиума и погледна над слушателите си към вратата.

— Ааа, комендаторе Паци, добре дошли. Тъй като сте най-близо до вратата, ако обичате, угасете осветлението. Това, което ще кажа, ще

бъде интересно за вас, защото в Дантевия „Ад“ се споменават двама представители на фамилията Паци. — Професорите от Кабинета се засмяха сухо. — Единият е Камичион де Паци, който убил свой роднина и очаква още един Паци... но не вас, а Карлино, който ще попадне още по-навътре в ада, защото е предал Белите гвелфи, политическата партия на самия Данте.

Малък прилеп влетя през един от отворените прозорци и започна да кръжи над главите на професорите — обикновено събитие в Тоскана, поради което никой не му обърна внимание.

Доктор Лектър продължи с лекторския си тон:

— Алчността и обесването, свързани още от древността, се появяват отново и отново като образ в изкуството. — Натисна дистанционното в ръката си и на висящото от тавана бяло платно започнаха да се появяват картини.

— Това е първото известно изображение на Разпятието, гравирано върху ковчеже от слонова кост от Галия около четиристотната година след Христа. Тук виждаме и обесения Юда с лице, обърнато към клона, на който виси. А тук на тази мощехранителница от Милано, четвърти век, и на този диптих от слонова кост от девети век също виждаме увисналия на въжето Юда. Той продължава да гледа нагоре.

Малкият прилеп прелетя пред екрана, на лов за насекоми.

— На тази плоча от катедралата „Беневенто“ виждаме Юда да виси с вътрешности, които се изсипват навън, както лекарят Свети Лука го описва в Деяния на Апостолите. Тук виси, нападнат от харпии, а над него на небето е лицето на Каин. А тук е нарисуван от вашия Джото, отново с висящи вътрешности. И накрая, в изданието на „Ад“ от петнайсети век, трупът на Пиер дела Виня виси от кървящо дърво. Няма да си правя труд да споменавам очевидния паралел с Юда Искарот. Ала Данте не се нуждае от рисуван илюстрации — геният на Данте ни представя Пиер дела Виня вече в ада да говори прегракнало, сякаш се задушаваше, с кашляне и свистене, все едно, че все още виси. Слушайте го как говори за влаченето на собствения си труп, заедно с другите прокълнати, за да го обеси на трънливо дърво:

Surge in vermena e in pianta silvestra:

*I 'Arpie, pascendo poi de le sue foglie,
fanno dalore, e al dolor fenestra.*^[2]

Обикновено бялото лице на доктор Лектър се зачервява, докато имитира за публиката си грачещия хриплив глас на агонизиращия Пиер дела Виня и с дистанционното управление редува изображенията на Юда и Пиер дела Виня върху голямото поле на повесеното бяло платно.

*Come I 'atre verrem per nostre spoglie,
ta non pero ch'alcuna sen rivestra,
che non e gusto aver cio ch'om si toglie.*

*Qui le strascimento, e per la mesta
Selva saranno I nostri corpi appesi,
Ciascuno al prun de I'ombra sua molesta.*^[3]

— И така, Данте напомня със звук за смъртта на Юда и смъртта на Пиер дела Виня, сполетяла ги заради едно и също престъпление — алчност и предателство. Ахитофел, Юда, вашият Пиер дела Виня. Алчност, обесване, самоунищожение, като алчността означава самоунищожение в същата степен, както и обесването. А какво казва анонимният самоубиец от Флоренция при терзанията си в края на песента?

Io fei gibetto a me de le mie case.

Аз от къщата си ешафод направих.

При друг повод може би бихте искали да обсъдим Пиетро, сина на Данте. Невероятно, но той единствен от ранните коментатори на Песен тринайсета свързва Пиер дела Виня и Юда. Мисля, че би било

интересно да се занимаем с дъвкането на Данте. Граф Уголино дъвче тила на архиепископа, Сатаната, с три лица, дъвче Юда, Брут и Касий, всички предатели като Пиер дела Виня. Благодаря ви за любезното внимание.

Учените изръкопляскаха възторжено, по свойствения си безшумен и прашен начин, а доктор Лектър се сбогува с тях, без да пали осветлението, с всекиго на име, с книгите в ръце, за да не трябва да се ръкува. Когато излизаха от притъмнелия Салон на лилиите, те сякаш носеха със себе си магията на лекцията.

Доктор Лектър и Риналдо Паци, сами в голямата зала, чуваха как учените коментират лекцията, докато се спускаха по стълбите.

— Според вас спасих ли работата си, комендаторе?

— Аз не съм учен, доктор Фел, но за всеки е ясно, че ги впечатлихте. Докторе, ако не възразявате, ще ви придружа до дома ви, за да прибера вещите на вашия предшественик.

— Побрани са в два куфара, комендаторе, а едната ви ръка вече е заета от дипломатическото куфарче. Ще можете ли да го носите?

— Ще повикам патрулна кола да ме вземе от Пиаца Капони. — Паци беше готов да настоява, ако се наложи.

— Добре — отвърна доктор Лектър. — Изчакайте ме само минутка, докато събера нещата си.

Паци кимна и отиде с клетъчния си телефон до един висок прозорец, без да сваля поглед от Лектър. Виждаше, че докторът е съвършено спокоен. От долните етажи се чуваше шум от електрически инструменти. Паци набра телефонен номер и когато Карло Деограчиас се обади, полицаят каза:

— Лаура, любов моя, скоро ще се прибера.

Доктор Лектър взе книгите си от катедрата и ги натъпка в една чанта. Обърна се към епидиаскопа, чийто вентилатор все още шумолеше. В лъча му танцуваха пращинки.

— Трябваше да им покажа това. Не разбирам как съм го пропуснал.

Доктор Лектър прожектира нова рисунка — гол мъж, увиснал между бойниците на двореца.

— Това ще ви заинтригува, комендатор Паци. Да видя дали ще успея да оправя фокуса.

Доктор Лектър се засуети около апарата, после се приближи до изображението на стената и черният му силует стана колкото обесения.

— Виждате ли го добре? Не може да се увеличи повече. Ето тук го е ухапал архиепископът. Отдолу е написано името му.

Паци не се приближи до доктор Лектър, но докато отиваше към стената, усети миризма на някакъв химикал. За момент си помисли, че е нещо, което използват реставраторите.

— Можете ли да разчетете буквите? Пише „Паци“, следва доста грубо стихотворение. Това е вашият прародител Франческо, увиснал на стената на Палацо Векио под тези прозорци — каза доктор Лектър. Гледаше Паци в очите, през светлия лъч помежду им. — И в тази връзка трябва да ви призная — сериозно се замислям дали да не изям жена ви.

Доктор Лектър мята голямото бяло платно върху Паци, Паци започва да размахва ръце, за да открие главата си, доктор Лектър го улавя за врата отзад със страшна сила, притиска напоена с етер гъба към платното върху физиономията му.

Риналдо Паци е силен и се съпротивлява с оплетени в платното ръце и крака, успява да напипа пистолета си въпреки всичко, докато двамата се сгромолясват на пода, опитва се да насочи беретата зад гърба си под задушавачното го платно, натиска спусъка и се прострелва в бедрото, докато потъва във въртяща се чернота...

Изстрелът на малкия пистолет трийсет и осми калибър не беше по-силен от чукането и стърженето на долните етажи. Никой не дойде да провери какво става. Доктор Лектър затръшна голямата двойна врата на Салона с лилиите и я заключи...

Паци дойде на себе си — гадеше му се, задушаваше се, все още усещаше вкуса на етера в гърлото си и тежест в гърдите.

Установи, че е все така в Салона с лилиите и че не е в състояние да се движи. Риналдо Паци беше завързан прав в защитното платно от стената с въже, неподвижен като стенен часовник, за тежката ръчна количка, с която работниците бяха донесли катедрата. Устата му бе залепена с лепенка. Притискаща превръзка спираше кръвотечението от огнестрелната рана на бедрото му.

Докато го гледаше, облегнат на катедрата, доктор Лектър си спомняше за себе си, завързан по подобен начин, когато го придвижваха из психиатрията на ръчна количка.

— Чувате ли ме, синьор Паци? Поемете няколко пъти дълбоко въздух, когато можете, за да се избистри главата ви.

Докато говореше, доктор Лектър не бездействаше. Беше докарал в залата голяма машина за лъскане на под с дебел оранжев кабел и сега завързваше примка за бесене в края с щепсела. Пластмасовата изолация проскърцваше, докато навиваше кабела традиционните тринайсет пъти около примката.

Дръпна леко, за да завърши бесилото, и го остави върху катедрата. Щепселът стърчеше от намотките от страната на примката.

Пистолетът на Паци, пластмасовите белезници, съдържанието на джобовете и на куфарчето му бяха върху подиума.

Доктор Лектър започна да преглежда книгата. Мушна под ризата си папката със своето разрешително за работа, разрешителното за престой, снимките и негативите на новата си физиономия.

Намери и партитурата, която бе дал на госпожа Паци. Взе я и почука с нея по зъбите си. Ноздрите му се разшириха и той приближи лице до лицето на Паци.

— Лаура, ако мога да я наричам Лаура, сигурно използва много хубав крем за ръце вечер, господине. Разкошен. Първо хладен, после топъл. Аромат на портокалови цветове. Лаура. Портокал. Мммммм. Не съм хапвал нищо цял ден. Всъщност черният дроб и бъбреците стават за вечеря веднага... още тази вечер... Останалото месо обаче ще трябва да виси седмица при сегашното хладно време. Не четох прогнозата, а вие? Приемам, че това означава „не“. Ако ми кажете това, което искам да знам, комендаторе, нямам нищо против да си тръгна, без да се нахраня. Госпожа Паци ще остане невредима. Ще ви задам въпроса и след това ще видим. Можете да ми се доверите, макар че ви е трудно да го направите, познавайки себе си.

В театъра видях, че ви е станало ясно кой съм, комендаторе. Подмокрихте ли се, когато се наведох над ръката на госпожата? След като полицията не дойде, стана ясно, че сте ме продали. На Мейсън Върджър ли? Мигнете два пъти, ако отговорът е „да“. Благодаря. Така си и мислех. Един път се обадох на телефонния номер от вездесъщия плакат. Обадох се далеч оттук, просто на шега. Неговите хора отвън ли

чакат? Аха. И единият от тях мирише на развалена глиганска наденица? Разбирам. Казахте ли на някого от Квестурата за мен? Един път ли мигнахте? Така и предполагах. А сега искам да помислите малко и да ми кажете кода за достъп до VICAR-компютъра в Куонтико. — Доктор Лектър отвори ножа си. — Ще сваля лентата от устата ви, за да ми го кажете. — Вдигна ножа. — Не се опитвайте да викате. Мислите ли, че ще можете да се въздържите?

Паци бе прегракнал от етера.

— Кълна се, че не знам кода. Не мога да си го спомня целия. Ако отидем до колата ми, там имам книжа...

Доктор Лектър завъртя Паци така, че да вижда стената срещу епидиаскопа, и отново започна да превключва картините — Пиер дела Виня обесен, Юда обесен, с увиснали навън вътрешности.

— Как предпочитате, комендаторе? С червата вън или вътре?

— Кодът е в бележника ми.

Доктор Лектър вдигна бележника пред очите на Паци и започна да го прелиства, докато не откри кода, записан между телефонните номера.

— Можете да се включите?

— Да — изхриптя Паци.

— Благодаря ви, комендаторе. — Доктор Лектър наклони количката малко назад и я избута до високите прозорци.

— Изслушайте ме! Имам пари, човече! Ще ви трябват пари, за да избягате. Мейсън Върджър никога няма да се откаже. Никога. Не можете да се приберете у дома за пари. Онези следят къщата.

Доктор Лектър сложи две дъски от скелето като рампа към ниския праг на прозореца и избута количката с Паци на балкона отвън.

Паци усети студения вятър върху мокрото си лице. Заговори бързо:

— Никога няма да се измъкнете от сградата жив. Имам пари. Имам сто и шейсет милиона лири в брой. Сто хиляди щатски долара! Нека се обадя на жена си. Ще ѝ кажа да вземе парите и да ги остави в колата ми пред двореца.

Доктор Лектър взе примката от катедрата и я изнесе навън. Другият край беше омотан здраво около няколко скоби в корпуса на тежката машина за лъскане на подове.

Паци продължаваше да говори:

— Когато дойде, ще ми се обади по мобилния телефон и ще остави парите. Имам полицейски пропуск, така че може да докара колата до самия вход долу. Ще направи каквото й кажа. Ауспухът ще пуши, ще можете да погледнете отгук, за да сте сигурен, че ключовете са вътре.

Доктор Лектър наклони Паци над парапета, който стигаше до бедрата му.

Пред очите на полицаия беше площадът — през светлината на прожекторите виждаше мястото, където е бил изгорен Савонарола, където се бе зарекъл да продаде доктор Лектър на Мейсън Върджър. Вдигна очи нагоре към ниските облаци, оцветени от прожекторите, и се надяваше тъй много, че Бог го вижда.

Долу е кошмарна посока и той не можеше да не се втренчи натам, към смъртта, с безумната надежда прожекторите някак си да дадат плътност на въздуха, да го повдигнат, да може да се закачи за лъчите светлина.

Оранжевата гумена изолация на кабела студенееше на врата му. Доктор Лектър беше застанал плътно до него.

— Ариведерчи, комендаторе.

Светкавичен удар с ножа харпия в корема, второ рязко движение, за да паднат въжетата, с които бе вързан за количката, после Паци се наклони напред и полетя през парапета, повлече оранжевия кабел, земята се устреми към него с бясна скорост, устата му, освободена да крещи, а вътре в салона машината за лъскане на подове се плъзна към прозореца, блъсна се в парапета и рязко спря. Главата на Паци се дръпна нагоре, вратът му се прекъсна, вътрешностите му се изсипаха.

Паци и червата му се люлеят пред грубата стена на осветения дворец, гърчат се в спазми, но той не се задушава, мъртъв е и хвърля огромна сянка върху каменната повърхност, люлее се, а червата му се люлеят под него в по-малка, по-бърза дъга, мъжеството му стърчи напред през срязания панталон в постмортална ерекция.

Карло се втурва от входа, където е чакал, Матео е до него, хукват през площада към вратата на двореца, блъскат туристите, двама от които са насочили видеокамери към фасадата му.

— Това е номер — обади се някой на английски, когато Карло мина покрай него.

— Матео, дръж задната врата. Ако излезе оттам, просто го убий — каза Карло и извади мобилния телефон, без да спира да тича. Врълхлита в двореца и хуква нагоре по стълбите на първия етаж, после втория.

Голямата врата на салона е леко открената. Карло врълхлита, насочва пистолета си към проектираната на стената фигура, изтичва на балкона, за секунди претърсва кабинета на Макиавели.

По мобилния телефон се свързва с Пиеро и Томазо, които чакат в микробуса пред музея.

— Отидете пред дома му, пазете отпред и отзад. Просто го убийте.

Карло набра отново.

— Матео?

Телефонът зажува в горния джоб на Матео, докато чакаше задъхан пред заключен вход на двореца. Беше огледал покрива, тъмните прозорци, бе опитал вратата, стиснал пистолета под самото си. Включи телефона.

— Да.

— Какво виждаш?

— Вратата е заключена.

— Покривът?

Матео вдигна поглед нагоре, но не достатъчно бързо, за да види как капците на прозореца непосредствено над него се отварят.

Карло чу шумолене и вик в слушалката и веднага хукна надолу, спъна се на площадката, веднага скочи на крака и продължи покрай пазача на двореца, който сега бе застанал отвън между статуите от двете страни на входа, към задния вход на двореца, като разбута няколко двойки. Там отзад беше тъмно, мобилният телефон скимтеше в ръката му като животинче. Някаква фигура, обвита сякаш в бял саван, претича слепешката през улицата пред него, блъсна се и събори един мотопед, падна, пак стана, качи се на тротоара и се удари в бронираното стъкло на витрината на някакъв магазин, отскочи и пак хукна слепешката, призрак в бяло, пицейки.

— Карло! Карло!

По разкъсаното бяло платно, което го покриваше, се разстилаха големи червени петна. Карло улови брат си, срязва пластмасовата лента със закопчалка, която пристягаше платното върху главата му,

заприличала на кървава маска. Откри Матео и видя, че е накълцан през лицето, по корема, дълбоко в гърдите, твърде дълбоко, за да изсмуче раната. Карло го остави за миг, колкото да изтича до ъгъла и да се огледа, после отново се върна при брат си.

Зазвучаха сирени, Пиаца Синьория се изпълни с проблясващи светлини. Доктор Ханибал Лектър си оправи маншетите и се отправи към едно кафене на близкия площад Джудичи. Край бордюра бяха спрени мотори и мотопеди.

Приближи се до един млад мъж с кожени дрехи на мотоциклетист, който тъкмо палеше голям „Дукати“.

— Млади човече, отчаян съм — каза доктор Лектър с тъжна усмивка. — Ако не съм на Пиаца Белосгуардо след десет минути, жена ми ще ме убие. — Показа на младежа банкнота от петдесет хиляди лири. — Ето колко според мен струва животът ми.

— Само това ли искаш? Да те закарам?

Доктор Лектър разпери ръце.

— Само това.

Бързият мотоциклет се понесе между колите по Лунгарно. Доктор Лектър седеше свит зад младежа, нахлупил на главата си резервната каска, която миришеше на спрей за коса и парфюм. Мотоциклетистът знаеше къде отива — отклони се от Виа де Сералъи към Пиаца Тасо и от Виа Вилани по единствения тесен проход покрай църквата „Сан Франческо ди Паола“, който води към виещия се път нагоре към Белосгуардо, хубавия жилищен район на хълма, който гледа от юг към Флоренция. Двигателят на мотоциклета отекуваше в каменните стени от двете страни на улиците със звук на раздиран плат, приятен за доктор Лектър, когато се накланяше на завоите и се справяше с миризмата на спрей за коса и евтин парфюм от каската си. Накара младежа да го остави на входа на пиаца Белосгуардо, недалеч от дома на граф Монтауто, където е живял американският писател Натаниъл Хоторн. Мотоциклетистът мушна заработеното в горния джоб на коженото си яке и скоро червената светлина на мотоциклета му се изгуби надолу по криволичещия път.

Доктор Лектър, въодушевен от возенето, извървя още четирийсет метра до черния ягуар, измъкна ключовете иззад бронята и запали двигателя. Дланта му беше леко ожулена, защото ръкавицата му се бе извадила, когато метна бялото платно върху Матео и скочи върху него

от първия етаж на двореца. Намаза мястото с италианския антибактериален препарат цикатрин и веднага се почувства по-добре.

Доктор Лектър порови из касетките си, докато двигателят загряваше. Реши да слуша Скарлати.

[1] Уважаван съветник на цар Давид, който по-късно участва в заговора на Авесалом III (Библ. 11:29 и сл.). — Б.пр. ↑

[2]

*Отпред арми се спущат безпощадни,
гризат му жадно клоне и листа
и болки причиняват с рани ядни.*

(Превод
Величков)

Константин

↑
[3]

*Ний няма да се съберем с телата,
които сме отхвърлили сами.
Тук ще ги донесем и душата*

*тело си ще обеси в тез тъми.
Сама на туй дърво, де е окована,
тя във вопли вечни ще да се томи.*

(Превод
Величков)

Константин

↑

ГЛАВА 37

Турбовитловият самолет, оборудван като линейка, се издигна над червените покриви и се насочи на югозапад към Сардиния, над наклонената кула на Пиза, която надникна над крилото при един рязък завой, какъвто пилотът не би направил, ако на борда имаше жив пациент. На носилката, предназначена за доктор Ханибал Лектър, лежеше изстиващото тяло на Матео Деограчиас. По-големият му брат Карло седеше до трупа с вкоравени от кръв дрехи.

Карло Деограчиас накара санитаря, да сложи на ушите си слушалки и да пусне музика, после извади мобилния си телефон и позвъни в Лас Вегас, откъдето сляпото декодиращо устройство препрати гласа му към брега на Мериленд...

За Мейсън Върджър нощта и денят са почти без разлика. Случи се така, че спеше. Дори светлината на аквариума беше угасена. Главата му беше извита на една страна на възглавницата, единственото му око беше вечно отворено като очите на голямата змиорка, която също спеше. Чуваше се единствено равномерното съскане и пухтене на респиратора и мекото бълбукане на опреснителя на водата в аквариума.

Над тези постоянни звуци се издигна друг — мек и нетърпелив. Жуженето на най-тайния телефон на Мейсън. Бялата му ръка се придвижи напред с помощта на пръстите като рак и натисна бутона. Говорителят беше под възглавницата, микрофонът близо до останките от лицето му.

Мейсън най-напред чу шума на самолетните двигатели, после сантименталната мелодия „Gli Innamorati“.

— Слушам. Говори.

— Тук е кървава баня.

— Разказвай.

— Брат ми Матео е мъртъв. Ръката ми е върху трупа му. Паци също е мъртъв. Доктор Фел ги уби и се измъкна.

Мейсън не отговори веднага.

— Дължиш ми двеста хиляди долара за Матео — каза Карло. — За семейството му.

Сардинците винаги настояват за компенсации в случай на смърт.

— Разбирам.

— Около Паци ще се разсмърди.

— Най-добре е да се пусне дума, че Паци не е бил чист. Чист ли беше?

— Не знам, като изключим това. Ами ако го свържат с теб?

— Ще имам грижата.

— Аз трябва да се погрижа за себе си каза Карло. — Работата е дебела. Става дума за главен инспектор от Квестурата, не мога да замажа положението с пари.

— Ти не си направил нищо, нали?

— Не сме направили нищо, но ако Квестурата свърже името ми с тази работа... Мадона миа! Ще ме следят до гроб. Никой няма да иска да получава пари от мен, няма да мога и да пръдна на улицата. Ами Оресте? Той знаеше ли кого щеше да заснеме?

— Не мисля.

— Квестурата ще разбере кой е доктор Фел най-късно утре или вдругиден. Оресте ще събере две и две и ще получи четири, щом види новината, просто от съпадението във времето.

— Оресте е добре платен. Той е безопасен за нас.

— За теб може би. Тук обаче го чака дело за порнография, другия месец в Рим. Сега вече има какво да предлага за размяна. В случай че не си наясно, трябва да вземеш мерки. Оресте нужен ли ти е?

— Ще поговоря с него — отвърна Мейсън внимателно с гласа си на радиоговорител. — Карло? Оставаш ли в играта? Сега и ти искаш да откриеш доктор Фел, нали? Трябва да го намериш заради Матео.

— Да, но за твоя сметка.

— Тогава продължавай да поддържаш фермата. Намери качествени ваксини срещу свински грип и холера за свинете. Намери клетки за транспортиране. Имаш ли валиден паспорт?

— Да.

— Имам предвид истински, не някой боклук от Трестевере.

— Имам.

— Ще ти се обадя.

Когато прекъсна връзката в бучащия самолет, Карло неволно натисна бутона за автоматично набиране. Телефонът на Матео иззвъня силно в мъртвата му длан, която го стискаше в трупен спазъм. За миг на Карло му се стори, че брат му ще вдигне апарата до ухото си. След това си даде сметка, че Матео не може да отговори, и изключи апарата си. Лицето му се сгърчи и санитарят извърна очи, за да не го гледа.

ГЛАВА 38

Дяволските доспехи с рогатия си шлем са чудесен образец на италианското въоръжение от петнайсети век, които висят от 1501 година, окачени високо в селската църква „Санта Репарата“, южно от Флоренция. В добавка към рогата, които са от дива коза, остропръстите дълги ръкавици са забодени там, където би трябвало да са краката, за да напомнят копитата на дявола.

Според местната легенда младият мъж, който някога носил доспехите, минал покрай църквата и споменал напразно името на Светата Дева, а след това не успял да свали доспехите, докато не се помолил на Девата за прошка. Подарил доспехите на църквата в знак на благодарност. Присъствието им е внушително, а през 1942 година, когато артилерийски снаряд избухнал в църквата, доказали и здравината си.

Доспехите, чиято външна повърхност е покрита с подобен на филц пращен слой, гледат към малкото светилище долу, в което сега се отслужва литургия. Димът на тамяна се издига нагоре, минава през празното забрало.

Присъстват само трима души — две възрастни жени, облечени в черно, и доктор Ханибал Лектър.

Всички те вземат причастие, макар че доктор Лектър докосва чашата с устните си някак неохотно. Свещеникът ги благославя и се оттегля. Жените си тръгват. Доктор Лектър продължава молитвата си, докато остава сам.

От нишата на органа може да се протегне над парапета между рогата и да повдигне забралото на шлема на Дяволските доспехи. Вътре, окачен на корда с рибарска кукичка за ръба на лицевата броня, виси малък пакет в ризницата, където би трябвало да е сърцето. Доктор Лектър го изважда внимателно.

В пакета има бразилски паспорт, най-добро бразилско производство, документи за самоличност, пари, чекова книжка, ключове. Слага пакета под мишница, под връхната си дреха.

Доктор Лектър рядко изпитва съжаление, но сега съжалява, че напуска Италия. В Палацо Капони имаше неща, които би искал да открие и прочете. Би желал да свири на клавесина и може би да композира. Би могъл да приготви нещо за ядене на вдовицата Паци, когато тя преодолее скръбта си.

ГЛАВА 39

Докато кръвта все още капеше от повесеното тяло на Риналдо Паци върху горещите прожектори долу, където цвърчеше и пушеше, полицията повика противопожарната охрана да го свалят.

„Помпиерите“ използваха специалния си камион със стълба и, както винаги практични, не бързаха да свалят Паци, защото знаеха със сигурност, че е мъртъв. Задачата беше деликатна — трябваше да повдигнат висящите вътрешности до трупа и да увият всичко в мрежа, преди да прикрепят въжето за спускане.

Когато тялото стигна до протегнатите ръце на тези, които го очакваха долу, „Ла национе“ се сдоби с отлична снимка, която надомни на мнозина читатели за картините на големите майстори, изобразяващи Свалянето от кръста.

Полицайте оставиха примката на врата му, докато свалят от нея отпечатъци от пръсти, след това срязаха дебелия електрически кабел в средата, за да запазят възела цял.

Мнозина флорентинци сметнаха, че тази смърт е демонстративно самоубийство, че Риналдо Паци сам е завързал ръцете си, както правят самоубийците в затворите, без да обръщат внимание на факта, че краката му също са завързани. Още през първия час местното радио съобщи, че Паци си е направил харакири с нож, преди да се обеси.

Полицайте всъщност разбраха веднага за какво става дума — срязаните въжета на балкона, ръчната количка, липсващият пистолет на Паци, показанията на очевидците, видели как Карло се втурва в Палацо Векио, и окървавеният, увит в бял плат човек, тичащ слепешката отзад, бяха достатъчно доказателство, че Паци е бил убит.

След това италианската общественост реши, че Паци е бил убит от Чудовището — Il Monstro.

Квестурата започна с нещастния Джироламо Тока, преди време осъден като Чудовището. Арестуваха го у дома му и го откараха отново, под акомпанимента на писъците на жена му. Алибито му се оказа непробиваемо. По същото време бе седял на чаша рамацоти пред

очите на свещеника. Тока беше освободен във Флоренция и се наложи да се върне в Сан Касиано с автобус на свои разноски.

През първия час беше разпитан персоналят на Палацо Векио, след това започнаха с членовете на Кабинета.

Полицаяте не успяха да открият доктор Фел. Към обяд в събота вниманието се насочи към него. В Квестурата си спомниха, че Паци бе натоварен да разследва изчезването на предшественика му.

Чиновник от полицията съобщи, че неотдавна Паци е поискал разрешителното му за престой. Досието на Фел, включително снимките, негативите и пръстовите отпечатъци, беше издадено срещу разписка с фалшиво име, но попълнена очевидно с почерка на Паци. Архивите в Италия все още не са напълно компютъризирани и разрешителните се съхраняват в управленията по места.

От имиграционните власти бе получен номерът на паспорта на доктор Фел и се оказа, че такъв документ не е издаван в Бразилия.

Въпреки всичко полицията все още не беше установила истинската самоличност на доктора. Свалиха отпечатъците от примката на обесения, от катедрата, от ръчната количка и от кухнята в Палацо Капони. При наличието на толкова много художници портретът на доктора бе направен за минути.

В неделя сутринта италианско време дактилоскопист от италианската полиция щателно, точка по точка, бе установил, че отпечатъците от катедрата, примката и кухненските прибори на доктор Фел от Палацо Капони са на един и същи човек.

Пръстовият отпечатък от плаката, окачен в Квестурата, не беше изследван.

Отпечатъците от местопрестъплението бяха изпратени в Интерпол в неделя вечерта и по етапен ред бяха получени в централата на ФБР във Вашингтон заедно със седем хиляди други комбинации отпечатъци, открити при престъпления. При обработката с автоматизираната система за класификация на пръстови отпечатъци находката от Флоренция се оказа съвпадение с такъв магнитуд, че в кабинета на заместник-директора, отговарящ за секцията по идентифициране, се разнесе звуков сигнал. Дежурният офицер от нощната смяна видя как от принтера изпльзяха физиономията и отпечатъците на доктор Ханибал Лектьр и се обади на шефа си у дома.

Той пък се обади на директора и след това на Крендлър от Правосъдието.

Телефонът на Мейсън иззвъня в 1,30 през нощта. Мейсън се направи на изненадан и заинтригуван.

Телефонът на Джак Крофорд иззвъня в 1,35. Той изсумтя няколко пъти и се претърколи в празната, обитавана от призраци половина на брачното легло, където някога спеше покойната му жена Бела. Там беше по-хладно и му се струваше, че така разсъждава по-добре.

Кларис Старлинг научи последна, че доктор Лектър отново е извършил убийство. След като затвори телефона, остана дълго време будна в леглото. Поради някаква причина, която не проумяваше, очите ѝ пареха, но не плачеше. В тъмнината над възглавницата виждаше лицето му. Разбира се, това беше старото лице на доктор Лектър.

ГЛАВА 40

Пилотът на въздушната линейка не искаше да се приземи през нощта на късата необорудвана писта край Арбатакс. Кацнаха в Калиари, заредиха с гориво и изчакаха да съмне, после отново излетяха нагоре над крайбрежието при величествения изгрев, който хвърляше фалшива руменина върху мъртвото лице на Матео.

На пистата в Арбатакс ги очакваше камион с ковчег. Пилотът започна да спори за заплащането си и Томазино се намеси, преди Карло да го цапардоса по физиономията.

След три часа път през планината стигнаха у дома.

Карло отиде сам до грубия дървен навес, който бяха сковали с Матео. Там всичко беше готово, камерите чакаха, за да заснемат смъртта на доктор Лектър. Карло застана под съграденото от ръцете на Матео и видя отражението си в голямото огледало над яслата. Видя талпите, които заедно бяха рязали, спомни си големите силни ръце на брат си с бичкията и от гърдите му се изтръгна вик, достатъчно силен, за да отекне в дърветата. От храсталаците край планинското пасище се показаха зъбати зурли.

Пиеро и Томазино, и те братя, го оставиха с мъката му.

Птички чуруликаха из планинската ливада.

Оресте Пини излезе от къщичката — с едната си ръка закопчаваше панталоните си, с другата размахваше мобилния телефон.

— Значи изпуснахте Лектър. Кофти късмет.

Карло сякаш не го чу.

— Слушай, не всичко е загубено — продължи Оресте Пини. — Нещата могат да се уредят. Мейсън е на телефона. Съгласен е и на симулация. Нещо, което да покаже на Лектър, когато го залови. Ние сме готови. След като има и труп... Мейсън каза, че бил на наемник, когото си цанил. Достатъчно е да го движим под оградата, когато дойдат прасетата, и да пуснем записа с писъците. Ето, говори с Мейсън.

Карло се обърна и изгледа Оресте, сякаш е паднал от луната. Най-накрая взе мобилния телефон. Докато говореше с Мейсън, лицето

му се проясни и сякаш спокойствието му се възвърна.

Карло затвори капака на телефона и извика:

— Гответе се.

След това поговори с Пиеро и Томазино и тримата пренесоха ковчега под навеса.

— Това не трябва да е много близо, за да не влезе в кадър — предложи Оресте. — Първо ще заснемем как животните се разхождат наоколо и ще продължим оттам.

Щом видяха раздвижването около навеса, първите свине излязоха на открито.

— *Giriamo!* — извика Оресте.

Втурнаха се напред — диви свине, кафяви и сребристи, високи до чатала на човек, с едри гърди, дълга четина, бягащи с бързината на вълк с малките си копита, с умни очички на пъклените муцуни, мощни вратни мускули под стърчащата нагоре четина, способни да повдигнат човек на остриите си глиги.

— *Pronti!* — викна операторът.

Не бяха яли от три дни и заприиждаха нови и нови, несмутени от хората зад оградата.

— *Motore!* — извика Оресте.

— *Partito!* — обади се операторът.

Глиганите спряха на десетина метра от навеса. Оглеждаха се, риеха в редица от копита и глиги. Бременната свиня беше в средата. Тръгнаха напред като нападатели и Оресте вдигна пръсти, за да очертае кадъра.

— *Azione!* — изрева той на сардинците. Карло се приближи зад него и го сряза нагоре над цепката на задника, накара го да изкрещи от болка, после го сграбчи за хълбоците и го хвърли с главата надолу в яслата, а глиганите връхлетяха. Оресте опита да се изправи, надигна се на коляно, но свинята го блъсна и го събори. Останалите връхлетяха с грухтене и квичене, два глигана ухапаха лицето му, откъснаха челюстта и я сцепиха, сякаш беше агнешка костница. Въпреки всичко Оресте почти успя да се изправи, но пак го събориха, този път по гръб, с открит корем, размахал ръце и крака над гърбовете на животните. Оресте ревеше без челюст, неспособен да произнесе членоразделни думи.

Карло чу изстрел и се обърна. Операторът бе изоставил камерата си и бе опитал да избяга, но не достатъчно бързо, за да се спаси от ловната пушка на Пиеро.

Прасетата вече се бяха заели за работа, заразнасяха карангията.

— *Azione*, виж ми задника — рече Карло и се изплю на земята.

III
КЪМ НОВИЯ СВЯТ

ГЛАВА 41

Около Мейсън Върджър се бе възцарила съпричастна тишина. Служителите му се отнасяха към него, сякаш бе изгубил бебето си. На въпроса как се чувства, отговори:

— Така, сякаш съм платил много пари за умрял макаронаджия.

След като поспа няколко часа, Мейсън поиска да пуснат деца в стаята за игри и да поговори с няколко от най-разстроените, но в момента нямаше нито едно разстроено дете, а доставчикът му в гетата на Балтимор не разполагаше с достатъчно време, за да разстрои други.

След като това се провали, накара помощника си Кордел да осакатява декоративни шарани и да ги дава на змиорката, докато тя не можеше да яде повече и се скри в камъка си под порозовялата вода, в която плуваха безброй златисти късчета.

Опита се да тормози сестра си Марго, но тя отиде във фитнес залата и часове наред не обръщаше внимание на повикванията му по пейджъра. Единствено тя от фермата Мъскрат си позволяваше да пренебрегне Мейсън.

Във вечерните новини по телевизията в събота, преди да стане ясно, че убиецът е доктор Лектър, показаха кратък, силно орязан любителски филм, запечатал смъртта на Риналдо Паци. Нефокусирани участъци спестяваха на зрителите анатомичните подробности.

Секретарката на Мейсън веднага започна да звъни по телефона, за да осигури оригинално копие на видеозаписа. Получиха го с хеликоптер четири часа по-късно.

Видеозаписът имаше интересна история.

Единият от двамата туристи, снимал Палацо Векио в момента на смъртта на Риналдо Паци, се бе изплашил и бе изтървал камерата си точно при падането. Другият беше швейцарец и бе заснел хладнокръвно целия епизод, дори с панорама нагоре по изпъквания спазматично кабел.

Любителят оператор, патентен чиновник на име Вигерт, се бе притеснил, че полицията ще му отнеме филма и италианската телевизия РАИ ще го получи безплатно. Беше се обадил веднага на

адвоката си в Лозана и бе запазил правата си над записа, след което бе продал правото за излъчване на Ей Би Си на база брой излъчвания, след война на наддавания. Правата за печатно тиражиране бяха откупени най-напред от „Ню Йорк Пост“, а след това от „Нашънъл Татлър“.

Записът веднага зае полагащото му се място сред класическите кошмарни зрелища — Запрудър^[1], убийството на Лий Харви Осуалд и самоубийството на Едгар Болгър, но Вигерт щеше да съжалява горчиво за тези прибързани продажби, преди доктор Лектър да е обвинен в убийството.

Това копие на любителския филм на швейцареца беше пълно. На него се виждаше как семейство Вигерт прилежно обикаля топките на Давид в Академията часове преди събитията в Палацо Векио.

Мейсън, който изглежда записа с изцъкленото си око, не се интересуваеше особено от парчето месо, което му бе струвало толкова скъпо и което бе увиснало на електрическия кабел. Краткият исторически урок, който „Ла национне“ и „Кориере дела сера“ изнасяха във връзка с двамата представители на фамилия Паци, увиснали от един и същи прозорец през интервал от петстотин и дваайсет години, също не го интересуваеше. Това, което прикова вниманието му и което пускаше отново и отново, беше панорамата нагоре по кабела към балкона, където на фона на слабата светлина отвътре се виждаше размазан силует, който махаше с ръка. Махаше на Мейсън. Доктор Лектър махаше на Мейсън само с китка, както се маха на малко дете.

— Чао — отговори Мейсън в тъмнината. — Чао.

Дълбокият глас на радиоговорител трепереше от ярост.

[1] На 22 ноември 1963 г. даласецът Ейбрахам Запрудър снима най-прочутите 5,6 минути в историята на човечеството — убийството на президента Кенеди. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 42

Идентифицирането на доктор Ханибал Лектър като убиец на Риналдо Паци даде възможност на Кларис Старлинг да се занимае с нещо сериозно, слава богу. Тя фактически се превърна в свързка на ниско ниво между ФБР и италианските власти. Добре, че имаше възможност да съсредоточи усилията си в една задача.

След престрелката при неуспешния арест светът на Кларис Старлинг се беше променил. Тя и другите оцелели след случилото се пред рибния пазар Фелициана бяха поставени в нещо като административно чистилище в очакване на доклад на Департамента на правосъдието до малката юридическа подкомисия на Камарата на представителите.

След като намери рентгеновата снимка на Лектър, Старлинг прекарваше времето си в Националната полицейска академия в Куонтико като висококвалифициран заместник на колегите, които бяха в отпуск.

През есента и зимата Вашингтон бе завладян от скандал в Белия дом. Разпенилите се реформатори изразходваха повече слюнка, отколкото бе нужна, за жалкото дребно прегрешение, а президентът на Съединените щати изяде повече от полагаемата му се порция публични лайна, за да избегне импийчмънта.

При тези обстоятелства незначителният проблем с провала край рибния пазар Фелициана беше избутан настрана.

С всеки изминал ден у Кларис Старлинг нарастваше една мрачна увереност — федералната служба за нея никога вече нямаше да бъде същата. Тя беше белязана. По лицата на колегите ѝ се прокрадваше предпазливост, когато имаха работа с нея, като че ли носеше някаква зараза. Старлинг беше достатъчно млада, за да се изненадва и разочарова от подобно поведение.

Чувстваше се добре, когато имаше какво да прави — исканията на италианците за информация относно Ханибал Лектър валяха, понякога в два екземпляра — втория ѝ го препращаха от Държавния департамент. И Старлинг отговаряше с желание — изпращаше

файловете от досието на Лектър по електронната поща или задръстваше телефонните линии с факсове. С изненада откри колко много материал се е появил след бягството на доктора преди седем години.

Малката ѝ стаичка в сутерена на „Поведенческите науки“ беше препълнена с книга — гъсто изписани факсове от Италия, изрезки от италиански вестници.

Какво ценно би могла да изпрати на италианците? Те се бяха хванали за достъпа, осъществен от единствения компютър на Квестурата, до досието на Лектър няколко дни преди смъртта на Паци. С него италианската преса възстановяваше репутацията на Паци, като твърдеше, че тайно е работел върху залавянето на Лектър, за да измие петното от честта си.

От друга страна, Старлинг се питаше каква информация около престъплението на Паци би била полезна в Съединените щати, в случай че Лектър се върнеше там.

Джак Крофорд не идваше често в службата и тя не можеше да се възползва от съветите му. Той през по-голямата част от времето беше в съда и с приближаването на пенсионирането му започнаха да търсят мнението му за множество открити дела. Вземаше и много болнични, а когато в края на краищата се появяваше в кабинета си, и се струваше все по-отчужден. Мисълта, че няма да може да се съветва с него, я караше да изпада в паника.

През годините, прекарани във ФБР, беше видяла много. Знаеше, че ако доктор Лектър извършеше ново убийство в Щатите, тропетите на пръдната ще прозвучат в Конгреса, в Департамента на правосъдието ще се надигне вълна от допълнителни догадки и играта на „хвани ме — прееби ме“ ще започне с нова сила. Първо щяха да си изпатят митницата и граничният контрол задето са го пуснали да влезе в страната.

Юрисдикцията на мястото, където е извършено престъплението, щеше да изиска всички материали на ФБР, свързани с Лектър, и дейността на Бюрото щеше да се прехвърли към съответния местен клон. След това, когато Лектър се проявеше другаде, всичко щеше да се премести наново. Ако го заловяха, властите щяха да се сбият за похвалите така, както бели мечки се бият край окървавен тюлен.

Работата на Старлинг беше да подготви нещата за евентуалното идване на Лектър, независимо дали това ще стане или не, като се абстрахира от всички досадни опасения за онова, което щеше се случи около разследването.

Зададе си един прост въпрос, който би прозвучал банално на кариеристите от Вътрешния кръг: как да постъпи така, както се бе клела да постъпва? Как да защити гражданите и да го залови, когато се появи?

Доктор Лектър явно разполагаше с пари и добри документи. Умееше да се крие. Чудесен пример беше първото му скривалище непосредствено след бягството в Мемфис — хотел с четири звезди край клиника по пластична хирургия в Сейнт Луис, в който половината от гостите бяха с превързани физиономии. Беше си направил превръзка и бе живял в охолство с парите на мъртвец.

Сред стотиците документи бяха и сметките от рум-сървиса в хотела — астрономически. Бутилка „Батар-Монтраше“ за сто двацет и пет долара. Вероятно се бе чувствал много добре след годините, прекарани на затворническа храна.

Бе поискала копия на всички документи от Флоренция и италианците ѝ ги бяха изпратили. Качеството им беше ужасно — сякаш бяха правени със сажди.

И нямаше никакъв порядък. Личните книжа на доктор Лектър от Палацо Капони. Няколко бележки за Данте с познатия му почерк, бележка до чистачката, касова бележка от магазин за хранителни продукти „Вера дал 1926“ за две бутилки „Батар-Монтраше“ и tartufi bianchi. Отново вино и... какво е онова другото? С помощта на италианско-английския речник научи, че tartufi bianchi са бели трюфели. Обади се на готвача в един много добър вашингтонски италиански ресторант и го попита за тях. След пет минути се наложи да се извини и да затвори, докато онзи превъзнасяше вкуса им.

Вкусът. Вино, трюфели. Вкусът във всичко, това беше обединяващата нишка в живота на доктор Лектър в Америка и в Европа, в живота му като преуспяващ психиатър и чудовище, което се крие. Лицето му може и да се беше променило, но не и вкусовете му, а той не беше човек, който би се отказал от удоволствията.

Вкусът за нея беше деликатна тема, защото тъкмо в тази сфера я бе засегнал доктор Лектър, когато я похвали за чантата и се подигра на

евтините ѝ обувки. Как я бе нарекъл? Чистичко, излъскано, пъргаво селяндурче, нелишено от вкус.

Тъкмо вкусът липсваше в институционалното ѝ ежедневие с неговата утилитарна обстановка.

В същото време вярата ѝ в техниката умираше и отваряше място за нещо друго.

Старлинг нямаше доверие в техниката. Вярата в нея е религия на опасните професии. За да се изправиш срещу въоръжен престъпник в престрелка или да се биеш с него в калта, е нужно да вярваш, че съвършената техника и усилените тренировки ще гарантират непобедимостта ти. Но това не е така, особено в престрелките. Може всички шансове да са на твоя страна, но ако участваш в достатъчно на брой престрелки, рано или късно ще те убият.

Старлинг знаеше това от личен опит. След като бе започнала да се съмнява в религията, наречена техника, накъде би могла да се обърне?

В горестта си, в разяждащата еднаквост на дните, започна да се вглежда във формата на нещата. Започна да се доверява на собствените си вътрешни усещания за нещата, без да ги облича в количественост или да ги ограничава до думи. Някъде по това време забеляза промяна в навиците си за четене. Преди прочиташе какво пише под снимката и едва тогава разглеждаше самата снимка. Не и сега. Понякога вече изобщо не четеше какво пише отдолу.

Години наред беше чела модни списания скришом, с чувство за вина, сякаш бяха порнография. Сега започваше да признава пред самата себе си, че в тези снимки има нещо, което предизвиква у нея глад. В скривалището на ума си, подкован от лютераните против покваряващата ръжда, имаше чувството, че се отдава на приятна перверзия.

Щеше да стигне до своята тактика при всички случаи с течение на времето, но ѝ помогна промяната в самата нея — тя я подтикна да стигне до идеята, че вкусът на доктор Лектър към редките неща, неща, които могат да се открият из малките пазарчета, може да се окаже гръбната перка на чудовището, която пори повърхността и го прави видимо.

Може би, ако изтегнеше компютърни списъци с клиенти и ги сравнеше, щеше да успее да разшифрова някоя от променящите се

самоличност на доктора. За да го направи, трябваше да познава предпочитанията му. Трябваше да го познава по-добре от всеки друг на света.

За кои неща съм сигурна, че харесва? Харесва музиката, виното, книгите, храната. Харесва мен.

Първата крачка в развиването на вкус е в това да пожелаеш да се довериш на собственото си мнение. В областта на храната, виното и музиката Старлинг трябваше да следва прецедентите на доктора, да се вгледа в нещата, които е ползвал в миналото. Поне в една област обаче беше равна с него — автомобилите. Беше луда по автомобилите и всеки, който видеше колата ѝ, щеше да го разбере.

Преди падението си доктор Лектър бе карал бентли със свръхкомпресия. Не с турбокомпресия, а свръхкомпресия. Конструиран по поръчка бутален компресор, така че да няма забавяне на турбината. Тя веднага си даде сметка, че пазарът на направените по поръчка бентлита е толкова малък, че появата му там би била сериозен риск.

Каква кола би си купил сега? Старлинг разбираше какво му харесва — форсиран, мощен осемцилиндров V-образен двигател с ниски обороти и стабилен ход. Какво би могъл да намери на пазара?

Без съмнение джагуар XJR със свръхкомпресия. Старлинг разпрати факсове до дистрибуторите на тази марка из цялата страна и поиска ежеседмични сведения за продажбите.

Какво друго харесваше доктор Лектър, за което тя знаеше много? Харесва мен, помисли си.

Колко бързо бе реагирал при неприятностите ѝ. Дори бе използвал пощенска кутия, за да ѝ пише, което бе забавило писмото допълнително. Жалко, че нямаше начин да го проследят по автомата за таксуване — беше на такова публично място, че всеки би могъл да го използва.

Колко време беше нужно, за да стигне „Нашънъл Татлър“ до Италия? От това издание беше научил за неприятностите ѝ — един брой беше открит в Палацо Капони. Дали скандалният таблоид имаше Интернет-страница? Освен това ако е разполагал с компютър, би могъл да научи за престрелката от публичната Интернет-страница на ФБР. Какво би могла да научи от компютъра на доктор Лектър?

Сред личните му вещи в Палацо Капоне не се числеше компютър.

Въпреки всичко видя нещо. Извади снимките от библиотеката в двореца. Ето го красивото бюро, върху което й бе писал. Върху бюрото имаше компютър. Преносим, марка „Филипс“. На следващите снимки го нямаше. С помощта на речника Старлинг с мъка успя да съчини факс до Квестурата във Флоренция със запитване каква е съдбата на личния компютър на доктор Лектър.

И така стъпка по стъпка Кларис Старлинг започна да преследва доктор Лектър по коридорите на неговия вкус с повече увереност в крачките си, отколкото се полагаше да има.

ГЛАВА 43

Кордел, помощникът на Мейсън Върджър, веднага разпозна почерка, защото в рамка на бюрото си имаше образец. Бланката и пликът бяха от хотел „Екселсиор“ във Флоренция, Италия.

Подобно на все повече заможни американци в ерата на бомбените атентати, и Мейсън имаше флуороскоп, подобен на онези, които използват пощите в Америка.

Кордел си сложи ръкавици и провери писмото. Флуороскопът не показва наличие на жици или батерии. В строго съответствие с инструкциите на Мейсън направи копия на писмото и плика на копирен апарат, като боравеше с пинцети, а преди да вземе копията и да ги занесе на Мейсън, смени ръкавиците си.

С познатия калиграфски почерк на доктор Лектър беше написано:

Скъпи Мейсън,

Благодаря, че определи такава висока награда за главата ми. Ще ми се да я увеличиш. Като система за ранно предупреждаване, наградата функционира по-добре от радар. Заради нея властите навсякъде придобиват склонност да изоставят служебния си дълг и да започнат да ме преследват частно, с резултати, които видя.

Всъщност пиша ти, за да освежа твоята памет относно бившия ти нос. Във вдъхновяващото ти интервю, насочено против наркотиците, излязло онзи ден в „Дамски домашен журнал“, твърдиш, че с носа и останалата част от лицето си си нахранил песовете Скипи и Спот, които размахваха опашки в краката ти. Не е така — ти го изяде сам на закуска. По хрущенето, което чух, докато го дъвчеше, мога да преценя, че консистенцията му беше подобна на пилешка трътка. „Има вкус на пилешко“, беше твоят коментар тогава. Припомних си този звук в едно

бистро, когато някакъв французин започна да яде салата от пилешки воденички.

Не си ли спомняш, Мейсън?

Като стана дума за пилета, по време на терапията веднъж ми каза, че докато си унищожавал децата от непривилегированите прослойки, си разбрал, че шоколадът дразни уретрата ти. И това не помниш, нали?

Не смяташ ли, че е много вероятно да си ми наговорил всевъзможни неща, които сега не помниш?

Има един неизбежен паралел между теб, Мейсън, и Езавел. Като ревностен изследовател на Библията, какъвто си, не може да не си спомняш, че кучетата изядоха лицето и останалата част от Езавел, след като евнусите я хвърлиха от прозореца^[1].

Твоите хора можеха да ме убият на улицата. Ти обаче ме искаше жив, нали? Като съдя по аромата на палачите ти, явно си възнамерявал да ме забавляваш. Мейсън, Мейсън! След като толкова много искаш да ме видиш, ще ти кажа няколко думи за утеха, а знаеш, че никога не лъжа.

Преди да умреш, ще видиш лицето ми.

Искрено,
Ханибал Лектър

П. П. Безпокоя се обаче, че няма да живееш толкова дълго. Трябва да избягваш пневмониите. Ти си силно податлив, така както лежиш (и както ще лежиш до края на дните си). Бих ти препоръчал да се ваксинираш незабавно, а също така и против хепатит, А и В. Не искам да те загубя без време.

Когато прочете писмото, Мейсън сякаш остана без дъх. Изчака удобния за самия него момент и каза нещо на Кордел, което онзи не успя да чуе. Помощникът се наведе над Мейсън и бе възнаграден с фонтан от плюнки, когато Мейсън проговори пак:

— Свържи ме с Пол Крендлър. И със Свинаря.

[1] Четвърта книга Царства 9:32 37. — Б.пр ↑

ГЛАВА 44

Същият хеликоптер, който всеки ден доставяше ежедневниците на Мейсън Върджър, докара и Пол Крендлър, заместник-помощника на генералния инспектор.

Злокобното присъствие на Мейсън, тъмната му стая, съскация и въздишащ апарат и вечно движещата се змиорка бяха достатъчни да накарат Пол Крендлър да се почувства неуютно, но сега на всичкото отгоре му се налагаше да гледа отново и отново видеозаписа от смъртта на Паци.

Седем пъти гледа как семейство Вигерт обикаля статуята на Давид и как Паци полита надолу, докато червата му се изсипват. На седмия път Крендлър очакваше червата също да изпаднат.

Най-накрая силните светлини на тавана над мястото за сядане се запалиха, нагряха темето на Крендлър и заблещукаха през оредяващата му късо подстригана коса.

Членовете на рода Върджър разбират от свинство повече от всеки друг, така че Мейсън започна с това, което Крендлър искаше за себе си. Заговори от мрака, изреченията му бяха отмерени от тактовете на респиратора.

— Няма нужда да слушам... цялата ти платформа... колко пари ще са нужни?

Крендлър искаше да разговаря с Мейсън насаме, но в стаята не бяха сами. Широкоплещеста фигура с невероятни мускули се издигаше като тъмен силует на фона на слабо осветения аквариум. Мисълта, че ще ги слуша бодигард, притесняваше Крендлър.

— Предпочитам да разговаряме само двамата. Ако не възразяваш, кажи му да излезе.

— Това е сестра ми Марго — отвърна Мейсън. — Може да остане.

Марго излезе от тъмното. Колоездачните ѝ гащи шумоляха.

— О, извинете — каза Крендлър и се надигна от стола.

— Здравейте — поздрави Марго, но вместо да улови протегнатата му ръка, взе два ореха от купичката на масата, стисна ги в

юмрука си, докато изпращаха силно, и се върна в полумрака пред аквариума, където по всяка вероятност ги изяде. Крендлър чу как черупките падат на пода.

— Добре, да чуем — рече Мейсън.

— За да махна Льовенщайн от Двайсет и седми район, минимум десет милиона долара. — Крендлър кръстоса крака и погледна някъде настрани в тъмнината. Не знаеше дали Мейсън го вижда. — Това ще ми е нужно само за медиите. Мога обаче да ти гарантирам, че е уязвим. Разполагам със сведения.

— Каква е историята му?

— Ще кажем само, че поведението му е било...

— Пари или путка?

Крендлър се почувства неудобно, че Мейсън използва тази дума пред Марго, но на самия Мейсън, изглежда, това не правеше впечатление.

— Женен е, но има връзка със съдия от щатския Апелативен съд. Има няколко решения в полза на негови сподвижници. Тези решения вероятно са съвпадение, но ако телевизията го осъди, друго не ни трябва.

— Съдията жена ли е? — попита Марго.

Крендлър кимна. Все още несигурен дали Мейсън го вижда, добави гласно:

— Да, жена е.

— Жалко — отбеляза Мейсън. — Щеше да е по-добре, ако беше обратен, нали, Марго? Все пак ти самият не можеш да хвърлиш калта. Не може да дойде от теб.

— Разработили сме план, който предлага на гласоподавателите...

— Не можеш самият ти да хвърлиш лайното — настоя Мейсън.

— Просто ще направя така, че комисията да знае накъде да гледа. Така че улучи ли Льовенщайн, лайното ще полепне по него. Ще ми помогнеш ли?

— Мога да ти помогна с половината.

— Пет?

— Нека не подхвърляме просто така „пет“. Нека го кажем с цялото уважение, което му се полага: пет милиона долара. Бог ме е благословил с парите и с тях искам да изпълня волята Му. Ще ги получиш само ако Ханибал Лектър падане в ръцете ми. — Мейсън пое

въздух. — Ако това се случи, ти ще станеш господин конгресмен Крендлър, избран в Двайсет и седми район, чист и свободен, и единственото, което ще искам от теб, ще бъде да се противопоставиш на законопроекта за хуманно клане на добитъка. Ако ФБР пипне Лектър, ако ченгетата го открият някъде и му сложат смъртоносната инжекция... ще ти кажа: „Беше ми приятно да се запознаем.“

— Ако някоя местна юрисдикция го пипне, вината няма да е моя. Или пък ако хората на Крофорд извадят късмет и го заловят.

— В колко от щатите със смъртно наказание може да бъде осъден доктор Лектър? — попита Марго. Гласът ѝ беше дрезгав, но плътен като на Мейсън от хормоните, които вземаше.

— Три. И в трите го чакат многократни предумишлени убийства.

— Ако го арестуват, искам да го съдят на щатско ниво — рече Мейсън. — Без дивотии за отвличане, нарушаване на граждански права и така нататък. Искам да получи доживотна присъда и да лежи в щатски кафез, а не във федерален затвор със строг режим.

— Нужно ли е да питам защо?

— Не, освен ако не искаш да ти кажа. Това не е в обсега на закона за хуманно клане — отвърна Мейсън и се изкиска. Говоренето го бе изтощило и той махна на Марго.

Тя мина под светлината и започна да чете от бележника си:

— Искаме да получаваме всичко, при това преди да са го видели от „Поведенчески науки“; искаме докладите на „Поведенчески науки“ веднага щом ги внесат; искаме кодове за достъп до Програмата за залавяне на особено опасни престъпници VICAP и Националния информационен център по престъпността.

— Всяко свързване с Програмата ще трябва да става от обществен телефон — каза Крендлър на мрака, сякаш Марго не съществуваше. — Как ще го направите?

— Мога да го направя — отговори Марго.

— Тя може — прошепна Мейсън в тъмнината. — Пише програми за упражнения с фитнес-машини. Това е малкият ѝ бизнес, благодарение на който не се налага да живее на гърба на брат си.

— ФБР има затворена система и част от нея е зашифрована. Ще трябва да влизате в мрежата през външен телефон точно както ще ви кажа, с портативен компютър, програмиран в Департамента на правосъдието — каза Крендлър. — В такъв случай, ако Програмата

VICAR скрие в компютъра код за проследяване, ще стигнат само до Департамента на правосъдието. Купете бърз преносим компютър с бърз модем от някой голям магазин, платете в брой и не изпращайте по пощата никакви гаранционни карти. Купете и допълнителен твърд диск за компресирани файлове. Не се включвайте към Интернет с него. Компютърът ще ми трябва за една вечер, а когато свършите с него, пак ще ми го дадете. Ще ви се обадя. Е, това е.

Крендлър стана и събра книгата си.

— Не съвсем, Крендлър — спря го Мейсън. — Лектър може и да не се покаже. Има предостатъчно пари, за да се крие цял живот.

— Откъде са тези пари? — попита Марго.

— Като психиатър е имал богати пациенти — отговори Крендлър. — Успял е да накара някои от тях да му прехвърлят големи суми и акции и ги е скрил много добре. Данъчните не са успели да ги открият. Ексхумираха труповете на двама от благотетелите му, но не откриха нищо. Няма следи от отрова.

— Значи не могат да го поставят натясно, защото има пари — рече Мейсън. — Трябва да го подмамим да излезе. Мисли как.

— Вероятно знае откъде е дошъл ударът във Флоренция — отбеляза Крендлър.

— Разбира се, че знае.

— Значи ще иска теб.

— Не съм сигурен — отвърна Мейсън. — Той ме харесва такъв, какъвто съм. Мисли, Крендлър.

Мейсън започна да тананика.

Крендлър чуваше тананикането му, докато излизаше от стаята. Мейсън често тананикаше химни, когато кроеше планове: Разполагаш с чудесна стръв, Крендлър, но ще говорим за това, след като внесеш в сметката си компрометираща сума пари — когато станеш моя собственост.

ГЛАВА 45

В стаята на Мейсън остава само семейството — брат и сестра.

Мека светлина и музика. Северноафриканска музика — струнен инструмент „уд“ и барабани. Марго седи на канапето, навела глава, лактите на коленете. Би могла да мине за чукохвъргачка, която си почива, или щангистка, отдъхваща след тренировка в салона. Диша малко по-бързо от респиратора на Мейсън.

Мелодията свършва и тя става, отива до леглото му. Змиорката подава главата си от дупката в изкуствения камък, за да види дали от сребристото ѝ вълнисто небе и тази вечер няма да ваят шарани.

— Буден ли си? — пита Марго с най-тихия си глас.

След миг Мейсън вече присъства зад вечно отвореното си око.

— Време ли е вече да поговорим — съскащо дишане — за това, което иска Марго? Седни тук, на коляното на Дядо Коледа.

— Знаеш какво искам.

— Кажу го.

— С Джуди искаме да си имаме бебе. Искаме да имаме бебе с кръвта на Върджър, наше бебе.

— Защо не си купите някое китайче? По-евтини са от прасенцата.

— Добра идея. Може и това да направим.

— Какво пише в завещанието на татко... На наследник, потвърден като мой потомък от лабораторията „Селмарк“ или друга подобна, чрез тестване на ДНК, завещавам цялото си състояние при смъртта на обичания ми син Мейсън. Обичан син, Мейсън. Това съм аз. В случай че няма наследник, единствен бенефициент ще бъде Южната баптистка конвенция със специфични клаузи, засягащи университета „Бейлър“ в Уейко, Тексас. Ти наистина ядоса татко с това лизане на катерици, Марго.

— Може и да не повярваш, Мейсън, но въпросът не е в парите. Е, поне не изцяло. Ти не искаш ли наследник? Това ще бъде и твой наследник. Мейсън.

— Марго, защо не намериш някой симпатяга и не го изучаеш? Не е като да не знаеш как става.

Мароканската музика отново се усилва, натрапчивите мотиви се повтарят, изпълват ушите ѝ като гняв.

— Увредих се, Мейсън. Яйчниците ми са дистрофирани от всичките неща, които вземах. Освен това искам и Джуди да участва. Тя иска да стане рождена майка. Мейсън, ти каза, че ако ти помогна... Обеща ми малко сперма.

Мейсън размърда рачешките си пръсти.

— Можеш да се самообслужиш. Ако е още на мястото си.

— Мейсън, не е изключено да имаш жизнеспособна сперма и бихме могли да я извлечем безболезнено.

— Да извлечем безболезнено жизнеспособна сперма? Май си разговаряла с някого.

— Бях в клиниката по безплодие. Всичко това е напълно дискретно. — Лицето на Марго омекна дори в студената светлина от аквариума. — Бихме могли да сме много добри родители, Мейсън. Посещаваме учебни групи по родителско поведение. Джуди произхожда от голямо, толерантно семейство, а има и клуб в подкрепа на жените родители.

— Когато бяхме малки, знаеше как да ме накараш да се изпразня. Стрелях като миномет с лентов механизъм, при това бързо.

— Когато бяхме малки, ти ми причиняваше болка. Причиняваше ми болка и ми изкълчи лакътя, като ме караше да правя другото... И досега не мога да вдигна повече от четирийсет килограма с лявата ръка.

— Ами отказваше да вземеш шоколада. Казах, че ще говорим за това, сестричке, когато приключим с тази работа.

— Нека само ти направим изследванията — настоя Марго. — Лекарят може да вземе безболезнена проба...

— За каква болка ми говориш? Та аз и без това не усещам нищо. Можеш да ми го смучеш, докато посинееш, и пак няма да е както беше първия път. Вече съм карал хора да го правят и нищо не се получава.

— Докторът може да вземе безболезнена проба просто за да провери дали имаш подвижни сперматозоиди. Джуди вече взема клоמיד, следим цикъла ѝ, предстои много работа.

— През цялото това време не съм имал удоволствието да се запозная с Джуди. Кордел твърди, че била кривокрака. Откога сте гаджета?

— От пет години.

— Защо не я доведеш? Може да се... сработим, така да се каже.

Северноамериканските барабани удрят за последен път и заглъхват, в главата на Марго отеква тишината.

— А защо не се скачиш сам към Департамента на правосъдието? Защо сам не отидеш в някоя телефонна кабина с шибания си компютър? Защо не платиш още сребърници за залавянето на оня, дето направи от лицето ти кучешка храна? Каза, че ще ми помогнеш, Мейсън.

— Ще ти помогна. Просто трябва да изберем подходящия момент.

Марго счупи два ореха в юмрука си и пусна черупките върху завивката на Мейсън.

— Недей да мислиш прекалено дълго.

Велосипедните й гащи прошумоляха, когато излизаше от стаята, като пара под налягане.

ГЛАВА 46

Ардилия Мап готвеше, когато беше в настроение, но когато готвеше, резултатите бяха изключително добри. По произход беше комбинация от Ямайка и Гула, а в момента приготвяше предварително изсушено на топъл въздух пиле и чистеше семената на огромна чушка, която внимателно държеше за дръжката. Отказваше да плаща по-скъпо за нарязани пилета и беше ангажирала Старлинг да се труди със сатъра и дъската за рязане.

— Ако оставиш парчетата цели, Старлинг, няма да се напият с подправките, както ако са по-ситни — обясни тя не за първи път. — Ето така — добави, взе сатъра и нанесе такъв удар по гърба на пилето, че по престилката ѝ полепнаха костици. — Как така си изхвърлила шийката? Веднага върни тази прелест обратно.

Минута по-късно:

— Днес се отбих в пощата. Изпратих обувките на майка ми.

— И аз ходих в пощата. Можех да ги занеса вместо теб.

— Чу ли нещо там?

— Не.

Мап кимна — не беше учудена.

— Едно пиленце ми каза, че следят пощата ти.

— Кой я следи?

— Поверително нареждане на инспектора по пощите. Не го знаеше, нали?

— Не.

— Ами научи го по друг начин, без да разкривам приятелчето си в пощата.

— Добре. — Старлинг остави сатъра за момент. — Божичко, Ардилия.

Беше ходила в пощата, беше купила марки на гишето, без да разбере нищо по лицата на служителите, повечето от които чернокожи. Познаваше някои от тях. Очевидно някой се опитваше да ѝ помогне, но рискът беше голям, защото за подобно нещо можеше да има съдебно преследване, можеше да загуби и пенсията си. Явно този някой имаше

по-голямо доверие на Ардилия, отколкото на Старлинг. Наред с тревогата усети и някакво задоволство, че чернокож ѝ прави услуга. Може би това беше израз на мълчаливо одобрение, че е застреляла Ивелда Дръмго при самозащита.

— А сега вземи този пресен лук и го смачкай много добре заедно с перата, с дръжката на ножа, и ми го дай тук — нареди Ардилия.

Когато свърши черната работа, Старлинг изми ръцете си, отиде в безупречната всекидневна на Ардилия и седна. След малко дойде и самата Ардилия, като още бършеше ръцете си с кърпата за съдове.

— Що за лайна са това? — попита тя.

Винаги преди да се заемат с нещо наистина страшно, двете ругаеха невъздържано — нещо като вариант на подсвиркване в тъмното от края на столетието.

— Да пукна, ако знам — отвърна Старлинг. — Кой е кучият син, който гледа писмата ми, това е въпросът.

— Моите хора могат да се доберат само до Инспектората на пощите.

— Не е заради престрелката. Не е заради Ивелда — разсъждаваше Старлинг. — Щом четат пощата ми, трябва да е доктор Лектър.

— Но ти си им предала всичко, което ти е изпратил. Нали си начисто с Крофорд?

— Точно така, по дяволите! Ако ме проверява СПО на Бюрото, ще разбере за какво става дума, струва ми се. Ако е от Правосъдието, не знам.

Департаментът на правосъдието и неговото подразделение ФБР имат отделни Служби за професионална отговорност (СПО), които на теория си сътрудничат, но често влизат в конфликти. Тези конфликти в службите бяха известни като „надпикаване“ и агентите, оказали се по средата, нерядко се давеха. В добавка генералният инспектор в Правосъдието, политическо лице, имаше право по всяко време да се намеси и да поеме всеки по-деликатен случай.

— Ако знаят какво е намислил Ханибал Лектър, ако мислят, че е наблизно, редно е да те предупредят, за да се пазиш. Старлинг, понякога имаш ли чувството... че е наблизно?

Старлинг поклати глава.

— Той не ме притеснява особено. Не и по този начин. Минава много, без дори веднъж да се сетя за него. Познато ти е това оловно чувство, това тежко сиво чувство, когато очакваш нещо с ужас, нали? Дори това го няма вече. Струва ми се, че просто ще знам, ако възникне проблем.

— Въпросът е какво ще направиш, Старлинг. Как ще реагираш, ако изведнъж го видиш пред себе си най-неочаквано? Обмислила ли си този въпрос? Ще му извадиш ли пищов?

— С бързината, с която успея да го измъкна от гащите си.

Ардилия се засмя.

— А после?

Усмивката на Старлинг изчезна.

— Ще зависи от него.

— Можеш ли да го застреляш?

— За да запазя карантията си на мястото й? Шегуваш ли се? Господи, дано да не се случва, Ардилия. Ще се радвам, ако отново го затворят, без никой да пострада, включително той самият. Ще ти кажа нещо обаче... Мисля си, че ако изобщо някога го склепят натясно, бих искала и аз да съм там.

— Не си го и помисляй.

— Ако съм там, шансовете му да се измъкне жив са по-големи. Аз няма да го застрелям, защото ме е страх от него. Той не е човекът вълк. Просто ще зависи от самия него.

— Страх ли те е? Дано да те е страх достатъчно.

— Знаеш ли кое е страшно, Ардилия? Страшно е, когато някой казва истината. Бих искала да отърве смъртоносната инжекция. Ако това стане и го въдворят в някоя психиатрична болница, научният интерес към него е достатъчно силен, за да му осигурят добро лечение. И няма да има никакви проблеми със съкилийници. Ако беше затворен, щях да му благодаря за писмото. Не бива да се ликвидира човек, който е достатъчно смахнат, за да казва истината.

— Трябва да има някаква причина да следят пощата ти. Имат съдебно нареждане, което е някъде под ключ. Още не ни следят, иначе щяхме да забележим. Тези кучи синове обаче са напълно способни да не ти кажат, ако той се появи, дори ако знаят. Пази се утре.

— Господин Крофорд щеше да ни уведоми. Онези не могат да организират каквото и да било във връзка с Лектър, без да го държат в

течение.

— Джак Крофорд е бита карта, Старлинг. Не ти се иска да го повярваш, но е така. Ами ако са решили да ти скроят нещо? Задето много говориш, задето не пусна Крендлър да бръкне в гащите ти. Ами ако някой е решил да те орезили? Ей, сега вече наистина трябва да си пазя източника.

— Можем ли да направим нещо за приятелчето от пощата? Трябва ли?

— Кой мислиш, че ще дойде на вечеря?

— Браво, Ардилия!... Чакай малко, мислех, че аз съм канена на вечеря.

— Можеш да си отнесеш порцията вкъщи.

— Благодаря.

— Няма проблем, момиче. Удоволствието е мое.

ГЛАВА 47

Когато Старлинг беше малка, тя се премести от дъсчена къща, която стенеше от вятъра, в солидната тухлена сграда на лютеранското сиропиталище.

В паянтовата къща от най-ранното ѝ детство имаше топла кухня, в която понякога споделяше портокала на баща си. Само че смъртта знае къде са малките къщи, чиито обитатели вършат опасни неща срещу мизерни пари. Баща ѝ излезе от онази къща, за да отиде на нощен патрул, и повече не се върна.

Старлинг напусна онази къща върху кобила, която трябваше да бъде заклана, докато убиваха агнетата, и намери нещо като убежище в лютеранското сиропиталище. Оттогава се чувстваше сигурна в институционалните постройките, големи и солидни. Лютераните наистина бяха пестеливи на топлина и портокали и щедри на Исус, но правилата си бяха правила и ако играеш по тях, нямаш проблеми.

Когато нещата опираха до анонимна надпревара или работа на улицата, тя знаеше, че може да си осигури надеждно място. Нямахме обаче дарбата да се оправя в институционалните игри.

Сега, когато слезе от стария си мустанг в началото на деня, високите фасади на Куонтико вече не бяха голямата сива тухлена пазва на нейното убежище. През маранята над паркинга дори и входът ѝ се стори крив.

Искаше да види Джак Крофорд, но нямаше време за това. Снимките на Хоугънс Али започваха още с изгряването на слънцето.

За разследването на престрелката пред рибния пазар Фелициана беше нужно да се заснеме възстановка на събитията, да се провери всеки изстрел, всяка траектория.

Старлинг трябваше да играе самата себе си. Микробусът, който използваша, беше същият, дупките от куршуми бяха замазани с кит, но не бяха боядисани. Отново и отново трябваше да изскачат от старата бричка, отново и отново агентът, който играеше Джон Бригъм, падаше по очи, а другият, който играеше Бърк, се гърчеше на земята. Целият

процес, при който използваша шумни халосни патрони, я изтощи напълно.

Приключиха в ранния следобед. Старлинг остави специалното си оборудване и отиде при Джак Крофорд в кабинета му.

Отново се обръщаше към него с „господин Крофорд“, а той изглеждаше все по-разсеян и дистанциран от всички.

— Искаш ли алка-селцер, Старлинг? — попита я, щом я зърна на прага на кабинета си. Крофорд пиеше немалко количество хапчета — за подсилване, за тонус, аспирин. Лапаше ги в определен ред от дланта си и отмяташе глава назад, сякаш бяха глътка алкохол.

През последните седмици беше започнал да окача сакото от костюма си в кабинета и си слагаше един пуловер, който бе изплела жена му Бела. Сега изглеждаше много по-стар, отколкото беше баща ѝ в нейните спомени.

— Господин Крофорд, някой отваря писмата ми. Не го бива за тази работа. Имам чувството, че ги разлепят на пара от чайник.

— Пощата ти е под наблюдение, откакто ти писа Лектър.

— Просто преглеждат пликовете на флуороскоп. Нямам нищо против, но все пак имам право да чета личната си поща. Никой не ми е казал нищо.

— Не го прави нашият отдел.

— Не е и кварталният полицай, господин Крофорд, а някой достатъчно високопоставен, за да има право да издейства секретна заповед.

— В същото време обаче смяташ, че аматьори отварят писмата ти? — Тя мълча достатъчно дълго, за да има време той да добави: — И по-добре, защото иначе нямаше да забележиш, нали, Старлинг?

— Да, сър.

Той присви устни.

— Ще проуча въпроса. — Подреди флаконите с хапчета пред себе си. — Ще говоря с Карл Шърмър от Правосъдието. Ще оправим нещата.

Шърмър беше бита карта. Носеха се слухове, че ще се пенсионира до края на годината — всички приятели на Крофорд излизаха в пенсия.

— Благодаря, сър.

— Сред студентите ти има ли някой обещаващ? Някой, за когото си струва да се борим да дойде при нас?

— Още не мога да кажа за криминологията... Стесняват се от мен при сексуалните престъпления. Има двама много добри стрелци.

— Такива имаме повече, отколкото ни трябват. — Погледна я бързо. — Нямах предвид теб.

В края на този ден, през който бе пресъздавала смъртта му, Кларис Старлинг отиде на гроба на Джон Бригъм в националното гробище Арлингтън.

Сложи ръка на надгробния камък, все още грапав от длетото. Изведнъж почувства върху устните си конкретното усещане, когато целуна челото му за последен път, студено като мрамор, леко грапаво от пудрата, когато се приближи до ковчегата и сложи в ръката му под бялата ръкавица последния си медал от състезанията по стрелба.

Сега листата в Арлингтън падаха и покриваха земята. С ръка върху надгробния камък на Джон Бригъм, загледана в акрите с гробове, Старлинг се питаше още колко ли като него бяха погубени от глупостта, себичността и пазарлъците на износени старци.

Независимо дали вярваш в Бога, или не, ако си воин, Арлингтън за теб е свято място и не е трагедия да умреш, трагедия е да умреш напразно.

Чувстваше се свързана с Бригъм и връзката не беше по-слаба, защото така и не бяха станали любовници. Коленичила край гроба му, си спомни: попита я нещо, деликатно, и тя каза „не“, а после я попита дали могат да бъдат приятели и тя каза „да“ — беше искрена.

Коленичила в Арлингтън се замисли за далечния гроб на баща си. Не го бе посещавала, откакто завърши първа колежа и отиде да му го каже. Питаше се дали не е време да отиде пак.

Залезът зад черните клони на Арлингтън беше оранжев като портокала, който бе яла с баща си. Далечният звук на тръба я накара да потрепери, камъкът студенееше под ръката ѝ.

ГЛАВА 48

Виждаме го през парата на дъха си, в ясната нощ над Нюфаундленд — ярка точка, увиснала в Орион, която бавно се придвижва напред, Боинг 747, който се движи на запад и преодолява вятър, чиято скорост е сто мили в час.

В задната част, където настаняват пътниците от организирани групи, са петдесет и двамата участници в екскурзията „Фантазия в стария свят“ — обиколка на единайсет страни за седемнайсет дни, — които се връщат в Детройт и Уиндзър, Канада. Място за раменете по петдесет сантиметра. Място за задниците по петдесет сантиметра. Това е с пет сантиметра повече от онова, с което са разполагали робите при транспортирането им от Африка.

На пасажерите се връчват леденостудени сандвичи с хлъзгаво месо и топено сирене, а вдишването на пръдните и издишванията на останалите в икономично пречиствания въздух силно напомня принципа за угояване на добитъка и свинете със собствените им отпадъци, въведен от месопроизводителите през петдесетте години.

Доктор Ханибал Лектър е в средата на средния ред в задната част на самолета, от двете му страни има деца, а в края на реда седи жена с бебе. След толкова много години в килии и окови доктор Лектър не обича ограничените пространства. Компютърната игра в ръцете на момчето до него писука непрестанно.

Както мнозина други, пръснати из салона с най-евтините места, доктор Лектър също носи яркожълта значка с ухилена физиономия и червен надпис CAN-AM TOURS и както мнозина други е с ерзац спортно елече, за да му топли. Елечето му е с емблемата на „Торонто Мейпъл Лийфс“ — хокеен отбор. Под дрехите към тялото му са закрепени доста пари в брой.

Доктор Лектър е с групата от три дни, след като е купил мястото в Париж от брокер на отменени в, последния момент резервации. Мъжът, който би трябвало да седи на това място, бе заминал за Канада в ковчег, след като сърцето му не бе издържало изкачването до купола на катедралата „Св. Петър“.

Когато кацнат в Детройт, доктор Лектър трябва да премине през паспортен контрол и митница. Сигурен е, че властите по всички поважни летища в западния свят са предупредени и го очакват. Там, където снимката му не е залепена на стената в гишето за паспортен контрол, може да бъде извикана на екрана на компютъра с натискане на едно копче — навсякъде по света.

При всичко това той се надява да има късмет — снимките, с които разполагат властите, да са на предишното му лице. Фалшивият паспорт, с който е влязъл в Италия, няма съответно досие в страната, която го е издала, за да се вземе оттам актуална снимка. В Италия Риналдо Паци се беше опитал да улесни собствения си живот и да задоволи Мейсън Върджър, като бе иззел досието на доктора от полицията, включително снимките и негативите, с които бяха издадени разрешителните на „доктор Фел“ за работа и престой в страната. Доктор Лектър ги беше открил в чантата на Паци и ги бе унищожил.

Ако Риналдо Паци не му е правил снимки тайно, беше много вероятно никъде по света да няма фотография на сегашното му лице. Не беше чак толкова различно от старото — малко колаген, добавен около носа и на скулите, променена коса, очила, но бе достатъчно различно, за да не го забележат, ако не му обърнат специално внимание. За белега на дланта си бе намерил траен козметичен оцветител.

Очаква паспортната служба на летище „Детройт Метрополитън“ да раздели пристигащите пътници на две опашки — американски паспорти и други. Беше избрал град с оживено международно летище, така че опашката с „други“ да е многолюдна. Самолетът бе пълен с канадци. Доктор Лектър смята, че ще може да мине със стадото, стига стадото да го приема. С тези туристи е обиколил няколко исторически места и галерии, летял е с тях в евтината част на самолета, но все пак има граници — не бе в състояние да яде заедно с тях самолетната помия.

Уморени и с подбити крака, отегчени от събеседниците и дрехите си, туристите забиват носове в кутиите с храна, махат от сандвичите си марулите, почернели в хладилника.

Доктор Лектър не иска да прави впечатление и ги изчаква да се преборят с това жалко препитание, изчаква ги да отидат до тоалетната и да заспят — повечето. Някъде далеч отпред прожектират стар филм.

Той продължава да чака с търпението на питон. Малкото момче до него е заспало над компютърната си игра. Почти навсякъде из широката кабина светлините за четене гаснат.

Тогава и едва тогава доктор Лектър се оглежда предпазливо и изважда изпод седалката пред себе си собствения си обяд от елегантна жълта кутия, украсена с кафяво, от „Фошон“, парижката кулинарна фирма. Завързана е с две копринени панделки в съчетаващи се цветове. Доктор Лектър се е снабдил с чудесен ароматен пастет от гъши дроб с трюфели, смокини от Анатолия, чиито дръжки още сълзят, където са били откъснати. Има малка бутилка от любимото си „Сент Естеф“. Копринената панделка пада с шепот.

Доктор Лектър се кани да опита една смокиня, ноздрите му се разширяват, за да вдъхнат аромата, пита се дали да я приеме само на една разкошна хапка или наполовина, когато компютърната игра до него изписуква отново. Без да обръща глава, доктор Лектър скрива смокинята в дланта си и поглежда детето на съседното място. От кутията се носи аромат на трюфели, гъши пастет и коняк.

Момчето души въздуха. Тесните му очи, блестящи като на гризач, се плъзват към обяда на доктор Лектър. Говори с пронизителния глас на дете, което е свикнало да се състезава за всичко с братя и сестри.

— Ей, господине, ей, господине. — Няма да млъкне.

— Какво има?

— Това да не е някакво специално ядене?

— Не е.

— Какво има там тогава? — Детето обръща изцяло глава към него. — Дай да опитам.

— Много бих искал — отговаря доктор Лектър, като отбелязва мислено, че вратлето на момчето под голямата му глава е с дебелината на свинско бон филе, — но няма да ти хареса. Това е черен дроб.

— Лебервурст! Жестоко! Мама дава. Ммаааамоооо! Противоестествено дете, което обича черен дроб и или хленчи, или креци.

Жената с бебето в края на реда се сепва и се събужда. Седалките на предния ред проскърцват и пътниците се обръщат назад да погледнат през пролуките между облегалките.

— Вижте, опитваме се да поспим...

— Мааамооо, може ли да си хапна от самвича му?

Бебето в скута на мама се събужда и рева. Мама мушка пръст под пелените му, отзад, получава отрицателна проба и пъха в устата на бебето залъгалка.

— Какво се опитвате да му дадете, сър?

— Черен дроб, госпожо — казва доктор Лектър колкото е възможно по-тихо. — Не съм му дал...

— Лебервурст, най обичам, той каза, че ще ми даде малко, искам...

Последната дума се превръща в пронизителен писък.

— Господине, ако ще давате нещо на детето ми, може ли преди това да го видя?

Стюардесата, с подпухнало от прекъснатата дрямка лице, застава до жената с плачещото бебе.

— Всичко наред ли е тук? Желаете ли да ви донеса нещо? Да претопля мляко?

Жената вади пълен биберон, запушен с капачка, и го подава на стюардесата. След това пали лампата за четене и докато търси гумичката, говори гръмогласно на доктор Лектър:

— Бихте ли ми го подали? Щом го предлагате на сина ми, трябва да го видя. Не искам да ви обидя, но стомахът му е капризен.

Редовно поверяваме децата си на чужди хора в детски градини и забавачници. В същото време се чувстваме виновни и възпитаваме у децата страх от непознати. В такива моменти едно истинско чудовище трябва да внимава, дори ако е безразлично към децата като доктор Лектър.

Той подава кутията на „Фошон“ на майката.

— Я какъв хубав хляб — казва тя и го бучва с пръста, с който бе проверила пелената.

— Госпожо, можете да го вземете.

— Не искам алкохола — отвърща тя и се озърта в очакване на смях. — Не знаех, че позволяват да си носиш алкохол. Уиски ли е? Позволено ли е да се пие в самолета? Ще задържа тази панделка, ако не ви трябва.

— Господине, не можете да отворите алкохола на борда на самолета — казва стюардесата. — Ще задържа бутилката и ще можете да си я получите на слизане.

— Разбира се. Много ви благодаря — отговаря доктор Лектьър.

Той можеше да преодолее обстановката. Можеше да накара всичко да изчезне. Писукането на компютърната игра, хъркането и пърденето бяха нищо в сравнение със зловещите писъци, които беше чувал в отделенията за буйстващи. Седалката не беше по-тясна от усмирителна риза. Както бе правил много пъти в килията си, доктор Лектьър облегна глава назад, затвори очи и се оттегли, за да потърси облекчение в тишината на своя дворец — място, което е много красиво в по-голямата си част.

В този кратък период от време металният цилиндър, устремил се на изток срещу вятъра, съдържа дворец с хиляда стаи.

Както веднъж посетихме доктор Лектьър в двореца на рода Капони, така и сега ще влезем с него в двореца на паметта му...

Фоайето е Норманският параклис в Палермо — строг, красив и безвременен, а за преходността ни единствено напомня черепът, гравирани на пода. Освен ако не бърза много да получи информация от двореца, доктор Лектьър често спира тук, както прави и сега, за да се наслади на параклиса. Отвъд него, далечна и сложна, светла и тъмна, се простира огромната структура, сътворена от доктор Лектьър.

Дворецът на паметта му е мнемонична система, добре позната на древните учени, чрез която са били запазени много знания през средните векове, когато вандалите са горили книгите. Подобно на учените преди него, и доктор Лектьър съхранява огромен обем информация, свързана чрез ключове с различните предмети в хилядите стаи, но за разлика от древните той използва двореца си и за нещо друго — понякога живее там. Прекарал е години сред изящните му колекции, докато тялото му е било овързано в отделението за буйстващи, докато писъците караха решетките да вибрират като струни на пъклена арфа.

Дворецът на Ханибал Лектьър е огромен дори за средновековните разбирания. Като илюстрация в осезаемия свят по големина и сложност с него може да се сравнява дворецът „Топкапъ“ в Истанбул.

Настигахме го, когато бързите крачки на паметта му го отвеждат в Голямата зала на годишните времена. Дворецът е построен по правилата, открити от Симонид от Хиос и доразвити от Цицерон четиристотин години по-късно — той е просторен, с високи тавани, обзаведен с предмети и изображения, които са живи, поразителни,

понякога ужасяващи и абсурдни, често красиви. Витрините са добре разположени в пространството и добре осветени като в хубав музей. Високите стени обаче не са в неутрален цвят като стените в музеите. Подобно на Джото, доктор Лектър е покрил стените на своя ум с фрески.

Решил е, докато е в двореца, да вземе адреса на Кларис Старлинг, но не бърза да го направи, така че спира в подножието на голяма стълба, където са бронзовите статуи от Риаче. Тези велики бронзови воители, приписвани на Фидий, извадени от морското дъно в наши дни, са в центъра на изпълнено с фрески пространство, което може да извика целия Омир и целия Софокъл.

Доктор Лектър би могъл да накара бронзовите лица да говорят като Мелеагър, стига да поиска, но днес желае само да ги погледа.

Хиляда стаи, километри коридори, стотици факти, свързани с всеки предмет от обзавеждането на всяка стая — приятен отдиш очаква доктор Лектър винаги когато реши да се оттегли тук.

Ето какво обаче е общото между нас и доктора: в подземията на сърцата и мозъците ни дебне опасността. Не всички зали са красиви, светли и високи. В пода на ума има дупки като в пода на средновековна тъмница — вонящите ублиети, наречени така на името на забравата, килиите с форма на бутилка с каменни стени, закрити отгоре с маскирани капаци. Нищо не може да се измъкне оттам спокойно, за да ни донесе облекчение. Трус, предателство на стражите и искриците на паметта възпламеняват отровните газове — неща, държани там с години, изведнъж излитат на свобода, готови да избухнат в болка или да ни подтикнат към опасно поведение...

Следваме го, докато крачи с бързи леки стъпки по коридора, който е създал сам, страховит, чудесен, сред аромат на гардении, в потискащото присъствие на огромна статуя, светлина от картини.

Пътят му минава вдясно покрай бюст на Плиний и нагоре към Залата с адресите — стая, в която в строго определен ред са поставени скулптури и картини, добре осветени и на разстояние, както препоръчва Цицерон.

Ах... в третата ниша от вратата доминира присъствието на една картина — Свети Франциск подава в устата на момиче пеперуда. На пода пред картината има изображение, цветно, върху мрамор:

Парад на националното гробище Арлингтън, предвождан от Исус, трийсет и три годишен, който шофира форд модел Т, 27-а година, в каросерията е Дж. Едгар Хувър по балетна пачка и маха на невидима тълпа. Зад него крачи Кларис Старлинг с карабина Енфийлд 308 на рамо. На доктор Лектър сякаш му става приятно, че я вижда. Преди години бе взел домашният ѝ адрес от Асоциацията на съвипусниците на Университета на щата Вирджиния. Съхранява адреса и сега, за свое собствено удоволствие, извиква цифрите и името на улицата, където живее Старлинг:

3327 Тиндъл,
Арлингтън, Вирджиния 22308

Доктор Лектър може да се движи из огромните зали на своя дворец на паметта с неестествена скорост. С рефлексите и силата си, с контрола над ума и неговата бързина, той е добре въоръжен срещу физическия свят. Но в ума му има места, които не може да посещава без риск, места, където логическите правила на Цицерон, на подреденото пространство и светлината не са приложими...

Решил е да посети колекцията си от древен текстил. За едно писмо, което ще напише на Мейсън Върджър, трябва да прегледа конкретен текст на Овидий за ароматните масла за лице, който е прикрепен към тъканите.

Продължава нататък по килимената пътека към залата със станове и текстила.

Главата на доктор Лектър е облежната на седалката на Боинга, очите му са затворени. Главата му леко се поклаща с друсането на самолета в турбулентните потоци.

В края на реда бебето е приключило със съдържанието на биберона, но все още не спи. Лицето му се зачервява. Майката чувства как малкото телце се напъга под одеялцето, после се отпуска. Няма съмнение какво се е случило. Не е нужно да бърка с пръст под пелените. На предния ред някой казва: „Божичко!“

Към застоялата миризма на физкултурен салон в пътническата кабина се добавя още един пласт. Малкото момче, което седи до доктор

Лектър, привикнало с навиците на бебето, продължава да яде обяда от „Фошон“.

Капаците под двореца на паметта се отварят, ублиетите издишат зловещата си воня...

Няколко животни бяха успели да оцелеят след артилерийския обстрел и картечния огън в сражението, което отне живота на родителите на Ханибал Лектър и остави обширната гора на имението им опърлена и надупчена.

Сбирщината дезертъори, които се бяха скрили в отдалечената ловна хижа, ядеше каквото й попадне. Веднъж намериха страдащо малко еленче, кльощаво, със забита в тялото му стрела, съумяло да изравя изпод снега храна, за да оцелее. Доведоха го живо в лагера, за да не се налага да го носят.

Ханибал Лектър на шест години наблюдаваше през пролука в стената на плевнята, когато го доведоха, като теглеха и усукваха главата му с въжето, омотано около врата му. Не искаха да стрелят, така че подкосиха кльощавите му крака и го събориха на земята, после прерязаха гърлото му с брадва, като не преставаха да се псуват един друг на няколко езика да донесат по-бързо съд, преди кръвта да е изтекла.

Изпосталялото животно нямаше много месо и след два дни, може би три, дезертъорите с дългите шинели, с вонящ, димящ дъх, дойдоха през снега от ловната хижа, за да отключат плевнята и да си изберат някое от децата, сгушени в сламата. Никое не беше замръзнало, така че взеха живо.

Опипаха ръката и бедрото на Ханибал Лектър и вместо него избрах сестра му Миша и я отведоха. За да си поиграе, казаха. Никой, когато отвеждаха да си играе, не се връщаше.

Ханибал се вкопчи в ръката на Миша с всички сили, докато онези не затръшнаха тежката врата на плевнята в

лицето му, като го зашемети и спуска костта на предмишницата му.

Отведоха я през снега, който все още беше изпръскан с кръвта на еленчето.

Моли се толкова много да види Миша пак, молитвата изцяло погълна шестгодишния му ум, но не предотврати чаткането на брадвата. Молитвата му да я види отново не остана напълно нечута — видя няколко нейни млечни зъбчета в помийната яма, която използваша, между ловната хижа и плевнята с пленените деца, които използваша за прехрана през 1944-та след разгрома на Източния фронт.

Оттогава, след онзи частичен отговор на молитвата му, доктор Ханибал Лектър повече не си направи труда да мисли за Бога, освен за да признае, че собственият му скромнен хищнически инстинкт бледнее пред този на Всевишния, който е ненадминат в иронията си и неизмеримата си разпасана злоба.

В устремения напред самолет, когато главата му леко се поклаща на облегалката, доктор Лектър е увиснал между последния си спомен за Миша, как прекосява снега, и звука на брадвата. Задържан е там, а не може да го понася. В тесния свят на самолетната кабина се разнася кратък вик — висок, пронизителен, силен, — изтръгнал се от потното му лице.

Пътниците отпред започват да се обръщат, някои са се събудили от сън. От предния ред изръмжават:

— Хлапе! За бога, какво ти става!? Боже мой!

Очите на доктор Лектър се отварят, гледат право напред. Една ръка го докосва. Ръката на малкото момче.

— Кошмар ли сънува? — Детето не е изплашено, не се интересува и от оплакванията на предната седалка.

— Да.

— И аз често сънувам лоши сънища. Не ти се смеея.

Доктор Лектър поема няколко пъти въздух, главата му е все така залепена за облегалката. След това самообладанието му се връща,

сякаш някакъв покой се спуска от челото надолу по лицето му. Навежда глава към детето и казва съучастнически:

— Прав си да не ядеш тази помия. Никога не я яж.

Авиолиниите вече не предлагат хартия за писане и пликкове за писма. Доктор Лектър, овладял се напълно, изважда хотелска бланка от джоба на самото си и започва да пише на Кларис Старлинг. Първо рисува лицето ѝ. Скицата в момента е в частна колекция в Чикагския университет и е на разположение на учените. На нея Старлинг прилича на дете и косата ѝ, като косата на Миша, е залепнала за скулите от сълзи...

Виждаме самолета през парата на дъха си, ярка светла точка на ясното нощно небе. Виждаме как минава покрай Полярната звезда, далече отвъд точката, след която връщането е невъзможно, насочен по дъгата, която ще го отведе в Новия свят, утре.

ГЛАВА 49

Купищата книжа, папки и дискети в кутийката на Кларис достигаха критичната маса. Молбата ѝ за повече пространство остана нечута. Стига толкова. С безразсъдството на прокълнатите тя се настани в голямо помещение в мазето на Куонтико. То беше заделено за фотолаборатория на „Поведенчески науки“ веднага щом Конгресът отделише малко средства за тази цел. Нямаше прозорци, но пък имаше предостатъчно рафтове и понеже беше предназначено за фотолаборатория, на мястото на вратата висяха две плътни завеси за затъмняване.

Някой анонимен съсед по кабинет изработи надпис с готически букви — КЪЩАТА НА ХАНИБАЛ — и го закачи с карфица за завесата. От страх да не изгуби стаята, Старлинг прибра надписа от вътрешната страна.

Почти веднага откри цяла съкровищница полезни лични материали в Наказателно правната библиотека на Колумбийския колеж, където поддържаха читалня с материали за Ханибал Лектър. В колежа се пазеха оригинални документи от медицинската и психиатричната му практика, както и протоколите от процеса и гражданските иски, заведени срещу него. При първото си посещение Старлинг трябваше да чака четирийсет и пет минути, докато служителките търсеха безуспешно ключа от читалнята. При второто си отиване завари безразличен студент да отговаря за читалнята и купища некаталогизиран материал.

Търпението на Старлинг не търпеше промяна към добро през четвъртото десетилетие от живота ѝ. С помощта на шефа на отдела Джак Крофорд, подкрепен от прокуратурата, тя успя да се снабди със съдебна заповед цялата колекция на колежа да се прехвърли в подземията ѝ в Куонтико. Щатските полицаи извършиха операцията с помощта на един-единствен микробус.

Съдебната заповед предизвика вълни, както се очакваше. В крайна сметка тези вълни докараха Крендлър...

В края на две дълги седмици Старлинг успя да подреди библиотечните материали в своя импровизиран информационен център „Лектър“. Късно в петък вечерта изми лицето и ръцете си от прахоляка, угаси лампата и седна на пода в ъгъла, вперила поглед в претрупаните с книжа рафтове. Може би бе задрямала за момент...

Събуди я миризма и изведнъж разбра, че не е сама. Миришеше на боя за обувки.

Стаята беше полутъмна и Пол Крендлър крачеше покрай рафтовете бавно, като се взираше в книгите и снимките. Не си бе направил труд да почука — на завесите не можеше да се чука, но Крендлър така или иначе нямаше склонността да чука, особено в подчинените му институции. Тук в мазето на Куонтико се чувстваше определено като благотворител в бедняшки квартал.

Едната стена беше заделена за престоя на доктор Лектър в Италия — имаше огромна снимка на Риналдо Паци, увиснал с изкормени черва от терасата на Палацо Векио. Срещуположната стена беше посветена на престъпленията на доктора в Съединените щати и на нея доминираше полицейската фотография на убития преди години от доктор Лектър ловец. Тялото му беше окачено на кука и имаше всички рани от средновековните илюстрации на „Раненият човек“. Много папки с дела бяха струпани по рафтовете заедно с гражданските искове срещу доктор Лектър от семействата на жертвите.

Личните книги на доктор Лектър от времето на медицинската му практика също бяха тук, подредени точно както някога в кабинета му. Старлинг бе проучила стари полицейски снимки с увеличително стъкло и си бе направила труда да подреди книгите по същия начин. Голяма част от светлината в помещението идваше от рентгенова снимка на черепа на доктора, поставена върху осветено отзад стъкло на стената. Другата светлина идваше от компютъра върху едно бюро в ъгъла. В момента на екрана се въртеше скрийнсейвър, наречен „Опасни създания“. От време на време компютърът изръмжаваше.

Край машината бяха струпани резултатите от издирванията й. Събираните с мъка късчета хартия, разписки, разбити по пера сметки, които показваха как доктор Лектър е живял в Италия и Америка, преди да бъде изпратен в болницата. Беше нещо като импровизиран каталог на вкусовете му.

Върху един плосък скенер вместо маса беше наредила сервиза за един човек, оцелял от подредбата в дома му в Балтимор: порцелан, сребро, кристал, снежнобели салфетки, свещник — един квадратен метър елегантност на фона на гротескните фигури по стените.

Крендлър взе голямата винена чаша и я чукна с нокът. Никога не бе докосвал плътта на престъпник, никога не се бе борил с престъпник на живо и смяташе доктор Лектър за нещо като плашило за медиите и възможност за себе си. Виждаше собствената си фотография сред подобна експозиция в музея на ФБР, след като Лектър умре. Разбираше огромната стойност, която можеше да има за една кампания. Крендлър почти беше опрял носа си в рентгеновата снимка на обемистия череп на доктора и когато Старлинг го заговори, се стресна и зацапа повърхността на снимката с мазнина от носа си.

— Мога ли да ви помогна, господин Крендлър?

— Защо седиш там на тъмно?

— Размишлявам, господин Крендлър.

— От Капитолия искат да знаят какво правим във връзка с Лектър.

— Правим ето това.

— Разкажи ми, Старлинг. Въведи ме в картинката.

— Няма ли да предпочетете господин Крофорд да...

— Къде е той?

— Господин Крофорд е в съда.

— Струва ми се, че изпуска двата края, ти нямаш ли това чувство?

— Не, сър, нямам го.

— Какво правиш тук? От колежа вдигнаха пушилка, когато взехте нещата от библиотеката им. Това можеше да се уреди по-дипломатично.

— Тук сме събрали всичко, което успяхме да намерим за доктор Лектър. Предмети и документи. Оръжията му са на съхранение в „Огнестрелни оръжия и инструменти“, но имаме дубликати. Тук са и остатъците от личния му архив.

— Какъв е смисълът? Какво правите всъщност? Преследвате престъпник или пишете книга? — Крендлър млъкна за момент, за да запише остроумието в речниковия си фонд. — Ако например някой висш републиканец от Комисията по съдебните пропуски ме попита

какво правиш ти, специален агент Старлинг, за залавянето на Ханибал Лектър, какво трябва да му отговоря?

Старлинг запали всички лампи. Видя, че Крендлър все още си купува скъпи костюми, но пести от вратовръзки и ризи. Кокалчетата на косматите му китки се показваха изпод маншетите на ръкавите му.

Тя се загледа за миг през стената, отвъд стената, навън към вечността, и се овладя. Насили се да гледа на Крендлър като на упражнение в полицейската академия.

— Знаем, че доктор Лектър има много добри документи за самоличност — започна тя. — По всяка вероятност притежава най-малко още една солидна самоличност. Той внимава с тези неща. Няма да допусне глупава грешка.

— Давай по същество.

— Има култивиран вкус, понякога екзотичен по отношение на храна, вино, музика. Ако дойде тук, ще иска да си набавя тези неща. Не би се лишил от тях. С господин Крофорд прегледахме сметките и разписките, останали от живота на доктор Лектър в Балтимор, преди да бъде арестуван, както и документите, които успя да ни изпрати италианската полиция, и заведени дела от кредитори след ареста му. Изготвихме списък на нещата, които харесва. Например през месеца, когато е предложил панкреаса на флейтиста Бенджамин Распай на членовете на борда на Балтиморския филхармоничен оркестър, доктор Лектър е купил два кашона бордо „Шато Петрюс“ по три хиляди и шестстотин долара единият. Купил е и пет кашона „Батар-Монтраше“ по хиляда и сто долара всеки, както и множество други не толкова скъпи вина. Поръчал е същите марки от рум-сървиса в Сейнт Луис след бягството си, после ги е поръчвал от „Вера дал 1926“ във Флоренция. Тези марки са доста редки. Проверяваме вносителите и търговците и следим кой купува цели кашони. От „Айрън Гейт“ в Ню Йорк е поръчал първокачествен пастет от гъши дроб по двеста долара за килограм, от стридения бар на гара „Гранд Централ“ е взел зелени миди от Жиронд. Угощението за борда на филхармонията е започнало с тези миди, последвани от агнешки дреболии, и както можете да прочетете тук в списание „Таун енд Кънтри“... — Тя започна да чете бързо: — Забележително тъмно на цвят лъскаво рагу, чиито съставки не бяха разкрити, върху шафранен ориз. Вкусът беше странно вълнуващ с величествени басови тонове, които се получават

единствено при внимателно изпаряване на течността. Досега не е ясно коя е жертвата в това рагу. След това продължава... Описват се приборите и всичко останало в най-големи подробности. Проверяваме чрез квитанциите от кредиткартите покупките на порцелан и кристал.

Крендлър изсумтя.

— Ето тук от този граждански иск става ясно, че все още дължи пари за полилей „Щойбен“, а компанията „Галеацо“ в Балтимор го съди, за да си вземе неизплатеното бентли. Следим продажбите на бентли, нови и на старо. Също и продажбите на ягуари със свръхкомпресия. Свързахме се с дивечовите ресторанти и ще следим покупките на глиганско месо, ще направим същото и с червенокраките яребици седмица преди да ги доставят от Шотландия.

Старлинг написа нещо на клавиатурата, погледна някакъв списък, после се отдалечи от компютъра и почувства дъха на Крендлър твърде близо зад гърба си.

— Поисках средства, за да се купи съдействието на най-големите черноборсаджии на билети от Ню Йорк и Сан Франциско, за да осигурим билета за премиери — има няколко оркестъра и струнни квартети, които той особено обича. Предпочита да седи на шестия или седмия ред и винаги до пътеката. Разпратих най-добрите му портрети, с които разполагаме, в Линкълн Сентър в Ню Йорк и във вашингтонския Кенеди Сентър, както и в повечето големи концертни зали. Може би ще ни помогнете със средства от вашия бюджет, господин Крендлър? — Понеже той не ѝ отговори, Старлинг продължи: — Проверяваме новите абонаменти на няколко списания за култура, за които е бил абониран в миналото — антропология, лингвистика, математика, музика.

— Наема ли садо-мазо проститутки или нещо от този род? Мъжки проститутки?

Старлинг долови, че въпросът му доставя удоволствие.

— Не, доколкото ни е известно, господин Крендлър. Преди години са го виждали да ходи на концерти в Балтимор с много хубави жени, някои от които са се занимавали активно с благотворителна дейност. Научихме рождените им дни и ги следим за подаръци. Нито една от тях не е пострадала, доколкото ни е известно, и никоя не се съгласи да говори за него. Нямаме представа какви са сексуалните му предпочитания.

— Винаги съм смятал, че е хомосексуалист.

— Защо, господин Крендлър?

— Ами всички тези префърцунени работи... Камерна музика и женски храни. Не искам да кажа нищо лошо за тези хора, ако случайно им симпатизираш или имаш такива приятели. Главното, което искам да запомниш, Старлинг, е, че искам да ми сътрудничиш. Не искам да има отделни губернии. Искам копия от всички документи, от всяка информация, от всяка следа. Разбираш ли ме, Старлинг?

— Да, сър.

На вратата каза:

— Надявам се наистина да си ме разбрала. Може би това е шанс да подобриш положението си тук. Така наречената ти „кариера“ се нуждае от всяка възможна подкрепа.

Бъдещата фотолaborатория вече беше оборудвана с вентилационна уредба. Без да сваля поглед от лицето му, Старлинг я включи, изсмука миризмата на афтършейва му и боята за обувки. Крендлър мина през завесите на вратата, без да каже „довиждане“.

Въздухът пред Старлинг затрептя като мараня над стрелбище. В коридора Крендлър чу гласа ѝ:

— Ще ви изпратя, господин Крендлър.

Чакаше го кола с шофьор. Все още беше на такова ниво в йерархията, че му се полагаше обикновен „Меркюри Гранд Маркиз“.

Преди да успее да се качи в колата, вече отвън, Старлинг каза:

— Почакайте, господин Крендлър.

Крендлър се обърна към нея учуден. Може би имаше нещо. Гневна капитулация? Сетивата му се изостриха.

— Тук сме навън — продължи Старлинг. — Няма подслушвателни устройства, освен ако вие не си носите. — Обзе я непреодолимо желание. Когато работеше с прашните книжа, носеше широка дънкова риза върху плътно прилепнала памучна фланелка.

Не бива да го прави. Майната му.

Откопча ризата и я разтвори.

— Виждате ли? Не нося никакви машинки. — Не носеше и сутиен. — Това може би ще е единствената възможност да поговорим насаме и искам да ви попитам нещо. Работя от години и при всяка възможност забивате нож в гърба ми. Каква е причината, господин Крендлър?

— Добре дошла си да дойдеш да поговорим... Ще ти отделя време, ако искаш да разгледаме...

— Говорим сега.

— Сама си отговори, Старлинг.

— Защото не искам да се виждаме извън работата? Или защото ви казах да отидете у дома при жена си?

— Не се самозалъгвай, Старлинг... Този град е пълен с провинциални путки.

Качи се в колата и тупна с ръка по таблото. Голямата машина потегли. Устните му се движеха, защото съжаляваше, че не го е казал докрай: „Провинциални путки като теб.“ В бъдеще го очакваха — беше убеден в това — множество политически речи и искаше да изостри вербалното си карате, да усвои още по-добре уменията да хапе с думи.

ГЛАВА 50

— Казвам ти, може и да стане — проговори Крендлър към хриптящата тъмнина, където лежеше Мейсън. — Преди десет години и дума не можеше да става за подобно нещо, но сега тя е в състояние да прехвърля списъци с клиенти през компютъра както лайното минава през гъска. — Той се размърда под арката светлина над канапето.

Силуетът на Марго се очертаваше пред аквариума. Вече беше свикнал да сквернослови пред нея и дори му доставяше удоволствие. Можеше да се обзаложи, че Марго умираше да има хуй. Искаше му се да каже „хуй“ пред нея и измисли как да го направи.

— Ако знаеш как е подредила нещата и колко добре е запозната с предпочитанията на Лектър. Вероятно ще може да ти каже и от коя страна си носи хуя.

— Като стана дума за това, Марго, извикай доктор Домлинг — каза Мейсън.

Доктор Домлинг чакаше в залата за игри отвън, при големите животни. Мейсън го виждаше на екрана как изучава плюшения скротум на жирафа, до голяма степен по начина, по който семейство Вигерт бе обикаляло статуята на Давид. На екрана изглеждаше много по-дребен от играчките, сякаш се беше свил, за да може по-лесно да пропълзи в нечие детство, различно от неговото собствено.

В светлината над къта за сядане на Мейсън физиологът изглеждаше сух и много чист, но имаше пърхот. Беше праметнал косата си над плешивия скалп, а на верижката на ръчния му часовник висеше медальон-ключе на „Фи Бета Капа“, дружеството на изтъкнатите учени. Седна срещу Крендлър с вид на човек, който познава стаята.

Във фруктиерата с плодове и орехи имаше червива ябълка, обърната с дупката на червея към него. Доктор Домлинг я обърна на другата страна. Очите му зад дебелите очила проследиха Марго с удивление, граничещо с тъпотата, когато тя дойде до маса, взе още два ореха и отново се оттегли на мястото си край аквариума.

— Доктор Домлинг оглавява Факултета по психология в университета Бейлър. Той е декан на катедрата, финансирана от моето семейство — обясни Мейсън на Крендлър. — Попитах го какво би могло да свързва доктор Лектър и агента на ФБР Кларис Старлинг. Говорете, докторе.

Домлинг гледаше напред, като че ли беше на свидетелската банка в съда. Обърна се към Мейсън, сякаш там седяха съдебните заседатели. Крендлър веднага долови опита му на съдебен експерт, който дава показания срещу две хиляди долара на ден.

— Господин Върджър е запознат с квалификацията ми. Вие желаете ли да я чуете? — попита той.

— Не — отговори Крендлър.

— Прегледах бележките, които тази жена Старлинг е водила по време на разговорите си с Ханибал Лектър, писмата му до нея и материала, който ми предоставихте с обща информация за двамата — започна докторът.

Крендлър се сепна и Мейсън го успокои:

— Доктор Домлинг подписа споразумение за конфиденциалност.

— Кордел ще покаже диапозитивите на монитора, когато са ви нужни, докторе — обади се Марго.

— Най-напред малко предварителни сведения. — Домлинг погледна записките си. — Знаем, че доктор Ханибал Лектър е роден в Литва. Баща му бил граф, титлата е от десети век, майка му е от видната италианска фамилия Висконти. По време на немското отстъпление от Русия преминаващи нацистки танкове обстрелвали имението им край Вилнюс от пътя, убили родителите му и повечето слуги. След това децата изчезнали. Били са две — Ханибал и сестра му. Не знаем какво е станало със сестрата. Същественото в случая е, че Лектър е сирак, също като Кларис Старлинг.

— Коего аз ти казах — обади се Мейсън нетърпеливо.

— Но до какво заключение стигнахте? — попита доктор Домлинг. — Не смятам, че става дума за някакво взаимно съчувствие между двама сираци, господин Върджър. Тук не можем да говорим за симпатия. Тя няма място. А милосърдието се въргаля окървавено в прахта. Изслушайте ме. Това, че и двамата са сираци, дава възможност на доктор Лектър по-добре да я разбере и в крайна сметка да я контролира. Всичко тук опира до контрола. Старлинг, както ми казахте,

е отраснала по сиропиталища и досега не е имала стабилна лична връзка с мъж. Живее със своя някогашна състудентка, чернокожо момиче.

— Много е вероятно връзката им да е сексуална — намеси се Крендлър.

Психологът дори не го удостои с поглед — предположението му бе автоматично отхвърлено.

— Никога не се знае със сигурност защо някой живее с някой друг.

— Това е едно от скритите неща, както пише в Библията — каза Мейсън.

— Старлинг изглежда доста апетитно, ако си падаш по пълнозърнестия хляб — додаде Марго.

— Мисля, че тя привлича Лектър, а не обратното — отбеляза Крендлър. — Виждали сте я... Студена като умряла риба.

— Смятате ли, господин Крендлър? — попита Марго с присмех в гласа.

— Мислиш ли, че е обратна, Марго? — намеси се Мейсън.

— Откъде, по дяволите, мога да знам? Каквато и да е, не го споделя с околните, това е моето впечатление. Мисля, че е костелив орех, но си беше сложила маска на добро момиче. Не бих казала обаче, че е студена риба. Не разговаряхме дълго, но това е впечатлението ми. Беше, преди да имаш нужда от моята помощ, Мейсън. Изгони ме, помниш ли? Не мога да кажа, че е студена като риба. Момиче като нея трябва да спазва дистанция, защото наоколо гъмжи от задници, които непрекъснато те свалят.

Крендлър остана с впечатлението, че погледът на Марго се задържа върху него прекалено дълго, независимо че тя беше в тъмното и виждаше само силуета ѝ.

Колко странни бяха гласовете в тази стая... Внимателният бюрократичен говор на Крендлър, педантичният магарешки рев на Домлинг, дълбоките резониращи тонове на Мейсън с липсващите съгласни и грубият нисък глас на Марго, която говореше с присвити устни като недоволено от юздата си пони. И като фон на всичко това придиханията на машината, подаваща въздух на Мейсън.

— Имам представа за личния ѝ живот — допълни Домлинг — във връзка с очевидния ѝ комплекс по отношение на бащата. Ще се

върна на това след малко. Сега ще разгледаме трите документа на доктор Лектър, свързани с Кларис Старлинг. Две писма и рисунка. Рисунката е на часовник-разпятие, който е измислил, докато е бил в психиатричната болница. — Доктор Домлинг вдигна очи към екрана. — Диапозитивът, ако обичате.

Някъде извън стаята Кордел показва удивителната скица на поставения високо монитор. Оригиналът е въглен върху амбалажна хартия. Копието на Мейсън е правено на хелиограф и линиите са сини като натъртено.

— Опитал се е да патентова това нещо — продължи Домлинг. — Както виждате, Христос е разпнат върху циферблата на часовника, а ръцете му се въртят, за да показват времето, подобно на часовниците с Мики Маус. Интересното тук е, че клюмналата напред глава е с лицето на Кларис Старлинг. Нарисувал е скицата по време на разговорите им. Ще покажем и снимката на тази жена, за да се убедите. Кордел ли беше името? Кордел, покажете, моля, снимката.

Нямаше съмнение — главата на Исус беше на Старлинг.

— Друга аномалия е фактът, че фигурата е прикована към кръста през китките, а не дланите.

— Това е правилното — обади се Мейсън. — Трябва да се приковават през китките и да се използват големи дървени шайби, иначе плътта се разкъсва и те падат от кръста. С Иди Амин го установихме от личен опит, когато той реши да пресъздаде всичко в Уганда един Великден. Приковахме нашия Спасител през китките. Всички рисувани разпятия са погрешни. Грешка при превода между староеврейските и латинските Библии.

— Благодаря — каза доктор Домлинг неубедено. — Разпятието явно представлява унищожен обект на преклонение. Обърнете внимание, че ръката, която показва минутите, е на шест и стеснително прикрива половите органи. Другата ръка показва малко след девет. Това девет е ясна препратка към часа, в който се смята, че е бил разпнат Христос.

— А когато обединим шест и девет, обърнете внимание, получаваме шейсет и девет, доста популярна сексуална поза — не се стърпя Марго.

— А сега да разгледаме писмата на доктор Лектър до Кларис Старлинг. Кордел, ако обичате. — Доктор Домлинг извади лазерна

показалка от джоба си. — Виждате, че почеркът, красиво ръкописен, сякаш гравирен, изпълнен с писалка с широк писец, е толкова равен, че сякаш е дело на машина. Подобен почерк можем да срещнем при средновековните папски вули. Красив е, но същевременно плашещо равномерен. Тук няма нищо спонтанно. Този човек планира. Написал е първото писмо малко след бягството си, при което е убил петима души. Да зачетем текста.

Е, Кларис, млъкнаха ли агнетата?

Дължиш ми това сведение, както знаеш, и аз си го искам.

Давай обяви в „Таймс“ и в „Интърнешънъл Хералд Трибюн“. На първо число на всеки месец. За всеки случай го включи и в „Китайски ежедневник“.

Няма да се учудя, ако отговорът е едновременно „да“ и „не“. Агнетата ще млъкнат засега. Но ти ще трябва непрекъснато — отново и отново — да си завоюваш това благословено мълчание, тази тишина. Защото движещата ти сила е всяка човешка мъка, а мъка винаги ще има.

Нямам намерение да те навестявам, Кларис, защото светът е далеч по-интересен, когато те има. Ще те помоля и ти да ми отвърнеш със същото.

Доктор Домлинг намести очилата на носа си и се прокашля.

— Това е класически пример за авункулат... В специализираната литература все по-често го наричат „авункулат на Домлер“. Вероятно ще бъде включен в следващото издание на „Наръчника за диагностика и статистика“. На обикновен език може да се дефинира като заемане на поза на мъдър и загрижен покровител, с цел да се постигне лична облага. От записките по случая разбирам, че въпросът за агнетата е свързан с преживяване от детството на Кларис Старлинг, клане на агнета в ранчото в Монтана, където е била осиновена — продължи доктор Домлер със сухия си глас.

— Разменяла е информация с Лектър — обади се Крендлър. — Лектър е знаел нещо за серийния убиец Бъфало Бил.

— Второто писмо, писано седем години по-късно, на пръв поглед съдържа думи на утеха и подкрепа — каза Домлинг. — За да я измъчва, споменава родителите ѝ, които тя явно боготвори. Нарича баща ѝ „нощен пазач“, а майка ѝ „камериерка“. След това им приписва чудесните качества, които тя лесно може да си въобрази, че са притежавали, а след това използва същите тези качества, за да оправдае собствените ѝ професионални провали. Очевидно иска да ѝ стане приятно. Тук става дума за контрол. Мисля, че Старлинг може да изпитва трайна привързаност към баща си — имаго, — което ѝ пречи да встъпва с лекота в сексуални връзки и може да я тласне по някакъв начин към доктор Лектър чрез прехвърляне на качества, а той в перверзността си веднага би се възползвал. Във второто писмо отново я подканя да му се обади чрез лична обява и дава кодово име.

Боже мой! Този няма ли да млъкне! Несвъртането и скуката бяха мъчение за Мейсън, защото не можеше да шава на мястото си като другите хора.

— Добре, чудесно, браво, докторе — прекъсна го той. — Марго, откряхни малко прозореца. Имам нов източник за Лектър, доктор Домлинг. Познава както Старлинг, така и Лектър, и ги е виждал заедно. Той се е въртял около Лектър повече от всеки друг и искам да поговорите с него.

Крендлър се размърда на канапето, а вътрешностите му се разбълникаха, защото виждаше накъде отиват нещата.

ГЛАВА 51

Мейсън каза нещо по уредбата и в стаята влезе висок мъж. Тялото му беше мускулесто като на Марго и беше облечен в бяла престилка.

— Това е Барни — обяви Мейсън. — Отговарял е за отделението за буйстващи луди в Балтиморската болница за душевноболни престъпници през шестте години, когато Лектър е бил там. Сега работи за мен.

Барни предпочиташе да остане в тъмното пред аквариума, до Марго, но Домлинг го искаше под лампата. Настани се до Крендлър.

— Барни значи? Е, Барни, каква е професионалната ти квалификация?

— Завършил съм училището за медицински сестри.

— Значи имаш разрешително да практикуваш сестринската професия. Bravo. Това ли е всичко?

— Имам бакалавърска степен по хуманитарни науки от Американския задочен колеж — отговори Барни безизразно. — Също и сертификат, че съм посещавал занятията в школата за погребални науки „Къминс“. Аз съм квалифициран асистент в морга. Занимавах се с това нощно време, докато учех в школата за медицински сестри.

— Значи по време на ученето в школата сте работили като асистент в морга?

— Да. Отнасях телата от местопрестъпленията и помагах при аутопсиите.

— Преди това?

— Бях в морската пехота.

— Разбирам. И докато сте били на работа в Балтиморската щатска болница, сте виждали Кларис Старлинг и Ханибал Лектър да взаимодействат... искам да кажа, виждали сте ги да разговарят, така ли е?

— Струваше ми се, че те...

— Нека започнем с това, които сте видели, а не с това, което ви се струва, че сте видели. Можем ли да го направим?

Мейсън се намеси:

— Той е достатъчно умен, за да даде мнението си. Барни, нали познаваш Кларис Старлинг?

— Да.

— Шест години си общувал с Ханибал Лектър.

— Да.

— Какво имаше между тях?

В началото Крендлър разбираше с усилие високия дрезгав глас на Барни, но въпреки това именно той зададе уместния въпрос:

— Лектър държеше ли се по-различно от друг път, когато разговаряше със Старлинг?

— Да. На повечето други посетители изобщо не отговаряше — отвърна Барни. — Понякога отваряше очи само колкото да обиди поредния професор, дошъл да се рови в мозъка му. Дори разплака един от тях. Беше доста груб със Старлинг, но ѝ отговаряше много по-често, отколкото на останалите. Беше му интересна. Интригуваше го.

— С какво?

Барни сви рамене.

— Не виждаше почти никакви жени. Тя си е хубавичка...

— Не ми е нужно мнението ти по този въпрос — прекъсна го Крендлър. — Това ли е всичко, което знаеш?

Барни не отговори. Загледа се в Крендлър, сякаш лявото и дясното полукълбо на Крендлъровия мозък бяха две залепени едно за друго кучета.

Марго счупи още два ореха.

— Продължавай, Барни — подкани го Мейсън.

— Бяха искрени един с друг. Така той обезоръжаваше събеседниците си. Човек оставаше с впечатлението, че никога не би паднал толкова ниско, че да излъже. Доктор Лектър ѝ каза някои неприятни неща за самата нея, после някои приятни. Тя беше в състояние да понесе лошите и после още повече да се радва на хубавите, защото знаеше, че не са празни приказки. Той я намираше за чаровна и забавна.

— Можете ли да отсъдите какво е било „забавно“ за доктор Лектър? — попита доктор Домлинг. — Въз основа на какво, фелдшер Барни?

— Въз основа на начина, по който се смееше, доктор Тъплинг. В школата имахме специална лекция, озаглавена „Лечение и приветлива атмосфера“.

Или Марго изсумтя, или звукът долетя от аквариума зад нея.

— Спокойно, Барни — каза Мейсън. — Разкажи ни останалото.

— Да, сър. Понякога с доктор Лектър разговаряхме до късно през нощта, когато всичко утихваше. Говорехме за лекциите, които слушах, и за други неща. Той...

— А случайно да сте завършили задочно психология? — реши да попита Домлинг.

— Не, сър. Не смятам психологията за наука. Доктор Лектър също. — Барни продължи веднага, преди респираторът да даде възможност на Мейсън да го упрекне. — Мога само да повторя това, което ми каза той... Че вижда в какво се превръща тя, че е чаровна като малко зверче, което един ден ще порасне и ще се превърне... в нещо като големите котки, лъвовете и тигрите. В нещо, с което вече не можеш да си играеш. Казваше, че била упорита като зверче. Имала всички оръжия, в момента съвсем незабележими, но растящи, обаче засега умеела единствено да се боричка с други зверчета като нея. Това го забавляваше. Много е показателно как започна всичко. В началото той се държеше с нея учтиво, но много бързо ѝ даде да разбере, че вече може да си ходи. После, когато тя си тръгна, друг един затворник хвърли в лицето ѝ сперма. Това разстрои доктор Лектър, почувства се неудобно. Това бе единственият път, когато го видях разстроен. Старлинг също го долови и опита да го използва срещу него. Възхищаваше се на духа ѝ, ако питате мен.

— Какво беше отношението му към другия затворник, който е хвърлил спермата? Имаха ли някакви взаимоотношения?

— Не съвсем — отговори Барни. — Доктор Лектър просто го уби същата нощ.

— Били са в отделни килии — учуди се доктор Домлинг. — Как го е направил?

— Три килии по-нататък, на отсрещната страна — поясни Барни. — Посред нощ доктор Лектър поговори малко с него и после му каза да глътне езика си.

— Значи Кларис Старлинг и Ханибал Лектър станаха... приятели? — попита Мейсън.

— В рамките на формалните отношения — отвърна Барни. — Разменяха информация. Доктор Лектър ѝ подсказваше неща за серийния убиец, когото тя търсеше, а тя му се отплащаше с лична информация за самата нея. Доктор Лектър казваше, че имала повече кураж, отколкото било полезно за нея. Казваше, че е „прекалено ревностна“, и смяташе, че може да се приближи прекалено много до ръба, ако смята, че задачата ѝ го изисква. Веднъж също така каза, че била „прокълнатата с вкус“. Нямам представа какво имаше предвид.

— Доктор Домлинг, какво иска той? Да я чука, да я убие, да я изяде или какво? — изброи Мейсън възможностите, които виждаше.

— Вероятно и трите — отговори доктор Домлинг. — Не бих се наел да предскажа порядъка, в който би извършил тези неща. Това е същността на онова, което мога да ви кажа. Няма никакво значение, че таблоидите и таблоидният манталитет искат да придадат романтичен привкус на цялата история в духа на „Красавицата и Звяра“. Целта му е нейното падение, да я накара да страда, да я убие. Реагирал е два пъти. Когато е била унижена със спермата в лицето и после, когато вестниците са я дъвкали, след като е застреляла онези хора. Явява се в ролята на ментор, но всъщност го възбужда бедата ѝ. Когато историята на Ханибал Лектър бъде написана, а това ще стане, случаят ще бъде определен като поредния авункулат на Домлер. За да го привлече, тя трябва да е изпаднала в някаква беда.

Върху гумоподобното пространство между очите на Барни се появи бразда.

— Може ли да добавя нещо, господин Върджър, след като зададохте въпроса? — Не изчака да получи разрешението. — В болницата доктор Лектър реагира, когато видя, че тя успя да се овладее, когато избърса лицето си и направи каквото трябва. В писмата си я нарича „воин“ и отбелязва, че е спасила детето в престрелката. Възхищава се и уважава куража и самодисциплината ѝ. Самият той казва, че не смята да я посещава. Едно от нещата, които никога не прави, е да лъже.

— Точно това е таблоидният манталитет, който имах предвид — каза Домлинг. — Ханибал Лектър не е способен на чувства като уважение или възхищение. Не изпитва топлина или привързаност. Това е една романтична заблуда и тя ясно показва опасностите на недостатъчното образование.

— Доктор Домлинг, не ме помните, нали? — попита Барни. — Аз бях на смяна, когато вие опитахте да разговаряте с доктор Лектър, подобно на толкова много други. Вие бяхте този, който си тръгна разплакан. След това той анализира книгата ви в „Американски психиатричен журнал“. Не се учудвам, че статията му ви накара да се разплачете.

— Достатъчно, Барни — прекъсна го Мейсън. — Погрижи се за обяда ми.

— Няма нищо по-лошо от недопечен самоук човек — отбеляза доктор Домлинг, когато Барни излезе.

— Не ми беше казал, че си говорил с Лектър, докторе — рече Мейсън.

— Той беше в кататоничен ступор, нямаше какво да измъкна от него.

— И това те е накарало да се разревеш?

— Не е вярно.

— Отхвърляш казаното от Барни?

— Заблуден е не по-малко от момичето.

— Вероятно и самият Барни си пада по Старлинг — намеси се Крендлър.

Марго се изсмя достатъчно силно, за да я чуе Крендлър.

— Ако искате Кларис Старлинг да стане привлекателна за доктор Лектър, покажете му я, изпаднала в беда — каза доктор Домлинг. — Нека бедата, в която се намира, му подсказже какви беди той може да й причини. Когато я види ранена по някакъв символичен начин, ще се възбуди по същия начин, както ако я гледа да мастурбира. Когато лисицата чуе писък на заек, веднага се притичва, но не на помощ.

ГЛАВА 52

— Не мога да ти доставя Кларис Старлинг — каза Крендлър, когато Домлинг си отиде. — Мога да ти кажа къде е и с какво се занимава, но не съм в състояние да контролирам разпределението на задачите във ФБР. Ако Бюрото я пусне като примамка, можеш да си сигурен, че ще я пазят както трябва.

Крендлър боцна с показалец тъмнината около Мейсън, за да подчертае думите си.

— Не можеш да се намесиш в подобна акция. Не можеш да прескочиш охраната и да отмъкнеш Лектър. Засадата ще засече твоите хора за нула време. Второ, Бюрото би предприело активни мерки само ако той ѝ се обади отново или има доказателства, че е наблизо. И преди ѝ писа, но така и не се появи. За подобна операция ще са нужни поне дванайсет души, а това е много скъпо. Щеше да е по-добре, ако не я беше отървал от горещия стол, на който я насадиха заради престрелката. Ако сега опиташ да върнеш нещата и отново да я атакуваш за същото, ще се забърка голяма каша.

— Щяло, било, можело — рече Мейсън, като положи старания за „ж“ и „щ“. — Марго, погледни миланския вестник „Кориере дела сера“ от събота — деня, след като Паци беше убит. Прочети най-горната от личните обяви. Чети на глас.

Марго вдигна гъсто изписания текст към светлината.

— На английски е, адресирана до, А. А. Аарон. Гласи: „Предай се на най-близките власти, враговете са близо. Хана.“ Коя е Хана?

— Така се е казвала кобилата, която Старлинг е имала като малка — обясни Мейсън. — Това е предупреждение за Лектър от Старлинг. В писмото си той ѝ казва как да се свърже с него.

Крендлър скочи на крака.

— По дяволите! Няма как да знае за Флоренция! Щом знае, значи е наясно, че съм ти показвал нещата.

Мейсън въздъхна и се попита дали Крендлър е достатъчно умен, че от него да излезе полезен политик.

— Тя не знае нищо. Аз пуснах обявата в „Ла национне“, „Кориере дела сера“ и „Интърнешънъл Хералд Трибюн“. На другия ден, след като погнахме Лектър. Така в случай, че не успеем, Лектър ще си мисли, че Старлинг е опитала да му помогне. Чрез нея пак щяхме да имаме връзка с него.

— Никой не я е засякъл.

— Никой. Освен може би самият Ханибал Лектър. Не е изключено да ѝ благодари... с писмо, лично, кой знае? А сега ме слушай. Още ли четеш пощата ѝ?

Крендлър кимна.

— Разбира се. Ако ѝ изпрати нещо, ще го видиш преди нея.

— Слушай ме внимателно, Крендлър. Обявата беше пусната и платена така, че Кларис Старлинг да не може да докаже, че не я е пуснала тя, което е престъпление. Това е преминаване на границата. С това можеш да я пречупиш, Крендлър. Знаеш, че Бюрото не дава пет пари за теб, ако си аут. Все едно си празно място. Няма да може да получи дори разрешително за носене на оръжие. Никой няма да я наблюдава освен мен. Лектър също ще знае, че е сама. Преди това ще опитаме някои други неща. — Мейсън млъкна, за да поеме въздух, после продължи. — Ако не се получи, ще последваме съвета на Домлинг. Ще я сполети „беда“ с тази обява... Беда, глупости! С това можеш да я скършиш надве. Задръж си половината с пътката, това е моят съвет. Другата половина е прекалено напориста, дявол да я вземе. Ох! Не исках да богохулствам.

ГЛАВА 53

Кларис Старлинг тича през падналите листа в един от обществените паркове във Вирджиния, на час път от дома си — любимото ѝ място, свършено безлюдно в този делничен ден, ден на много нужна за нея почивка. Пътеката ѝ е позната, минава през гористите хълмове край река Шенъндоа. Въздухът е затоплен от ранните слънчеви лъчи по върховете на възвишенията, но в падините внезапно е студен, а понякога е топъл на лицето ѝ и студен в краката ѝ едновременно.

Земята напоследък не ѝ се струва толкова стабилна, когато ходи — усеща я по-стабилна, когато бяга.

Старлинг тича в светлината на деня, в танцуващите проблясъци през листата, пътеката на места е пъстра от слънчевите лъчи, на места е раирана от сенките на стволовете. Някъде пред нея две сърни и елен се сепват и подплашено освобождават пътеката само с един грациозен скок, после белите им опашки просветват в сумрака на гората като знаменца. Старлинг се изпълва с радост и също подскача.

Неподвижен като фигура от средновековен гоблен, Ханибал Лектър седи върху падналите листа на склона над реката. Вижда сто и петдесет метра от пътеката, бинокълът му е защитен от отблясъци с ръчно направен сенник от картон. Най-напред вижда подплашените сърни, които хукват покрай него нагоре по хълма, после за първи път от седем години вижда Кларис Старлинг от плът и кръв.

Изражението на лицето му не се променя под бинокъла, но ноздрите му се разширяват и мощно поемат въздух, сякаш могат да доловят миризмата ѝ от такова разстояние.

Обонянието му долавя мирис на сухи листа с привкус на канела, гниещите листа отдолу, дъх на горски мъх, на заешки барабонки от няколко метра, дълбоката миризма на разкъсана катерича кожа, но не и миризмата на Кларис Старлинг, която би различил навсякъде. Видя как сърните се подплашиха от нея, виждаше ги как тичат дълго след като се бяха скрили от погледа ѝ.

Беше в полезрението му по-малко от минута, бягаше леко, земята не ѝ се съпротивляваше. На гърба си имаше малка раничка с бутилка вода. Беше осветена отзад и лъчите на ранното сутрешно слънце размиваха контурите ѝ, сякаш по кожата ѝ имаше цветен пращец. Докато движи бинокъла след нея, улавя слънчев отблясък, който за миг го заслепява, и няколко минути след това вижда петна. Тя изчезва, защото пътеката започва да се спуска. Последна се скрива главата ѝ, а косата, вързана на тила, подскача като опашка на белоопашат елен.

Доктор Лектър остана на мястото си, не направи опит да я последва. Образът ѝ продължаваше да бяга в главата му. Щеше да е там, докато той желаше. Първия път от седем години, когато я виждаше наистина, а не на снимка в таблоидите, ако не се броят зърнатите отдалече очертания на главата ѝ в автомобил. Излегна се назад върху листата с ръце зад тила и се загледа в оредяващите листа на клена над главата си, които потрепваха на фона на небето — толкова тъмно, че изглеждаше почти лилаво. Лилави, лилави, гроздовете див мускат, които бе откъснал, докато се изкачваше насам, бяха лилави, вече посбръчкани, а не сочни прашни зърна, и изяде няколко, смачка няколко други в дланта си и облиза сока като децата, с широко разперени пръсти. Лилаво, лилаво.

Лилав патладжан в градината. В ловната хижа нямаше топла вода в средата на деня и бавачката на Миша занесе очуканото бакърено корито в зеленчуковата градина, за да затопли на слънцето водата за къпане на двегодишната му сестричка. Миша седеше в коритото сред зеленчуците, под топлите слънчеви лъчи, заобиколена от бели зелени пеперуди. Водата в коритото едва достигаше до пълните ѝ крачета, но замисленият ѝ брат Ханибал и голямото куче бяха инструктирани да я наблюдават неотлъчно, докато бавачката влезе вътре, за да донесе кърпа.

Ханибал Лектър будеше страх у някои от слугите, страх с напрегнатостта си, с преждевременните си знания, но не плашеше старата бавачка, която си знаеше работата, не плашеше и Миша, която слагаше бебешките си, подобни на звездички длани на бузите му и се смееше в лицето му. Миша протегна ръце покрай него и улови патладжана, защото обичаше да го гледа, огрян от слънцето. Очите на Миша не бяха кафяви като на брат ѝ Ханибал, а сини, и докато гледаше патладжана, сякаш попиваха цвета му, сякаш потъмняваха от него.

Ханибал Лектър знаеше, че този цвят е нейна страст. След като я внесоха вътре и помощничката на готвачката дойде с мърморене да изхвърли водата от коритото в градината, Ханибал клекна до лехата с патладжани, докато мехурите от сапунената вода, изпъстрени с отражения, жълти, лилави, се пукаха върху рохкавата пръст. Извади от джоба си ножче и преряза дръжката на един патладжан, после излъска топлия от слънцето зеленчук с носната си кърпа и го занесе в стаята на Миша, където го остави така, че тя да го види. Миша обичаше тъмнолилавия цвят, цвета на патладжана, до края на живота си.

Ханибал Лектър затвори очи, за да види още веднъж сърните и елена, които бягаха пред Старлинг, да види как тя приближава на подскоци по пътеката сред златното сияние от слънчевите лъчи, само че не видя този елен, а другия, малкото еленче със забитата в него стрела, което се дърпа от въжето около вратлето му, докато го водеха към брадвата, малкото еленче, което изядоха, преди да изядат Миша, и повече не можеше да стои на едно място, стана с все още лилави от гроздето ръце и устни, извити надолу като гръцка маска. Погледна към пътеката след Старлинг. Пое дълбоко въздух през ноздрите си и попи пречистващия аромат на гората. Втренчи се в мястото, където бе изчезнала Старлинг. Пътеката, по която бе минала, сякаш беше по-светла от заобикалящата я гора, сякаш тя бе оставила след себе си по-светло място.

Изкачи се бързо до билото и се спусна от другата страна към паркинга на близкия къмпинг, където бе оставил пикапа си. Искаше да се махне от парка, преди Старлинг да се върне за колата си, паркирана на две мили оттам на главния паркинг, близо до будката на горските, затворена за сезона.

Докато тя дотичаше до колата си, щяха да минат най-малко петнайсет минути.

Доктор Лектър спря до мустанга и остави двигателя на пикапа да работи. Вече бе имал няколко възможности да огледа колата на паркинга пред един продоволствен магазин недалеч от дома ѝ. Именно лепенката на стъклото на старата кола — целогодишен пропуск с намаление за този парк, го бе накарала да се насочи към това място и той веднага си купи карта на парка и я разучи на спокойствие.

Колата беше заключена, увиснала над колелата си, сякаш спеше. Беше му забавна. Едновременно капризна и изключително надарена.

От никелираната дръжка на вратата, макар и да се наведе достатъчно близо, не долови никаква миризма. Извади тънкия си стоманен шперц и го мушна в пролуката над ключалката. Аларма? Да? Не? Щрак. Не.

Доктор Лектър седна в колата, в купето, което беше наситено с Кларис Старлинг. Воланът беше дебел и покрит с кожа. В средата беше изписана думата МОМО. Погледна думата с леко наклонена глава като папагал и устните му произнесоха тихо: МОМО. Отпусна се назад, затвори очи, вдъхна въздух с повдигнати вежди, като че ли слушаше концерт.

След това, все едно, че имаше своя собствена воля, се появи розовият връх на езика му като малка змия, която иска да се измъкне от устата му. Без да променя изражението си, сякаш не осъзнаваше движенията си, доктор Лектър се наведе напред, откри покрития с кожа волан по миризмата и прокара извития си език по окръжността, като почувства с езика си хлътнатините за пръстите от обратната страна. Усети вкуса на кожата горе, вдясно, където е държала дланта си. След това отново се облегна и прибра езика си и затворената му уста се раздвижи, сякаш дегустираше вино. Пое дълбоко въздух и го задържа в дробовете си, излезе и заключи мустанга на Кларис Старлинг. Не издиша въздуха, задържа го в устата си и белите си дробове, докато старият му пикап не излезе от парка.

ГЛАВА 54

Аксиома на поведенческите науки е, че вампирите са териториални, докато канибалите кръстосват цялата страна.

Номадското съществуване никак не привличаше доктор Лектър. Това, че толкова дълго успяваше да се крие от властите, до голяма степен се дължеше на качеството на дългосрочните фалшиви самоличности, на грижливостта, с която ги поддържаше, и на това, че разполагаше с пари. Хаотичните и чести придвижвания нямаха нищо общо с това.

С две отдавна установени самоличности, всяка с отличен кредитен рейтинг, плюс още една за управление на превозни средства, за него не бе никак трудно да си обзаведе гнездо в Съединените щати само седмица след пристигането си.

Беше избрал щата Мериленд, на около час с кола от ферма „Мъскрат“, имението на Мейсън Върджър, и на разумно разстояние от музиката и театрите на Вашингтон и Ню Йорк.

Нищо от това, с което видимо се занимаваше, не привличаше вниманието и двете му основни самоличности можеха да издържат на рутинна проверка. След като посети единия от двата си сейфа в Маями, нае за една година от един германски лобист приятна усамотена къща на брега на залива Чесапийк.

С помощта на два телефонни поста, които прехвърляха разговорите в евтин апартамент във Филадельфия, беше в състояние да си осигури блестящи препоръки винаги когато се нуждаеше от такива, без да напуска удобното си ново жилище.

Бързо се сдобиваше от спекулантите с първокласни билети за всички концерти, балетни и оперни постановки, които го интересуваха, като винаги плащаше в брой.

Сред желаните качества на новия му дом беше двойният гараж с работилница и солидна, спускаща се отгоре врата. В него доктор Лектър държеше двете си возила — пикап шевролет на шест години, с рамка от тръби над каросерията и монтирано менгеме, който бе купил от един бояджия и водопроводчик, и ягуар с четири врата, със

свърхкомпресия, на изплащане от една холдингова компания в щата Делауеър. Пикапът даваше възможност за промяна на вида всеки ден. В каросерията или върху тръбната рамка можеше да сложи стълба, тръби от ПВЦ, газова бутилка, скара за барбекю.

След като уреди новия си дом, той си почерпи душата с една седмица музика и музеи в Ню Йорк и изпрати каталози на най-интересните изложби на братовчед си, големия художник Балтюз във Франция.

От „Сотби“ в Ню Йорк си купи два чудесни музикални инструмента — и двата голяма рядкост. Първият беше фламандски клавесин от края на осемнайсети век, почти копие на инструмента от 1745 година в Смитсоновия институт, с горна поставка за Бах, достоен заместник на чембалото, с което бе разполагал във Флоренция. Другата му покупка беше ранен електронен инструмент, теремин, създаден през трийсетте години от самия професор Теремин. Тереминът отдавна вълнуваше доктор Лектър. Като малък сам си беше измайсторил един. Свири се с движения на празни ръце в електронно поле. С жестове се събужда гласът му.

Сега, след като се беше установил, можеше да се забавлява...

След прекараната в гората сутрин доктор Лектър се прибра в комфортното си убежище на мерилендския бряг. Гледката — Кларис Старлинг бяга по горската пътека, застлана с нападали листа — вече е напълно запазена в двореца на паметта му. За него тя е източник на удоволствие, до който можеше да стигне за по-малко от секунда, веднага след фоайето. Вижда как Старлинг бяга и — толкова качествена беше зрителната му памет — може да търси в гледката нови подробности, да чува топуркането на сърните нагоре по склона, да вижда задебелите им стави, стръкчетата трева, полепнали по корема на най-близкото животно. Тази гледка е съхранена възможно най-далече от малкото ранено еленче...

Отново у дома, отново у дома. Вратата на гаража се спуска с леко бръмчене след пикапа му.

Когато вратата се отвори още веднъж към обяд, от гаража излезе черния ягуар. Докторът беше облечен за града.

Доктор Лектър много обичаше да пазарува. Отиде направо в „Хамакър Шлемър“, доставчици на луксозни домашни и спортни аксесоари, както и на готварски пособия, и прекара там дълго време. Все още в горско настроение, измери с рулетка три големи кошници за пикник — плетени, лакирани, със защити кожени каиши и месингови орнаменти. Най-накрая се спря на средната по размер, защото трябваше да побере прибори само за един човек.

В кошницата имаше термос, чаши, сервиз от здрав порцелан, прибори от неръждаема стомана. Продаваха кошницата само с аксесоарите. Длъжен си да ги купиш.

След това се отби в „Тифани“ и „Кристофъл“ и смени тежките чинии от кошницата с фин френски порцелан, украсен с раздвижени орнаменти с листа и птички. От „Кристофъл“ купи сребърните прибори от деветнайсети век, които предпочиташе, в стил „Кардинал“, със знака на производителя върху лъжиците и стилизираната френска миша опашка на обратната страна на дръжките. Вилиците бяха дълбоко извити, широки, а ножовете тежаха приятно в дланта. Усещането, когато ги държиш, напомняше добър пистолет за дуел. При кристала докторът се поколеба по отношение на големината на чашите си за аперитив и избра заоблени като камбани чаши за коняк, но при винените не хранеше никакви съмнения. Избра „Райдел“, които купи в два размера, и двата достатъчно широки, за да има място за носа.

Пак от „Кристофъл“ купи няколко покривки от сметаненобял лен и красиви салфетки с малка дамаска роза като капка кръв, избродирана в ъгъла. Сториха му се интересни и купи шест, за да има за смяна, докато използваните се перат.

Купи две хубави газови горелки, като тези, които използват в ресторантите, за да готвят край масите, чудесен меден тиган за задушаване и втори, пак меден, универсален, за да приготвя сосове, и двата произведени за фирмата „Деи-лерин“ в Париж, както и две телени бъркалки. Не успя да намери кухненски ножове от въглеродна стомана, които предпочиташе пред тези от неръждаема стомана, нито пък някои от ножовете за специални цели, които бе принуден да остави в Италия.

Най-накрая се отби в една фирма за медицински материали, недалеч от болницата „Мърси“, където успя да купи изгодно почти нов трион за аутопсии „Страйкър“, който идеално се побра в отделението

за термоса в кошницата за пикник. Все още беше в гаранционен срок и се продаваше в комплект с две остриета за череп и с ключ за череп, така че той почти изцяло си попълни кухненските принадлежности.

Френските прозорци на доктор Лектър са отворени и пропускат вътре свежия вечерен въздух. Заливът се простира сребристосивкав под луната и движещите се сенки на облаците. Той си е налял вино в кристална чаша от новите и я е оставил на поставката за свещи край клавесина. Букетът на виното се слива със соления въздух и доктор Лектър може да му се наслаждава, без да сваля ръце от клавиатурата.

Беше притежавал виргинали, клавесини и други клавирни инструменти. Предпочита звука на клавесина. Тъй като не е възможно да променяш силата на получаваните с помощта на перце звуци, музиката идва като преживяване, внезапно и цялостно.

Доктор Лектър гледа инструмента, отваря и затваря длани. Пристъпва към новопридобития клавесин като към привлекателна непозната, с лека остроумна забележка — свири „Зелена расте зелениката“, мелодия, написана от Хенри VIII.

Окуражен, опитва „Соната в си бемол мажор“ от Моцарт. Все още не са се сближили с клавесина, но начинът, по който клавишите реагират на пръстите му, подсказва, че скоро ще са заедно. Вятърът се усилва и пламъкът на свещите започва да трепти, но очите на доктор Лектър са затворени за светлината, лицето му е леко повдигнато, докато свири. Сапунени мехури се разхвърчават от ръчичките на Миша, подобни на звезди, когато ги размахва в коритото, и след като се впуска в третата част, Кларис Старлинг бяга, бяга, чува се шумолене в краката ѝ и в оредяващите корони на дърветата и животните се подплашват пред нея, елен и две сърни, и подскачат по пътеката, както сърцето подскача. Изведнъж земята става студена и парцаливите мъже довеждат малкото еленче от гората, в тялото му е забита стрела, животното се дърпа на омотаното около врата му въже, мъжете го теглят, за да не го носят до брадвата, музиката млъква над окървавения сняг, доктор Лектър стиска ръбовете на стола пред клавесина. Диша дълбоко, душа дълбоко, вдига ръце над клавишите, насилва се да изсвири една фраза, после втора, която издрънчава до стихване.

Чуваме от гърлото му да се изтръгва тънък усиливащ се крясък, който притихва внезапно като музиката. Седи дълго с наведена над клавишите глава. Става безшумно и излиза от стаята. Не е възможно да

разберем къде е в тъмната къща. Вятърът отвън набира сила, гаси свещите с порив, после свири в струните на клавесина в мрака — ту случаен тон, ту писък от далечни времена.

ГЛАВА 55

Изложението „Оръжия и ножове от Средноатлантическия регион“ в аудиторията на Военния мемориален комплекс. Огромна площ, покрита с маси, равнина от оръжия, предимно пистолети и бойни карабини. Червените точки на лазерните мерници проблясват по тавана.

Малцина истински любители на живота сред природата посещават подобни изложби на оръжия, защото не са по вкуса им. Сега огнестрелните оръжия са черни и изложбите на оръжия са мрачни, безцветни, безрадостни като вътрешния пейзаж на много от онези, които ги посещават.

Погледнете тълпата — навъсена, гледаща накриво, гневна, като увита в яйчена черупка, с насмолени сърца. Тези хора най-много застрашават правото на гражданина да притежава огнестрелно оръжие.

Оръжията, които им допадат, са нападателни карабини за масово производство, евтино направени от калъпи, за да осигурят огнева мощ на невежи и необучени войски.

Сред бирените шкембета, увисналите бели тлъстини на въоръжаващите се домоседи, крачи доктор Лектър, величествено слаб. Огнестрелните оръжия не го интересуват. Отива веднага при щанда на водещия производител на ножове, който присъства на изложението.

Името на търговеца е Бък и той тежи сто и петдесет килограма. Бък продава най-различни уж старинни мечове и копия от средновековието и варварските времена, но излага и най-добрите истински ножове и гумени палки, така че доктор Лектър бързо съзира повечето от нещата в списъка си — неща, които се е наложило да зареже в Италия.

— Желаете ли нещо? — Бък има дружелюбни бузи, дружелюбни устни и жлъчни очи.

— Да. Искам онази харпия, ето там, един прав „Спайдърко“ с назъбено десетсантиметрово острие и онзи сгъваем нож за дране в дъното.

Бък събра нещата.

— Искам и хубавия трион за рязане на дивеч. Не този. Хубавия. Може ли да пипна тази плоска кожена палка... черната... — Доктор Лектър оцени пружината в дръжката. — Ще я взема.

— Нещо друго?

— Да. Искам „Спайдърко Сивилиан“, но не го виждам.

— Малко хора знаят за него. Зареждам само по един.

— Аз не искам повече.

— Редовната му цена е двеста и двайсет долара. Аз ви го давам за сто и деветдесет с канията.

— Добре. Имате ли кухненски ножове от въглеродна стомана?

Бък поклати масивната си глава.

— Ще трябва да търсите на старо по вехтошарските сергии. Аз лично оттам си купувам. Могат да се точат върху дъното на чиния.

— Опаковайте ми ги и ще дойда след пет минути да ги взема.

Малцина искаха от Бък да прави опаковки и той започна пакетирането с повдигнати вежди.

Всъщност това изложение не беше изложба, а базар. Имаше няколко маси с прашни оръжия от Втората световна война, които започваха да изглеждат древни. Можеха да се купят карабини М-1, противогази с напукани стъкла, манерки. Имаше и щандове за нацистки оръжия. Човек можеше да купи дори истинска кутия с „Циклон Б“, ако е по вкуса му.

Нямаше почти нищо от Корейската и Виетнамската война и съвсем нищо от „Пустинна буря“.

Много от посетителите бяха с маскировъчни дрехи, сякаш само за малко се бяха върнали от фронтната линия, за да посетят изложбата, маскировъчни дрехи имаше и за продан, включително пълен костюм за максимално прикриване на снайперист или ловец с лък — голяма част от изложението беше посветена на ловните лъкове и арбалети.

Докато разглеждаше маскировъчния костюм, доктор Лектър усети, че току зад гърба му има униформи. Взе ръкавица за стрелба с лък и се обърна, за да разгледа емблемата на производителя на светлината. Видя, че двамата полицаи край него са от Отдела за дивеч и риболов на щата Вирджиния, който имаше щанд, посветен на опазването на природата.

— Дони Барбър — каза по-възрастният от двамата горски и посочи с брадичка. — Ако някога успееш да го изправиш пред съда, обади ми се. Много ми се ще да извадя този кучи син от гората веднъж завинаги.

Бяха вперили погледи в мъж на около трийсет в другия край на изложението на лъкове. Беше с лице към тях, гледаше видеозапис. Облечен бе в маскировъчен костюм, завързал якето си на кръста за ръкавите. Кафявата памучна фланелка беше без ръкави, за да се виждат татуировките му, а на главата си носеше обърната наопаки бейзболна шапка.

Доктор Лектър се отдалечи бавно от двамата униформени и продължи да разглежда експонатите. Спря пред щанд с лазерни мерници в съседната редица и през окачените горе кобури видя трептящия видеозапис, който бе приковал вниманието на Дони Барбър.

Лов на елен с лък и стрела.

Явно някой извън кадър дразнеше елена покрай някаква ограда в гората, докато ловецът нагласяше лъка си. Той имаше микрофон, за да се чува. Дишането му се ускори. Прошепна в микрофона:

— По-добре от това няма да застане.

Когато стрелата го удари, еленът се сви и се блъсна в оградата два пъти, преди да прескочи жицата и да избяга.

Докато гледаше, Барбър сумтеше и клатеше глава при забиването на стрелата.

След това видеоловецът се зае да корми елена, като започна от това, което нарече анус.

Дони Барбър спря видеото и го върна отново на забиването на стрелата, после пак и пак, докато човекът зад щанда не му каза нещо.

— Майната ти, задник — изръмжа в отговор Дони Барбър. — От теб няма да купя и лайно.

От съседния щанд купи няколко жълти стрели с кръстосани режещи пера на върха. На щанда имаше кутия, от която щеше да се тегли награда, и с покупката си Дони Барбър получи фиш за попълване. Наградата беше разрешително на двудневен лов на елени.

Дони Барбър попълни фиша и го пусна през процепа на кутията, после, без да върне химикалката на продавача, се загуби с продълговатия си пакет в тълпата млади мъже с маскировъчни дрехи.

Както жабешките очи регистрират всяко движение, така и очите на търговеца реагираха при всяко спиране на движението на тълпата. Мъжът, застанал сега пред него, беше напълно неподвижен.

— Това ли е най-добрият ви арбалет? — попита доктор Лектър.

— Не. — Продавачът извади кутия изпод тезгяха. — Това е най-добрият. По-лек е за носене и е по-компактен. Тетивата се натяга с електрически мотор или ръчно. Нали знаете, че ловът с арбалети е забранен във Вирджиния, освен ако не сте инвалид? — попита продавачът.

— Брат ми загуби едната си ръка и много му се ще да убие нещо с другата — отговори доктор Лектър.

— Разбирам.

За пет минути докторът купи чудесен арбалет и две дузини специални стрели, къси и дебели.

— Опаковайте ми ги — нареди доктор Лектър.

— Попълнете този фиш и може да спечелите право на лов. Два дни на много добро място — обясни търговецът.

Доктор Лектър попълни фиша за лотарията и го мушна в процепа на кутията.

Веднага щом продавачът се зае с друг клиент, той се върна при него.

— Забравих да напиша телефонния си номер на фиша за лотарията — каза. — Може ли?

— Разбира се, няма проблем.

Доктор Лектър отвори капака на кутията и извади най-горните два фиша. Попълни своя с фалшивите данни и дълго се взира в другия. Премигна веднъж, като щракане на фотоапарат.

ГЛАВА 56

Фитнес-салонът във ферма „Мъскрат“ е целият в никел и черно, обзаведен с пълен комплект машини „Наутилус“, щанги, оборудване за аеробика и бар за сокове.

Барни беше почти привършил упражненията си и сега отпуснаше на велоергометра, когато си даде сметка, че не е сам. Марго Върджър събличаше анцуга си в ъгъла. Отдолу беше с еластични гащета, тясна фланелка и сутиен за спортуване. Добави и специален пояс за вдигане на тежести. Чу дишането ѝ, докато изпълняваше комплекса за загряване.

Барни въртеше педалите без никакво съпротивление и бършеше главата си с кърпата, когато Марго се приближи до него между две групи упражнения.

Погледна ръцете му, погледна и своите. Бяха горе-долу еднакви.

— Колко можеш да вдигнеш от пейката? — попита го тя.

— Не знам.

— Мисля, че знаеш. И още как.

— Може би към сто и деветдесет.

— Сто и деветдесет? Съмнявам се. Съмнявам се, че можеш да вдигнеш сто и деветдесет.

— Може и да сте права.

— Имам сто долара, които твърдят, че не можеш.

— Срещу?

— Срещу сто долара, какво си мислиш? Аз ще пазя да не я изпуснеш.

Барни я погледна и сбърчи подобното си на гума чело.

— Дадено.

Започнаха да слагат тежестите. Марго преброи тези, които Барни бе поставил в неговия край на щангата, сякаш би могъл да я измами. Той отговори, като преброи нейните.

След това легна на пейката, а Марго застана над главата му с впитите си гащета. Мястото, където се срещаха коремът и бедрата ѝ,

беше изпъкнало като бароков орнамент. Торсът ѝ сякаш стигаше до тавана.

Барни се намести, почувства пейката под гърба си. Краката на Марго миришеха на охлаждащ крем за тяло. Ръцете ѝ бяха поставени леко върху щангата, с коралови лакирани нокти, твърде добре оформени, за да са толкова силни.

— Готов ли си?

— Да.

Вдигна щангата нагоре към лицето ѝ, наведено над него. Не му беше трудно. Остави щангата на стойката. Марго извади парите от сака си.

— Благодаря — каза Барни.

— Аз клякам повече от теб — отвърна тя.

— Знам.

— Откъде знаеш?

— Аз пикая прав.

Масивният ѝ врат пламна.

— И аз мога.

— Сто долара? — попита Барни.

— Направи ми един плодов коктейл.

На бара имаше фруктиера с плодове и ядки. Докато Барни правеше коктейлите в миксера, Марго взе два ореха и ги счупи в юмрука си.

— Можеш ли да счупиш само един орех, без, да има в какво да го притиснеш? — попита Барни. Счупи Две яйца в ръба на миксера и ги пусна вътре.

— Ти можеш ли? — на свой ред попита Марго и му подаде един орех. Барни го задържа в отворената си длан.

— Не знам — отвърна той и разчисти мястото на бара пред себе си и един портокал падна откъм страната на Марго. — Прощавайте.

Тя го вдигна от пода и го върна във фруктиерата.

Големият юмрук на Барни се сви. Погледът на Марго се премести от юмрука към лицето му, после обратно, докато мускулите на врата му се изпъваха от напрежението, а физиономията му почервения. Барни започна да трепери, нещо в юмрука му се пропука. Лицето на Марго се удължи. Треперещата му ръка се премести над миксера, чу се хрущане и в съдината на миксера потекоха яйчен

жълтък и белтък. Барни включи машината и облиза върховете на пръстите си. Марго не се удържа и се засмя.

Барни наля питиетата в чаши. От другия край на салона приличаха на щангисти от различни категории.

— Смяташ ли, че трябва да правиш всичко, което правят мъжете?

— Без някои от глупостите.

— Искаш ли да опиташ мъжко приятелство?

Усмивката на Марго изчезна.

— Само не си прави майтап с мен, Барни.

Той поклати голямата си глава.

— Изпробвай ме.

ГЛАВА 57

Кларис Старлинг продължаваше ден след ден да напредва пипнешком по коридорите на вкуса на доктор Лектър и събраните в „Къщата на Ханибал“ сведения ставаха все повече и повече.

Рейчъл ДюБери беше малко по-възрастна от доктор Лектър и някога била активен покровител на Балтиморския симфоничен оркестър. Освен това се оказа красавица, както се убеди Старлинг от снимките във „Воуг“ от онова време. Оттогава беше оставила зад гърба си двама богати съпрузи. В момента името ѝ беше госпожа Франц Розенкранц, съпруга на текстилния магнат. Свърза я светският ѝ секретар.

— Сега само изпращам пари на оркестъра, скъпа. Твърде далече сме, за да се занимавам активно — каза госпожа Розенкранц, по баща ДюБери, на Кларис Старлинг. — Ако става дума за някакъв данъчен въпрос, ще ви дам телефона на счетоводителите си.

— Госпожо Розенкранц, когато сте вземали активно участие в бордовете на филхармонията и на училището „Уестоувър“, сте познавали доктор Ханибал Лектър.

Дълга тишина.

— Госпожо Розенкранц?

— Предпочитам да запиша телефонния ви номер и да ви се обадя през централата на ФБР.

— Разбира се.

След това разговорът продължи.

— Да, имах светско познанство с доктор Ханибал Лектър преди години и заради това пресата ме дебне непрекъснато. Беше удивително очарователен мъж, много особен. Можеше да накара всяко момиче да настърхне, ако ме разбирате добре. Бяха ми нужни години, за да повярвам, че е имал и друга страна.

— Правил ли ви е някакви подаръци, госпожо Розенкранц?

— Винаги ми изпращаше писма за рождения ден, дори след като го арестувах. Понякога и подаръци, преди това. Той прави най-прекрасните подаръци.

— И е организиран невероятна вечеря за рождения ви ден. Реколтите на вината са били специално подбрани във връзка с рождената ви дата.

— Да — отвърна госпожа Розенкранц. — Сузи я нарече „най-забележителния прием след «бала в черно и бяло» на Труман Капотти.“

— Госпожо Розенкранц, ако чуete нещо за него, ще се обадите ли във ФБР на номера, който ще ви дам? Бих искала да ви попитам и още нещо, ако не възразявате... Имате ли някакви особени годишнини, свързани с доктор Лектър? И... госпожо Розенкранц... налага се да ви попитам за рождената ви дата.

Осезаема хладина по телефонната линия.

— Мислех, че за вас не е проблем да се сдобие с тази информация.

— Така е, госпожо, но има несъответствие в датите от социалната ви осигуровка, акта за раждане и шофьорската книжка. Датите са съвсем различни. Извинете ме, но се опитваме да свържем покупките на скъпи предмети с рождените дни на известните познати на доктор Лектър.

— „Известни познати“. Сега съм известна позната. Какъв ужасен израз. — Госпожа Розенкранц се засмя. Беше от поколението на коктейлите и цигарите, гласът ѝ беше дълбок. — Агент Старлинг, на колко години сте?

— На трийсет и две, госпожо Розенкранц. Два дни преди Коледа ще стана на трийсет и три.

— Ще кажа само, че се надявам през живота си и вие да имате „известни познати“. Помагат да минава времето.

— Да, госпожо. А рождената ви дата?

Най-накрая госпожа Розенкранц сподели вярната информация, като уточни, че това е „датата, която е известна на доктор Лектър“.

— Ако позволите, госпожо, разбирам промяната на годината, но защо сте променили месеца и деня?

— Искях да съм Дева. Така повече си подхождахме с господин Розенкранц. Тогава ме ухажваше.

Хората, с които доктор Лектър се бе срещал след арестуването му, гледаха на него по друг начин.

Старлинг бе спасила дъщерята на сенатор Рут Мартин, Катрин, от зловещото мазе на серийния убиец Джейм Гъм и ако сенатор

Мартин не беше изгубила следващите избори, сега можеше да ѝ бъде от голяма полза. По телефона беше мила с нея, разказа ѝ какво прави Катрин, поинтересува се какво ново има при нея.

— Никога не си искала нищо от мен, Старлинг. Ако имаш нужда от работа...

— Благодаря, сенатор Мартин.

— Що се отнася до проклетия Лектър, разбира се, че ще уведомя Бюрото, ако чуя нещо за него, и ще оставя номера ви тук, до телефона. Чарлси знае как да се оправя с пощата. Не очакваш да се свърже с мен. Последното нещо, което тази гадина ми каза тогава в Мемфис, беше „харесва ми костюмът ви“. Той постъпи крайно жестоко с мен, както никой друг. Знаете ли какво ми каза?

— Знам само, че ви е подразнил.

— Когато Катрин я нямаше, когато бяхме отчаяни и той каза, че разполага с информация за Джейм Гъм, започнах да го умолявам да помогне, а той ме погледна със змийските си очи и ме попита дали съм кърмила Катрин. Искаше да знае дали съм я кърмила с гърдите си. Отговорих му, че съм я кърмила. Тогава той каза: „Много се ожаднява от кърменето, нали?“ Изведнъж си спомних всичко — как я държах като бебе, жаждата, търпението, докато се нахрани, всичко това ме прониза както нищо дотогава, а той просто изпи болката ми.

— С какво бяхте?

— С какво... извинете, не разбрах.

— С какъв костюм бяхте. Този, който Лектър е харесал.

— Да си помисля... тъмносин „Живанши“, мъжка кройка — отговори сенатор Мартин, донякъде раздражена от приоритетите на Старлинг. — Когато отново го тикнете зад решетките, елате да се видим, Старлинг. Ще поюздим заедно.

— Благодаря, сенаторе. Няма да забравя.

Две телефонни обаждания, по едно за всяка от двете страни на доктор Лектър. Едното показваше чара му, другото — змийските люспи. Старлинг записа:

Реколти вино, свързани с рождените дни, което вече бе включено в програмата ѝ. Отбеляза си към списъка скъпи стоки да добави „Живанши“. След малко записа и кърмене, без да е наясно защо точно,

но нямаше време да разсъждава, тъй като червеният телефон започна да звъни.

— „Поведенчески науки“ ли е? Опитвам да се свържа с Джак Крофорд. Аз съм шериф Дюмас от област Кларъндън, Вирджиния.

— Шерифе, аз съм асистентка на Джак Крофорд. Днес той е в съда. Бих могла да ви помогна. Аз съм специален агент Кларис Старлинг.

— Трябваше да говоря с Джак Крофорд. Тук в моргата имаме един човек, обработен за месо. С вашия отдел ли би трябвало да говоря?

— Да... А това ме... Да, сър, с нашия отдел. Ако ми кажете точно къде се намирате, ще тръгна незабавно и ще уведомя господин Крофорд веднага щом приключи с даването на показания.

Мустангът на Старлинг имаше достатъчно мощен двигател, за да потегли на втора със свирене на гуми и да накара морския пехотинец от охраната да се намръщи, да размаха закана̀телно пръст и да се стърпи да не се усмихне.

ГЛАВА 58

Областната морга на Кларъндън в Северна Вирджиния е свързана със сградата на болницата с малко коридорче с вентилатор на тавана и широки, херметически затварящи се двойни врати, за да се улесни достъпът на мъртвите. Пред външната врата сега стоеше един помощник-шериф, за да не допусне вътре петимата репортери и оператори, които се тълпяха около него.

Старлинг застана зад репортерите, повдигна се на пръсти и вирна високо служебната си значка. Помощник-шерифът я забеляза, кимна ѝ и тя си запробива път напред. Зад гърба ѝ засвяткаха фотосветкавици, осветиха я с прожектор.

В залата за аутопсии беше тихо — чуваше се само подрънкването на метални инструменти при слагането им в подносите.

Имаше четири маси за аутопсии от неръждаема стомана, всяка с везна и мивка. Две от масите бяха покрити с чаршафи, издигнати нагоре в причудливи форми от останките, които прикриваха. Край масата до прозореца се провеждаше рутинна аутопсия, но патоанатомът и асистентката му явно вършеха нещо много деликатно, защото не вдигнаха очи, когато тя влезе.

Изведнъж запищя електрически трион и след миг патоанатомът внимателно отдели горната част на някакъв череп, вдигна в дланите си мозъка и го постави в тавичката на везната. След това прошепна теглото в микрофона на ревера си, огледа органа, побутна го с пръст, скрит под ръкавицата. Когато най-накрая забеляза Старлинг зад рамото на асистентката си, тръсна мозъка в отворения гръден кош на трупа, запрати гумените ръкавици в близкото кошче, като момче, което стреля с прашка, и заобиколи масата, за да дойде при нея.

От ръкостискането му по тялото ѝ сякаш преминаха зловещи тръпки.

— Кларис Старлинг, специален агент от ФБР.

— Аз съм доктор Холингсуърт, съдебен лекар, болничен патоанатом. Главен готвач и мияч на посуда. — Холингсуърт имаше искрящи сини очи, лъскави като обелени яйца. Без да сваля поглед от

Кларис, каза на асистентката си: — Марлийн, извикай шерифа от реанимацията в кардиологията и свали чаршафа от този труп, ако обичаш.

Доколкото Старлинг знаеше от опит, съдебните лекари обикновено бяха интелигентни, но нерядко проявяваха глупост и непредпазливост в обикновените разговори и обичаха да се фукат. Холингсуърт проследи погледа ѝ.

— Питате се за мозъка ли?

Тя кимна и разпери ръце.

— Не е проява на небрежност, специален агент Старлинг. Просто правим услуга на погребалния агент, като не слагаме мозъка обратно в черепа. В този случай ковчегът ще е отворен и ще има дълго бдение, няма начин по възглавницата да не се разтече мозъчен материал, така че натъпкваме черепа с памперси или с каквото друго разполагаме и пак го затваряме отзад, като го зашиваме над двете уши, за да не се плъзне. Опечалените получават цял труп и всички са доволни.

— Разбирам.

— Кажете ми тогава дали разбирате това — рече той.

Асистентката му зад гърба на Старлинг беше свалила чаршафите от другите маси.

Старлинг се обърна и видя нещо, което щеше да запомни за цял живот. Един до друг върху двете съседни маси от неръждаема стомана лежах елен и човек. От елена стърчеше жълта стрела. Стрелата и рогата бяха повдигали чаршафа като рейки на палатка.

По-къса и по-дебела жълта стрела беше забита в главата на мъжа и стърчеше над двете му уши. Все още беше с част от облеклото си — обърната с козирката назад бейзболна шапка, закована за главата му от стрелата.

Когато го видя, Кларис почувства, че я напушва смях, но го потисна толкова бързо, че би могъл да се изгълкува като израз на силен потрес. Подобното положение на двете тела, странично, а не в анатомична поза, показваше, че са били разфасовани почти по един и същи начин — бон филето и филето бяха извадени старателно и професионално, заедно с крехкото месо под гръбначния стълб.

Еленова козина върху неръждаемата стомана. Главата беше леко повдигната от рогата, опрени на металната подложка-възглавница, окото беше бяло, изцъклено, сякаш искаше да види ярката стрела,

която го бе убила. Съществото, проснато върху собственото си отражение, на това място, където цареше педантичен ред, изглеждаше по-диво, по-чуждо на човека, отколкото би могъл да изглежда един елен в гората.

Очите на мъжа бяха отворени, от сълзните му канали се бе процедила кръв като капки сълзи.

— Странно изглеждат заедно — отбеляза доктор Холингсуърт. — Сърцата им имаха еднакво тегло. — Погледна Старлинг и видя, че е добре. — При мъжа има една разлика обаче. Ето тук късите ребра са отделени от гръбнака и дробовете са измъкнати през прорезите. Приличат на криле, нали?

— „Кървавият орел“ — промърмори Старлинг след миг мълчание.

— Никога не съм виждал такова нещо.

— Аз също — каза Старлинг.

— Значи има име? Как го нарекохте?

— „Кървав орел“. Описано е в литературата, която имаме в Куонтико. Това е ритуално жертвоприношение на викингите. Прави се разрез през късите ребра на гърба и дробовете се измъкват навън, после се сплескват като крила. През трийсетте години в Минесота е имало неовикинг, който е правел същото.

— Вие виждате доста неща. Нямам предвид точно това, тук, но от този род.

— Понякога е така.

— Това донякъде е извън моето амплоа. Тук се сблъскваме предимно с обикновени убийства, застреляни и прободени с ножове, но все пак искате ли да чуете мнението ми?

— Да, разбира се. Много.

— Мисля, че мъжът, името му е Дони Барбър, е убил елена незаконно, вчера, ден преди началото на сезона... Знам, че еленът е умрял тогава. Стрелата отговаря на останалото му въоръжение. Започнал е да го разфасова набързо. Все още не съм изследвал кръвта по ръцете му, но си личи, че е на елена. Тъкмо е започнал да сваля плешките, през куп за грош... ето вижте тези груби разрези тук... Точно тогава са го изненадали страховито с тази стрела през черепа. Тя е същият цвят, но е друг вид. Няма нарез в края. Можете ли да познаете каква е?

— Прилича на стрела за арбалет.

— Вторият човек, може би този с арбалета, е довършил обработката на елена, справил се е доста по-добре, след което, Боже мили, е разфасовал и човека. Вижте колко прецизно е отделена кожата, колко решителни са разрезите. Нищо не е увредено или похабено. И Майкъл ДиБейки^[1] не би могъл да го направи по-добре. Няма следи от сексуален акт и при двата трупа. Били са нарязани просто заради месото.

Старлинг опря юмрук до устните си. За момент патоанатомът си помисли, че целува някакъв амулет.

— Доктор Холингсуърт, черните дробове липсват ли?

Той отговори след миг, втренчил се в лицето ѝ над очилата си.

— Черният дроб на елена липсва. Черният дроб на господин Барбър явно не се е оказал на висотата на изискванията. Бил е частично изрязан и огледан, има разрез точно по вената. Дробът е цирозирал и обезцветен. Все още е в тялото, искате ли да го видите?

— Не, благодаря. А панкреасът?

— Панкреасът? Да, и двата липсват. Агент Старлинг, все още никой не е споменал името, нали?

— Не — отговори Старлинг. — Още не.

Двойната врата въздъхна и влезе слаб, обрулен от вятъра мъж със сако от туид и памучни панталони.

— Как е Карлтън, шерифе? — попита Холингсуърт. — Агент Старлинг, това е шериф Дюмас. Брат му е горе в интензивното отделение на кардиологията.

— Държи се. Казват, че е стабилизирал, каквото и да означава това — отговори шерифът и извика към вратата. — Ела тук, Уилбърн.

Дюмас стисна ръката на Старлинг и ѝ представи другия мъж.

— Това е Уилбърн Муди, лесничейт.

— Шерифе, ако искате да сте по-близо до брат си, можем да се качим горе — предложи Старлинг.

Дюмас поклати глава.

— Няма да ме пуснат да го видя най-малко още час и половина. Не се обиждайте, госпожице, но търсех Джак Крофорд. Той ще дойде ли?

— Не може да се измъкне от съда. Когато се обадохте, тъкмо даваше показания. Мисля, че ще се обади всеки момент. Оценяваме

факта, че ни се обадохте толкова бързо.

— Старият Крофорд ми преподаваше в Националната полицейска академия преди сума ти години. Невероятен тип. Е, щом е изпратил вас, сигурно си знаете работата. Искате ли да започнем?

— Ако обичате, шерифе.

Дюмас извади бележник от джоба на самото си.

— Този индивид тук със стрелата в черепа е Дони Лио Барбър, бял, от мъжки пол, на трийсет и три, живее в каравана в къмпинга за каравани край Камърън. Не можах да установя да е работел някъде. Преди четири години бил уволнен от военновъздушните сили за провинение. Има сертификати за работа по корпуса и двигателите, издадени от Федералната администрация по въздухоплаването, по едно време е бил и авиомеханик. Глобяван за произвеждане на изстрел в очертанятията на града, също и за незаконно проникване в гората през миналия ловен сезон. Признал се за виновен за браконьерство на елени в област Съмит. Кога беше това, Уилбърн?

— Минаха два ловни сезона. Отнехме му разрешителното и преди няколко дни го получи отново. Известен ни е. Не си прави труда да преследва животното, след като го застреля. Ако не падне, просто чака друго и... Веднъж...

— Кажете ни какво стана днес, Уилбърн.

— Карах по шосе Четирийсет и седем и на около миля от моста към седем часа сутринта ме спря старият Пекман. Дишаше тежко и се държеше за гърдите. Само отваряше и затваряше уста, не можеше да говори, и сочеше към гората. Тръгнах натам и след не повече от сто и петдесет метра в гъсталака видях Барбър, опрян на едно дърво, със стрела в главата, както и този елен, също със забита в него стрела. Бяха вкочанени поне от предния ден.

— Вчера рано сутринта, бих казал — намеси се доктор Холингсуърт. — Като вземем предвид колко е хладно.

— Сезонът се открива тази сутрин — продължи горският. — Дони Барбър беше тръгнал с преносима пусия за дърво, но още не я беше монтирал. На пръв поглед като че ли е искал да се подготви за днес. В противен случай значи е отишъл да браконьерства. Не знам защо си е взел лъка, ако е искал само да намери място за пусията. След това се е появил този хубав елен и Дони просто не е устискал. Виждал съм и други хора да го правят. Често се случва. Когато се е заел да

разфасова елена, се появил другият. Няма никакви следи, защото след това се изсипа порой, като че ли се продъни небето...

— Затова направихме снимки и прибрахме труповете — поясни шериф Дюмас. — Гората е собственост на стария Пекман. Дони е имал редовно разрешение за лов за два дни, подписано от Пекман. Днес е първият ден. Пекман винаги продаваше едно разрешително на година. Рекламираше го чрез някакви брокери. В джоба на Дони имаше писмо, в което го поздравяваха, че е спечелил правото на лов. Документите са мокри, госпожице Старлинг. Не искам да кажа нищо лошо за нашите момчета, но не знам дали няма да е по-добре да изследвате за отпечатъци от пръсти във вашата лаборатория. Когато отидохме там, всичко беше мокро, включително и стрелите. Гледахме да не ги пипаме.

— Ще вземете ли стрелите, агент Старлинг? — попита доктор Холингсуърт. — Как искате да ги извадя?

— Хванете ги с щипци и ги срежете до кожата. Останалата част избутайте от другата страна. Аз ще ги закача за дъската за веществени доказателства със специални телени бодове — отговори Старлинг.

— Не мисля, че е имало борба, но може би ще искате проби от материала под ноктите?

— Бих ги изрязала, за да направим изследване на ДНК. Не е нужно да се отделят по пръсти, достатъчно е да се знае от коя ръка са.

— Можете ли да направите PCR-STR тест?

— Да, в главната лаборатория. Ще имаме резултати след три-четири дни.

— А можете ли да изследвате кръвта на елена? — попита лесничият Муди.

— Не. Можем само да определим, че е животинска.

— Ами ако намерите месото на елена в нечий фризер? — продължи лесничият. — Нали ще трябва да установите дали е от това животно, или не? Дори на нас понякога ни се налага да изследваме кръвни проби на животни, за да установим дали са от един или друг екземпляр. При делата за браконьерство. Всеки елен е различен. Не бихте си го помислили, нали? Трябва да изпратим проби в Портланд, Орегон, в тамошната служба по дивеча и рибата, и ако имаме достатъчно търпение, те ще ни кажат. Ще напишат нещо от рода на „Това е елен номер едно“ или „Елен А“, заедно с дълъг

идентификационен номер, защото животните нямат имена. Доколкото на нас ни е известно.

Старлинг харесваше набръчканото, обрулено от вятъра лице на Муди.

— Ще го наречем „Безименен“, господин Муди — предложи тя. — Това, за Орегон, е полезна информация, може да се наложи да работим с тях. Благодаря ви — усмихна му се тя и той се изчерви и започна да мачка фуражката си.

Когато тя се наведе, за да потърси нещо в чантата си, доктор Холингсуърт я огледа заради удоволствието, което му доставяше. Докато говореше със стария Муди, лицето ѝ за миг се проясни. Бенката на бузата ѝ много напомняше изгорял барут. Искаше му се да я попита, но размисли.

— В какво сложихте документите? — попита тя шерифа. — Нали не в найлонов плик?

— В дебели книжни пликове. Те не могат да увредят нещата кой знае колко. — Шерифът разтри тила си и вдигна очи към Старлинг. — Знаете ли защо се обадох на вашия отдел? Защо исках да дойде Джек Крофорд? Радвам се, че дойдохте вие, защото си спомних коя сте. Никой извън тази стая не е произнасял думата „канибал“, защото в момента, в който се чуе, репортерите ще изпотъпчат цялата гора наоколо. Засега знаят само, че вероятно става дума за инцидент по време на лов. Може би са разбрали, че трупът е обезобразен, но не знаят, че е бил разфасован за месо. Няма кой знае колко много канибали, агент Старлинг.

— Така е, шериф. Не са много.

— Работата е свършена професионално.

— Да, така е.

— Може би си мисля за него, защото непрекъснато го пишат по вестниците. Смятате ли, че може да е Ханибал Лектър?

Старлинг видя как един паяк с дълги като конци крачета и кръгло топчесто тяло се скрива в канала на празната маса за аутопсии.

— Шестата жертва на доктор Лектър е ловец с лък — рече тя.

— Изял ли го е?

— Не, него не. Оставил го провесен на закачалка, целия в рани. Искал е да прилича на една средновековна медицинска илюстрация, която се нарича „Раненият човек“. Интересува се от средновековието.

Патоанатомът погледна белите дробове, разстлани по гърба на Дони Барбър.

— Казахте, че това е някакъв ритуал.

— Така мисля — отвърна Старлинг. — Не знам дали го е направил доктор Лектър. Ако е той, знам, че за него обезобразяването не е фетиш, не е нещо, без което не може да мине.

— Какво е тогава?

— Прищявка — каза тя и вдигна очи, за да види дали не ги е отвратила с точната дума. — Това е прищявка и тази е причината да бъде заловен последния път.

[1] Майкъл Елис ДиБейки (1908–1995) — известен американски сърдечен хирург, пионер в областта на сърдечните имплантации. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 59

Лабораторията за изследване на ДНК беше нова, миришеше на ново, а служителите ѝ бяха по-млади от Старлинг. Ще трябва да свикна с това, помисли си тя с неприятно чувство под лъжичката. Много скоро щеше да остарее с още една година.

За двете стрели, които Старлинг донесе, се разписа млада жена, на чиято табелка, закачена на горното джобче на престилката, пишеше, А. БЕНИНГ.

А. Бенинг имаше известен опит в боравенето с вещественни доказателства, което пролича от облекчението, което се изписа по лицето ѝ, когато видя, че двете стрели са закрепени както трябва в куфарчето на Старлинг.

— Нямате представа какво виждам понякога, когато отварям тези неща — каза А. Бенинг. — Надявам се, разбирате, че няма да стане за пет минути.

— Разбирам — кимна Старлинг. — Не разполагаме с контролни генетични материали от доктор Лектър. Избягал е преди много време, а предметите, които пазим, са замърсени. Пипани са от твърде много хора.

— Лабораторното време струва прекалено скъпо, за да изследваме всяка проба, примерно четиринайсет косъма от хотелска стая. Ако ми донесете...

— Първо ме изслушайте — прекъсна я Старлинг. — Ще говорите после. Поисках от италианската полиция да ми изпрати четката за зъби, която според тях е принадлежала на доктор Лектър. Възможно е по нея да са се запазили епителни клетки от устната кухина. Направете RFLP и RST, кратък, двоен повтор. Стрелата от арбалет е била под дъжда, така че по нея няма да откриете кой знае какво, но погледнете тук...

— Извинете, не мислех, че сте наясно...

Старлинг успя да се усмихне.

— Не се безпокойте, А. Бенинг, ще се разберем много добре. Вижте сега, и двете стрели са жълти. Стрелата за арбалет е жълта,

защото е боядисана на ръка. Не е боядисана лошо, но все пак повърхността е на ивици. На какво ви прилича това тук под боята?

— Може би е косъм от четката.

— Може би. Само че е извит и в единия край има нещо като луковица. Може да е и миша.

— Ако това е фоликул...

— Точно така.

— Мога да направя PCR-STR едновременно в три цвята, от една и съща отправна точка на гела, и да ви осигуря три участъка от ДНК. За съда са нужни дванайсет участъка, но след ден-два ще знаем с голяма сигурност дали е бил той.

— Знаех си, че ще ми помогнете, А. Бенинг.

— Вие сте Старлинг. Тоест специален агент Старлинг. Не исках да прозвучи както прозвуча, но наистина полицаите непрекъснато ни носят увредени доказателства. Това няма нищо общо с вас.

— Знам.

— Мислех, че сте по-възрастна. Всички момичета... жени... тук знаят за вас, всички знаят, но вие сте някак... — А. Бенинг погледна встрани — някак специална за нас. — Вдигна малкия си месест палец. — Желая ви късмет с Другия. Ако не възразявате, че го казвам.

ГЛАВА 60

Икономът на Мейсън Върджър, Кордел, беше едър мъж с едри черти, които биха могли да минат и за хубави, ако лицето му беше по-оживено. Беше на трийсет и седем и никога вече нямаше да има правото да работи в здравеопазването на Швейцария или на каквато и да било друга служба там, изискваща контакт с деца.

Мейсън му плащаше голяма заплата, за да ръководи неговото крило, да се грижи за храненето му и за него самия. Беше установил, че на Кордел може да се разчита и че е способен на абсолютно всичко. Кордел беше гледал на видео жестокости, докато Мейсън разговаряше с малки деца, жестокости, които биха докарали всеки друг до пристъп на бяс или сълзи.

Днес Кордел беше доста загрижен за единственото свято за него нещо — парите. Почука както обикновено два пъти на вратата и влезе в стаята на Мейсън. Беше съвсем тъмна, ако не се брои слабата светлина на аквариума. Змиорката разбра, че е влязъл, и се показа от дупката си с надежда.

— Господин Върджър?

Секунда, докато Мейсън се събуди.

— Трябва да ви кажа нещо. Тази седмица се налага да платя допълнително в Балтимор на същия човек, за когото разговаряхме преди. Не става дума за непредвидени обстоятелства, но би било благоразумно. В началото на седмицата онова негърче Франклин се нагълтало с отрова за плъхове и било в критично състояние. На мащехата си казва, че вие сте му предложили да отрови котката, за да не я измъчват в полицията. Дало котката на съседите, а самото то изгълтало отровата.

— Това е абсурд — отвърна Мейсън. — Нямам нищо общо с това.

— Разбира се, че е абсурд, господин Върджър.

— Кой се оплаква? Жената, от която вземаш хлапетата ли?

— На нея трябва да се плати веднага.

— Кордел? Да не би да си посегнал на това хлапе? В болницата не са намерили в него нищо, нали? Знаеш, че ще разбере.

— Не, сър. Във вашия дом? Никога, кълна се. Знаете, че не съм глупак. Обичам работата си.

— Къде е Франклин?

— В болницата „Мизерикордия“ в Мериленд. Когато го изпишат, ще отиде в дом за сираци. Жената, която го е гледала, била заличена от списъка на дома за осиновяване заради пушене на марихуана. Тя се оплаква от вас. Може да се наложи да се справим с нея.

— Наркоманка. Не би трябвало да е сериозен проблем.

— Тя не знае към кого да се обърне във връзка с това. Струва ми се, че трябва да пипаме внимателно, с кадифени ръкавици. Социалната служителка иска онази да си затвори устата.

— Ще помисля за това. Плати на социалната служителка.

— Хиляда долара?

— Постарай се само да разбере, че няма да получи нищо повече.

Легнала на канапето в стаята на Мейсън, с втвърдени от изсъхнали сълзи бузи, Марго Върджър чу разговора между брат си и Кордел. Беше се опитала да спори с Мейсън, но той заспа. Явно смяташе, че е излязла. Отвори уста, за да диша безшумно, като се съобразяваше със свистенето на респиратора. Когато Кордел излезе, в стаята за миг проникна сива светлина. Марго продължи да лежи на канапето. Изчака почти двайсет минути, докато помпата отново влезе в ритъма на съня на Мейсън, и едва след това излезе. Змиорката я видя, но не и Мейсън.

ГЛАВА 61

Марго Върджър и Барни прекарваха доста време заедно. Не говореха кой знае колко, но гледаха футбол в стаята за почивка, различни сериали и концерти по образователния канал, следяха „Аз, Клавдий“. Когато Барни пропусна някои епизоди заради смяната си, поръчаха видеозаписите.

Марго харесваше Барни, харесваше й това, че се отнасяше с нея както би се отнасял с някой от приятелите си. Той беше единственият й познат, който се държеше по този начин с нея. Беше много умен и у него имаше нещо неземно. Това също й харесваше.

Марго имаше добро хуманитарно образование, а беше завършила и компютърни науки. Самоукият Барни изказваше мнения, които варираха между детински наивното и задълбоченото. Тя беше в състояние да му даде контекст. Образованието на Марго беше широка открита равнина, дефинирана от разума. Тази равнина обаче почиваше върху манталитета й подобно на света върху костенурките според древните представи.

Марго Върджър накара Барни да си плати заради шегата, че клякала, за да пикае. Беше убедена, че краката й са по-силни от неговите, и времето доказа, че е права. Престори се на затруднена при по-малките натоварвания и го подлъга да се обзаложи с нея на клякания — така си върна стоте долара. В добавка се възползва от по-малкото си килограми и го победи на набирания с една ръка — можеше да заложи само на дясната си ръка, защото лявата й беше много слаба след нараняване в детството й, получено след сбиване с Мейсън.

Понякога нощем след смяната му при Мейсън двамата тренираха във фитнес-салона и се пазеха един друг при пейката за вдигане на тежести. Тренираха здравата при почти пълна тишина, ако не се брои дишането им. Понякога само си пожелаваха „лека нощ“, когато тя вземаше нещата си в спортния сак и се прибираще в семейната резиденция, в която персоналът нямаше право да ходи.

Тази вечер отиде в модерния фитнес-салон направо от стаята на Мейсън, със сълзи в очите.

— Ей! — каза Барни. — Какво ти е?

— Семейни глупости. Добре съм — отговори Марго.

След това тренира като демон — твърде големи тежести, твърде много повторения.

Барни отиде при нея, за да вземе една щанга, и поклати глава.

— Ще счупиш нещо — каза.

Марго все още се потеше на велоергометъра, когато Барни реши, че е време да прекрати. Отиде в банята, застана под душа и остави горещата вода да отмие в канала умората от дългия ден. Банята беше обща, с четири душа. Освен над главата душеве имаше също на височината на кръста и бедрата. Барни обичаше да пуска два душа и да насочва струята им към едрото си тяло.

Скоро го обгърна гъста пара, която го изолира от всичко наоколо — освен шума на водата върху главата му. Обичаше да размишлява под душа. Облаци пара. Облаците. Аристофан. Доктор Лектър му разказваше за гуцера и Сократ. Хрумна му, че преди да попадне под острието на подобната на чук логика на доктор Лектър, някой като Домлинг би могъл да го манипулира колкото си иска.

Почти не обърна внимание, когато чу, че някой пуска още един душ. Продължи да се трие. Другите от персонала също използваша фитнес-салона, но предимно рано сутрин и в късния следобед. Мъжко правило е да не обръщаш внимание на другите къпещи се в общата баня след упражненията, но Барни се питаше кой може да е. Надяваше се да не е Кордел, от когото го побиваха тръпки. Рядко някой използваше банята през нощта. Кой, по дяволите, беше това? Обърна се, за да остави водата да облее врата му. Облаци пара, фрагменти от човека до него се появяваха между кълбата като накъсани фрески върху измазана стена. Масивно рамо, после крак. Елегантна ръка трие мускулест врат и рамо, червени нокти, ръката на Марго. Лакирани нокти на краката, краката на Марго.

Барни наклони глава назад към пулсиращата пара на душа и пое дълбоко въздух. Фигурата в съседство продължаваше да се къпе съвсем делово. Сега миеше косата си. Това беше плоският корем на Марго, ребрата ѝ, малките ѝ гърди върху силните гръдни мускули, зърната, щръкнали под силната водна струя, това бяха слабините на

Марго, издадени напред, а това трябва да е пътката ѝ, оградена от добре оформен рус пънкарски гребен.

Барни напълни дробовете си с въздух и го задържа доколкото можа. Усещаше как проблемът приближава. Тя блестеше като кобила, напомпана до крайност от тренировката. Когато интересът му стана очевиден, се обърна с гръб към нея. Може би щеше да се преструва, че не я забелязва, докато тя не реши да си тръгне.

Водата от съседния душ спря. Сега обаче долетя гласът ѝ:

— Хей, Барни, какви са шансовете на „Пейтриътс“?

— Мисля, че ще победят. — Погледна я през рамо.

Стоеше съвсем близо до струята на душа му. Лицето ѝ сега изглеждаше свежо, сълзите ги нямаше. Марго имаше чудесна кожа.

— Ще заложиш ли тогава? — попита го тя. — В офиса на Джуди са се събрали доста пари от залози.

Барни не беше в състояние да обръща повече внимание. Пънкарският ѝ гребен, обсипан с капчици, обрамчил розовия цвят. Лицето му пламна и той получи силна ерекция. Беше объркан и смутен. Обля го ледено чувство. Никога не го бяха привличали мъже. Марго обаче въпреки всичките ѝ мускули не беше мъж и той я харесваше.

А и що за дивотия, да влезе с него в банята? Без да се замисля, сложи голямата си длан на лицето ѝ.

— За бога, Марго — каза пресипнало.

Тя погледна надолу.

— Дявол да го вземе, Барни! Недей...

Барни проточи врат и се наведе напред в опит да я целуне където и да било по лицето, без да я докосне с члена си, но я докосна, тя се отдръпна, погледна надолу и видя лепкавата, мътна течност, увиснала в дъга между него и корема ѝ, и стовари върху широките му гърди юмрук, достоен за боксьор средна категория. Краката му се огънаха и Барни се стовари тежко върху пода на банята.

— Шибано копеле! — просъска тя. — Трябваше да се сетя! Педал! Вземи тази гадост и си я заври в...

Барни се изправи, излезе от стаята с душовете, облече се мокър и си тръгна. Без да каже дума.

Барни живееше в отделна сграда, някогашна конюшня, сега превърната в гараж, с полегат покрив, с апартаменти в таванските помещения. Късно през нощта седеше пред преносимия компютър и работеше по кореспондентски курс по Интернет. Почувства пода да вибрира, сякаш по стълбите се качваше някой дебелак.

Леко чукане на вратата. Когато отвори, видя Марго с дебел пуловер и скиорска шапка на главата.

— Може ли да вляза за малко?

Барни погледна към краката си за момент, после се отмести.

— Барни, слушай, съжалявам за онова там — заговори тя. — Изплаших се някак. Искам да кажа, стъписах се, после се изплаших. Харесваше ми да сме приятели.

— И на мен.

— Мислех си, че можем да сме обикновени приятели.

— Марго, престани. Казах, че ще бъдем приятели, но аз не съм шибан евнух. Ти влезе при мен в банята. Стори ми се привлекателна, какво очакваш да направя? Влезе в банята и видях закуп две неща, които наистина ми харесват.

— Мен и една путка — каза Марго.

Изненадаха се, че се разсмяха заедно.

Тя направи крачка напред и го прегърна със сила, която би смачкала по-слаб мъж.

— Слушай, ако можех да имам мъж, сигурно щеше да си ти. Аз обаче не си падам по това. Наистина. Не си падам сега, няма да си падам никога.

Барни кимна.

— Знам. Просто не можах да се овладея.

Постояха малко така, прегърнати, без да говорят.

— Искаш ли да опитаме да сме приятели? — попита Марго след малко.

Барни се замисли за момент.

— Да. Но трябва да ми помогнеш. Ето за какво става дума... Аз ще положа сериозни усилия да забравя какво видях в банята, а ти няма да ми го показваш повече. Няма да ми показваш и циците си. Какво ще кажеш?

— Мога да бъда добър приятел, Барни. Ела утре в голямата къща. Джуди готви, аз също.

- Да, но може би не готвиш по-добре от мен.
- Ще видим.

ГЛАВА 62

Доктор Лектър вдигна бутилка „Шато Петрюс“ към светлината. Беше я вдигнал и сложил във вертикално положение предния ден, в случай че имаше утайка. Погледна часовника си и реши, че е време да отвори виното.

Именно това доктор Лектър смяташе за сериозен риск, по-голям, отколкото обичаше да поема. Не желаше да е припрян. Искаше да се наслаждава на цвета на виното в кристална гарафа. Ами ако извади тапата твърде рано и чак тогава реши, че не бива да хаби свещения дъх на виното при преливането в гарафата? Светлината разкри лека утайка.

Извади тапата много внимателно, все едно, че правеше трепанация, и сложи бутилката в устройството за наливане, което чрез винт и манизела я накланяше много бавно и плавно. Остави морския въздух да действа известно време, след това щеше да реши.

Запали няколко буци груби дървени въглища в камината и си пригответи напитка — „Лиле“ с резен портокал върху лед, после се замисли за блюдото, което подготвяше вече няколко дни. В подготовката на бульона доктор Лектър следва вдъхновените насоки на Александър Дюма. Само преди три дни, когато се връщаше от гората за лов на елени, беше добавил към съставките една угоена гарга, която се тъпчеше с плодове на хвойна. Малките черни пера отплаваха в спокойните води на залива. Големите пера запази, за да направи от тях перца за клавишина.

Сега доктор Лектър смачка няколко зрънца хвойна и започна да запържва дребен лук в меден тиган. С почти хирургически възел той притегна букет подправки с памучна нишка, пусна ги в тигана и ги заля с бульон.

Бон филето, което извади от керамичния съд, беше потъмняло от маринатата и капеше. Подсуши го внимателно, после изви заострения край назад, за да може диаметърът да е еднакъв по цялата дължина на месото.

След време огнят беше готов — жаравата беше достатъчно гореща, подравнена. Филето засъска и над градината се понесе синкав

дим, сякаш под ритъма на музиката, която звучеше от тонколониите на доктор Лектър. Беше пуснал вълнуващата композиция на Хенри VIII „Ако цареше истинска любов“.

Късно през нощта с обагрени от червеното „Шато Петрюс“ устни, с чаша жълтеникаво „Шато д’Иким“ на поставката за свещи, доктор Лектър свири Бах. В ума му Старлинг бяга през листата. Сърните хукват пред нея нагоре по склона, покрай него. Бягат, бягат, той е на Втора вариация от вариациите Голдберг, светлината от свещите танцува върху движещите му се длани — трепване в мелодията, проблясък от кървав сняг и мръсни зъби, този път само миг, който свършва с ясен звук, плътно чат, стрелата от арбалета пронизва черепа... И отново приятната гора, лееца се музика, Старлинг, очертана като с цветен пращец, изчезва от погледа, малката ѝ опашка подскача като опашка на елен, и без повече прекъсвания той свири вариацията до края и томителната тишина след това е наситена като „Шато д’Иким“.

Доктор Лектър вдигна чашата си към светлината на свещта. Пламъкът проблесна отзад както слънцето проблясва във водата, а цветът на виното е цветът на зимното слънце върху кожата на Кларис Старлинг. Рожденият ѝ ден е скоро, мисли си докторът. Замисли се дали съществува бутилка „Шато д’Иким“ от годината на раждането ѝ. Може би трябваше да подготви подарък за Кларис Старлинг, която след три седмици щеше да е живяла колкото Христа.

ГЛАВА 63

В момента, когато доктор Лектър вдигна чашата си към свещта, А. Бенинг, останала до късно в лабораторията, вдигна последния гел към светлината и се вгледа в електрофоретичните линии, осеяни с жълти, сини и червени точки. Пробата беше от епителна клетка, получена от четката за зъби, донесена от Палацо Капони с дипломатическа пратка от Италия.

— Хъм, хъм, хъм — промърмори тя и набра номера на Старлинг в Куонтико.

Отговори Ерик Пикфорд.

— Здравейте, мога ли да говоря с Кларис Старлинг?

— Отиде си, аз съм дежурен. С какво мога да ви помогна?

— Можете ли да ми дадете някакъв номер, на който да я потърся?

— Говоря с нея по другата линия в момента. За какво става дума?

— Кажете й, че се обажда Бенинг от лабораторията за ДНК изследвания. Косъмът от стрелата и клетките от четката за зъби съвпадат. Доктор Лектър е. Кажете й да ми се обади.

— Дайте ми вътрешния си. Разбира се, ще й каже веднага. Благодаря.

Старлинг не беше на другата линия. Пикфорд се обади на Пол Крендлър у дома.

Старлинг не се обади на А. Бенинг в лабораторията и лаборантката се почувства доста разочарована. В края на краищата беше останала там дълго след края на работното време. Когато се прибра у дома, Пикфорд още не се беше обадил на Старлинг.

Мейсън научи един час преди нея.

Разговорът с Крендлър беше кратък. Не бързаше, изчакваше дишането. Умът му беше много бистър.

— Време е да отстраним Старлинг, преди да решат да действат и да я пуснат като примамка. Днес е петък, имаш на разположение двата почивни дни. Залавяй се за работа, Крендлър. Подскажи на жабарите

за обявата във вестника и я разкарай от играта, време е да си върви.
И... Крендлър?

— Ще ми се да можеше само да...

— Направи каквото ти казвам и когато получиш следващата картичка от Каймановите острови, под марката ще пише съвсем различна цифра.

— Добре, ще... — заговори Крендлър, но линията прекъсна.

Краткият разговор беше много уморителен за Мейсън.

Преди да се отдаде на неспокоен сън, повика Кордел и му нареди:

— Докарай прасетата.

ГЛАВА 64

Физически е по-трудно да се премести полудива свиня срещу волята ѝ, отколкото да отвлечеш човек.

По-трудно е да уловиш прасе, а едрите са по-силни от човек и не могат да бъдат заплашени с пистолет. Ако искаш да запазиш целостта на стомаха и краката си, трябва да се съобразяваш с глигите.

Глиганите кормят инстинктивно, когато се борят с двуноги — хора и мечки. Не е в природата им да връхлитат върху краката, но могат бързо да усвоят това поведение.

Ако искаш да запазиш екземпляра жив, не можеш да го зашеметиш с електрошок, защото свинете често получават фатална коронарна фибрилация.

Карло Деограчиас, повелител на свинете, притежаваше крокодилско търпение. Беше експериментирал с упояването на животните със същия ацепромазин, който смяташе да използва върху доктор Лектър. Сега знаеше точно каква доза е нужна, за да се приспи стокилограмов глиган, и през какви интервали трябва да се повтаря, за да не се събуди в продължение на четиринайсет часа без никакви трайни последствия.

Тъй като компанията на Върджър беше едър вносител и износител на животни и дългогодишен партньор на Департамента на земеделието в различни експериментални програми за селектиране, пътуването на свинете мина съвсем гладко. Ветеринарният служебен формуляр 17–129 беше изпратен по факс във Ветеринарно-растителната инспекция в Ривърдейл, Мериленд, според изискванията, заедно с клетвени декларации от Сардиния и 39 долара и петдесет цента такса за петдесет епруветки замразена сперма, които Карло искаше да донесе.

Разрешителните за свинете и спермата бяха върнати по факс почти веднага, заедно с документ за освобождаване от нормалната карантина на Кий Уест във Флорида за свинете и потвърждение, че бордови инспектор ще ги освободи на международното летище Балтимор-Вашингтон.

Карло и помощниците му, братята Пиеро и Томазо Фалчоне, сглобиха сандъците. Бяха чудесни, с плъзгащи се врати в двата края, с пясък на пода и мека облицовка. В последния момент си спомниха, че трябва да опаковат и огледалото от публичния дом. Рамката в стил рококо около отразените глигани необяснимо радваше Мейсън на фотографиите.

Карло много внимателно упои шестнайсет свине — пет глигана, отгледани в една и съща ясла, и единайсет женски, неразгонени, една бременна. Когато притихнаха, ги огледа отблизо. Опита с пръсти върховете на зъбите и острите им глиги. Повдигаше ужасните им муцуни с дланите си, взираше се в малките изцъклени очи, вслушваше се в дишането им, за да се убеди, че дихателните пътища са чисти, накрая завърза краката им. След това ги замъкна до сандъците върху брезент и затвори плъзгащите се врати.

Камионът заръмжа надолу по склона на планината към Калиари. На летището ги очакваше товарен самолет на Каунт Флийт Еърлайнз — специализирани превозвачи на състезателни коне. Този самолет обикновено превозваше в двете посоки американски животни за състезанията в Дубай. Сега на борда имаше само един кон, качен в Рим. Конят нямаше да е спокоен, докато надуваше миризмата на дивите свине — започна да цвили и да рита тясната ясла, докато екипажът не се видя принуден да го разтовари. Това силно увеличи разходите на Мейсън, който трябваше да превози животното до собственика му изцяло за своя сметка и да плати компенсация, за да избегне съдебен процес.

Карло и помощниците му пътуваха в херметизирания товарен отсек заедно със свинете. На всеки половин час над бушуващия океан Карло обикаляше прасетата едно по едно и слагаше длан върху четинестите им гърди, за да почувства пулса на дивите сърца.

Колкото и да са гладни, не може да се очаква шестнайсет прасета да изконсумират доктор Лектър изцяло, на едно хранене. Кинорежисьорът им беше отнел цял ден. Мейсън искаше първия ден Лектър да наблюдава как ядат краката му. През нощта щяха да го свържат на системи, за да дочака следващия сеанс.

Мейсън беше обещал на Карло един час с Лектър в промеждутъка.

При второто хранене свинете можеха да го изядат изцяло — лицето, карангията, мускулите — за около час, след като първата смяна, по-едрите екземпляри и бременната женска, се оттегляха заситени и допуснеха останалите. Тогава обаче и бездруго вече забавната част щеше да е приключила.

ГЛАВА 65

Барни никога не беше стъпвал в обора. Влезе през една странична врата под редовете седалки на трибуните около демонстрационния ринг. Опустяла и притихнала, ако не се брои гукането на гълъбите под стрехите, малката арена все още таеше някакво очакване. Зад катедрата за водещия търговете се простираше самият обор. Големи двойни врати водеха към конюшната и помещението за сбруята.

Барни чу гласове и се обади:

— Тук съм!

— При седлата, Барни, тук. — Дълбокият глас на Марго.

Складът имаше жизнерадостен вид — с окачени по стените юзди и хомоти, различни по форма седла. Миризма на кожа. Топлата слънчева светлина, която струеше през прашните прозорци, непосредствено под стрехите, още повече засилваше миризмата на кожа и слама. В единия край високо горе беше сеновалът.

Марго подреждаше конските гребени и юздите. Косата ѝ беше по-светла от сламата, очите ѝ бяха сини като ветеринарен печат върху месо.

— Здравсти — поздрави Барни от вратата. Реши, че помещението е някак театрално, специално подредено заради децата. С височината си и косите лъчи от прозорците напомняше църква.

— Здравсти, Барни. Остани при нас и ще хапнем след двайсетина минути.

Джуди Инграм се провикна от сеновала:

— Бааарниии! Добро утро. Само почакай да видиш какво имаме за обяд! Марго, искаш ли да ядем навън?

Марко и Джуди имаха навика да решат в събота затлъстелите шотландски понита, които държаха заради децата. Винаги си вземаха кошница храна като за пикник.

— Да опитаме от южната страна на хамбара, на слънце — отвърна Марго.

Бяха в чуруликаво настроение. С дългия си болничен опит Барни знаеше, че прекаленото чуруликане не вещае добро за чуруликация.

В помещението със сбруите биеше на очи голям конски череп, закован високо на стената, с юзда и капаци на очите, драпиран със състезателния флаг на Върджър.

— Това е Летящата сянка. Спечели в Лодгпоул през петдесет и втора. Баща ми не е имал друг шампион — обясни Марго. — Беше прекалено стиснат, за да го даде да го препарират. — Вдигна очи към черепа. — Много прилича на Мейсън, нали?

В ъгъла имаше пещ с комин и духало. Марго беше запалила вътре малък огън с дървени въглища, за да разсее хлада. Отгоре къкреше нещо, от което се носеше миризма на супа.

На тезгяха имаше пълен комплект инструменти за подковаване. Тя взе специалния чук с къса дръжка и масивна глава. Със силните си ръце и мощния гръден кош Марго спокойно би могла да подковава конете, можеше да бъде и ковач с щръкнали гръдни мускули.

— Ще ми хвърлиш ли одеялата? — извика Джуди отгоре.

Марго грабна няколко сгънати одеяла за постилане под седлото и с едно мощно движение на ръката ги запрати в дъга нагоре към сеновала.

— Добре. Ще се измия и ще донеса нещата от джипа. Ще ядем в петнайсет, нали? — каза Джуди, докато слизаше по стълбата.

Барни усети погледа на Марго и не огледа задника на Джуди. Бяха сложили конски одеяла върху бали слама, за да седят на тях. Марго и Барни се настаниха.

— Не видя понитата — рече Марго. — Откараха ги в конюшната в Лестър.

— Чух камионите тази сутрин. Защо?

— Мейсън така реши. — Кратка пауза. Обикновено мълчанието не ги смущаваше, но не и сега. — Е, Барни, човек стига до определен момент, когато повече не може да говори, освен ако не предприеме нещо. Там ли сме?

— Като при любовна авантюра — отвърна Барни. Тъжната аналогия увисна във въздуха.

— Авантюра — повтори Марго. — Имам за теб нещо много похубаво. Знаеш за какво говоря.

— До голяма степен — отвърна Барни.

— Ако обаче решиш, че не искаш нищо да правиш, а то въпреки всичко се случи, даваш ли си сметка, че никога не би могъл да се върнеш при мен, за да ме упрекваш? — Тя удари дланта си с чука, може би разсеяно, без да сваля от него сините си касапски очи.

Барни бе виждал доста изразения през живота си и бе останал жив благодарение на способността си да ги разчита правилно. Видя, че Марго не се шегува.

— Знам.

— Същото е, ако предприемем нещо. Ще бъда много щедра веднъж, само веднъж, но това ще е достатъчно. Искаш ли да знаеш колко?

— Марго, нищо няма да се случи, докато съм на смяна. Не и докато вземам парите му, за да се грижа за него.

— Защо, Барни?

Той сви рамене, седнал върху балата.

— Сделката си е сделка.

— Наричаш това сделка? Ето кое е сделка — каза Марго. — Пет милиона долара, Барни. Толкова, колкото трябва да получи Крендлър, ако предаде ФБР, ако те интересува. Става дума за това, че трябва да вземем достатъчно сперма от Мейсън, за да може Джуди да забременее. Става дума и за още нещо. Барни, знаеш, че ако вземеш спермата на Мейсън и го оставиш жив, той ще те настигне. Няма къде да се скриеш от него. Ще те хвърли на шибаните прасета.

— Ако направя какво?

— Какво има, Барни? *Semper Fidelis*^[1]? Както пише на ръката ти.

— Когато приех да ми плаща, казах, че ще се грижа за него. Докато работя за него, няма да му причиня нищо лошо.

— Не е нужно да правиш каквото и да било... освен медицинските неща след смъртта му. Не мога да го пипна там. Може да се наложи да ми помогнеш за Кордел.

— Ако убиеш Мейсън, ще получиш само една доза — отбеляза Барни.

— Ще имаме пет кубика и дори при сравнително нисък брой живи сперматозоиди ще можем да направим пет опита за оплождане. Можем да го направим и ин витро. Семейството на Джуди е много плодовито.

— Не помисли си, че би могла да купиш Кордел?

— Не мога. Никога няма да спази уговорката. Думата му не струва нищо, така че рано или късно ще ме изпорти. Ще трябва да го очистим.

— Всичко си обмислила.

— Да. Ти, Барни, контролираш стаята на медицинските сестри. Апаратурата следи състоянието му и записва всичко на лента, знае се какво става всяка секунда. Има телевизионна камера, която показва стаята, но без видеозапис. Ние... аз ще мушна ръка под черупката на респиратора и ще блокирам гръдния му кош. Апаратурата ще показва, че респираторът продължава да работи. Когато кръвното налягане и пулсът му започнат да се променят, ти можеш да се втурнеш и да го съживяваш колкото си искаш. С тази малка подробност, че случайно няма да ме забележиш. Просто ще притискам гърдите му, докато умре. Правил си достатъчно аутопсии, Барни. По какво разбират, че има задушаване?

— Кръвоизливи зад клепачите.

— Мейсън няма клепачи.

Беше чела по въпроса и бе свикнала да купува всичко и всички.

Барни я погледна в очите, но с периферното си зрение следеше движенията на чука, когато отговори:

— Не, Марго.

— Ако ти бях дала да ме чукаш, щеше ли да го направиш?

— Не.

— Ако аз те бях начукала, щеше ли да го направиш?

— Не.

— Ако не работеше тук, ако не носеше отговорност за състоянието му, щеше ли да го направиш?

— Сигурно не.

— Това етичност ли е или пъзльовщина?

— Не знам.

— Хайде да се разберем. Уволнен си, Барни.

Той кимна, не особено изненадан.

— И... Барни... — Тя вдигна показалец към устните си. — Шшшшшшт. Дай ми думата си. Нужно ли е да казвам, че мога да те убия и в Калифорния? Нужно ли е?

— Няма защо да се тревожиш. Аз съм този, който трябва да се тревожи — отвърна Барни. — Нямам представа как Мейсън се

освобождава от хората си. Може би просто изчезват.

— И ти няма защо да се тревожиш. Ще кажа на Мейсън, че си се разболял от хепатит. Не знаеш кой знае колко за делата му, освен че се опитва да помогне на закона... Пък и той знае, че те държим в ръцете си, така че ще те остави на мира.

Барни се зачуди кой от двамата би бил по-интересен за доктор Лектър като пациент — Мейсън Върджър или сестра му.

[1] Винаги верен (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 66

Вече се беше мръкнало, когато дългият сребрист камион спря пред обора в „Мъскрат“. Закъсняваха и всички бяха станали раздразнителни.

В началото всичко бе тръгнало добре на летището. Инспекторът подпечата документите за внос на шестнайсетте свине. Беше специалист по свинете, но никога не беше виждал такива животни.

След това Карло Деограчиас надникна в каросерията на камиона. Беше за превоз на живи животни и миришеше на такъв — в процепите между талпите имаше остатъци от множество предишни обитатели. Карло не позволи да разтоварят сандъците. Самолетът чакаше, докато ядосаният шофьор, Карло и Пиеро Фалчоне набавят друг камион за превоз на животни, по-подходящ за сандъци, след това, докато намерят автомивка с парна инсталация и почистят с пара каросерията.

След като стигнаха до портала на имението, последва още една досадна дреболия. Портиерът провери тонажа на камиона и не ги пусна да минат, защото декоративният мост нямало да издържи. Отпрати ги към служебния път през гората. Докато пълзяха последните две мили, клоните на дърветата стържеха по брезента на каросерията.

Карло хареса големия чист обор в „Мъскрат“. Хареса и малкия повдигач, с който внимателно пренесоха сандъците в яслите на понитата.

Когато шофьорът на камиона взе електрическия си остен, за говеда и понечи да изпържи един от глиганите, за да провери доколко дълбоко е упоен, Карло сграбчи инструмента от ръката му и така го изплаши, че онзи не посмя да си поиска остена.

Карло щеше да остави свинете да се съвземат от упойката в полумрака и нямаше да отвори сандъците, преди животните да станат на крака и да възвърнат бдителността си. Боеше се, че тези, които се събудят първи, могат да похапнат от дрогираните сънливци. Когато не дремеха едновременно, всяка полегнала фигура привличаше вниманието им.

Пиеро и Томазо трябваше да бъдат още по-внимателни, след като свинете изядоха режисьора Оресте и по-късно замразения му асистент. Хора не можеха да стоят при свинете в яслите или на открито. Животните не заплашваха, не чаткаха със зъби както правят глиганите, а просто наблюдаваха хората с ужасяващата решимост на дива свиня и пристъпваха напред, докато се приближат достатъчно, за да нападнат.

Карло с не по-малка решимост не се успокои, докато не проучи с помощта на електрическо фенерче оградата около горското пасище на Мейсън. С джобното си ножче разрови почвата под дърветата и я разгледа. Откри жълъди. Преди смрачаване, докато приближаваха с камиона, беше чул сойки и си бе помислил, че може да има жълъди. Наистина, наоколо растяха бели дъбове, но не бяха много. Не искаше свинете да намират храна по земята както в откритата гора.

Мейсън бе преградил отворения край на обора със солидна преграда и двойна врата като онази, която Карло имаше в Сардиния.

Защитен от преградата, сардинецът можеше да ги храни с дрехи, натъпкани с мъртви пилета, агнешки крачета и зеленчуци.

Прасетата не бяха опитомени, но не се страхуваха от хора и шумове. Дори Карло не можеше да влезе при тях. Прасетата не са като останалите животни. Притежават искричка интелигентност и ужасяваща практичност. Тези тук просто обичаха да ядат хора. Бяха бързи като африкански биволи, нападаха като овчарски кучета и докато обикаляха край пазачите си, сякаш обмисляха злокобно нападение. Пиеро за малко да пострада, когато опита да измъкне една риза с цел да я използват още веднъж.

Никога преди не беше имало такива прасета — по-големи от европейските глигани и не по-малко свирепи от тях. Карло смяташе, че ги е създал самият той. Знаеше, че това, което щяха да направят, злото, което щяха да ликвидират, ще е единствената препоръка, която ще му е нужна за отвъдното.

В полунощ всички спяха в обора. Карло, Пиеро и Томазо спяха, без да сънуват, на сеновала в помещението със седлата, свинете грухтяха в клетките си, започваха да движат елегантните си малки крака и да препускат в сънищата си, някои шаваха върху чистия брезент. Черепът на състезателния кон Летящата сянка, осветен от отблясъците на огъня в пещта, наблюдаваше всичко това.

ГЛАВА 67

Атаката срещу агент на Федералното бюро за разследвания с фалшивите доказателства на Мейсън беше голям скок за Крендлър. От всичко това леко му се виеше свят. Ако главният прокурор разбереше истината, щеше да го смачка като хлебарка.

Ако не се броеше собственият му риск, ликвидирането на Кларис Старлинг за него нямаше същата тежест, каквато би имало ликвидирането на някой мъж. Мъжете трябваше да издържат семейства — самият Крендлър издържаше семейство, колкото и алчни и неблагодарни да бяха членовете му.

Пък и Старлинг несъмнено трябваше да си отиде. Ако я оставеха да действа, тя щеше да тръгне по следата с дребнавите домакински умения на жена и щеше да открие Ханибал Лектър. Ако това станеше, Мейсън Върджър нямаше да даде на Крендлър нищо.

Колкото по-рано ѝ отнемеха правомощията и я пуснеха като примамка, толкова по-добре.

Крендлър и друг път бе слагал край на чуждия професионален напредък по пътя си нагоре от щатски прокурор, занимаващ се с политика, и по-късно в Правосъдието. От опит знаеше, че е много по-лесно да навредиш на кариерата на жена, отколкото на мъж. Ако жена получи повишение, което не би трябвало да ѝ се полага, най-ефикасният начин е като кажеш, че го е постигнала, легнала по гръб.

Би било невъзможно да обвини Старлинг в подобно нещо и да изглежда правдоподобно. Всъщност, помисли си той, едва ли има някоя, която повече от нея да има нужда от едно ебане насила, отзад. Понякога си мислеше за това, когато човъркаше с пръст в носа си.

Крендлър не беше в състояние да обясни неприязънта си към Старлинг. Тя беше нещо органично, част от него, в която не бе в състояние да проникне. Място с калъфи по столовете, централен полилей на тавана, дръжки на вратите и прозорците и момиче с коса като на Старлинг, но не с нейния разум, с бикини около единия глезен, което го пита какво, по дяволите, става с него, защо не го направи, да не е нещо сбъркан? Нещо сбъркан? Нещо сбъркан?

Ако не знаеш що за путка е Старлинг, разсъждаваше Крендлър, работата ѝ, черно на бяло, бе далеч по-добра, отколкото подсказва протичането на кариерата ѝ — трябваше да го признае. Наградите, които бе получавала, бяха удовлетворително малко и като добавяше по капка отрова от време на време, Крендлър бе съумявал да повлияе достатъчно на комисията по професионално развитие на ФБР, за да блокира няколко хубави назначения, които би трябвало да получи, а независимостта и голямата ѝ уста бяха подпомогнали каузата му.

Мейсън не желаше да изчака разследването за рибния пазар Фелициана. Нямахше гаранция, че след края на това разследване Старлинг би изляла лайната. Очевидно смъртта на Ивелда Дръмго и останалите беше резултат на изтекла информация. Цяло чудо, че Старлинг бе успяла да спаси малкото копеле, бебето. Още едно гърло на гърба на обществото. Нямахше да е никак трудно да откърти струпея от раната, но нямахше гаранция, че ще се справи със Старлинг.

Идеята на Мейсън беше по-добрият вариант. Щеше да я премахне от пътя за нула време. Моментът също беше подходящ.

Една от аксиомите на Вашингтон, доказвана по-често и от Питагоровата теорема, беше, че в присъствието на кислород една звучна пръдня с очевиден виновник може да прикрие множество помалки изпускания в същата стая, стига да са почти едновременни.

Тоест скандалите около президента отвличаха вниманието на Департамента на правосъдието достатъчно, за да може Крендлър да накисне Старлинг. Мейсън искаше доктор Лектър да види новината в пресата. Крендлър обаче трябваше да нагласи нещата така, че да приличат на случайно стечение на обстоятелствата. За щастие приближаваше събитие, което щеше да му послужи добре — рожденият ден на ФБР.

Крендлър поддържаше съвестта си питомна, за да може да му дава опрощение.

Сега тя го утешаваше: ако Старлинг загуби работата си, най-много лесбийската бърлога, в която живее, да остане без голямата сателитна чиния и да не гледат спорт. В най-лошия случай освобождаваше пътя на едно откачило се бордово оръдие да падне зад борда, за да не застрашава никого повече.

Ако „откачилото се оръдие“ падне зад борда, корабът ще престане да се клати, разсъждаваше той, удовлетворен и успокоен,

сякаш сборът от двете морски метафори беше равен на едно логическо уравнение. Това, че именно клатещият се кораб кара оръдието да се движи, изобщо не го безпокоеше.

Крендлър се отдаваше на най-разюзданите фантазии, които въображението му позволяваше. Сега за свое собствено удоволствие си представи Старлинг като старица — препъваше се в циците си, добре оформените ѝ бедра — покрити със сини капиляри и на буци, влачи мръсно пране надолу по стълбите и извърща лице от петната по чаршафите, работи за храна и подслон в долнопробен хотел, собственост на две стари космати лесбийки.

Представяше си и какво ще ѝ каже след триумфалното „елементарна путка като теб“.

Въоръжен с проникновенията на доктор Домлинг, искаше да застане близо до нея, когато я обезоръжат, и да промърмори, без да движи устни: „Твърде си стара да продължиш да се чукаш с татко си, дори за бял боклук от Юга.“ Повтори изречението наум, замисли се дали да не си го запише в бележника.

Крендлър разполагаше с инструмента, времето и отровата, нужни, за да унищожи кариерата на Старлинг, а когато се зае с това, шансът и пощата от Италия му помогнаха неимоверно.

ГЛАВА 68

Гробището „Батъл Крийк“ край Хъбард, Тексас, през декември е малка драскотина в лъвската на цвят кожа на Тексас. Вятърът там духа в момента, ще духа винаги. Не можеш да го дочакаш да спре.

Новата част от гробището има плоски обозначения, така че е лесно да се коси тревата. Днес над гроба на момиче, което има рожден ден, танцува балон с формата на сребристо сърце. В по-старата част на гробището косят тревата по пътеките редовно, а между гробовете — само когато могат. В пръстта са примесени смачкани парченца траурни ленти, стъбла от изсъхнали цветя. В самия край на гробището има купчина гниеца тор, където изхвърлят старите цветя. Между тази купчина и балона се вижда трактор с багер отзад, който боботи на празни обороти, зад волана седи млад чернокож мъж, на земята отстрани има още един, който закрива кибритена клечка с длан, за да запали цигара...

— Господин Клоствър, исках да присъствате, когато правим това, за да видите за какво става дума. Сигурен съм, че ще убедите опечалените да не гледат — каза господин Грийнлий, директор на погребален дом „Хъбард“. — Ковчегът... Пак искам да ви поздравя за добрия вкус... Ковчегът ще бъде достатъчно достойна гледка, така че няма нужда да виждат повече. С радост ще ви направя отстъпка за него, като на колега. Собственият ми баща, вече покойник, почива в съвсем същия ковчег.

Кимна на багериста и кофата на машината отхапа парче от буренясалия хлътнал гроб.

— Сигурен ли сте за надгробния камък, господин Клоствър?

— Да — отговори доктор Лектър. — Децата ще направят общ камък за майка си и баща си.

Продължиха да стоят мълчаливо, вятърът изпъваше крачолите на панталоните им, докато багерът не спря на около шейсет сантиметра дълбочина.

— По-добре да продължим с лопатите — предложи господин Грийнлий.

Двамата работници скочиха в изкопа и започнаха да изгребват пръстта с умели, отработени движения.

— Внимателно — предупреди господин Грийнлий. — Ковчегът не е много хубав. Няма нищо общо с този, който ще получи сега.

Евтиният ковчег от пресован картон наистина беше хлътнал над обитателя си. Грийнлий и копачите му разчистиха пръстта наоколо и подпъхнаха под дъното, все още здраво, парче брезент. Извадиха ковчега и го качиха в каросерията на един пикап.

На подпряна на „магарета“ маса в гаража на погребалния дом свалиха капака на ковчега и откриха едър скелет.

Доктор Лектър го огледа бързо. Куршум бе пробил късото ребро над черния дроб, високо в лявата част на челото имаше хлътнала пукнатина и дупка от куршум. Черепът, покрит с плесен и остатъци, се виждаше само частично. Високите хубави скули бе виждал и преди.

— Земята не оставя кой знае какво — отбеляза господин Грийнлий.

Около костите се виждаха изгнили останки от панталони и каубойска риза. Седефените копчета на ризата бяха паднали между ребрата. На гърдите беше оставена голяма каубойска шапка от Форт Уърт. В периферията имаше вдлъбната драскотина, на лентата се виждаше дупка.

— Познавахте ли покойния? — попита доктор Лектър.

— Купихме погребалния дом и това гробище като разширение на групата ни през 1989-а — отговори господин Грийнлий. — Сега живея тук, но главният офис на фирмата ни е в Сейнт Луис. Искате ли да се опитаме да запазим дрехите? Мога да осигуря и костюм, но не мисля, че...

— Не — прекъсна го доктор Лектър. — Почистете костите. Никакви дрехи освен шапката, колана и ботушите. По-дребните кости от дланите и стъпалата сложете в торбички и ги опаковайте в най-хубавата си копринена плащаница заедно с едрите кости и черепа. Не е нужно да ги подреждате, просто опаковайте всичко. Надгробният камък компенсира ли усилията ви по препогребението?

— Да. Просто подпишете тук. Ще ви дам копия от другите документи — отговори господин Грийнлий силно зарадван, че е успял да продаде ковчега. Повечето директори на погребални домове биха пренесли костите в кашон и биха продали на опечалените свой ковчег.

Доктор Лектър притежаваше безупречни документи за разкриването на гроба в пълно съответствие с Кодекса за здраве и безопасност на Тексас, раздел 711.004, и беше сигурен в това, защото ги бе изготвил сам, като бе изтеглил нужните формуляри и изисквания от Интернет страницата за бързи юридически справки на тексаската асоциация на областите.

Двамата работници, доволни от мощния товарен механизъм в каросерията на пикапа, нает от доктор Лектър, натовариха новия ковчег и го закрепиха с ремъците редом с единствения друг предмет в каросерията — изправен картонен шкаф за окачване на дрехи.

— Това е добра идея, да си носите гардероб — отбеляза господин Грийнлий. — Така церемониалният костюм не се мачка като в куфар.

В Далас докторът извади от шкафа калъф за цигулка и сложи в него копринения вързоп с кости — шапката и черепът в нея се побраха идеално в долния край.

Захвърли ковчега край гробището „Фиш Трап“ и върна взетия под наем пикап на летище „Далас-Форт Уърт“, където регистрира калъфа за цигулка в директен полет за Филадельфия.

IV
ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНИ ДАТИ ОТ КАЛЕНДАРА
НА УЖАСА

ГЛАВА 69

В понеделник Старлинг трябваше да провери екзотичните покупки, направени през почивните дни, но компютърът започна да блокира и трябваше да повика специалист от инженерния отдел. Макар че списъците ѝ бяха силно стеснени до две-три специални реколти вино, доставяни от петима търговци, два източника на пастет от гъши дроб и пет магазина за специалитети, броят на покупките в тях беше умопомрачителен. Освен това трябваше да вписва на ръка телефонните обаждания в отделните магазини за алкохол.

След като установи, че ловецът на елени във Вирджиния е бил убит от доктор Лектър, Старлинг стесни още повече списъка, като започна да следи само продажбите по Източното крайбрежие, освен при пастета от гъши дроб. „Фошон“ от Париж отказаха да съдействат. Не можа да разбере какво ѝ казаха по телефона от „Вера дал 1926“ във Флоренция и изпрати факс в Квестурата, с който искаше помощ, ако случайно доктор Лектър пак поръча бели трюфели.

В края на работния ден в понеделник, 17 декември, Старлинг трябваше да проследи дванайсет възможности. Това бяха комбинации от покупки с кредитна карта. Един мъж беше купил кашон „Петрюс“ и джагуар със свръхкомпресия с една и съща кредитна карта Американ Експрес.

Друг беше поръчал кашон „Батар-Монтраше“ и кашон зелени миди Жиронд.

Старлинг препращаше за проверка всяка от тези възможности на местните клонове на ФБР.

С Ерик Пикфорд работеха в различни смени, които обаче се препокриваха, за да има човек на телефона през цялото работно време на магазините.

Беше четвъртият ден, откакто Пикфорд бе поел работата, и той отдели част от времето, за да препрограмира автоматичното набиране на телефона си. Не сложи надписа на бутоните.

Когато той излезе да пие кафе, Старлинг натисна най-горния бутон на апарата му. Обади се самият Крендлър.

Тя затвори и се отпусна в тишината. Беше време да се прибира у дома. Завъртя се на стола и огледа предметите в „Къщата на Ханибал“. Рентгеновите снимки, книгите, масата, сервирана за един човек. След това мина през завесата.

Кабинетът на Крофорд беше отворен и празен. Жилетката, изплетена от покойната му жена, висеше на закачалката в ъгъла. Старлинг вдигна ръка към нея, без да я докосне съвсем, метна палтото си през рамо и тръгна към колата си.

Никога повече нямаше да види Куонтико.

ГЛАВА 70

Вечерта на 17 декември се позвъни на вратата. Кларис Старлинг видя зад мустанга в алеята отпред кола на федерален шериф.

Шерифът се оказа Боби — същият, който я бе докарал у дома от болницата след престрелката пред Фелициана.

— Здравсти, Старлинг.

— Здравей, Боби. Влизай.

— С удоволствие, но преди това трябва да ти предам нещо. Трябва да ти връча официално уведомление.

— Добре де, дявол да го вземе. Връчи ми го у дома на топло — отвърна Старлинг, примряла от студ.

Съобщението, на бланка на генералния инспектор на Департамента на правосъдието, изискваше от нея да се яви за справка на следващия ден, 18 декември, в девет часа в сградата „Дж. Едгар Хувър“.

— Искаш ли да те закарам утре? — попита шерифът.

— Благодаря, Боби. Ще отида с моята кола. Искаш ли кафе?

— Не, благодаря. Съжалявам, Старлинг. — Шерифът видимо бързаше да си тръгне. Последва неловко мълчание. — Ухото ти изглежда добре — отбеляза той накрая.

Махна му, докато измъкваше колата на заден ход по алеята.

Писмото просто й нареждаше да се яви. Не споменаваше никаква причина.

Ардилиа Мап, ветеран от вътрешните битки на ФБР, разкъсвана от връзките на старите студентски приятелства, веднага свари най-силния лечебен чай на баба си, който активизирал умствената дейност. Старлинг открай време изпитваше ужас от този чай, но нямаше как да се отърве.

Мап чукна бланката с пръст.

— Генералният инспектор не е длъжен да ти казва каквото и да било — отбеляза тя между две глътки. — Ако нашата служба за професионална отговорност или от „Професионална отговорност“ на Департамента на правосъдието имат нещо срещу теб, трябва да ти го

кажат и да ти представят документи. Трябва да ти връчат формуляр 645 или 644 с всички обвинения, а ако са криминални, имаш право на адвокат, пълна информация и всичко останало, което получават бандитите, нали така?

— Точно така, по дяволите.

— По този начин обаче не ти съобщават нищо предварително. Генералният инспектор е политическа фигура и може да се намеси във всяко дело.

— Намесил се е в това.

— Защото Крендлър му шепне в ухото. Каквото и да е, ако решиш да се позовеш на правото на равни възможности, знам точно какво трябва да направиш. А сега ме чуй. Ще им кажеш, че искаш да запишеш всичко на лента. Генералният инспектор не използва писмени показания. Лони Гейнс се забърка в онази каша тъкмо заради това. Записват думите ти в протокол, но понякога казаното от теб се променя, след като го кажеш. Дори не ти показват текста.

Когато Старлинг се обади на Джак Крофорд, гласът му звучеше, като че ли го беше събудила от сън.

— Не знам за какво се отнася, Старлинг — каза той. — Ще се обадя където мога. Знам обаче, че утре ще бъда там.

ГЛАВА 71

Сутрин е и клетката от железобетон, наречена „Дж. Едгар Хувър“, се издига под млечните облаци.

В тази ера на коли-бомби предният вход и дворът са затворени през повечето време, а около сградата са паркирани стари служебни автомобили — нещо като импровизирана бариера.

Полицията в столицата следва безумната си политика и пише глоби за паркиране на някои от тези стари коли ден подир ден, пачките уведомления под чистачките надебеляват, вятърът къса листчетата и ги носи надолу по улицата.

Един просяк, който се топлеше на решетка на тротоара, вдигна ръка към Старлинг, когато тя мина край него. Едната страна на лицето му беше оранжева от йода, с който го бяха намазали в някое спешно отделение. В ръката си държеше пластмасова чашка с протрити ръбове. Старлинг бръкна в чантата си, за да намери долар, даде му два, докато вдъхваше топлата пара от решетката.

— Бог да те благослови — каза просякът.

— Нужно ми е — отговори тя. — Всяка помощ ще ми дойде добре.

Купи си голямо кафе от заведението до Десета улица, както бе правила толкова много пъти през годините. Имаше нужда от кафето след неспокойния сън през нощта, но не искаше да ѝ се доходи до тоалетната по време на разговорите, така че реши да го изпие само до половината.

Видя Крофорд през витрината на кафенето и го настигна във на тротоара.

— Искате ли половината от това кафе, господин Крофорд? Ще помоля за още една чаша.

— Без кофеин ли е?

— Не.

— По-добре да не го пия тогава. Ще изскоча от кожата си. — Изглеждаше ядосан и стар. На върха на носа му висеше бистра капка. Стояха край потока хора, които вървяха към страничния вход на ФБР.

— Не знам за какво е тази среща, Старлинг. Никой друг от участниците в престрелката пред Фелициана не е извикан, това успях да разбера. Ще бъда с теб.

Старлинг му подаде книжна салфетка и двамата се включиха в потока на прииждащата дневна смяна служители.

Видя ѝ се, че служителите са облечени доста официално.

— Деветнайсетата годишнина на ФБР. Буш ще дойде да говори — припомни ѝ Крофорд.

На страничната уличка бяха спрели четири фургона на телевизионни станции със сателитни чинии.

Екип на WFUL-TV снимаше на тротоара ниско подстриган млад мъж, който говореше нещо пред микрофона в ръката си. Някакъв асистент я видя от покрива на фургона.

— Това е тя, с тъмносиния шлифер — извика той на останалите.

— Започваме — извика нископодстриганият. — Камера!

За да насочи камерата в лицето на Старлинг, екипът запуши движението по тротоара.

— Специален агент Старлинг, ще коментирате ли разследването за престрелката пред рибния пазар Фелициана? Предаден ли е докладът? Обвиняват ли ви в убийството на петима... — Крофорд свали шапка и преструвайки се, че се предпазва от светлината на прожекторите, успя да закрие обектива за момент. Екипът се отказа едва когато ги спря бронираната врата.

Копелетата бяха повикани.

След като влязоха, спряха във фойето. Мъглата отвън ги беше покрила със ситни капчици. Крофорд глътна една таблетка без вода.

— Старлинг, мисля, че са избрали днешния ден заради суматохата около честването и скандалите около президента. Това, което се опитват да направят, каквото и да е то, може да мине незабелязано по този начин.

— Тогава защо са предупредили репортерите?

— Защото не всички пеят по една и съща партитура. Имаш десет минути, искаш ли да си напудриш носа?

ГЛАВА 72

Старлинг рядко се бе качвала на седмия етаж, където бяха кабинетите на шефовете в сградата „Дж. Едгар Хувър“. Тя и останалите ѝ състуденти от Академията се бяха събрали тук преди седем години, за да видят как директорът поздравява Ардилия Мап като отличничка на випуска, друг път заместник-директорът я бе извикал, за да ѝ връчи медала на шампион по стрелба.

Килимът в кабинета на заместник-директора Нунън беше най-дебелият, който някога бе виждала. В клубната атмосфера на приемната, обзаведена с кожени кресла, миришеше силно на тютюн. Старлинг се запита дали не бяха угасили фасовете и пуснали вентилацията непосредствено преди влизането ѝ.

Когато двамата с Крофорд влязоха в стаята, всички мъже станаха, освен един. Станаха бившият ѝ шеф, Клинт Пиърсол от вашингтонския оперативен офис „Бъзардс Поинт“, Нунън, заместник-директорът на ФБР, и висок мъж с рижа коса и костюм от сурова коприна. Седнал на мястото си остана Пол Крендлър от кабинета на генералния инспектор. Той завъртя към нея дългия си врат и я погледна, сякаш бе доловил присъствието ѝ по миризмата. Когато се обърна с лице към нея, Старлинг видя едновременно и двете му уши. Стори ѝ се странно, че някакъв федерален шериф, когото не познаваше, стои в единия ъгъл на стаята.

Служителите на ФБР и Правосъдието винаги се обличат добре, но тези мъже тук бяха издокарани за телевизията. Старлинг си даде сметка, че по-късно през деня щяха да се показват по време на церемонията заедно с бившия президент Джордж Буш. Иначе щяха да я извикат в сградата на Правосъдието, а не на ФБР.

Когато видя Крофорд до Старлинг, Крендлър се намръщи.

— Господин Крофорд, не мисля, че присъствието ви при тази процедура е необходимо.

— Аз съм непосредствен ръководител на специален агент Старлинг. Мястото ми е тук.

— Не съм на това мнение — настоя Крендлър и се обърна към Нунън. — Официално неин шеф е Клинт Пиърсол. При Крофорд е само временно. Мисля, че трябва да разпитаме агент Старлинг насаме. Ако ни е нужна допълнителна информация, можем да помолим шефа на секция Крофорд да изчака наблизко, за да можем да го извикаме.

Нунън кимна.

— Джак, наистина ще оценим приноса ти, след като изслушаме непредубедените показания на тази... на специален агент Старлинг. Искам да ни бъдеш подръка, Джак. Можеш да отидеш в читалнята на библиотеката, настани се удобно, ще те повикаме.

Крофорд стана.

— Директор Нунън, може ли да кажа...

— Можете само да напуснете, нищо повече — прекъсна го Крендлър.

Нунън също стана.

— Един момент, господин Крендлър, аз съм домакин на тази среща, докато вие не поемете нещата. Джак, познаваме се отдавна. Господинът от Правосъдието е назначен твърде отскоро, за да разбира това. Ще кажеш каквото желаш. Сега ни остави и дай възможност на Старлинг да говори сама за себе си. — Нунън се наведе към Крендлър и прошепна нещо в ухото му, от което физиономията му почервения.

Крофорд погледна към Старлинг. Не можеше да направи нищо, освен да се примири.

— Благодаря ви, че дойдохте, сър — каза Старлинг.

Шерифът отвори вратата. Когато чу щракването на бравата, Старлинг изправи рамене и застана сама срещу мъжете.

След това нещата се развиха с темпото на ампутация от осемнайсети век.

Нунън беше най-висшият служител на ФБР, но генералният инспектор имаше право да не се съобрази с него, а инспекторът очевидно бе изпратил Крендлър като свой пълномощник.

Нунън взе папката пред себе си.

— Ако обичате, кажете ни коя сте за протокола.

— Специален агент Кларис Старлинг. Има ли протокол, директор Нунън? Бих се радвала, ако е така. — Той не отговори и тя попита: — Имате ли нещо против, ако записвам разговора? — Извади от чантата си малък касетофон, марка „Награ“.

Отговори Крендлър:

— Обикновено този вид предварителни срещи се провеждат в кабинета на генералния инспектор в Правосъдието. Днес я провеждаме тук, защото е по-удобно за всички заради церемонията, но важат правилата на генералния инспектор. Въпросът е донякъде деликатен в дипломатическо отношение. Без записи.

— Съобщете й обвиненията, господин Крендлър — подкани го Нунън.

— Агент Старлинг, обвинена сте в незаконно разкриване на поверителна информация на издирван престъпник — заговори Крендлър с добре контролирано изражение. — По-специално сте обвинена, че сте публикували тази обява в два италиански вестника, за да предупредите укриващия се престъпник Ханибал Лектър, че съществува опасност да бъде заловен.

Шерифът подаде на Старлинг изпоцапана страница от „Ла национне“. Старлинг се обърна към прозореца, за да прочете обграденото в кръгче каре.

А. А. Аарон — предай се на най-близките власти, враговете са близо. Хана.

— Какво ще отговорите?

— Не съм го направила аз. За пръв път виждам това нещо.

— Как ще обясните факта, че в писмото се използва псевдонимът „Хана“, който е известен само на доктор Ханибал Лектър и Бюрото? Псевдонимът, който доктор Лектър искаше от вас да използвате.

— Не мога да го обясня. Кой откри това съобщение?

— В Документалната служба в Лангли са го забелязали, докато са превеждали материалите от „Ла национне“, свързани с Лектър.

— След като псевдонимът е засекретен в Бюрото, как така са го разпознали в Документалната служба в Лангли? Тази служба е на ЦРУ. Нека попитаме кой им е казал за псевдонима „Хана“.

— Сигурен съм, че преводачът е бил запознат с документите от разследването.

— Чак толкова запознат? Съмнявам се. Нека го попитаме кой му е казал да следи за това. Откъде бих могла да зная, че доктор Лектър е

бил във Флоренция?

— Вие сте тази, която откри, че файлът в Програмата за залавяне на особено опасни престъпници е бил преглеждан от компютъра във Флоренция — рече Крендлър. — Това е станало няколко дни преди смъртта на Мази. Не знаем кога сте го открили. Иначе защо Квестурата във Флоренция ще пита за Лектър?

— А поради каква възможна причина ще искам да го предупредя? Директор Нунън, защо с този въпрос се занимава генералният инспектор? Готова съм да се подложам на тест с детектор на лъжата по всяко време. Докарайте го сега.

— Италианците са изпратили дипломатически протест заради опита за предупреждение на този известен престъпник, пребиваващ в страната им — каза Нунън. Посочи рижия мъж до себе си. — Това е господин Монтенегро от италианското посолство.

— Добро утро, господине. А как са научили италианците? Не от Лангли, нали? — попита Старлинг.

— Дипломатите прехвърлят топката в нашата половина — отговори Крендлър, преди Монтенегро да успее да отвори уста. — Искаме да изясним нещата удовлетворително за италианските власти, за мен, за генералния инспектор и искаме това да стане бързо. По-добре ще е за всички, ако прегледаме фактите заедно. Какво има между теб и доктор Лектър, Старлинг?

— Разпитвах доктор Лектър няколко пъти по заповед на шефа на секцията Крофорд. След бягството на доктор Лектър съм получила от него две писма за седем години. И двете са при вас — отговори Старлинг.

— Всъщност при нас е и още нещо — продължи Крендлър. — Получихме го вчера. Какво още сте получили вие самата, не знаем. — Посегна зад себе си и взе малък кашон с много печати и доста изпомачкан от пощите.

Крендлър се престори, че се наслаждава на ароматите от кашона. Посочи етикета с пръст, но не си направи труда да го покаже на Старлинг.

— Адресиран е до дома ви в Арлингтън, специален агент Старлинг. Господин Монтенегро, бихте ли ни казали какви са тези неща?

Италианският дипломат затършува из увитите със салфетки неща. Копчетата на ръкавелите му блещукаха.

— Това са лосиони, това е *sapone di mandorle*, известният бадемов сапун от Санта Мария Новела във Флоренция, и някои парфюми. Хората подаряват такива неща, когато са влюбени.

— Всичко това беше проверено за токсини и възпалителни агенти, нали, Клинт? — обърна се Нунън към бившия шеф на Старлинг.

Пиърсол се смути.

— Да — отговори той. — Нищо им няма.

— Любовен дар — каза Крендлър с известно удовлетворение. — Имаме и писмо.

Той разгъна парчето пергамент от кутията и го вдигна нагоре, за да покаже снимката на Старлинг от таблоида, залепена за крилатото тяло на лъвица. След това обърна листа, за да прочете изящния почерк на доктор Лектър: Някога мислила ли си, Кларис, защо филистимците не те разбират? Това е така, защото ти си отговорът на гатанката на Самсон: ти си медът в лъва.

— *Il miede dentro la leonessa*, колко красиво — отбеляза Монтенегро и си го записа, за да го използва по-късно.

— Какво? — попита Крендлър.

Италианецът махна с ръка, защото видя, че Крендлър никога не би чул музиката в метафората на доктор Лектър, нито пък да долови сетивното ѝ въздействие другаде.

— Генералният инспектор иска да поеме нещата отгук нататък заради международния отзвук — каза Крендлър. — Какво точно ще стане, дали ще предявим административни обвинения или криминални, ще зависи от това какво ще открием в хода на разследването. Ако бъдат предявени криминални обвинения, специален агент Старлинг, нещата ще отидат в отдел „Обществен морал“ на Департамента на правосъдието, а те ще заведат съдебно дело. Ще бъдете предупредена достатъчно своевременно, за да можете да се подготвите. Директор Нунън...

Нунън въздъхна дълбоко и стовари брадвата:

— Кларис Старлинг, освобождавам ви в административен отпуск, докато този въпрос не бъде изяснен. Ще предадете оръжието си и документите за самоличност от ФБР. Правото ви на достъп до

помещенията на ФБР, с изключение на публичните, се отнема. Ще напуснете сградата с придружител. Моля, предайте още сега оръжието и документите на специален агент Пиърсол. Елате.

Докато се приближаваше към масата, Старлинг видя мъжете като кегли за боулинг по време на състезание. Би могла да ги застреля, преди който и да е от тях да успее да извади оръжието си. Моментът премина. Извади 45-калибровия пистолет, впери поглед в Крендлър, извади пълнителя в дланта си и дръпна рязко затвора. Патронът от цевта изхвърча, Крендлър го улови във въздуха и го стисна така, че кокалчетата на ръката му побеляха.

След това тя остави значката си и пропуска.

— Имате ли допълнително леко оръжие? — попита Крендлър. — Пушка?

— Старлинг? — подкани я Нунън.

— В колата ми.

— Друго тактическо снаряжение?

— Каска и бронирана жилетка.

— Шерифе, ще ги вземете, когато придружите госпожица Старлинг до колата ѝ — нареди Крендлър. — Имате ли шифрован клетъчен телефон?

— Да.

Крендлър погледна Нунън и повдигна вежди.

— Предайте го — каза Нунън.

— Искам да кажа нещо. Мисля, че имам право на това.

Нунън погледна часовника си и кимна.

— Слушаме.

— Това е нагласено. Мисля, че Мейсън Върджър се опитва да залови доктор Лектър с цел лично отмъщение. Мисля също така, че именно той направи неуспешен опит да го отвлече във Флоренция. Според мен господин Крендлър вероятно има тайна договорка с Върджър и иска усилията на ФБР по залавянето на доктор Лектър да отидат в полза на Върджър. Мисля, че Пол Крендлър от Департамента на правосъдието ще спечели пари от всичко това и за тази цел иска да ме отстрани. Господин Крендлър и друг път е действал против мен по недопустим начин поради неприязън и личен финансов интерес. Тази седмица например ме нарече „елементарна провинциална путка“. Предизвиквам го да се подложи на тест с детектора на лъжата заедно с

мен по тези въпроси. Аз съм на ваше разположение. Можем да го направим още сега.

— Специален агент Старлинг, имате късмет, че не давате тези показания под клетва... — започна Крендлър.

— Ще положи клетва. Закълнете се и вие.

— Искам да ви уверя, че ако липсват доказателства, ще бъдете възстановена на работа без последствия — добави Крендлър с най-любезния си тон. — Междувременно ще получавате заплата и ще се ползвате с правата си на застраховка и медицинско обслужване. Административният отпуск сам по себе си не е наказание, агент Старлинг, използвайте го в своя полза — продължи той с уверен тон. — Всъщност, ако желаете да използвате тази пауза, за да махнете тази мръсотия от бузата си, сигурен съм, че медицин...

— Това не е мръсотия — прекъсна го Старлинг. — Това е барут. Не се учудвам, че не можете да го познаете.

Шерифът чакаше с протегната към нея ръка.

— Съжалявам, Старлинг — каза Клинт Пиърсол, уловил нещата ѝ в ръце.

Тя го погледна и извърна лице. Пол Крендлър тръгна към нея, докато останалите чакаха дипломата Монтенегро да излезе първи. Крендлър започна да казва нещо през зъби, предварително подготвено:

— Старлинг, твърде стара си, за да...

— Извинете ме. — Беше Монтенегро. Високият дипломат се бе върнал от вратата и се приближи до тях. — Извинете — повтори той и се втренчи в Крендлър, докато не го накара да се отдръпне с изкривена физиономия. — Съжалявам, че ви се случи това — каза италианецът. — Надявам се да сте невинна. Обещавам ви, че ще окажа натиск на Квестурата във Флоренция да разбере по какъв начин е била платена обявата във вестника. Ако смятате, че има нещо в моята област, което бих могъл да направя в Италия, моля, уведомете ме. Настоявам. — Монтенегро ѝ подаде визитка, грапава от релефните букви, и сякаш не забеляза протегнатата ръка на Крендлър, когато мина покрай него.

Дворът беше пълен с репортери, допуснати през главния вход заради предстоящата церемония. Доста от тях знаеха кого да чакат.

— Трябва ли да ме държите за лакътя? — попита Старлинг шерифа.

— Не, госпожо, не трябва — отговори той и ѝ проправи път през окачените на мачти микрофони и изкрещените въпроси.

Този път нископодстригания, изглежда, знаеше за какво става дума.

— Вярно ли е, че сте отстранена от случая „Ханибал Лектър“? — крещеше той. — Очаквате ли да ви предявят криминални обвинения? Как ще отговорите на обвиненията на италианците?

В гаража Старлинг предаде каската си, бронираната жилетка, пушката и резервния пистолет. Шерифът я изчака да извади патроните и да избърше оръжието с парче намастен плат.

— Виждал съм ви как стреляте, агент Старлинг. В Куонтико — каза той. — Аз самият съм стигал до финалите по стрелба в нашата служба. Ще смажа другия пистолет, преди да го приберем.

— Благодаря, шерифе.

Старлинг се качи в колата си, но шерифът не си тръгна веднага. Наведе се и извика нещо над ръмженето на двигателя. Старлинг свали стъклото и той го повтори:

— Съжалявам, че ви се случи това.

— Благодаря, сър. Оценявам, че го казвате.

Пред изхода на гаража чакаше репортерска кола, готова за преследване. Старлинг настъпи педала, за да се измъкне, и я глобиха за превишена скорост на три преки от щаба на ФБР. Докато полицаят попълваше фиша, репортерите снимаха.

Заместник-директор Нунън седна зад бюрото си, след като срещата приключи, и разтри с пръсти вдлъбнатините, които очилата бяха оставили от двете страни на носа му.

Отстраняването на Старлинг не го безпокоеше особено — беше убеден, че при жените има емоционален елемент, който ги прави неподходящи за Бюрото. Болеше го обаче, че трябваше да отрежат Джак Крофорд по този начин. Джак беше един от тях. Може би имаше слабост към това момиче Старлинг, но такива работи се случваха — жена му беше починала и така нататък. Самият Нунън преди време бе

установил, че не може да отдели очи от една от стенографките, та де наложи да се отърве от нея, преди да е предизвикала проблеми.

Сложи си очилата и слезе с асансьора до библиотеката. Завари Джак Крофорд в читалнята на един стол, опрял глава на стената. Нунън реши, че е заспал. Лицето на Крофорд беше посивяло, потеше се. Отвори очи и простена.

— Джак! — Нунън го потупа по рамото, после докосна лепкавото му лице. Изведнъж извика: — Библиотекар! Обади се в „Бърза помощ“!

Крофорд попадна в поликлиниката на ФБР, а след това в Интензивното отделение на кардиологията в болницата „Джеферсън“.

ГЛАВА 73

Крендлър не би могъл да иска по-добро отразяване в медиите. Деветнайсетата годишнина на ФБР включваше обиколка за журналисти из новия център за управление при кризисни ситуации. Телевизионните новинарски екипи се възползваха докрай от рядката възможност да влязат в щаба на ФБР. В предаване на живо C-SPAN излъчи изцяло казаното от бившия президент Джордж Буш и директора на ФБР. Си Ей Ен излъчи репортаж от речите, а телевизионните мрежи включиха събитието във вечерните новини. Мигът на Крендлър дойде, когато величията слязоха от подиума. Младият журналист с късата подстрижка, застанал наблизко, го попита:

— Господин Крендлър, истина ли е, че специален агент Кларис Старлинг е отстранена от разследването за Ханибал Лектър?

— Мисля, че би било преждевременно и несправедливо към агент Старлинг да коментираме на този етап. Ще кажа само, че със случая „Ханибал Лектър“ се заема Кабинетът на генералния инспектор. Обвинения не са предявени към никого.

Си Ен Ен също се намеси:

— Господин Крендлър, според италиански източници доктор Лектър може би е получил сигнал от правителствен източник, който го е предупредил да избяга. Това ли е причината за отстраняването на специален агент Старлинг? Това ли е причината за намесата на Кабинета на генералния инспектор вместо Вътрешната служба за професионална отговорност?

— Не мога да коментирам съобщения на чуждестранни информационни източници, Джеф. Мога да кажа само, че Кабинетът на генералния инспектор разследва твърдения, които до този момент не са доказани. Към нашите служители се отнасяме с не по-малка отговорност, отколкото към нашите приятели отвъд океана — отговори Крендлър и вдигна пръст нагоре като представител на клана Кенеди. — Случаят „Ханибал Лектър“ е в добри ръце, не просто в ръцете на Пол Крендлър. Привлечени са експерти от всички области, от ФБР и

Департамента на правосъдието. Работим по проект, за който ще ви уведоим, когато му дойде времето и след като даде резултати.

Немският лобист, хазяинът на доктор Лектър, бе обзавел къщата с огромен телевизор „Грундиг“ и бе опитал да го слее с обзавеждането, като върху ултрамодерния шкаф беше поставил една от по-малките си бронзови отливки на Леда и лебедът.

Доктор Лектър гледаше филм, озаглавен „Кратка история на времето“, за великия астрофизик Стивън Хокинг и неговата работа. Беше го гледал много пъти. Любимият му момент беше падането на порцелановата чаша от масата на пода.

Хокинг, сгърчен на инвалидния си стол, говори с компютърно генерирания си глас:

Откъде идва разликата между минало и бъдеще? Законите на науката не правят разлика между минало и бъдеще. Въпреки това в ежедневието ни разликата между минало и бъдеще е много съществена.

Можете да видите как чаша чай пада от масата и се разбива на парчета на пода, но никога няма да видите чашата да става отново цяла и да скача от пода на масата.

Филмът, пуснат обратно, показва как чашата се качва, цяла, на масата. Хокинг продължава:

Увеличаването на безпорядъка или ентропията е това, което отличава миналото от бъдещето, което дава посока на времето.

Доктор Лектър се възхищаваше на трудовете на Стивън Хокинг и ги следеше, доколкото можеше, в математическите списания. Знаеше, че ученият някога бе вярвал, че вселената ще престане да се разширява и отново ще се свие и че ентропията може да реверсира. По-късно Хокинг бе признал, че е сгрешил.

Лектър имаше нелоши познания в областта на висшата математика, но Хокинг е нещо качествено различно от нас останалите. Лектър бе разсъждавал върху проблема с години, искаше му се Хокинг да е бил прав в началото, вселената да спре да се разширява, ентропията да се оправи, Миша, изядена, да бъде цяла отново.

Време. Доктор Лектър спря филма и превключи на новините.

Телевизионните предавания и събитията, свързани с ФБР, се публикуват ежедневно на публичната Интернет страница на Бюрото. Доктор Лектър преглеждаше страницата също всеки ден, за да провери дали в препратката към десетте най-търсени престъпници все още използват старата му снимка. По този начин научи за юбилея на Бюрото достатъчно рано, за да проследи събитията. Седна на голямото кресло по смокинг и вратовръзка и започна да гледа как Крендлър лъже. Гледаше го с полузатворени очи, държеше чашата си с коняк близо до носа и леко разклащаше съдържанието. Не беше виждал това бледо лице от Мемфис, когато Крендлър бе застанал пред клетката му малко преди да избяга.

По местните новини от Вашингтон видя как пътен полицаи глобява Старлинг и как репортери тикат микрофоните си през отворения прозорец на мустанга ѝ. По това време вече според новините Старлинг беше „застрашила сигурността на САЩ“ във връзка със случая „Лектър“.

При вида ѝ кафявите му очи се отвориха широко и в дълбините на зениците му около изображението на лицето ѝ заиграха искрички. Запази лика ѝ непокътнат и съвършен в ума си дълго след като изчезна от екрана на телевизора и после го тласна към един друг образ, образа на Миша, докато двата не се сляха и докато от червеното плазмено ядро на сливането не полетяха искри нагоре, на изток, към нощното небе, за да се понесат със звездите над морето.

Сега, ако вселената се свиеше, ако времето се задвижеше в обратна посока и счупените чаши отново станеха цели, на света щеше да има място и за Миша. Най-стойностното място, известно на доктор Лектър — мястото на Кларис Старлинг. Миша можеше да заеме мястото на Старлинг в света. Ако се стигнеше до това, ако времето се върнеше назад, смъртта на Старлинг щеше да освободи за Миша място, чисто и искрящо като медното корито в градината.

ГЛАВА 74

Доктор Лектър паркира пикапа си на една пряка от болницата „Мериленд-Мизерикордия“ и избърса внимателно монетите, преди да ги пусне в паркинг-метъра. Беше с ватиран комбинезон, с каквито работниците се предпазват от студа, и с шапка с голяма козирка, за да се прикрие от камерите на охраната. Влезе през главния вход.

Бяха минали повече от петнайсет години, откакто доктор Лектър за последен път бе идвал в „Мериленд-Мизерикордия“, но основното разпределение в сградата изглеждаше непроменено. Това, че отново виждаше мястото, където бе започнала медицинската му кариера, за него не означаваше нищо. Местата с ограничен достъп горе бяха подновени козметично, но би трябвало да са същите, както по времето, когато практикуваше там — това поне личеше от чертежите на Департамента на строителството.

На входа се сдоби с пропуск за посетители и се качи на етажите за пациенти. Тръгна по коридора, като четеше табелите с имената на пациентите и лекарите по вратите на стаите. Това беше отделението за следоперативно възстановяване — тук попадаха от интензивното отделение след сърдечносъдови или черепни операции.

Човек би могъл да си помисли, че доктор Лектър чете много бавно, защото устните му помръдваха беззвучно и той от време на време проточваше врат като малограмотен простак. След това седна в чакалнята така, че да вижда коридора. Остана там час и половина сред възрастни жени, които споделяха семейни трагедии, и изтърпя някакъв тъп сериал по телевизията. Най-накрая съзря това, което чакаше — лекар със зелени хирургически дрехи обикаляше сам стаите. Трябва да беше... щеше да направи визитация на пациент на... доктор Силвърман. Доктор Лектър стана и се почеса. Взе разпърпан вестник от една масичка и излезе от чакалнята. Две врати по-нататък по коридора имаше друга стая с пациент на доктор Силвърман. Доктор Лектър се вмъкна вътре. Стаята беше полутъмна, пациентът спеше дълбоко, главата и половината му лице бяха превързани. Светло червейче подскачаше в постоянен ритъм на екрана на монитора.

Доктор Лектър бързо свали горните си дрехи и остана по зелени хирургически дрехи. Сложи си болнични чехли, шапка, хирургическа маска и ръкавици. От джоба си извади бял хартиен чувал за отпадъци и го разгъна.

Доктор Силвърман влезе, като говореше с някого през рамо. Щеше ли да го придружава медицинска сестра? Не.

Доктор Лектър взе кошчето за смет и започна да изсипва съдържанието му в чувала, с гръб към вратата.

— Извинете ме, докторе, ще се махна веднага — каза доктор Лектър.

— Няма нищо — отвърна доктор Силвърман и взе болничния картон от таблата на леглото. — Вършете си работата.

— Благодаря — рече доктор Лектър и стовари гумената палка върху тила на хирурга само с едно леко движение на китката и го улови през гърдите, докато се свличаше. Гледката беше удивителна, защото за теглото си беше силен пропорционално на мравката. Отнесе доктор Силвърман в тоалетната на пациента, свали му панталоните и го остави седнал върху клозетната чиния.

Хирургът остана там с увиснала над коленете глава. Доктор Лектър го надигна за момент, колкото да провери зениците му и да откачи от зелената му дреха табелката с името и няколкото титли, удостоверяваща самоличността му. Размени я с пропуска си за посетители, взе стетоскопа му и го окачи на собствения си врат по модерния начин — като праметното шалче, после сложи на главата си специалните увеличаващи хирургически очила.

Сега беше готов да проникне в сърцето на „Мериленд-Мизерикордия“.

При боравенето с наркотични вещества болницата спазва най-строго федералните изисквания. Шкафовете за тях в стаите на сестрите на етажите с пациенти винаги са заключени. За да се отворят, са нужни два ключа, които са у дежурната сестра и първия ѝ асистент. Води се най-строга отчетност.

В операционните блокове — най-добре охраняваният район в болниците — нужните наркотични вещества се донасят няколко минути преди да бъде докаран пациентът. Упойките за анестезиолога са недалеч от операционната маса в шкаф с хладилно отделение и друго отделение със стайна температура.

Запасите от такива медикаменти се пазят в специални хранилища в близост до стаята за миене и стерилизация. В тях има различни препарати, които не се намират долу в общото хранилище — силни успокоителни и екзотични упойки, благодарение на които е възможно да се правят сърдечни и мозъчни операции върху пациенти, които са в съзнание и реагират.

През работния ден в хранилището винаги има човек и докато фармацевтът е в стаята, шкафовете са отключени. Ако по време на сърдечна операция възникне спешна нужда от нещо, няма време за суетене с ключовете. Доктор Лектър, все още с маската на лицето, отвори люлеещата се врата на операционния блок.

В опит да се разведри атмосферата, стените бяха боядисани в няколко ярки комбинации от цветове, които биха ужасили и умиращите. Няколко лекари преди доктор Лектър се подписаха в регистрационния дневник и продължиха към стерилизационната стая. Доктор Лектър вдигна картоната и раздвижи химикалката над листа, но не написа нищо.

В графика беше отбелязано, че в операционна „В“ ще се вади мозъчен тумор, начало след двацет минути. Първата операция за деня. В стаята за стерилизация доктор Лектър свали ръкавиците си, изми си старателно ръцете до лактите, после намаза дланите си с талк и пак надяна ръкавиците. Излезе в коридора. Хранилището би трябвало да е следващата врата вдясно. Не. На вратата, боядисана в кайсиев цвят, имаше надпис АВАРИЙНИ ГЕНЕРАТОРИ, а след нея беше двойната врата на операционна „В“. Една сестра се спря до него.

— Добро утро, докторе.

Доктор Лектър се изкашля зад маската и промърмори поздрав. След това смотолеве някакво извинение, сякаш е забравил нещо, и се обърна пак към стерилизационната стая. Сестрата погледна след него за момент, после влезе в операционната. Доктор Лектър свали ръкавиците си и ги хвърли в кошчето за боклук. Никой не му обръщаше внимание. Взе нов чифт. Тялото му беше в стаята за стерилизация, но всъщност умът му препускаше през фоайето на двореца на паметта му покрай бюста на Плиний и нагоре по стълбите към залата на архитектурата. На едно добре осветено място, където доминираше умален модел на лондонската катедрала „Сейнт Пол“, шедьовърът на сър Кристофър Рен, имаше чертожна дъска и върху нея

го чакаха техническите чертежи на болницата. Чертежите на операционния блок, точно копие на чертежите от Департамента на строителството. Той се намираше ето тук. Хранилището с наркотиците беше там. Не. Чертежите не бяха точни. Явно бяха променили плановете след регистрацията на чертежите в Департамента. Генераторите бяха обозначени от другата страна огледално, в коридора към операционна „А“. Може би надписите бяха обърнати. Вероятно. Нямахме време да търси.

Доктор Лектър излезе от стерилизационната и тръгна по коридора към операционна „А“. Врата вляво. Надписът беше СКЕНЕР. Продължавай. Следващата врата беше хранилището. Бяха разделили помещението на две, за да поберат и скенера.

Тежката врата на хранилището беше отворена и подпряна с клин да не се затваря. Доктор Лектър влезе бързо в стаята и дръпна вратата зад себе си.

Подпухнал фармацевт беше клекнал и прибираще нещо на нисък рафт.

— Мога ли да ви помогна, докторе?

— Да, ако обичате.

Младият мъж понечи да стане, но така и не успя. Удар с палката, фармацевтът пръдна и се свлече на пода.

Доктор Лектър вдигна долния край на хирургическата риза и я подпъхна под градинарската престилка, с която беше отдолу.

Зачете етикетите по рафтовете със светкавична бързина: амбиен, амобарбитал, амитал, далмейн, флуразепам, халцион, загребваше десетки опаковки в джобовете си. След това се прехвърли към хладилника и пак започна да чете и прибира: мидазолам, ноктек, скополамин, пентотал, куазепам, солцидем. След по-малко от четирийсет секунди отново беше в коридора и затвори вратата на хранилището.

Отби се още веднъж в стерилизационната, за да провери в огледалата дали няма издатини по дрехите. Без да бърза, излезе през люлеещата се врата. Табелата с името умишлено беше закачена наопаки, маската беше на лицето му, очилата спуснати над очите, лещите за увеличение вдигнати, пулсът му седемдесет и две. Разменяше кратки поздравии с другите лекари. След това взе асансьора

надолу, без да сваля маската, забил поглед в болничния картон, който бе грабнал напосоки.

Влизащите в болницата може би намираха за странен факта, че не свали хирургическата маска чак до долния край на стълбите, извън обсега на охранителните камери. Минувачите по улицата може би се питаха защо един лекар кара такъв раздрънкан стар пикап.

Някакъв анестезиолог почука нетърпеливо на вратата на хранилището в операционния блок и завари фармацевта все още в безсъзнание. Откриха липсите след още петнайсет минути.

Доктор Силвърман се свести, паднал до тоалетната със свалени панталони. Нямахше спомен да е влизал тук и не знаеше къде се намира. Помисли си, че може да е получил мозъчен удар, малък инсулт, може би вследствие на напъването при ходенето по голяма нужда. Не искаше да се движи, от страх да не освободи съсирек. Леко запълзя по пода, докато не стигна коридора. Изследванията показаха леко сътресение на мозъка.

Преди да се прибере у дома, доктор Лектър спря на още две места. Първото беше фалшива пощенска кутия в покрайнините на Балтимор, за да вземе пакета, поръчан по Интернет от една фирма за погребални принадлежности. Вътре имаше костюм със зашити за самото риза и вратовръзка, като самото и ризата бяха сцепени отзад.

Сега оставаше само виното — трябваше да е нещо наистина празнично. Затова се налагаше да отскочи до Анаполис. Щеше да е приятно, ако беше с джагуара.

ГЛАВА 75

Крендлър беше облечен за бягане в студа, така че, когато Ерик Пикфорд позвъни в дома му в Джорджтаун^[1], той трябваше да разкопчае ципа на анцуга си, за да не му стане горещо.

— Ерик, отиди до кафенето и ми се обади от обществен телефон.

— Извинете, но защо, господин Крендлър?

— Направи каквото ти казвам.

Крендлър свали ръкавиците и лентата от главата си и ги метна върху пианото във всекидневната. Започна да свири някаква мелодия с един пръст, докато Пикфорд не му се обади повторно.

— Старлинг разбира от техника, Ерик. Не знаем с какво е оборудвала телефоните си. Не трябва да излагаме на опасност работата на правителството.

— Да, сър. Господин Крендлър, обади ми се Старлинг. Искаше да си вземе растението и други неща... Онова глупаво пиле, дето се накланя, за да пие вода... Освен това обаче ми подсказа нещо полезно. Каза ми да не обръщам внимание на последните цифри от пощенския код при подозрителните абонаменти за списания, ако разликата между тях е три или по-малко, защото доктор Лектър би могъл да използва няколко пощенски кутии, които обаче са близо една до друга.

— И?

— Попаднах на нещо. „Неврофизиологически журнал“ отива на един пощенски код, „Physica Scripta“ и „ICARUS“ на друг. Намират се на около десет мили разстояние. Абонаментите са на различни имена, платени са с ордери.

— Какво е „ICARUS“?

— Международно списание за изследвания на слънчевата система. Преди двайсет години е бил абониран за него. Пощенските кутии са в Балтимор. Списанията обикновено се доставят около десето число на месеца. И още нещо, преди минута ми се обадиха, че са продали бутилка „Шато Ик...“ Как беше...

— Иким. Е, какво от това?

— Скъп магазин за вина в Анаполис. Въведох продажбата в компютъра и се получи съвпадение със списъка „Важни дати“, който състави Старлинг. Рождената ѝ дата. Виното е от годината на раждането ѝ. Купувачът е платил триста дващсет и пет долара в брой за него и...

— Кога стана това? Преди или след като говори със Старлинг?

— След това. Преди минута.

— Значи тя не знае?

— Не. Трябва да се обадя на...

— Чакай малко. Искаш да кажеш, че са ти се обадили заради една продадена бутилка вино?

— Да, сър. Тя има записки тук. По цялото Източно крайбрежие има само три такива бутилки. Предупредила е и тримата търговци. Достойно е за възхищение.

— Кой я е купил? Как е изглеждал?

— Бял мъж, среден на ръст, с брада. Дебело облечен.

— В магазина има ли камери за наблюдение?

— Да, сър. Това беше първият ми въпрос. Казах, че ще изпратим някой да вземе касетата със записа. Още не съм го направил. Продавачът не знаел, че се интересуваме от това, но покупката му се сторила толкова необичайна, че казал на собственика. Собственикът веднага изтичал навън и успял да види купувача... поне мисли, че е купувачът... да се отдалечава със стар пикап. Сив, с менгеме в каросерията. Ако е Лектър, мислите ли, че ще се опита да го изпрати на Старлинг? Най-добре да я предупредим.

— Не — рече Крендлър. — Не ѝ казвай.

— А да вкарам ли информацията в досието на Лектър и бюлетина на ПЗООП?

— Не — отсече Крендлър и се замисли трескаво. — Отговориха ли от Квестурата за компютъра на Лектър?

— Не, сър.

— Тогава няма да вкарваш информацията никъде, докато не сме сигурни, че самият Лектър не чете бюлетина. Може да е взел кода на Паци за достъп в програмата. Може и Старлинг да го чете и да го информира по някакъв начин, както направи във Флоренция.

— О... да, разбирам. Оперативният офис в Анаполис може да вземе касетата.

— Остави това на мен.

Пикфорд му продиктува адреса на магазина за вино.

— Продължавай да следиш абонаментите — нареди Крендлър след това. — Когато Крофорд се върне на работа, кажи му за пощенските кутии. Той ще организира наблюдение след десети.

Крендлър набра номера на Мейсън и напусна джорджтаунската си къща, като тичаше с лекота към парка „Рок Крийк“.

В спускация се здрач се виждаше само бялата лента „Найки“ на главата му, белите маратонки „Найки“, белите ивици на анцуга му — също „Найки“. Сякаш под търговските марки изобщо нямаше човек.

Бяга само половин час. Чу чаткането на хеликоптера, когато пред очите му се появи площадката за кацане край зоопарка. Наведе се под витлото и скочи в машината, без дори да забави крачка. Издигането на машината го изпълни с вълнение, докато го носеше към висините, които заслужаваше. Отиваше до Анаполис за записа, после при Мейсън.

[1] Аристократичен стар жилищен квартал във Вашингтон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 76

— Ще фокусираш ли това шибано нещо, Кордел? — С плътния глас на Мейсън „фокусираш“ и „шибано“ звучаха по-скоро като „хокусираш“ и „хибано“.

Крендлър стоеше до Мейсън в тъмната част на стаята, за да вижда по-добре монтирания високо монитор. В стаята беше топло и той бе завързал горницето на анцуга си около кръста. Отдолу беше по фланелка от Принстън. Лентата на главата му и маратонките отразяваха светлината от аквариума.

Според Марго Крендлър имаше пилешки рамене. Когато той влезе, двамата едва си кимнаха.

На записа от магазина не се виждаше часът или броячът за лентата, търговията по Коледа беше оживена. Кордел пренавиваше напред, от клиент на клиент, Мейсън убиваше времето, като се държеше неприятно.

— Какво каза в магазина, когато се появи по анцуг и им показва значката, Крендлър? Че си от специалните олимпийци? — Откакто Крендлър беше започнал да прибира чековете, Мейсън се държеше значително по-непочтително.

Крендлър обаче не можеше да се обиди, когато интересите му бяха поставени на карта.

— Казах, че съм под прикритие. Как следите Старлинг?

— Марго, кажи му. — Мейсън сякаш искаше да пести затрудненото си дишане, за да сее обиди.

— Докарахме дванайсет души от охраната в Чикаго. Във Вашингтон са. Три екипа, във всеки има по един помощник-шериф от Илинойс. Ако полицията ги види при залавянето на Лектър, ще кажат, че са го разпознали, че правят граждански арест и прочие. Екипът, който го хване, ще го предаде на Карло. След това всички се връщат в Чикаго. Знаят само толкова.

Записът продължаваше.

— Един момент... Кордел, върни трийсет секунди — обади се Мейсън. — Погледнете това.

Охранителната камера на магазина покриваше пространството от вратата до касовия апарат. Изображението беше лошо. Влезе мъж с шапка с голяма козирка, работнически ватиран комбинезон и ръкавици с един пръст. Имаше бакенбарди и тъмни очила. Обърна се с гръб към камерата и внимателно затвори вратата зад себе си.

Обясни бързо какво иска на продавача и го последва към рафтовете с вино извън обсега на камерата.

Минаха цели три минути. Двамата най-накрая се върнаха. Продавачът избърса бутилката от прахта, уви я в дунапрен и я сложи в торбичка. Клиентът свали дясната си ръкавица и плати в брой. Устата на продавача се раздвижи, каза „благодаря“ на гърба на клиента, който си тръгна.

След няколко секунди продавачът извика някого извън кадър. Появи се едър мъж и веднага изтича до вратата.

— Това е собственикът, който е видял пикапа — обясни Крендлър.

— Кордел, можеш ли да презапишеш тази лента и да увеличиш физиономията на клиента?

— Веднага, господин Мейсън. Но няма да се вижда ясно.

— Направи го.

— Не свали лявата ръкавица — отбеляза Мейсън. — Може и да са ме преметнали с рентгеновата снимка, която купих.

— Паци каза, че е оперирал ръката си. Че са махнали шестия пръст — обади се Крендлър.

— Паци може да си е заврял собствения пръст отзад, вече не знам на кого да вярвам. Ти си го виждала, Марго, това Лектър ли е?

— Преди осемнайсет години — отговори Марго. — Имах три сеанса и винаги седеше зад бюрото си, не се разхождаше наоколо. Седеше абсолютно неподвижно. Най-добре си спомням гласа му.

— Господин Върджър, Карло е тук — чу се гласът на Кордел по интеркома.

Карло миришеше на свине, та не се траеше. Влезе в стаята, притиснал шапката към гърдите си, и вонята на глиганска наденица, която лъхаше от главата му, накара Крендлър да издиша рязко през носа си. В знак на уважение похитителят от Сардиния лапна изцяло еленовия зъб, който дъвчеше.

— Карло, виж това. Кордел, върни записа и го пусни от влизането му.

— Това е точно онзи кучи син — обади се Карло, преди клиентът да е направил и четири крачки. — Брадата я нямаше, но походката е същата.

— Във Флоренция си видял ръцете му, нали?

— Да.

— Пет или шест пръста имаше на лявата?

— ... Пет.

— Поколеба се.

— Само за да се сетя как беше cinque на английски. Пет са. Сигурен съм.

Мейсън раздалечи оголените си зъби в усмивка.

— Чудесно. Носи ръкавицата, за да запази описанието с шестте пръста — рече той.

Вероятно миризмата на Карло бе проникнала в аквариума през помпата за въздух, защото змиорката излезе от скривалището да хвърли едно око. После остана отвън да се върти в безкрайна осмица като повърхнина на Мобиус, с оголени зъби, докато дишаше.

— Карло, мисля, че ще свършим с всичко това съвсем скоро — рече Мейсън. — Ти, Пиеро и Томазо сте първият ми екип. Имам ви доверие, въпреки че Лектър ви изигра във Флоренция. Искам да наблюдавате Кларис Старлинг в деня преди рождения ѝ ден, на рождения ѝ ден и на другия ден. Ще ви смени друг екип, докато тя спи у дома си. Ще ви дам шофьор и микробус.

— Radrone — каза Карло.

— Да.

— Искам малко време насаме с доктора заради брат ми Матео. Обеща ми, че ще го имам.

Карло се прекръсти, когато спомена името на покойника.

— Разбирам чувствата ти много добре, Карло. Имаш най-дълбоките ми съболезнования. Карло, искам доктор Лектър да бъде изконсумиран на два сеанса. Първата вечер прасетата да изгризат краката му, докато той гледа зад преградата. За да стане това, трябва да е в добра форма. Никакви удари по главата, никакви строшени кости, никакви увреждания на очите. След това ще чака една нощ без крака, а прасетата ще го довършат на следващия ден. Аз ще поговоря с него,

след това ще е твой един час преди втория сеанс. Ще те помоля да му оставиш едното око и да е в съзнание, за да вижда муцуните им, когато гризат физиономията му. Ако, примерно, решиш да го кастрираш, твоя си работа, но искам Кордел да се погрижи за кръвоизливите. И всичко да е заснето.

— Ами ако умре от загуба на кръв още първата вечер?

— Няма. Няма да умре и през нощта. През нощта ще чака с изядени крака. Кордел ще се погрижи за това и за подмяната на телесните му течности. Предполагам, че ще трябва да му се прелива кръв с една или две системи.

— Или четири, ако се наложи — чу се безтелесният глас на Кордел по високоговорителите. — Мога и да му скъся краката още повече.

— Най-накрая — каза Мейсън на Карло с най-съчувствения си глас — ще можеш да се изпикаеш в системата, преди да го изтърколиш на свинете. Или да се изпразниш, ако предпочиташ.

Лицето на Карло просветна при мисълта, после се сети за присъствието на мускулестата синьорина и ѝ хвърли виновен кос поглед.

— Grazie mille, Padrone. Ще дойдеш ли да го гледаш как умира?

— Не знам, Карло. Прахолякът в обора ми пречи. Може би ще гледам на видео. Можеш ли да донесеш едно от прасетата при мен? Искам да го пипна с ръката си.

— В тази стая?

— Не. Ще ме свалят за малко долу, на акумулатори.

— Ще трябва да го приспя, Padrone — отвърна Карло неуверено.

— Някоя от женските. Докарай я на моравата при асансьора. Повдигачът може да мине през тревата.

— Смятате да се справите с един микробус или с микробус плюс една кола за охрана? — обади се Крендлър.

— Карло?

— Микробусът е достатъчен. Само ми дайте помощник-шерифа за шофьор.

— Имам нещо друго за теб — каза Крендлър. — Може ли малко светлина?

Марго завъртя копчето на реостата и Крендлър свали малката си раница на масата до фруктиерата. Сложи си памучни ръкавици и

извади отвътре нещо като малък монитор с антена и скоба за окачване, заедно с външен твърд диск и акумулатори.

— Трудно ще следите Старлинг, защото живее в задънена улица, където няма къде да се скрие човек. Тя обаче ще трябва да излезе... Луда е по фитнеса и ще трябва да се запише в някой частен клуб, защото вече не може да използва базата на ФБР. В четвъртък беше паркирала пред някакъв такъв клуб и монтирахме на колата ѝ излъчвател. Захранва се с никелово-кадмиев акумулатор, който се зарежда само докато работи двигателят, така че да не се усъмни, ако акумулаторът на колата ѝ падне. Софтуерът покрива тези пет съседни щата. Кой ще работи с апарата?

— Кордел, ела тук — извика го Мейсън.

Кордел и Марго коленичиха до Крендлър, а Карло се наведе над тях. Шапката му беше на височината на ноздрите им.

— Погледнете тук. — Крендлър включи монитора. — Това е като навигационна система за кола, само че показва къде се намира колата на Старлинг. — На екрана се появи карта на центъра на Вашингтон. — Увеличава се оттук, картата се мести с тези стрелки. Така. Сега няма никакъв прием. Когато се получи сигнал от маяка в колата, това нещо тук ще светне и ще чуете писукане. След това можете да видите източника на сигнала върху картата и да увеличите изображението. Ако писукането забърза, значи приближавате. Ето това е картата на квартала, където живее. Не забелязвате сигнала от колата ѝ, защото тук сме извън обхвата. Обаче ще го ловите навсякъде в централен Вашингтон или в Арлингтън. Засичах го и от хеликоптера, когато летях насам. Ето това е преобразувател за захранване от акумулатора на микробуса. И още нещо. Трябва да ми гарантирате, че този уред никога няма да попадне в чужди ръце. Мога да пострадам сериозно. Машинката все още не се продава в магазините за шпионска техника. Или ще ми го върнете, или ще го хвърлите в реката.

— Разбра ли, Марго? — попита Мейсън. — Ти, Кордел? Вземете Моли за шофьор и го инструктирайте.

V
ЕДИН ФУНТ ПЛЪТ

ГЛАВА 77

Красотата на пневматичната пушка беше в това, че с нея можеше да се стреля от вътрешността на микробуса, без всички наоколо да оглушеят — не се налагаше цевта да се показва през прозореца, та хората да я видят.

Огледалното стъкло щеше да се отвори само няколко сантиметра и малката подкожна игла щеше да полети напред и да вкара дозата ацепромазин в мускулите на гърба или задника на доктор Лектър.

Щеше да се чуе само леко пукване като чупене на клонка — никакъв гърмеж или писък на куршум, които да привлекат вниманието.

Според отработения план, когато доктор Лектър започнеше да се свлича, Пиеро и Томазо, облечени в бели престилки, щяха да му „помогнат“ да се качи в микробуса и да уверят всички любопитни минувачи, че ще го откарат в болницата. Щеше да говори Томазо, защото беше учил английски в семинарията, макар че някои звуци не му се отдаваха много добре.

Мейсън беше прав, като събщи на сардинците най-вероятните дата за отвличането на доктор Лектър. Макар и да се бяха провалили във Флоренция, тях ги биваше много повече от останалите в залавянето на живи хора и вероятността да доведат доктор Лектър жив беше най-голяма.

Мейсън позволи по време на операцията да има само още един пистолет освен пневматичната пушка — на шофьора, помощник-шерифа Джони Моли от Илинойс, в момента в отпуск, човек на Мейсън от много време. Италианският беше майчин език на Моли. Като човек беше склонен да се съгласява с всичко, което кажеше жертвата, преди да я убие.

Карло и братята Пиеро и Томазо носеха мрежа, пневматичната пушка, флакон нервнопаралитичен газ, различни приспособления за връзване. Предостатъчно.

Бяха заели позиция през деня на пет преки от къщата на Старлинг в Арлингтън, на място за паркиране на инвалиди, на оживена търговска улица.

Микробусът имаше надписи МЕДИЦИНСКИ ТРАНСПОРТ ВЪЗРАСТНИ ГРАЖДАНИ. На огледалото отпред висеше знак, че микробусът вози инвалиди, номерата също бяха инвалидни. В жабката носеха фактура от сервиз за скорошна подмяна на бронята — ако някой ги спреше и се усъмнеше в инвалидния номер, щяха да кажат, че в сервиза са объркали броните и така да спечелят известно време. Регистрацията и истинските номера на превозното средство бяха законни. Също като стодоларовите банкноти за подкуп, сгънати в документите.

Мониторът, залепен с лепенка за арматурното табло и включен в цокъла на запалката, показваше картата на квартала, където живееше Старлинг. Същият сателит за глобално позициониране, който показваше къде се намира микробусът, показваше и колата на Старлинг — червена точка пред дома ѝ.

В 9 сутринта Карло позволи на Пиеро да хапне нещо. В 10,30 дойде редът на Томазо. Не искаше и двамата да са с пълни стомаси едновременно, защото можеше да се наложи да се тича продължително. На обяд също се хранеха в различно време. Томазо ровеше в хладилната чанта, за да намери сандвич в ранния следобед, когато чуха писукането.

Карло завъртя вонящата си глава към монитора.

— Потегля — каза Моли и запали двигателя.

Томазо затвори хладилната чанта.

— Тръгва. Тръгва... Тръгва нагоре по Тиндъл към главната улица.

Моли се включи в трафика. Радваше се на лукса да може да кара три преки след Старлинг, така че да не може да ги види.

От друга страна, Моли също не видя стария сив пикап с коледна елха в каросерията, който сви по улицата една пресечка след Старлинг.

Шофирането на мустанга беше едно от малкото удоволствия, на които Старлинг можеше да разчита. Мощната кола без блокираща система на спирачките беше доста трудна по хлъзгавите улици през по-голямата част от зимата. Когато пътищата бяха чисти, беше приятно да настъпиш осмицата малко повече на втора и да слушаш музиката на ауспусите.

Мап, световна шампионка по събиране на купони за отстъпки в магазините, ѝ беше дала дебела пачка за хранителни продукти, към които бе закрепила списъка за пазаруване. Със Старлинг щяха да правят задушен пушен свински бут, печено телешко и още два вида меса, задушени в глинени съдове. Другите щяха да донесат пуйка.

Празнична вечеря за рождения ден беше последното нещо, което ѝ се правеше, но нямаше как да не се съгласи, защото Мап и изненадващо много жени агенти от ФБР, някои от които познаваше само бегло и не харесваше особено, бяха готови да я подкрепят в тежкото време.

Тежеше ѝ мисълта за Джак Крофорд. Не можеше да го посети в интензивното отделение, не можеше дори да му се обади. Оставяше му писма на регистрацията — смешни картинки и най-разведряващите послания, които бе в състояние да измисли.

Разтоварваше се от мисълта за сполетялото я нещастие, като си играеше с мустанга — превключваше на по-ниска скорост с междинна газ, използваше компресията на двигателя, за да убие скоростта при завоя към паркинга на супермаркета, като само докосна спирачките, за да видят шофьорите отзад, че спира.

Наложи се да обиколи паркинга четири пъти, докато намери свободно място — не беше заето, защото някой го беше запушил отпред с количка за покупки. Тя слезе и я премести. Когато паркира и слезе от колата, някой вече беше взел количката.

Намери друга количка пред входа и тръгна с нея към супермаркета.

Моли видя на екрана на монитора как Старлинг завива и спира. През прозореца виждаше големия корпус на супермаркета, който приближаваше вдясно.

— Влиза в магазина.

Сви към паркинга. Видя колата ѝ след няколко секунди. Видя и млада жена да бутва количка за покупки към входа.

Карло насочи бинокъла към нея.

— Това е Старлинг. Прилича си на снимките. — Подаде бинокъла на Пиеро.

— Искам да я снимам — каза Пиеро. — Вариообективът ми е подръка.

От другата страна на прохода имаше свободно място за коли на инвалиди. Моли изпревари голям линкълн с инвалидни номера. Шофьорът натисна гневно клаксона.

Сега през задното стъкло на микробуса се виждаха стоповете на мустанга на Старлинг.

Може би защото беше свикнал да оглежда колите, Моли първи забеляза стария пикап в далечния край, близо до оградата на паркинга. Виждаше се само задният капак на каросерията. Посочи го на Карло.

— Дали има менгеме отзад? Нали така каза онзи от магазина за вино? Не виждам заради шибаното дърво. Carlo, c'è una morsa sul camion?^[1]

— Да, има. Вътре няма никой.

— Да я наблюдаваме ли в магазина? — Томазо рядко задаваше въпроси на Карло.

— Не. Ако го направи, ще го направи тук — отговори Карло.

Най-отгоре в списъка бяха млечните произведения. Старлинг прегледа купоните за намаление, избра сирене за печеното и някакви полуготови хлебчета, които трябваше само да се стоплят. Няма специално да меся тесто за хлебчета за тази тайфа. Беше стигнала до щанда за месо, когато се сети, че е забравила да вземе масло. Остави количката и се върна.

Когато отново стигна до щанда за месо, количката ѝ я нямаше. Някой беше извадил покупките ѝ и ги беше сложил на близкия рафт. Беше задържал купоните и списъка за пазаруване.

— По дяволите! — изруга Старлинг достатъчно силно, за да чуят околните. Огледа се. Никой наоколо не държеше в ръце пачка купони. Въздъхна дълбоко. Би могла да застане край касата и да следи дали някой няма да извади списъка ѝ, ако все още е закачен за купоните. По дяволите, няколко долара! Не позволявай това да развали деня ти.

Край касите нямаше свободни колички за пазаруване. Старлинг излезе навън, за да потърси на паркинга.

— Ето го! — Карло го видя да се задава между колите с бързата си лека походка. Доктор Ханибал Лектър беше с палто от камилска вълна, с филцова шапка, носеше подарък — следствие на абсолютна прищявка. — Madonna! Отива при колата й! — Тогава ловецът у Карло взе връх и той започна да контролира дишането си, да се готви за изстрела. Еленовият зъб, който премяташе в уста, се показа за миг между устните.

Задното стъкло на микробуса не се отваряше.

— Дай на заден и застани с твоята страна към него — нареди Карло.

Доктор Лектър спря пред дясната страна на мустанга, после промени решението си и мина откъм волана — може би имаше намерение да го помирише. Огледа се и извади шперца от ръкава си.

Микробусът застана странично. Карло беше готов да стреля. Натисна бутона на електрическия прозорец. Нищо.

— *Mogli, il finestrino!*^[2] — каза Карло с неестествено спокоен глас.

Вероятно беше включена предпазната система за деца. Моли започна да я търси.

Доктор Лектър мушна шперца и отключи колата на Старлинг. Пригответи се да седне вътре.

Карло изруга, дръпна страничната плъзгаща се врата малко назад и вдиша пушката. Пиеро се отдръпна, за да не му пречи, микробусът се разклати точно когато пушката изчатка.

Стреличката излетя и се заби във врата на доктор Лектър през колосаната яка на ризата му. Упойката действаше бързо, дозата беше голяма и беше попаднала на критично място. Той опита да се изправи, но коленете му не го държаха. Пакетът се изплъзна от ръцете му и падна под колата. Успя да извади нож от джоба си и да го отвори, докато се свличаше между вратата и колата. Упойката превръщаше крайниците му във вода.

— Миша — произнесе той и зрението му се замъгли.

Пиеро и Томазо се метнаха към него като големи котки и го притиснаха към асфалта, докато не се убедиха, че е в безсъзнание.

Старлинг, която буташе втората количка с покупки през паркинга, чу изчаткването на въздушната пушка и веднага разбра какво е — наведе се инстинктивно, докато хората наоколо

продължаваха да се разхождат в неведение. Трудно можеше да прецени откъде дойде звукът. Погледна към колата си, видя как краката на някакъв човек изчезват в микробус и реши, че е обир.

Посегна към колана си, където вече нямаше пистолет, и хукна напред между колите, към микробуса.

Линкълнът с възрастния шофьор се беше върнал и искаше да влезе на мястото, запушено от микробуса, натискаше клаксона и заглушаваше виковете на Старлинг.

— Чакай! Спри! ФБР! Спри или ще стрелям! — Може би щеше да успее да зърне номера.

Пиеро видя, че тя приближава, и светкавично преряза стъблото на вентила на предната лява гума на колата ѝ с ножа на доктор Лектър, после скочи в микробуса. Микробусът се друсна върху една тревна площ и се понесе към изхода. Тя успя да види номера. Записа го с пръст върху прахта на капака на една кола.

Ключовете бяха в ръката ѝ. Чу съскането на въздуха в отрязания вентил, когато стигна до колата си. Виждаше покрива на микробуса близо до изхода.

Почука на стъклото на линкълна, който сега свиреше на нея.

— Имате ли мобилен телефон? Аз съм от ФБР. Моля ви, имате ли мобилен телефон?

— Продължавай, Ноел — каза жената в колата и ощипа мъжа по крака. — Това е някакъв номер, не се забърквай.

Линкълнът се отдалечи.

Старлинг отиде до един обществен телефон и набра 911.

Помощник-шерифът Моли измина петнайсет преки с максимално позволената скорост.

Карло извади стреличката от врата на доктор Лектър и изпита облекчение, защото от раната не рiekна кръв. Под кожата имаше хематом колкото четвърт долар. Инжекцията би трябвало да се разпространи равномерно в голяма мускулна маса. Кучият му син можеше да пукне, преди да го довършат прасетата.

В микробуса не разговаряха — чуваше се само тежкото дишане на мъжете и пукането на полицейския скенер под арматурното табло. Доктор Лектър лежеше на пода с хубавото си палто. Шапката беше паднала от главата му, на яката му се виждаше ярко кърваво петно, беше елегантен като фазан в клетка на касапин.

Моли влезе в един закрит паркинг и се изкачи на третия етаж, където бързо свали надписите от микробуса и смени номерата.

Не беше нужно да се безпокои. Разсмя се, когато полицейският скенер улови бюлетина. Телефонистката от 911 явно не беше разбрала какво ѝ казва Старлинг и вместо „сив микробус или минибус“ беше обявила за издирване „сребрист автобус“. В интерес на истината не беше чула правилно само една цифра от фалшивия регистрационен номер.

— Също както в Илинойс — отбеляза Моли.

— Видях ножа и се изплаших да не се самоубие, за да се отърве от това, което го чака — каза Карло на Пиеро и Томазо. — Ще съжалява, че не го е направил.

Когато проверяваше останалите гуми на колата си, Старлинг видя пакета на асфалта под колата.

Бутилка „Шато д’Иким“ за триста долара, бележката, написана с познатия почерк: Честит рожден ден, Кларис.

Едва тогава си даде сметка какво е видяла.

[1] Карло, има ли менгеме върху пикапа? (ит.) — Б.пр. ↑

[2] Моли, прозорецът! (ит.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 78

Старлинг знаеше цифрите, които ѝ бяха нужни, наизуст. Да се прибере у дома и да говори по своя телефон? Не. Бързо назад при автомата, грабна лепкавата слушалка от ръката на някаква млада жена, извини ѝ се, пусна монетите, жената тръгна да търси охраната на магазина.

Старлинг се обади в „Бъзардс Поинт“ на екипа за реагиране на вашингтонския оперативен офис.

Хората там я познаваха много добре — беше служила с тях години наред и я свързаха с кабинета на Клинт Пиърсол. Старлинг пускаше монети с едната си ръка, с другата се бранеше от бодигарда на магазина, който отново и отново искаше от нея да се легитимира.

Най-накрая чу познатия глас на Пиърсол.

— Господин Пиърсол, преди пет минути видях трима мъже, може би четирима, да отвличат доктор Ханибал Лектър от паркинга на „Сейфуей“. Изпуснаха гумата ми и не можах да тръгна след тях.

— Да не би това да е автобусът от полицейския бюлетин?

— Не знам за никакъв автобус. Беше сив микробус с инвалидни номера. — Старлинг продиктува номера.

— Откъде знаеш, че е бил доктор Лектър?

— Той... Оставил ми е подарък, намерих го под колата си.

— Ясно.

Пиърсол замълча и Старлинг се възползва от паузата, за да продължи:

— Господин Пиърсол, знаете, че зад всичко това стои Мейсън Върджър. Не може да е друг. Никой друг не би го направил. Този човек е садист, ще изтезава доктор Лектър до смърт и ще иска да гледа. Трябва да започнем наблюдение на всички превозни средства на Върджър и да стартираме процедура при главния прокурор в Балтимор, за да получим заповед за обиск.

— Старлинг... Боже мой, Старлинг, ще те попитам само веднъж... Сигурна ли си, че си видяла точно това? Помисли малко.

Помисли за всичките хубави неща, които си направила тук. Помисли за клетвата, която си дала. Оттук няма връщане назад. Какво точно видя?

Какво да му кажа? Не съм истеричка. Това е първото нещо, което казват истериците. В този момент си даде сметка колко малко е останало от доверието на Клинт Пиърсол към нея и от какъв евтин материал е било направено.

— Видях трима мъже, може би четирима, да отвличат мъж от паркинга пред „Сейфуей“. На мястото намерих подарък от доктор Лектър, бутилка „Шато д’Иким“ от годината на раждането ми с бележка, написана с неговия почерк. Описах превозното средство. Докладвам за всичко това на вас, Клинт Пиърсол, „Бъзардс Поинт“.

— Започвам разследване за отвличане, Старлинг.

— Ще дойда при вас. Можете да ме назначите временно и да отида с екипа.

— Не идвай. Не мога да те пусна да влезеш.

За жалост Старлинг не успя да се измъкне от паркинга на супермаркета преди пристигането на арлингтънската полиция. Бяха нужни цели петнайсет минути, за да запишат данните на микробуса правилно. Показанията ѝ взе едра полицайка с тежки лакирани обувки. Кочанът с квитанции за глоби, флаконът с нервнопаралитичен газ, пистолетът и белезниците стърчаха под различни ъгли на кръста ѝ, отворите за проветрение на якето ѝ зееха. Жената се чудеше дали в графата „месторабота“ да запише „ФБР“ или „няма“. Когато Старлинг я ядоса, защото предугаждаше въпросите ѝ, служителката започна да се бави още повече. Когато Старлинг ѝ посочи следите от зимни гуми в тревната площ, където микробусът се беше блъснал в разделителната преграда, се оказа, че никой не носи фотоапарат. Показа на полицаите как да използват нейния.

Отново и отново, докато повтаряше наум отговорите си, Старлинг си казваше: Трябваше да тръгна след тях, трябваше да тръгна след тях. Трябваше да изрита онзи задник от линкълна и да тръгна след тях.

ГЛАВА 79

Крендлър чу още първото съобщение за отвличането. Обади се на източниците си и след това позвъни на Мейсън по безопасен телефон.

— Старлинг видя отвличането, а това не беше предвидено. Свърза се с оперативния офис във Вашингтон и препоръча заповед за обиск на имението ти.

— Крендлър... — Мейсън изчака да си поеме дъх или може би беше ядосан. Крендлър не можеше да прецени. — Вече се оплаках на тукашните власти — шерифа и прокурора, че Старлинг ме тормози. Обажда ми се късно през нощта и ми отправя нечленоразделни заплахи.

— Истина ли е?

— Не, разбира се, но не може да докаже, че не го е правила, и това ще размъти водата допълнително. Не е проблем да спра заповед за обиск в нашата област и нашия щат. Искам обаче да се обадиш на щатския прокурор и да му напомниш, че тази истерична кучка ме преследва. С местните мога да се справя, повярвай ми.

ГЛАВА 80

Когато най-накрая се освободи от полицаите, Старлинг смени гумата и се прибра у дома при собствения си телефон и компютъра. Мобилният телефон на ФБР ѝ липсваше жестоко и все още не се бе снабдила с друг.

На телефонния секретар имаше съобщение от Ардилия: „Старлинг, сложи подправките на месото, затвори капака на тавата и я сложи във фурната на бавен огън. НЕ СЛАГАЙ още зеленчуците. Спомни си какво стана миналия път. Ще съм заета, по дяволите, до към пет часа.“

Старлинг включи лаптопа и опита да се свърже с файла на програмата за задържане на особено опасни престъпници, но се оказа, че няма достъп не само до нея, но и до цялата компютърна мрежа на ФБР. Достъпът ѝ до информацията беше по-малък отколкото на който и да било провинциален полицай.

Телефонът иззвъня. Беше Клинт Пиърсол.

— Старлинг, тормозила ли си Мейсън Върджър по телефона?

— Никога, кълна се.

— Той твърди, че си. Поканил е тамошния шериф да обиколи имението му, всъщност настоял е да го направи, и в момента шерифът е на път за там. Няма и няма да има никаква заповед. Не успяхме да открием нито един друг свидетел на отвличането освен теб.

— Имаше един бял линкълн с възрастна двойка. Господин Пиърсол, защо не проверите покупките с кредитна карта от супермаркета по времето, когато това се случи? Тези продажби се регистрират и по време.

— Ще стигнем и до това, но...

— ... ще е нужно време — довърши Старлинг.

— Старлинг?

— Да, сър?

— Между нас да си остане. Ще те държа в течение за важните неща, но искам да стоиш настрана. Докато си отстранена, не си

служител на закона и не би трябвало да разполагаш с информация. В момента си господин Никой.

— Да, сър, знам.

В какво се вираме, докато вземаме решение? Нашата цивилизация не е мисловна, ние не вдигаме очи към възвишенията. През повечето време, докато вземаме важни решения, съзерцаваме линолеума на пода в някой учреденски коридор или шепнем припряно в някоя чакалня с телевизор, който бълва глупости.

Старлинг, която търсеше нещо, какво и да е, мина през кухнята и отиде в половината на Ардилия. Вгледа се в навъсената снимка на баба й — тази, която правеше чая. Вгледа се в застрахователната полица на баба Мап, окачена в рамка на стената. Половината на Мап изглеждаше така, сякаш в нея живееше Мап.

Върна се в своята половина. Тя изглеждаше така, сякаш никой не живееше в нея. Какво беше окачила в рамка? Дипломата от Академията на ФБР. Не беше оцеляла снимка на родителите й. Беше живяла без тях дълго време и те съществуваха само в паметта й. Понякога чувстваше докосването им — в аромата на закуската или някоя миризма, в дочут разговор или позната фраза. Най-силно долавяше присъствието им в чувството си за правда и неправда.

Коя, по дяволите, беше тя? Кой изобщо някога я бе признавал?

Ти си воин, Кларис. Можеш да бъдеш толкова силна, колкото желаш да бъдеш.

Старлинг разбираше желанието на Мейсън да убие Ханибал Лектър. Ако го бе направил сам или бе наел някого, за да го направи, щеше да го понесе — Мейсън имаше основателна причина.

Не би могла обаче да изтърпи мисълта, че ще го изтезава до смърт — бягаше от нея както някога, преди толкова много време, бягаше от клането на агнетата и конете.

Ти си воин, Кларис.

Фактът, че Мейсън щеше да направи това с мълчаливото съгласие на хората, положили клетва да осигуряват спазването на закона, беше почти толкова отвратителен, колкото и самото деяние.

С тази мисъл взе простичко решение:

Светът няма да е такъв, докъдето стига обхватът на протегнатата ми ръка.

Осъзна, че се е качила на стол и протяга ръка нагоре.

Свали кутията, която ѝ беше донесъл есента адвокатът на Джон Бригъм. Имаше чувството, че оттогава е минала цяла вечност.

Съществува някаква дълбока традиция и мистичност, когато някой завещае личното си оръжие на оцелял другар по оръжие. Свързано е със запазването на стойностите отвъд смъртта на отделния индивид.

Хората, които живеят в спокойно време, защото други са го направили такова, трудно биха проумели това.

Кутията, в която бяха пистолетите на Джон Бригъм, сама по себе си беше стойностен подарък. Вероятно я беше купил от Изтока, когато е бил в морската пехота. Махагонова кутия със седефени орнаменти. Самите оръжия говореха за Бригъм повече от всичко останало — добре износени, добре поддържани, безупречно чисти. Колт 45 M1911A1 и „Сафари Армс“ — умалена разновидност на колта, за да може да се носи незабелязано. Имаше и нож с назъбено острие. Старлинг разполагаше с кобури. Служебната значка на Бригъм от ФБР беше закрепена на махагонова плочка. Значката му от Администрацията за борба с наркотрафика беше в кутията, неприкрепена към нищо.

Старлинг свали значката на ФБР от плочката и я мушна в джоба си. Големият колт отиде в кобура отзад на колана ѝ, под якето.

По-късия пистолет закопча на единия си глезен, ножа — на другия. Извади дипломата си от рамката и я сгъна, за да я прибере в джоба си. В тъмнината някой би могъл да я вземе за заповед. Докато сгъваше дебелия хартия, не беше самата себе си и това я радваше.

Още три минути пред лаптопа. От Интернет изтегли карта на ферма „Мъскрат“ и околната гора в голям мащаб и я разпечати. Вгледа се за миг в месната империя на Мейсън и прокара пръст по очертанията.

Подкара мустанга и големите ауспуси залепиха мъртвата трева за земята, когато изкара колата от алеята, за да посети Мейсън Върджър.

ГЛАВА 81

Имението „Мъскрат“ е обгърнато от тишина както при някогашен шабат^[1]. Мейсън е възбуден, ужасно горд, че е успял да осъществи всичко това. Мислено сравнява постижението си с откриването на радия.

От училище най-добре помнеше илюстрирания учебник по физика — това бе единствената книга, достатъчно голяма, за да му позволява да мастурбира в час. Докато го правеше, често гледаше снимка на мадам Кюри и сега си мислеше за нея и за тоновете уранинит, които е сварила, за да получи радия. Усилията ѝ, мислеше си, много наподобяваха неговите.

Мейсън си представяше доктор Лектър — резултатът от толкова дълго търсене и сериозни разходи — да свети в тъмното като епруветката на мадам Кюри в лабораторията ѝ. Представяше си как коремите на прасетата, когато отидат да спят заситени в гората, също ще светят като електрически крушки.

Беше петък вечер, почти се беше стъмнило. Помощният персонал си беше отишъл. Никой от работниците не бе видял микробуса да пристига, защото не беше минал през главния вход, а по противопожарния път през националната гора, който Мейсън използваше за доставки. Шерифът и хората му бяха приключили с повърхностния си оглед и си бяха отишли много преди микробусът да спре в обора. Сега на главния вход имаше охрана и в имението бяха останали само най-доверените служители:

Кордел беше на мястото си в стаята за игри — смяната му щеше да дойде в полунощ. Марго и помощник-шерифът Моли, все още със служебната си значка, с която бе приспал бдителността на местния шериф, бяха при Мейсън, а екипът от професионални похитители имаше работа в обора.

До края на неделния ден всичко щеше да е приключило. Уликите щяха да са изгорени или да се разлагат в стомасите на шестнайсетте свине. Мейсън си помисли, че би могъл да нахрани змиорката с някой деликатес от доктор Лектър. Може би носът му. След това с години

щеше да наблюдава кръвожадната лента, вечно виеща се на осмица, и да си дава сметка, че този символ на безкрайността ще означава: Лектър, мъртъв завинаги, мъртъв завинаги.

В същото време Мейсън осъзнаваше, че е опасно да получиш точно това, което искаш. Какво щеше да прави, след като убие доктор Лектър? Би могъл да проникне в някои домове за сираци и да измъчва деца. Би могъл да пие мартини, приготвено със сълзи. Откъде обаче щеше да идва истинското удоволствие?

Реши, че е глупаво да помрачава този велик момент със страхове за бъдещето. Изчака механизмът да навлажни окото му, изчака да се проясни предпазното стъкло, после духна в тръбата, с която управляваше всичко — по всяко време можеше да включи видеомонитора и да погледне наградата си.

[1] Събота, ден на пълна почивка при евреите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 82

Мирис на горящи дървени въглища и нормалните миризми на животни и хора в обора на Мейсън. Огнени отблясъци по дългия череп на състезателния кон Летяща сянка, празен като провидението, наблюдаващ всичко зад капациите на глазниците си.

Червените въглени в огнището припламват със съскането на духалото, докато Карло нагрива парче желязо, вече почервенияло като череша.

Доктор Ханибал Лектър виси на стената под конския череп като ужасяващ олтарен орнамент. Ръцете му са изпънати настрани и са здраво завързани за масивен дъбов кръст от теглич за конска каруца. Кръстът минава по гърба на доктор Лектър като хомот и е закрепен за стената с халка, изработена от Карло. Краката му не достигат пода. Завързани са върху панталоните като навито месо за печене, с въже, увито на спирала. Всяка навивка е завързана на възел за съседните. Няма вериги или белезници — нищо метално, което би повредило зъбите на прасетата и би ги обезкуражило.

Когато желязото в пещта се нагорещява до бяло, Карло го слага на наковалнята с клещите и го удря с чука, докато се превърне в окова. Искрите летят навсякъде в полутъмното помещение, отскачат от гърдите му, отскачат от гърдите на доктор Ханибал Лектър.

Телевизионната камера на Мейсън — някак странна сред допотопните инструменти — наднича към доктор Лектър от паякоподобния си метален статив. Върху тезгяха има монитор. В момента е тъмен.

Карло нагрива оковата още веднъж и тича с нея навън, за да я прикрепи към повдигана, докато все още е гореща и податлива. Ударите на чука му отекват в големия обем на обора, ударът и ехото — ДАН-дан, ДАН-дан.

Горе от сеновала се носи пращене и писукане — Пиеро е хванал на къси вълни репортаж от някакъв мач. В Рим „Калиари“ играе срещу омразния „Ювентус“.

Томазо седи на плетен стол, пневматичната пушка е подпряна на стената до него. Тъмните му свещенически очи не се отделят нито за миг от лицето на доктор Лектър.

Томазо долавя промяна в неподвижността на завързания мъж. Промяната е едва доловима, от безсъзнателност към неестествен самоконтрол, може би само звукът на дишането му се е променил.

Томазо става от стола си и вика:

— Събуди се!

Карло се връща в стаята със седлата, еленовият зъб се показва от устата му, после пак се скрива. Носи чифт панталони, натъпкани с плодове, зеленчуци и пилета. Отрива панталоните в тялото на доктор Лектър, в подмишниците му.

Като внимава да не доближи ръката си до лицето му, Карло улавя косата на Лектър и вдига главата му.

— Buona sera, Dottore.

Телевизионният монитор изпращява, екранът просветва и се появява физиономията на Мейсън.

— Запалете светлината над камерата — нарежда той. — Добър вечер, доктор Лектър.

Докторът отваря очи за първи път.

На Карло му се струва, че от очите на демона хвърчат искри, но може би това е отражението на огъня. Прекръсти се, да не му е уроки.

— Мейсън — каза докторът към камерата. Зад Мейсън доктор Лектър виждаше силуета на Марго, черен на фона на аквариума. — Добър вечер, Марго — добави с учтив тон. — Радвам се да те видя отново.

Говореше съвършено ясно. Може би беше буден от доста време.

— Доктор Лектър — чу се дрезгавият глас на Марго.

Томазо отиде при прожектора над камерата и го запали.

Силната светлина ги заслепи за миг.

— Докторе — заговори Мейсън с плътния си глас на радиоговорител. — След двайсет минути ще дадем на прасетата първото ястие, което ще бъдат краката ти. След това ние с теб ще си устроим парти по пижами. По това време може би вече ще носиш къси панталонки. Кордел ще те поддържа жив дълго...

Мейсън продължаваше да говори, Марго се наведе, за да види какво става в обора.

Доктор Лектър погледна в монитора, за да се увери, че Марго го наблюдава. След това с металически, напрегнат глас, прошепна на Карло:

— Брат ти Матео сигурно вече мирише по-лошо и от теб. Напълни гащите, когато го разпрах.

Карло бръкна в задния си джоб и извади електрически остен за добитък. Ярко осветен от прожектора на камерата, замахна с остена към главата на доктор Лектър. Улови го за косата с една ръка, натисна бутона на дръжката и приближи инструмента до лицето му, докато между двата електрода прескачаше високоволтовата дъга.

— Еби си майката — изпсува Карло и опря електродите в окото на доктор Лектър.

Доктор Лектър не издаде нито звук — звукът дойде откъм високоговорителя. Мейсън изрева колкото му позволяваше дъхът, а Томазо напрегна сили, за да издърпа Карло настрани. Пиеро слезе от сеновала да помага. Двамата успяха да накарат Карло да седне на плетения стол и да го задържат.

— Ако го ослепиш, няма да видим пукната пара — изреваха двамата едновременно в двете му уши.

Доктор Лектър регулира щорите в двореца на паметта си, за да намали ослепителния блясък. Аххххх. Опря лицето си до хладния мраморен хълбок на Венера.

После се обърна към камерата и каза ясно:

— Няма да взема шоколада, Мейсън.

— Кучият му син е смахнат — обади се шериф Моли. — Обаче и Карло е същата стока.

— Слез долу и стой помежду им — нареди Мейсън.

— Сигурен ли си, че нямат оръжие? — попита Моли.

— Нали те наех, за да се оправяш в трудни положения? Нямат. Само пневматичната пушка.

— Нека отида аз — намеси се Марго. — Ще ги спра, ако решат да се правят на големи мъже. Италианците уважават майките си, а и Карло знае, че аз боравя с парите.

— Изнесете камерата навън и ми покажете прасетата — нареди Мейсън. — Вечерята е в осем.

— Не съм длъжна да остана за вечеря — каза Марго.

— О, да, длъжна си — отвърна Мейсън.

ГЛАВА 83

Марго пое дълбоко въздух пред обора. След като беше готова да го убие, би трябвало да е готова и да го погледне. Усети вонята на Карло, преди да отвори вратата на склада със седлата. Пиеро и Томазо стояха от двете страни на доктор Лектър. Гледаха Карло, седнал на един стол.

— Buona sera, signori — поздрави Марго. — Приятелите ти са прави, Карло. Ако сега му направиш нещо, няма да има пари. А стигнахте толкова далече.

Карло не изпускаше от поглед лицето на доктор Лектър.

Марго извади мобилен телефон от джоба си, набра някакъв номер на осветената клавиатура и го подаде на Карло.

— Дръж — каза му. — Прочети какво пише.

На дисплея се бе изписало „Банка Стойбен“.

— Това е банката в Калиари, сеньор Деограчиас. Утре сутринта, когато това свърши, когато го накарате да плати за храбрия ви брат, ще набера този номер, ще кажа кода си на банкера и ще му наредя: „Предайте на сеньор Деограчиас остатъка от парите, които пазите за него.“ Банкерът ще потвърди по телефона. Утре вечер в самолета на път за вкъщи ще бъдете богати хора. Семейството на Матео също. Ако обаче доктор Лектър не види собствената си смърт, ако не може да види как прасетата идват, за да изядат лицето му, няма да получите нищо. Бъди мъж, Карло. Отиди да докараш прасетата. След половин час, когато започнат да гризат краката му, ще чуеш как пищи.

Карло отметна глава назад и пое дълбоко въздух.

— Piero, andiamo! Tu, Tomaso, rimani.

Томазо седна на плетения стол до вратата.

— Всичко е под контрол, Мейсън — обади се Марго пред камерата.

— Искам да взема носа му с мен в стаята. Кажи на Карло — отвърна Мейсън. Екранът угасна. Излизането на Мейсън от стаята му беше свързано с големи усилия за него самия и за хората около него.

Тръбите трябваше да се свържат с контейнерите на носилката му за пътуване, респираторът трябваше да се захрани с акумулаторите.

Марго погледна доктор Лектър.

Раненото му око се беше подуло и затворило под обгорелите белези в двата края на веждата.

Отвори здравото си око. Беше в състояние да запази на лицето си усещането за хладина от мраморния хълбок на Венера.

— Харесва ми ароматът на този крем, Марго. Прохладен, лимонов. Благодаря ти, че дойде.

— Точно това ми казахте първия ден, когато ме въведоха в кабинета ви. Тогава течеше първото предварително следствие на Мейсън.

— Това ли съм казал? — Току-що завърнал се от двореца на паметта си, където бе прегледал всичките си разговори с Марго, беше сигурен, че е така.

— Да. Аз плачех, страх ме беше да ви разкажа за Мейсън и мен. Страх ме беше и да седна. Вие обаче изобщо не ме поканихте да седна... Знаехте, че имам шевове, нали? Разхождахме се в градината. Помните ли какво ми казахте?

— Че вината ти за това, което се е случило...

— ... не е по-голяма, отколкото ако бясно куче ме е ухапало по задника, това казахте. Тогава ме успокоихте, при следващите сеанси също, и ви бях благодарна известно време.

— Какво друго ти казах?

— Че сте много по-особен, отколкото аз някога мога да бъда — промълви тя. — Че няма нищо лошо в това да си странен.

— Ако опиташ, ще си спомниш всичко, което някога сме си говорили. Спомни си...

— Не ме молете сега. — Думите ѝ се изплъзнаха, не искаше да го каже по този начин.

Доктор Лектър се раздвижи леко и въжетата проскърцаха.

Томазо стана и отиде да провери дали всичко е наред.

— *Attenzione alia bocca, Signorina.* Пазете се от устата.

Марго не знаеше дали Томазо има предвид устата на доктор Лектър или думите му.

— Марго, мина много време, откакто те лекувах, но искам да поговорим за заболяванията ти. Само за момент, насаме.

Насочи здравето си око към Томазо.

Марго се замисли за момент.

— Томазо, би ли ни оставил за малко?

— Не. Съжалявам, синьорина. Мога обаче да застана отвън и да оставя вратата отворена.

Томазо се качи с пушката на сеновала и продължи да наблюдава доктор Лектър оттам.

— Никога не бих те притеснявал с молби, Марго. Би ми било интересно да разбера защо правиш това. Ще ми кажеш ли? Може би си започнала да вземаш шоколада, както обича да се изразява Мейсън, след като си се борила с него толкова дълго? Не е нужно да се преструваме, че отмъщаваш за лицето му.

Тя му каза за Джуди, за това, че искат бебе. Отне ѝ по-малко от три минути. Изненада се колко лесно можеха да се резюмират проблемите ѝ.

Чу се далечен звук — цвърчене, после писък. Отвън край оградата, с която беше разделил отворения край на обора, Карло се занимаваше с магнетофона — готвеше се да извика дивите прасета от горското пасище с отчаяните писъци на жертви, отдавна умрели или откупени от роднини.

Ако доктор Лектър чу, не го показва с нищо.

— Марго, смяташ ли, че Мейсън просто ще ти даде това, което ти е обещал? Ти го молиш. Помогнаха ли ти молбите, когато те разкъсваше? Това е същото като да вземаш шоколада и да го оставяш да прави каквото си иска. Той обаче ще накара Джуди да изяде сиренето, а тя не е свикнала с това.

Марго не отговори, но челюстите ѝ се стегнаха.

— Знаеш ли какво ще стане, ако, вместо да пълзиш пред него, просто стимулираш простатата му с електрическия остен на Карло? Виждаш ли го? Ето там, на тезгяха.

Марго понечи да се надигне.

— Изслушай ме — просъска докторът. — Мейсън ще ти откаже. Знаеш, че ще трябва да го убиеш. Знаеш го от двайсет години. Знаеш го, откакто те накара да захапеш възглавницата и да не издаваш нито звук.

— Да не би да казвате, че ще го направите заради мен? Никога не бих могла да ви се доверя.

— Разбира се, че не. Можеш обаче да си сигурна, че никога няма да отрече, че съм го направил аз. Всъщност терапевтичният ефект за теб ще е много по-голям, ако го убиеш лично. Спомни си, че ти го препоръчах още когато беше дете. От професионална гледна точка това е катарзисът, който трябваше да ти препоръчам. Сега си достатъчно зряла. Какво значение може да има за мен обвинението в още едно убийство? Наясно си, че ще трябва да го убиеш. И когато го направиш, законът ще проследи парите — ще стигне до теб и новороденото бебе. Марго, аз съм единственият друг възможен извършител. Ако умра преди Мейсън, кого другиго ще заподозрат? Можеш да го направиш когато пожелаеш, а аз ще ти изпратя писмо, в което ще ти разкажа с каква радост съм го убил със собствените си ръце.

— Не, доктор Лектър, съжалявам. Твърде късно е. Направила съм вече своите планове. — Погледна лицето му със сините си касапски очи. — Мога да го извърша и след това да спя спокойно. Знаете, че мога.

— Да, знам. Винаги съм харесвал това у теб. Ти си много по-интересна... Много по-способна от брат си.

Тя стана да си върви.

— Съжалявам, доктор Лектър, ако това изобщо има някакво значение.

Преди да стигне вратата, той я попита:

— Марго, Джуди кога ще има отново овулация?

— Какво? След два дни, струва ми се.

— Имаш ли всичко друго, от което се нуждаеш? Съдинки, апарат за бързо замразяване?

— Разполагам с цялото оборудване на една клиника по безплодие.

— Направи нещо за мен.

— Да?

— Наругай ме и откъсни кичур от косата ми, отстрани на главата, ако нямаш нищо против. С малко кожа. Занеси го в къщата. Сложи го в ръката на Мейсън. След като умре. Когато се прибереш в къщата, кажи на Мейсън да ти даде това, което искаш. Чуй какво ще ти отговори. Аз съм тук, ти си изпълнила своята част от сделката. Дръж косата ми в ръка и му кажи да ти даде това, което искаш. Чуй какво ще

ти отговори. Когато се изсмее в лицето ти, ела пак тук. Трябва само да вземеш пушката с упойката и да стреляш по този зад теб. Или да го удариш с чука. Той има джобен нож. Просто срежи въжетата на едната ми ръка и ми дай ножа. И се махни. Аз ще свърша останалото.

— Не.

— Марго?

Тя сложи ръка на дръжката на вратата, готова да устои на всякакви увещания.

— Все още ли можеш да счупиш орех?

Тя бръкна в джоба си и извади два. Мускулите на ръката ѝ се издуха и черупките се пропукаха.

Докторът се засмя.

— Отлично. Цялата тази сила само за някакви си орехи. Можеш да предложиш орехи на Джуди, за да преодолее вкуса на Мейсън.

Марго се върна при него. Изражението ѝ беше ледено. Заплю го в лицето и откъсна кичур коса недалеч от темето му.

Когато излизаше, тя го чу да си тананика.

Докато крачеше към осветената къща, парчето кървав скалп бе залепнало за дланта ѝ, а косата висеше между пръстите — дори не беше нужно да ги свива.

Размина се с Кордел — той караше количка за голф с медицинско оборудване, за да подготви пациента.

ГЛАВА 84

От надлеза на магистралата в северна посока край изход 30 Старлинг виждаше осветената къща на портиера, първия пост на ферма „Мъскрат“. Беше решила, докато шофираше към Мериленд: щеше да влезе по задния път. Ако опиташе да мине през парадния вход без документи и без заповед, местните шерифи щяха да я придружат до границата на областта или до областния затвор. Докато отново се освободеше, всичко щеше да е приключило.

По дяволите разрешението. Стигна до изход 29, доста зад „Мъскрат“, и се върна назад по служебния път. Беше черен и изглеждаше много тъмен след светлините по магистралата. Вдясно беше насипът, а вляво имаше канавка и висока телена ограда, зад която чернееше националната гора. На картата беше отбелязан застлан с чакъл противопожарен път, който се разклоняваше от черния на около миля по-нататък, далеч от къщата на портала на имението. Там беше спряла погрешка при идването си тук първия път. Според картата противопожарният път водеше до фермата. Засече разстоянието по километража. Струваше й се, че мустангът ръмжи по-силно от обикновено, въпреки че караше почти без газ.

След малко видя на светлината от фаровете тежкия портал от метални тръби, с бодлива тел в горния край. Надписът ВХОД ЗА ДОСТАВКИ, който бе забелязала при първото си идване, сега липсваше. Пред крилата на портала и над дренажната тръба под пътя бяха прорасли буренаци. Видя, че неотдавна са били смачкани от нещо. На едно място се беше образувал пясъчен нанос и върху него ясно личаха следи от зимни гуми. Дали бяха като онези, които бе видяла на паркинга пред супермаркета? Не знаеше дали са същите, но много приличаха.

Порталът беше заключен с верига и никелиран катинар. Никакъв проблем. Старлинг се озърна. Нямаше жива душа. Незаконно проникване. Чувстваше го като престъпление. Провери колоните на вратите, за да види дали няма алармена инсталация. Нямаше. Стисна фенерчето между зъбите си и с помощта на два щифта отвори катинара

за по-малко от петнайсет секунди. Вкара колата през портала, спря доста по-нататък между дърветата и се върна да затвори. Прокара веригата между железните прътове с катинара отвън — отдалеч всичко изглеждаше нормално. Остави свободните краища на веригата вътре, така че, ако се наложи, да може да отвори портала с колата, без да слиза.

Измери разстоянието с палец по картата и прецени, че до къщата остават около две мили през гората. Подкара по тъмния тунел под дърветата. Нощното небе прозираше само понякога над главата ѝ. Превключи на втора и пак продължи почти без газ, само на габарити. Опитваше се да вдига колкото може по-малко шум. Чуваше как сухите буренаци стържат пода на автомобила. Когато измина малко по-малко от две мили, спря. Изключи двигателя и чу как в мрака грачи гарга. Гаргата я беше яд на нещо. Молеше се на Бога да е гарга.

ГЛАВА 85

Кордел влезе в склада с конските сбруи енергично, като палач, натоварен с банки и висящи от тях маркучи за инфузионни разтвори.

— Самият доктор Ханибал Лектър — каза той. — Толкова ми беше нужна маската ви за нашия клуб в Балтимор. С приятелката ми държим специално заведение, оборудвано като тъмница, с кожи и камшици.

Остави нещата върху тезгяха до наковалнята и мушна един ръжен в огнището да се нагрива.

— Имам една добра и една лоша новина — продължи Кордел с бодрия глас на медицинска сестра край пациент, с лек швейцарски акцент. — Мейсън каза ли ви каква е програмата? Програмата е следната... След малко ще го сваля тук и прасетата ще изядат краката ви. След това ще изчакате до утре, когато Карло и братята му ще нахранят с вас прасетата, като започнат от главата, така че да изядат най-напред лицето ви, както кучетата са изяли лицето на Мейсън. До последния момент ще ви поддържам жив с кръвопреливане и турникети. Песента ви наистина е изпята. Това е лошата новина.

Кордел погледна към камерата, за да се увери, че е изключена.

— Добрата новина е, че не е необходимо всичко това да е лошо от едно отиване на зъболекар. Вижте това, докторе. — Кордел вдигна спринцовка с дълга игла пред очите му. — Да поговорим като медицински лица. Мога да отида зад вас и да ви бия гръбначна инжекция, след която няма да чувствате нищо от кръста надолу. Ще можете да затворите очи и да се опитате да не чувате. Ще усещате само някакво теглене и бутане. После, след като Мейсън се е повеселил за вечерта, мога да ви дам нещо, от което сърцето ви просто ще спре. Искате ли да го видите?

Кордел извади флакон с павулон и го задържа достатъчно близо до здравето око на доктор Лектър, за да го види, но и достатъчно далеч, за да не бъде ухапан.

Отблясъците от огъня играеха по доволната му физиономия, очите му пламтяха щастливо.

— Имате много пари, доктор Лектър. Всички го казват. Аз знам как стават тези неща, защото и аз прехвърлям пари тук и там. Човек може да тегли, да ги движи, да прави каквото си иска с тях. Мога да прехвърлям парите си по телефона и се обзалагам, че и вие можете.

Кордел извади от джоба си мобилен телефон.

— Ще се обадим на банкера ви, вие ще му кажете кода, той ще ми потвърди и аз ще се погрижа за вас. — Вдигна нагоре спринцовката. — Пръс, пръс. Отговорете.

Доктор Лектър промърмори нещо с наведена глава. Кордел успя да чуе само думите „куфар“ и „сейф“.

— Хайде, докторе, след това просто ще заспите.

— Нерегистрирани стотачки — промълви доктор Лектър и гласът му заглъхна.

Кордел се наведе още по-близо и доктор Лектър изви врат максимално напред, хвана веждата му с малките си остри зъби и откъсна доста голямо парче, защото Кордел отскочи инстинктивно назад. Доктор Лектър изплю веждата в лицето му, сякаш беше люспа от грозде.

Кордел почисти раната и ѝ сложи лепенка, която му придаде странен вид.

Взе спринцовката.

— Жалко за пропуснатото облекчение — каза той. — Преди изгрев-слънце ще гледате на всичко това по друг начин. Знаете, че имам стимул да се отнеса с вас по другия начин. И ще ви накарам да почакате.

Взе ръжена от огъня.

— Сега ще ви закача където трябва — продължи Кордел. — Ако се съпротивлявате, ще ви изгоря. Усещането е това.

Докосна зачервения край на ръжена до гърдите на доктор Лектър и изгори зърното му. Наложил се да изгаси разрастващия се по ризата му огнен кръг.

Доктор Лектър не издаде никакъв звук.

Карло вкара повдигача в помещението на заден ход. Пиеро и Карло вдигнаха заедно масивния кръст, докато Томазо следеше какво става, готов да реагира с въздушната пушка. Завързаха кръста за предната част на повдигача, после стегнаха краката на доктор Лектър за вилките.

Кордел заби по една инфузионна игла с клапан за спиране в ръцете на доктор Лектър. Трябваше да се качи на бала сено, за да може да закачи бутилките с кръвна плазма високо в горната част на повдигача. После се отдръпна и огледа доволно работата си. Доктор Лектър представляваше странна гледка, разпнат, със системи за венозно преливане във всяка ръка, като пародия на нещо, но Кордел не можеше да си спомни какво точно. След това взе турникети с плъзгащ се възел и ги сложи над коленете му, като завърза краищата им с въже така, че да могат да се стегнат през оградата и доктор Лектър да не умре от загуба на кръв. Още беше рано да ги затегнат, защото Мейсън щеше да побеснее, ако разбереше, че крайниците му са изтръпнали.

Беше време да свалят Мейсън и да го сложат в микробуса. Машината, паркирана зад обора, беше изстинала. Сардинците бяха оставили обяда си вътре. Кордел изруга и изхвърли хладилната им чанта навън. Трябваше да почисти шибаното купе с прахосмукачка. И да го проветри, защото тъпите сардинци бяха пушили вътре, въпреки че им беше забранил. Бяха сложили запалката на мястото ѝ, а захранващият кабел на монитора се люлееше над арматурното табло.

ГЛАВА 86

Преди да отвори вратата, Старлинг изгаси плафона в купето на мустанга и отвори багажника.

Ако доктор Лектър беше тук, ако успееше да го залови, може би щеше да се наложи да го закара до областния затвор в багажника, окован с белезниците за китката и глезена. Разполагаше с четири чифта белезници и достатъчно дълго въже, за да го овърже като прасе, за да не рита. По-добре да не мисли за физическата му сила.

Когато стъпи на чакъла, усети, че е замръзнал. Старата кола изпъшка, когато пружините се освободиха от теглото ѝ.

— Не можеш да не се оплачеш, нали, старче? — промърмори тя на колата си под нос. Изведнъж си спомни как разговаряше с Хана, кобилата, която отведе през нощта, когато колежа агнетата. Не затвори вратата на колата докрай. Прибра ключовете в плътния джоб на панталоните си, за да не дрънчат.

Нощта беше ясна, имаше четвъртина луна и можеше да се движи под открито небе без фенерче. Опита края на пътя — чакълът беше неравен и нетрамбован. Щеше да е по-безшумно да ходи по средата, в отпъканите следи от гумите, с леко наклонена глава, вперила поглед напред, за да види накъде се вие пътят. Имаше чувството, че нагазва в меката тъмнина, чуваше хрущенето на чакъла под краката си, но не виждаше земята.

Трудният момент настъпи, когато вече не виждаше мустанга, но все още долавяше близостта му — не ѝ се искаше да го изоставя.

Изведнъж се превърна в жена на трийсет и три, с разбита кариера, невъоръжена, сама нощем в гората. Виждаше себе си съвсем ясно, виждаше бръчиците около очите си. Отчаяно ѝ се прииска да се върне при колата. Следващата ѝ крачка беше колеблива, спря, чу дишането си.

Гаргата се обади отново, вятърът разклати оголените клони над главата ѝ и тогава се разнесе писък, който раздра нощта. Беше толкова ужасен и отчаян, извиси се, притихна, завърши с молба за смърт, с такъв съкрушен глас, че я побиха тръпки. И отново писъкът.

Още щом го чу, Старлинг замръзна на място, а вторият я накара да продължи тичешком през тъмнината. Пистолетът все още беше в кобура. С едната си ръка държеше изгасеното фенерче, другата беше протегнала напред. Не, няма да го направиш, Мейсън. Няма. Бързо! Бързо! Установи, че може да следва отъпканата следа, ако се вслушва в стъпките си. След малко пътят сви покрай някаква ограда — яка ограда от метални тръби, висока два метра.

Долитаха ридания и молби, писъците се усиливаха, а някъде пред Старлинг от другата страна на оградата нещо в храсталаците се раздвижи, превърна се в тропот, по-лек от конски, по-бърз. Дочу познато грухтене.

Писъците на агония се приближиха, несъмнено човешки, но за секунда наред с виковете чу равномерно пицене — микрофония. Явно беше запис или глас, пуснат през усилвател. Между дърветата се появи светлина, видя обора. Старлинг опря лице в студените тръби на оградата, за да погледне оттатък. Видя как се втурват напред продълговати силуети, високи докъм бедрата й. От другата страна на едно голо място, широко към четирийсет метра, имаше обор, чиято голяма двойна порта беше разтворена. В края оборът беше преграден, а на оградата имаше врата, разделена на две половини в средата, над която висеше огледало с богато украсена рамка, отразяващо светлината в светъл правоъгълник на земята. На голото място пред обора беше застанал набит мъж с шапка и голям радиокасетофон, запушил едното си ухо с длан, а от апарата се носеха писъци и ридания.

От храсталаците започнаха да излизат дивите свине — жестоки муцуни, бързи като вълци, дългокраки и силни, настръхнали, рошави.

Карло хукна към оградата, мина през вратата и я затвори, когато прасетата все още бяха на трийсет метра от него. Спряха в полукръг и зачакаха, вечно озъбени заради големите си глиги. Стояха като футболисти, които очакват топката да влезе в игра, втурваха се напред, пак спираха, грухтяха, чаткаха със зъби.

Старлинг беше виждала прасета и преди, но не такива. Притежаваха някаква ужасяваща красота, бързина, елегантност. Наблюдаваха вратата на обора, бутяха се, пристъпваха напред, връщаха се назад, но винаги обърнати към отворения край на обора.

Карло метна нещо през рамо и се скри вътре.

Микробусът се появи във вътрешността на обора на заден ход. Старлинг веднага разпозна сивата машина, която спря под ъгъл спрямо оградата. Кордел слезе и отвори плъзгащата се странична врата. Преди да изгаси вътрешното осветление, Старлинг зърна вътре Мейсън, подпрян на възглавници, с респиратора, с навита на гърдите му коса. Място на първия ред. Над вратата светнаха прожектори.

Ниският набит мъж вдигна нещо от земята до себе си, което в първия момент Старлинг не можа да разпознае. Приличаше на долна част на човешко тяло — крака. Ако наистина беше така, значи мъжът беше много силен. За миг си помисли, че това са останките на доктор Лектър, но краката се огъваха неестествено по начин, какъвто ставите не биха позволили.

Можеше да са краката на Лектър само ако костите му са били натрошени. Карло извика нещо назад към обора и Старлинг чу, че заработи двигател.

Появи се повдигачът. Караше го Пиеро. Доктор Лектър беше вдигнат високо с вилицата, ръцете му бяха вързани отстрани на дървен кръст, с движението на повдигача се поклащаха банки с инфузионен разтвор. Беше твърде високо, за да види настървените свине, да разбере какво го очаква.

Повдигачът се придвижваше съвсем бавно, сякаш беше част от някаква ужасна процесия. Карло крачеше от едната му страна, от другата — Джони Моли, въоръжен.

Старлинг веднага забеляза значката му на помощник-шериф. Беше звезда, а не като значките на местните шерифи. Бяла коса, бяла риза. Шофьорът на микробуса по време на отвличането.

От купето се разнесе дебелият глас на Мейсън. Изтананика нещо и се изсмя.

Прасетата, свикнали на шума, не се бояха от машината, а сякаш я приветстваха.

Повдигачът спря недалеч от оградата. Мейсън каза на доктор Лектър нещо, което Старлинг не чу. Лектър не помръдна с глава, с нищо не показва, че е чул. Беше по-високо дори от Пиеро в кабината. Към Старлинг ли погледна? Тя не разбра, защото вече тичаше покрай оградата, покрай обора, към задната врата, през която беше влязъл микробусът.

Карло пусна натъпканите панталони зад оградата. Прасетата се втурнаха напред едновременно, но на всеки крачол имаше място само за две, които избутваха останалите назад. Дърпаха, ръмжаха, разкъсваха мъртвите пилета от крачолите, тръскаха глави, наоколо хвърчаха вътрешности — гъмжило от четинести гърбове.

Карло беше сложил в панталоните само три пилета и няколко марули, колкото да раздразни апетита на прасетата. Направиха ги на парцали почти веднага и насочиха малките си лакоми очички към преградата, с потекли лиги.

Пиеро смъкна вилицата на повдигача почти до земята. Горната част на вратата засега щеше да предпази жизненоважните органи на доктор Лектър. Карло свали обувките и чорапите му.

— Малките прасенца, грух-грух-грух — извика Мейсън от микробуса.

Старлинг приближаваше зад тях. Те гледаха в обратна посока към прасетата. Тя отмина вратата към склада с конски сбруи и излезе в средата на обора.

— Внимавайте да не му изтече кръвта — обади се Кордел от микробуса. — Имайте готовност да затегнете турникетите, когато ви кажа.

Почисти предпазното стъкло пред окото на Мейсън с парченце плат.

— Нещо да кажете, доктор Лектър? — долетя дълбокият глас на Мейсън.

Пистолетът изтреця в затвореното пространство на обора, гласът на Старлинг:

— Горе ръцете, не мърдайте! Изгаси мотора!

Пиеро сякаш не разбра.

— Fermare il motore — преведе доктор Лектър услужливо.

Чуваше се единствено нетърпеливото квичене на прасетата.

Старлинг забеляза само един пистолет на бедрото на белокосия мъж със звездата. Кобур, който се отваря с едно движение на палеца. Най-напред ги накарай да легнат.

Кордел скочи зад волана на микробуса и го подкара. Мейсън му се разкрещя. Старлинг се обърна рязко натам, видя с периферното си зрение движението на белокосия и се завъртя към него. Онзи изкрещя

„Полиция!“ и извади пистолета си да я убие. Старлинг го простреля два пъти в гърдите с два бързи изстрела.

Неговият 357 калибров пистолет изхвърли трийсет сантиметра пламък към земята, помощник-шерифът се олюля назад, падна на колене, погледна към гърдите си, към изкривената значка, изкривена от едрокалибрения куршум, пронизал сърцето му.

Моли падна назад и повече не помръдна.

Томазо, в склада за конски принадлежности, чу изстрелите, грабна пневматичната пушка, качи се на сеновала и пропълзя в края, от който се виждаше другата част на обора.

— Правете каквото ви казвам! — нареди Старлинг с непознат за самата нея глас. Действай бързо, докато все още са стъписани от смъртта на Моли. — На земята! Главите насам!

— Girati dall' altra parte^[1] — обади се доктор Лектър откъм повдигача.

Карло вдигна поглед към Старлинг, видя, че е готова да го убие, и легна неподвижно. Тя закопча белезниците с една ръка — китката на Карло за глезена на Пиеро и глезена на Пиеро за китката на Карло. През цялото време държеше пистолета насочен към ушите им.

След това извади ножа от канията на глезена си и отиде до повдигача.

— Добър вечер, Старлинг — поздрави я той, когато застана пред него.

— Можете ли да ходите? Краката ви здрави ли са?

— Да.

— Виждате ли добре?

— Да.

— Ще ви развържа. Моите уважения, докторе, но ако опитате да ми свиете някой номер, ще ви застрелям на секундата. Ясно ли е?

— Напълно.

— Правете каквото трябва и ще оцелеете.

— Думи на протестант.

През цялото време Старлинг действаше. Ножът беше остър. Откри, че назъбеното острие реже по-добре гладкото ново въже.

Дясната му ръка беше свободна.

— Ако ми дадеш ножа, ще довърша.

Тя се поколеба. Отдръпна се на безопасно разстояние и му подаде късата кама.

— Колата ми е на неколкостотин метра оттук на чакъления път.

Трябваше да наблюдава и него, и мъжете на земята.

Доктор Лектър освободи единия си крак. Зае се с другия — трябваше да среже всяка намотка отделно. Не виждаше легналите на земята Карло и Пиеро.

— Не се опитвайте да избягате, когато се освободите. Няма да стигнете до вратата. Ще ви дам два чифта белезници — каза Старлинг. — На земята зад вас има двама души. Накарайте ги да припълзят до повдигача и ги оковете за него. След това оковете себе си.

— Двама? — попита той. — Внимавай, трябва да са трима.

Още преди да довърши, стреличката от пневматичната пушка на Томазо излетя като сребърна нишка под ярката светлина на прожекторите и се заби в гърба на Старлинг. Тя се обърна рязко, вече замаяна, опита се да открие целта, макар че пред очите ѝ притъмняваше, видя цевта на ръба на сеновала и стреля, стреля, стреля. Томазо се изтърколи назад, обсипан от трески, нагоре към прожекторите се понесе синкав дим. Старлинг стреля още веднъж, престана да вижда. Коленете ѝ се огънаха, но въпреки всичко протегна ръка към колана си за нов пълнител.

Пукотевицата сякаш още повече оживи свинете. Виждаха мъжете на земята в подканящи пози, грухтяха и квичаха, притискаха се към оградата. Старлинг падна по очи, а празният пистолет издрънча край нея, отворен. Карло и Пиеро вдигнаха глави да видят какво става и запълзяха мъчително към трупа на Моли, към пистолета и ключовете му за белезници. Чуха, че Томазо зарежда пневматичната пушка горе на сеновала. Имаше още една стреличка. Старлинг стана и се приближи до ръба, затърси с очи доктор Лектър от другата страна на повдигача.

Томазо беше на ръба на сеновала, нямаше да има къде да се скрие.

Доктор Лектър взе Старлинг на ръце и тръгна заднишком към вратата в преградата, като се стремеше да се прикрива зад повдигача, докато Томазо напредваше внимателно, мереше крачките си по ръба на сеновала. Стреля, но стреличката, предназначена за доктор Лектър, се заби в пицъла на Старлинг. Доктор Лектър освободи резетата на

вратата в преградата. Пиеро грабна трескаво връзката ключове на Моли, а Карло се метна към пистолета, и тогава прасетата се втурнаха към вечерята, която се опитваше да се надигне. Карло успя да стреля, едно прасе падна, но останалите го стъпкаха и се нахвърлиха върху двамата с Пиеро, върху трупа на Моли. Прииждаха още.

Когато прасетата се втурнаха в обора, доктор Лектър беше зад вратата със Старлинг в ръце.

Томазо видя как лицето на брат му се превърна в кървава пихтия. Хвърли пушката в сеното. Доктор Лектър, изправен като танцър, излезе иззад вратата със Старлинг на ръце и тръгна бос между прасетата, през морето от четинести гърбове. Някои от тях, включително и една бременна женска, се обърнаха към него и наведоха тави за нападение.

Доктор Лектър също се обърна към тях и когато не доловиха страх, отново се върнаха към лесната плячка на земята.

Никой от къщата не се притече на помощ. След като стигна до дърветата на служебния път, доктор Лектър спря, за да извади стреличките от тялото на Старлинг и да изсмуче раните. Тази в крака ѝ бе попаднала в костта и се бе изкривила.

В храсталаците наблизно шумоляха прасета.

Той свали обувките на Старлинг и ги сложи на собствените си боси крака. Стягаха му. Остави пистолета на глезена ѝ, така че да може да го достигне, ако се наложи.

Десет минути след това портиерът на главния вход вдигна очи от вестника си, защото чу раздиращ рев като от витлов изстребител, който напада с картечницата си. Беше петлитров мустанг, който минаваше по прелеза на шосето с 5800 оборота на двигателя.

[1] Обърнете се на другата страна (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 87

Мейсън вие и скимти да го приберат в стаята му, скимти както някога, когато по-малките момчета и момичета му се съпротивляваха и успяваха да му ударят някой и друг шамар, преди да ги притисне с теглото си.

Марго и Кордел го качиха с асансьора в неговото крило и го сложиха на леглото му, после превключиха апаратите на постоянно хранване.

Мейсън беше по-бесен от всякога и кръвоносните съдове пулсираха над оголените кости на лицето му.

— По-добре да му дам нещо — каза Кордел, когато влязоха в стаята за игри.

— Още не. Известно време трябва да мисли. Дай ми ключовете на хондата си.

— Защо?

— Някой трябва да слезе там долу да види дали някой е останал жив. Искаш ли да отидеш?

— Не, но...

— Ще вкарам колата ти в склада за конски принадлежности. Микробусът не може да мине оттам. Дай ми шибаните ключове.

Слезе долу, на алеята. Томазо подтичваше откъм гората през празното пространство, озърташе се назад. Мисли, Марго. Погледна часовника си. 8,20. Смяната на Кордел ще дойде в полунощ. Има време да повикам хора от Вашингтон с хеликоптера, за да почистят. Подкара през тревата към Томазо.

— Аз опитал хване, прасе бутнало... Той... — Томазо показа с жестове как доктор Лектър носи Старлинг. — ... жената. Отишли в шумна кола. Тя има... due — вдигна нагоре два пръста — freccette. — Посочи долната част на крака си. — Freccette. Dardi. Забил. Бам. Due freccette. — Показа как е стрелял с пушката.

— Стрелички — подсказа Марго.

— Стрелички може прекалено много наркотик. Тя може умряла.

— Качвай се — отсече Марго. — Трябва да отидем да проверим.

Марго вкара колата през двойната странична врата, през която Старлинг бе влязла в обора. Квичене, грухтене, настръхнали четинести гърбове. Марго продължи напред, като натискаше непрекъснато клаксона, докато успя да види останките от трима души, които вече не можеха да бъдат разпознати.

След това влязоха в склада за конски принадлежности и затвориха вратата след себе си.

Марго си даде сметка, че Томазо е единственият, останал жив, освен Кордел, който я е виждал в обора.

Може би и Томазо си бе помислил същото. Стоеше на безопасно разстояние от нея, не отделяше от лицето ѝ интелигентните си черни очи. По бузите му имаше сълзи.

Мисли, Марго. Не искаш никакви неприятности със сардинците. Те са наясно, че ти оперираш с парите. Ще те очистят за секунда.

Марго бръкна в джоба си и погледът на Томазо проследи ръката ѝ.

Извади мобилен телефон. Набра Сардиния, банкера у дома му, в два и половина сутринта. Поговори кратко с него и подаде телефона на Томазо. Той кимна, отговори, пак кимна и върна апарата. Парите бяха негови. Изкачи се на сеновала и взе чантата си заедно с палтото и шапката на доктор Лектър. Докато прибираше нещата, Марго взе електрическия остен, провери напрежението, скри го в ръкава си. Взе и чука за подковаване.

ГЛАВА 88

Томазо закара Марго до къщата с колата на Кордел. Разбраха се да остави хондата на дългосрочен паркинг на международното летище „Дълес“ във Вашингтон. Марго му обеща да погребее останките на Пиеро и Карло колкото може по-добре.

Той чувстваше, че трябва да й каже нещо, и се съсредоточи да намери думите на английски.

— Синьорина, свинете, трябва знае, свинете помага на Dottore. Стои назад от него, обикаля го. Те убива брат мой, убива Карло, но стои назад от доктор Лектър. Мисли те него обожават. — Томазо се прекръсти. — Не трябва гони повече.

И през целия си дълъг живот в Сардиния Томазо щеше да го разказва по този начин. На шейсет години щеше да твърди, че доктор Лектър, с жената на ръце, е излязъл от обора, понесен от свинете.

След като колата изчезна по служебния път, Марго се загледа в осветения прозорец на Мейсън. Видя сянката на Кордел, която се движеше по стените, докато той се суетеше около брат й, докато включваше мониторите за дишането и пулса му.

Мушна дръжката на чука за подковаване отзад под колана си и пусна отгоре му задната част на якето си.

Когато Марго слезе от асансьора, Кордел излизаше от стаята на Мейсън с някакви възглавници.

— Кордел, направи му мартини.

— Не знам дали...

— Аз знам. Направи му мартини.

Кордел остави възглавниците на канапето и коленичи пред хладилника.

— Има ли някакъв сок там? — попита Марго и се приближи зад него. Стовари чука за подковаване с всичка сила върху основата на черепа му и чу пукване. Главата му се блъсна в хладилника, отскочи и Кордел падна назад, с втренчени към тавана очи. Едната му зеница се разширяваше, другата — не. Марго обърна главата му настрани и

отново стовари чука. Слепоочието му хлътна с два сантиметра, от ушите му потече гъста кръв.

Марго не почувства каквото и да било.

Мейсън чу, че вратата на стаята му се отваря, и обърна натам окото си под защитното стъкло. Светлината беше слаба и беше задрямал за миг. Змиорката също спеше под камъка.

Едрото тяло на Марго изпълни рамката на вратата. Затвори я.

— Здравсти, Мейсън.

— Какво стана долу? Защо се забави толкова, мамка му?

— Всички долу са мъртви, Мейсън. — Марго застана до леглото му, откачи кабела на телефона и го хвърли на пода. — Пиеро, Карло, Джони Моли са мъртви. Доктор Лектър се измъкна и взе със себе си онази жена, Старлинг.

Мейсън изруга и между зъбите му се появи пяна.

— Изпратих Томазо да си върви у дома и му дадох парите.

— Какво? Ти, скапана кучко, слушай какво ще ти кажа! Ще разчистим боклука и ще започнем отначало. Имаме на разположение почивните дни. Не е нужно да се безпокоим за това, което видя Старлинг. След като Лектър я е взел, можем да я смятаме за труп.

Марго сви рамене.

— Мен не ме видя.

— Обади се във Вашингтон и докарай тук четири от онези копелета. Покажи им малкия багер... Кордел! Ела веднага! — просвири Мейсън в тръбите си. Марго ги бутна настрана и се наведе над него, за да може да вижда лицето му.

— Кордел няма да дойде, Мейсън. Кордел е мъртъв.

— Какво?

— Убих го в стаята за игри. А сега, Мейсън, ще ми дадеш това, което ми дължиш. — Свали страничната преграда на леглото, вдигна навитата сплетена коса и дръпна завивката от тялото му. Краката му вече не бяха по-големи от франзели. Ръката му — единственият крайник, който можеше да движи — заопипва телефона. Респираторът продължаваше да пухти в постоянния си ритъм.

Марго извади от джоба си неспермичиден презерватив и го вдигна пред окото му, за да го види. От ръкава си извади електрическия остен.

— Помниш ли как плюеше на патката си за смазка? Може би ще успееш да отделиш малко слюнка? Не? Тогава аз?

Мейсън започна да крещи, когато респираторът му позволяваше — поредица магарешки резове, но всичко свърши за половин минута, при това успешно.

— Ти си мъртва, Марго. — Прозвуча като „нарго“.

— О, Мейсън, всички ще умрем. Не знаеш ли? Тези тук обаче няма да умрат — рече тя и закрепил топлия контейнер под блузата си. — Движат се. Усукват се. Ще ти покажа как. Ще ти покажа как се усукват... Ще ти кажа и покажа.

Марго взе релефните гумени ръкавици за бъркане в аквариума.

— Мога да осиновя Джуди — обади се Мейсън. — Ще стане моя наследничка, бихме могли да направим попечителски фонд.

— Разбира се, че бихме могли — отвърна Марго и извади един шаран от страничния аквариум. Взел стол от къта за сядане и свали капака от големия аквариум. — Само че няма.

Наведе се и бръкна с големите си ръце във водата. Задържа шарана близо до дупката в камъка и когато змиорката се показа, я сграбчи зад главата със силната си длан, после я извади от аквариума и я вдигна над главата си. Беше дълга почти колкото нея, виеше се, празничната ѝ кожа блестеше. Стисна я и с другата си ръка и когато се огъна, успя да я задържи, впила грапавите ръкавици в тялото ѝ.

Слезе внимателно от стола се приближи до Мейсън със змиорката в ръце — главата ѝ беше като метчик, зъбите чаткаха като телеграфен ключ, извити назад, зъби, от които никоя риба не можеше да се спаси. Сложи я на гърдите му върху черупката на респиратора, задържа я с една ръка, с другата започна да омотава около нея плитката на Мейсън.

— Ето така, Мейсън — обади се тя. — Усукват се.

После със свободната си ръка натисна челюстта му надолу, с цялата си тежест, той напрегна сили, доколкото ги имаше, но най-накрая устата му се отвори с хрущене.

— Трябваше да вземеш шоколада — каза Марго и натъпка муцуната на змиорката в устата му. Острите като бръснач зъби се впиха в езика му, както ловяха рибите, и челюстта не пускаше, упорито не пускаше, а тялото ѝ се огъваше и виеше, омотано около плитката му. От носа на Мейсън потече кръв, давеше се.

Марго ги остави сами — Мейсън и змиорката. Шаранът плуваше в аквариума. Овладя се и седна на бюрото на Кордел, където остана, докато кривите на мониторите не се изравниха.

Когато се върна в стаята на Мейсън, змиорката все още мърдаше. Респираторът се вдигаше и спускаше, издуваше въздушния мехур на змиорката, изпомпваше кървава пяна от дробовете на Мейсън. Марго изплакна електрическия остен в аквариума и го прибра в джоба си.

След това извади от пликче в джоба си кървавия кичур коса и кожа на доктор Лектър. Издраска скалпа с ноктите на Мейсън — змиорката мърдаше и ѝ пречеше, — после заплете косата в пръстите му. Най-накрая сложи един косъм върху гумените ръкавици зад аквариума.

Излезе, без да погледне мъртвия Кордел, и се прибра у дома при Джуди с топлатата плячка, прибрана там, където щеше да се запази топла.

VI ДЪЛГА ЛЪЖИЦА

*И затова виж пълната дълга лъжица, с
която да хапна с приятел.*

Джефри Чосър
„Кентърбърийски разкази“

ГЛАВА 89

Кларис Старлинг лежи в безсъзнание на голямо легло в ленени чаршафи, покрита с юрган. Ръцете ѝ под ръкавите на копринена пижама са върху завивките, привързани с копринени шалове дотолкова, че да не достигат до лицето ѝ и да предпазят инфузионната игла във вената ѝ.

В стаята има три светли точки — ниската лампа с абажур и червените точкици в зениците на доктор Лектър, който я наблюдава.

Седи в кресло, пръстите му са свити под брадичката. След малко става и мери кръвното ѝ налягане. С малко фенерче проверява зениците. Протяга ръка под завивките, напипва крака ѝ, изважда го изпод завивката и с върха на ключ стимулира стъпалото ѝ. Изправя се за миг, видимо потънал в размисъл, държи крака ѝ, сякаш е малко животинче.

От производителите на упойващи стрелички е научил какво съдържат. Тъй като втората е попаднала в костта, не вярва, че е получила пълна двойна доза. Крайно внимателно ѝ дава стимулиращи вещества.

Между манипулациите на Старлинг седи в креслото с голям бележник с груби листа и прави изчисления. Страниците са изпълнени със символите на астрофизиката и физиката на елементарните частици. Срещат се и множество опити в областта на струнната теория. Малцината математици, които могат да проследят разсъжденията му, биха казали, че уравненията му започват брилянтно, но после западат, обречени от нереални възжеления: доктор Лектър иска времето да се върне, нарастващата ентропия повече да не може да бележи посоката на времето. Искат пътят да бъде сочен от нарастващ порядък. Искат млечните зъби на Миша да излязат от тоалетната. Зад трескавите му изчисления е отчаяното желание да намери място за Миша на света, може би мястото, което сега е заето от Кларис Старлинг.

ГЛАВА 90

Сутрин стаята за игри във ферма „Мъскрат“ е обляна в жълта слънчева светлина. Големите препарирани животни с очи-копчета наблюдават тялото на Кордел, което сега е покрито.

Дори в разгара на зимата една голяма черна муха беше открила трупа и се разхождаше по чаршафа там, където се бе просмукала кръвта.

Ако Марго Върджър имаше представа на какво активно напрежение се подлагат главните действащи лица при убийствата, представляващи голям интерес за медиите, може би нямаше да натъпче змиорката в гърлото на брат си.

Решението да не опитва да разчиства боклуците в „Мъскрат“, а просто да се покрие, докато отмине бурята, се бе оказало мъдро. Никой жив човек не я беше видял на местопрестъплението, когато Мейсън и останалите бяха убити.

Нейната версия бе, че през цялото време е спала в къщата, в която живееше с Джуди, и че я е събудило кошмарното обаждане на смяната на Кордел в полунощ. На мястото се появи малко след първите служители на местния шериф.

Главният следовател от службата на шерифа, детектив Кларънс Франкс, беше доста млад мъж с близко разположени очи, но не беше толкова глупав, колкото Марго се бе надявала.

— В този асансьор не може да влезе всеки, нужен е ключ, нали?
— попита я Франкс. Дватамата с Марго седяха неловко на канапето в стаята на Върджър.

— Така е, ако са влезли оттук...

— Те? Госпожице Върджър, смятате ли, че не е бил само един човек?

— Нямам представа, господин Франкс.

Беше видяла трупа на брат си, все още оплетен в змиорката, покрит с чаршаф. Някой бе изключил респиратора. Криминалистите вземаха проби от водата в аквариума и капките кръв по пода. В ръката

на Мейсън видя кичура на доктор Лектър. Все още не го бяха открили. Криминалистите ѝ приличаха на Туидълдум и Туидълди^[1].

Детектив Франкс пишеше нещо в бележника си.

— А кои са онези, другите хора? Имат ли близки?

— Работим по въпроса — отвърна Франкс. — Можем да проследим три оръжия.

Всъщност полицаите не бяха сигурни колко души са умрели в обора, тъй като свинете бяха откъмнали в гората част от останките за по-късна закуска.

— В хода на разследването може да се наложи да поискаме от вас и вашата постоянна компаньонка да се подложите на тест с полиграф, тоест детектор на лъжата. Ще се съгласите ли, госпожице Върджър?

— Господин Франкс, ще направя всичко, за да бъдат заловени тези хора. Що се отнася до въпроса ви, обадете ни се на мен и Джуди, когато имате нужда от нас. Трябва ли да говоря със семейния адвокат?

— Не, ако нямате какво да криете, госпожице Върджър.

— Да крия? — Марго успя да пусне сълзи.

— Моля ви, длъжен съм да върша всичко това.

Франкс стана, за да сложи ръка на масивното ѝ рамо, но размисли.

[1] Луис Карол нарича така двама съвсем еднакви дебелаци в „Алиса в Страната на чудесата“, но първоначално имената са измислени от Джон Байръм (1692–1763), за да осмее две спореци музикални школи, между които нямало съществена разлика. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 91

Старлинг се събуди в миришеция на свежест полумрак и някак си инстинктивно усети, че е край морето. Раздвижи се леко в леглото и почувства дразнещи болки по цялото си тяло. После отново потъна в безсъзнание. Когато отново се събуди, чу глас, който ѝ говореше тихо. Предлагаше ѝ топла чаша. Тя отпи от нея и вкусът беше подобен на билковия чай на бабата на Мап.

Ден и отново вечер, аромат на свежи цветя в къщата, веднъж остро бодване с игла. Като пукотевица от далечни фойерверки на хоризонта трещят останките от страха ѝ, но не приближават, изобщо не приближават. Беше в градината на окоето на урагана.

— Събуждаш се. Събуждаш се спокойна. Събуждаш се в приятна стая — каза гласът. Чу тиха камерна музика.

Чувстваше се много чиста, кожата ѝ беше ароматизирана с мента, някакъв мехлем, който създаваше усещане за дълбока приятна топлина.

Старлинг отвори широко очи.

Доктор Лектър стоеше на разстояние от нея, неподвижен, както седеше в килията, когато го видя за първи път. Вече сме свикнали да го виждаме без окови. Не се ужасяваме от това, че е свободен в присъствието на друго смъртно същество.

— Добър вечер, Кларис.

— Добър вечер, доктор Лектър — отвърна тя, без всъщност да има представа за времето.

— Ако се чувстваш неудобно, това е заради натъртванията, които получи при едно падане. Ще ти мине. Все пак искам да съм сигурен за едно нещо... Би ли погледнала към светлината, ако обичаш? — Прибледи се до нея с малко фенерче. Миришеше на свежо изпрани дрехи.

Насили се да задържи очите си отворени, докато преглеждаше зениците ѝ. След това той отново отстъпи назад.

— Благодаря. Ето там има много хубава баня. Искаш ли да изпробваш краката си? Чехлите са до леглото. Боя се, че се наложи да

използвам обувките ти.

Беше будна и небудна. Банята наистина беше приятна, обзаведена с всички удобства. През следващите дни ѝ се наслаждаваше продължително, но не си правеше труд да погледне отражението си в огледалото — толкова далеч беше от самата себе си.

ГЛАВА 92

Дни на разговори. Понякога чуваше себе си и се питаше кой говори, тъй добре запознат с мислите ѝ. Дни на сън, силни бульони и омлети.

И един ден доктор Лектър каза:

— Кларис, сигурно ти писна от тези нощници и пижами. В гардероба има дрехи, които може би ще ти харесат... Ако искаш да ги носиш, разбира се. — И със същия тон: — Оставих личните ти вещи, чантата, пистолета, портмонето в най-горното чекмедже на скрина, ако ти потрябват.

— Благодаря, доктор Лектър.

В гардероба имаше най-различни рокли, панталони, една блещукаща дълга вечерна рокля с мъниста в горната част. Имаше панталони и пуловери от кашмир, които ѝ харесваха. Избра кашмира и мокасини.

В чекмеджето видя колана с празния кобур, заради загубения 45 калибров пистолет, но кобурът за глезен беше до чантата ѝ и в него все още беше мушнат по-малкият автоматик. Пълнителят беше зареден, без патрон в цевта, както го носеше на крака си. Ножът също беше в канията. Ключовете от колата бяха в чантата.

Старлинг беше себе си и не себе си. Когато се питаше за събитията, имаше чувството, че ги наблюдава отстрани, виждаше се от разстояние.

С радост видя колата си в гаража, когато доктор Лектър я заведе при нея. Погледна чистачките и реши, че трябва да ги смени.

— Кларис, как според теб ни проследиха до супермаркета хората на Мейсън?

Тя вдигна поглед към тавана и се замисли.

След по-малко от две минути откри антената, минаваща на кръст между задната седалка и задното стъкло, а после проследи жицата до скрития предавател.

Изключи го и го отнесе в къщата, уловила го за антената, сякаш носеше плъх за опашката.

— Много хубава джаджа. Нова — отбеляза тя. — И качествена инсталация. Сигурна съм, че по него ще намеря отпечатъците на господин Крендлър. Може ли един найлонов плик?

— Могат ли да го засекаат от самолет?

— Вече е изключено. Не могат да го търсят със самолет, освен ако Крендлър не признае, че го е използвал. Знаете, че не го е направил. Мейсън е използвал хеликоптера си.

— Мейсън е мъртъв.

— Мммммм — извърна глава Старлинг. — Ще ми посвирите ли?

ГЛАВА 93

През първите дни след убийствата Пол Крендлър се люшкаше между отегчението и надигация се страх. Уреди да му докладват пряко от оперативния офис на ФБР в Мериленд.

Не смяташе, че евентуална ревизия на счетоводните книги на Мейсън може да го изложи на риск, защото движението на парите от Мейсън до собствената му тайна банкова сметка беше прекъснато достатъчно сигурно на Каймановите острови. Сега без Мейсън той имаше големи планове, но не и наставник. Марго Върджър знаеше за парите и знаеше също така, че е компрометирал поверителността на тайните файлове на ФБР за Лектър. Марго трябваше да държи устата си затворена.

Безпокоеше го предавателят в колата на Старлинг. Беше го взел от техническия отдел в Куонтико без подпис, но името му фигурираше в дневника на посетителите през същия ден.

Доктор Домлинг и едрият фелдшер Барни го бяха виждали в „Мъскрат“, но само в легитимна роля — с Върджър бяха разговаряли за това как да заловят Ханибал Лектър.

Всеобщо облекчение настъпи на четвъртия ден след убийствата, когато Марго Върджър пусна на детективите на шерифа новозаписаното съобщение на телефонния си секретар.

Полицайте стояха като хипнотизирани в спалнята, втречени в леглото, което споделяше с Джуди, заслушани в гласа на демона. Доктор Лектър злорадстваше за смъртта на Мейсън и уверяваше Марго, че е настъпила безкрайно бавно и болезнено. Марго ридаеше, закрила очи с ръка Джуди я подкрепяше. Най-накрая Франкс я изведе от стаята и каза:

— Няма нужда да го слушате още веднъж.

С намесата на Крендлър записът беше отнесен във Вашингтон, където звукова експертиза доказа, че гласът е наистина на доктор Лектър.

Най-сериозното облекчение обаче за Крендлър дойде вечерта на четвъртия ден след телефонно обаждане.

Потърси го самият конгресмен Партън Велмор от щата Илинойс.

Крендлър бе разговарял с него само няколко пъти, но гласът му беше добре познат от телевизията. Самият факт на обаждането вече вдъхваше увереност. Велмор беше член на съдебната подкомисия в Конгреса и притежаваше забележителен нюх за лайна — щеше да се отдръпне от Крендлър в мига, в който надушеше, че нещо с него не е наред.

— Господин Крендлър, знам, че сте познавали много добре господин Мейсън Върджър.

— Да, сър.

— Каква проклета трагедия. Този садистичен кучи син съсипа живота на Мейсън, осакати го, а после дойде отново и го уби. Не знам дали сте наясно, но един от избирателите ми също загуби живота си в тази трагедия. Джони Моли беше дългогодишен служител на закона в щата Илинойс и служеше на хората.

— Не, сър, не знаех това. Съжалявам.

— Работата е там, Крендлър, че трябва да продължаваме напред. Благотворителната дейност и дълбокият интерес към обществената политика на Върджър ще продължат. Това е по-важно от смъртта на един-единствен човек. Разговарях с няколко души от Двайсет и седми район и представители на фамилията. Марго Върджър ме уведоми за вашата готовност да служите на обществото. Удивителна жена. Изключително практична. Много скоро ще се срещнем, неофициално и спокойно, за да поговорим какво можем да направим през ноември. Искаме да се присъедините към нас. Ще успеете ли да дойдете на срещата?

— Да, господин конгресмен. Несъмнено.

— Марго ще ви се обади, за да ви съобщи подробностите. Ще стане през следващите няколко дни.

Колтът, 45-и калибър, регистриран на името на покойния Джон Бригъм, понастоящем собственост на Кларис Старлинг, предизвика значително публично неудобство за ФБР.

Старлинг се водеше изчезнала, а не отвличена, защото нямаше жив свидетел на отвличане. Дори не беше агент на активна служба. Беше агент, временно отстранен от работа, с неизвестно

местонахождение. Беше пуснат бюлетин за колата ѝ, с фабричния и регистрационния номер, но без специално да се изтъква кой е собственикът.

Издирването на отвлечени изисква много по-големи усилия от органите на закона, отколкото издирването на изчезнали лица. Тази класификация толкова разядоса Ардилия Мап, че тя написа молбата си за напускане. Все пак после размисли и реши, че ще е по-добре, ако работи отвътре. Непрекъснато се улавяше, че отива в другата половина на двойното жилище, за да търси Старлинг.

Установи, че файлът за доктор Лектър в Националната програма за залавяне на особено опасни престъпници, както и файловете в Националния информационен център по престъпността, са удивително статични. Към тях добавяха само тривиални факти. Италианската полиция най-накрая бе успяла да открие компютъра на доктор Лектър. Сега карабинерите го използват, за да играят на него в стаята за почивка. Машината автоматично беше изтрила цялата информация в момента, в който карабинерите натиснали първия клавиш.

След изчезването на Старлинг Мап додояваше на всички влиятелни хора в Бюрото, до които имаше достъп.

Никой не отговаряше на множеството ѝ обаждания в дома на Джак Крофорд.

Обади се в „Поведенчески науки“ и ѝ оттам ѝ казаха, че Крофорд все още е в болницата „Джеферсън Мемориал“ с болки в гърдите.

Не го потърси там. Той беше последният ангел на Старлинг във ФБР.

ГЛАВА 94

Старлинг нямаше усещане за времето. През дните и нощите бяха разговорите. Чуваше се как говори, без да млъкне, много минути, и слушаше.

Понякога се смееше на самата себе си, защото чуваше непринудени откровения, които при нормални обстоятелства биха я ужасили. Нещата, които самата тя казваше на доктор Лектър, често я изненадваха, понякога бяха безвкусни от гледна точка на нормалната чувствителност, но винаги му казваше истината. Доктор Лектър също говореше. С нисък равен глас. Изразяваше интерес или я насърчаваше, но никога не се изненадваше и не я упрекваше.

Разказа ѝ за детството си, за Миша.

Понякога, за да започнат разговорите си, гледаха заедно някой ярък предмет. Почти винаги в стаята имаше само един източник на светлина. Яркият предмет се променяше всеки ден.

Днес започнаха с отразеното петно светлина върху едната страна на чайника, но с напредването на разговора им доктор Лектър сякаш долови, че са достигнали неочаквана галерия в ума ѝ. Може би чуваше борба на тропи от другата страна на някаква стена. Смени чайника със сребърна тока от колан.

— Той е на баща ми — каза Старлинг и плесна с ръце като малко дете.

— Да — кимна доктор Лектър. — Кларис, искаш ли да поговориш с баща си? Баща ти е тук. Искаш ли да говориш с него?

— Баща ми е тук? Ей! Разбира се!

Доктор Лектър улови слепоочията ѝ в дланите си, за да ѝ даде цялото присъствие на баща ѝ, от което тя имаше нужда. Вгледа се дълбоко, дълбоко в очите ѝ.

— Знам, че искаш да говориш с него насаме. Аз ще изляза. Можеш да наблюдаваш токата, а след няколко минути ще го чуеш да чука на вратата. Става ли?

— Да, супер!

— Добре. Просто ще трябва да почакаш няколко минути.

Леко убождане с най-тънката игла — Старлинг дори не погледна надолу — и доктор Лектър излезе от стаята.

Тя гледа токата, докато не се почука два пъти, и баща ѝ влезе такъв, какъвто го помнеше — висок, с шапката в ръце, с пригладена с вода коса, както идваше на масата за вечеря.

— Ей, малката, по кое време вечеряте тук?

Не беше я прегръщал цели двайсет и пет години, от смъртта си, но когато я притегли към себе си, усещаше шевовете на ризата му по същия начин, вдъхваше миризмата на силен сапун и тютюн, долавяше огромният обем на сърцето му.

— Ей, малката, да не си паднала? — Също както някога, когато се бе опитала да яхне една коза заради облог. — Много добре се справяше, докато тя не се завъртя толкова бързо. Ела в кухнята да видим какво ще намерим.

На масата в лятната кухня от нейното детство има две неща — целофанов пакет кокосови сладки и плик портокали.

Баща ѝ отвори джобното ножче със счупения връх и обели два портокала, кората се нави върху покривката. Седнаха на кухненските столове с кожени облегалки, той раздели портокалите по на четири и започнаха да ядат — едно парче той, едно тя. Плюеше семките в ръката си и я държеше в скута си. Баща ѝ беше висок, както седеше на стола, също като Джон Бригъм.

Дъвчеше повече на едната страна, отколкото на другата, защото един от страничните му резци имаше коронка от бял метал, каквито са правели зъболекарите в армията през четирийсетте. Блестеше, когато се смееше. Изядоха два портокала и по една сладка, разказаха си две смешки. Старлинг беше забравила приятното хрускане на кокоса. След това кухнята се стопи и заговориха като възрастни хора.

— Как я караш, малката? — Въпросът беше сериозен.

— Нагазили са ме доста сериозно в работата.

— Знам. Такава е тази кабинетна пасмина. По-големи нещастници не са се раждали. Не си застреляла никого без нужда.

— Убедена съм в това. Има и друго.

— Не си излъгала за това.

— Не съм.

— Спаси онова малко бебе.

— Размина му се.

— Много се гордеех с теб.

— Благодаря.

— Скъпа, трябва да тръгвам. Пак ще си поговорим.

— Не можеш ли да поостанеш?

Той сложи ръка на главата ѝ.

— Не, малката. Никой не може да остане колкото му се иска.

Целуна я по челото и излезе от стаята. Тя видя дупката от куршум в шапката му, когато ѝ махна, висок, от прага.

ГЛАВА 95

Явно Старлинг обичаше баща си толкова, колкото човек е способен да обича, и беше готова да се бие и за най-малкото петно върху паметта му. Въпреки това в разговорите с доктор Лектър и под влиянието на силно хипнотично вещество и под хипноза тя каза следното:

— Все пак съм му много сърдита. Как така се оказа зад онази проклета дрогерия посред нощ, сам срещу онези две отрепки, които го убиха? Не успял дори да зареди старата ловджийска пушка и те му видели сметката. Нищо и никакви боклуци, а го убиха. Не е знаел какво прави. Така и не се научи на нищо.

Би ударила всеки, дръзнал да каже подобно нещо.

Чудовището помръдна на стола си. Аха, най-накрая стигнахме до това. Ученическите спомени вече ставаха отегчителни.

Старлинг опита да залюлее краката си от стола като малко дете, но бяха твърде дълги.

— Разбираш ли? Работеше на онова място, правеше каквото му казваха, обикаляше със скапания часовник на нощен пазач и след това умря. А мама миеше кръвта от шапката му, за да го погребее с нея. Кой дойде у дома, при нас? Никой. След това имаше много малко кокосови сладки. С мама чистехме хотелските стаи. Хората оставяха мокри презервативи върху нощните шкафчета. Убиха го и той ни изостави, защото беше прекалено глупав. Трябваше да каже на онези градски скапанияци да си натикат тази работа в задниците.

Неща, които не би казала никога, неща, прогонени от висшия й мозък.

От началото на познанството им доктор Лектър я бе дразнил с баща й, наричаше го „нощен пазач“. Сега се превърна в Лектър защитника на бащината й памет.

— Кларис, той никога не е желал друго, освен щастието и благосъстоянието ти.

— Желанията в едната ръка, лайната в другата и чакай да видиш коя ще се напълни първо — отговори Старлинг. Този лаф от

сиропиталището би трябвало да прозвучи особено безвкусно от устните на привлекателно лице, но доктор Лектър изглеждаше доволен, дори насърчен.

— Кларис, ще те помоля да дойдеш с мен в една друга стая — предложи доктор Лектър. — Баща ти те посети по начина, по който ти можеше да се справиш. Видя, че въпреки желанието ти да го задържиш, той не можа да остане с теб. Той те посети. Сега е време ти да го посетиш.

Надолу по коридора в една спалня за гости. Вратата беше затворена.

— Почакай малко, Кларис.

Той влезе вътре. Тя остана в коридора с ръка върху дръжката на вратата. Чу палене на кибритена клечка. Доктор Лектър отвори вратата.

— Кларис, знаеш, че баща ти е мъртъв. Знаеш го по-добре от всеки друг.

— Да.

— Ела и го виж.

Костите на баща ѝ бяха подредени върху двойното легло — дългите кости и ребрата, покрити с чаршаф като нисък релеф, като направена от деца фигура на снежен ангел.

Черепът, почистен от дребните мършояди в океана, изсушен и избелен, почиваше върху възглавница.

— Къде е звездата му, Старлинг?

— Селото си я взе. Казаха, че струвала седем долара.

— Ето това е той, целият. В това го е превърнало времето.

Старлинг погледна костите. Обърна се и бързо излезе от стаята. Не беше отстъпление и Лектър не я последва. Чакаше в полумрака. Не се боеше, но долови завръщането ѝ с наострени уши като коза, край която дебне хищник. В ръката ѝ предмет от лъскав метал. Значка. Значката на Джон Бригъм. Остави я върху чаршафа.

— Какво означава за теб значката, Кларис? В обора ти простреля една такава.

— Означаваше всичко за него. Той толкова разбираше. — Последната дума прозвуча изкривено, устните ѝ се извиха надолу. Взе черепа на баща си и седна на другото легло, по бузите ѝ потекоха топли сълзи.

Като малко дете хвана края на пуловера си, притисна го към лицето си и се разрида, горчиви сълзи закапаха, кап, кап, по темето на бащиния ѝ череп, в скута ѝ, металният му зъб блестеше.

— Обичам татко, той беше толкова добър с мен, както само той умееше. Това бе най-хубавото време, което съм преживяла.

Истина, не по-малка сега, отколкото преди да даде воля на гнева си.

Когато доктор Лектър ѝ подаде салфетка, тя просто я стисна в юмрука си, така че той трябваше да избърше лицето ѝ.

— Кларис, ще те оставя тук с тези останки. Останки, Кларис. Изпищи мъката си в дупките за очите, но няма да чуеш отговор. — Сложи ръце от двете страни на главата ѝ. — Това, което ти е нужно от баща ти, е тук, в главата ти, и зависи от твоите преценки, не неговите. Сега ще те оставя. Искаш ли свещите?

— Да, ако обичаш.

— Когато излезеш, вземи само онова, което ти е наистина необходимо.

Чакаше във всекидневната пред огъня. За да минава времето, свиреше на теремина, движеше празните си ръце в електронното му поле, за да създава музиката, движеше ръцете, които бе положил върху главата на Старлинг, сякаш дирижираше музиката. Долавяше присъствието ѝ зад себе си известно време, преди да свърши изпълнението.

Когато се обърна към нея, усмивката ѝ беше кротка и тъжна, ръцете ѝ бяха празни.

Доктор Лектър винаги търсеше закономерност.

Знаеше, че като всяко разумно същество Старлинг от най-ранния си жизнен опит е формирала матрици, рамки, спрямо които е оценявала по-късните възприятия.

В разговорите си с нея през решетките на килията преди толкова много години той бе установил важна за нея матрица — клането на агнетата и конете в ранчото, където бе живяла. Тя бе белязана от тяхното страдание.

Вманиаченото издирване на Джейм Гъм беше подтиквано от страданията на жертвата му.

Беше спасила самия него, Лектър, от изтезания поради същата причина.

Добре. Закономерно поведение.

Доктор Лектър винаги търсеше ситуационните паралели и вярваше, че Старлинг вижда в Джон Бригъм добрите качества на баща си — и наред с добрите качества на баща ѝ горкият Бригъм беше получил и сексуално табу. Бригъм, а вероятно и Крофорд, притежаваха добрите качества на баща ѝ. Къде тогава бяха лошите?

Доктор Лектър претърси останалата част от тази раздвоена матрица. Чрез хипнотични техники, значително променени, той откриваше в личността на Кларис Старлинг корави и упорити възли като чворове в дърво и стари рани, все още възпламенени като смола.

Стигна до картина с безмилостна яркост, много стара, но и добре поддържана, с много детайли, която пронизваше мозъка ѝ с първичен гняв като мълния в центъра на буря.

По-голямата част беше свързана с Пол Крендлър. Негодуванието ѝ от несправедливостите, които бе изтърпяла по негова вина, беше заредено с гнева към баща ѝ, който тя никога, никога не би могла да признае. Не можеше да прости на баща си, че е умрял. Беше изоставил семейството си, беше престанал да бели портокали в кухнята. Беше обрекъл майка ѝ на четката и парцала. Беше престанал да прегръща Старлинг с гръмко биещо сърце, като сърцето на Хана, когато я е яздеа нощем.

Крендлър беше образ на провалите и негодуванието. Можеше да го вини. Но можеше ли да му се противопостави? Или Крендлър, както и всеки друг авторитет и табу, беше получил властта да натика Старлинг в кутийката, която според доктор Лектър беше нейният дребен живот с нисък таван?

Един знак на надежда за него: въпреки че значката се бе отпечатала в нея, тя все още можеше да пробие такава значка с изстрел и да убие носещия я. Защо? Защото бе отдадена на действието, защото бе идентифицирала носещия значката като престъпник и бе направила преценката предварително, като бе неутрализирала отпечатания образ на значката. Означаваше ли това, че има място за Миша в Старлинг? Или просто това беше поредното добро качество на мястото, което Старлинг трябваше да освободи?

ГЛАВА 96

Барни, отново в апартаментата си в Балтимор, отново в ежедневието си в „Мизерикордия“, беше на смяна от три до единайсет. Отби се за купичка супа в кафенето на път за вкъщи, така че, когато отключи пътната врата и запали лампата, вече приближаваше полунощ.

Ардилия Мап седеше на масата в кухнята. Беше насочила черен полуавтоматичен пистолет в центъра на лицето му. По големината на черната дупка на цевта Барни прецени, че е 40-и калибър.

— Седни, фелдшере — каза Мап. Гласът и беше пресипнал, а очите около тъмните зеници изглеждаха оранжеви. — Придърпай стола си тук и го опри назад в стената.

Повече от големия пистолет в ръката ѝ го притесни другият, оставен върху подложката за сервиране пред нея. Беше колт удсман 22-ри калибър, със залепена за цевта пластмасова бутилка от безалкохолно питие за заглушител.

Столът изпъшка под тежестта му.

— Ако краката на стола се счупят, недей да стреляш — каза той.
— Вината няма да е моя.

— Знаеш ли нещо за Кларис Старлинг?

— Не.

Мап взе пистолетът от масата.

— Барни, не се шегувам. В момента, в който преценя, че ме лъжеш, столът ти ще потъмнее, вярваш ли ми?

— Да. — Барни знаеше, че е истина.

— Ще те попитам пак. Знаеш ли нещо, което би ми помогнало да открия Кларис Старлинг? В пощата ми казаха, че са препращали кореспонденцията ти в продължение на един месец в имението на Мейсън Върджър. Какво, по дяволите, е това, Барни?

— Работех там. Грижех се за Мейсън Върджър и той ме разпитваше за Лектър. Не ми хареса и напуснах. Мейсън беше копеле.

— Старлинг я няма.

— Знаем.

— Може да е отвлечена от Лектър, може да са я изяли прасетата. Ако я е отвлякъл той, какво ще направи с нея?

— Ще бъда откровен с теб... не знам. Бих помогнал на Старлинг, ако можех. Защо да не ѝ помогна? Някак си я харесвах, а и тя ме оневини. Погледни записките или докладите ѝ...

— Направих го. Искам да разбереш нещо, Барни. Това е еднократно предложение. Ако знаеш нещо, по-добре ми го кажи сега. Ако някога, колкото и късно да е, разбере, че си премълчал нещо, което е можело да ми помогне, ще се върна тук и този пистолет ще бъде последното, което ще видиш. Ще пречукам големия ти грозен задник. Вярваш ли ми?

— Да.

— Знаеш ли нещо?

— Не. — Последва най-дългата тишина, която си спомняше.

— Стой неподвижно, докато изляза.

Барни си легна след час и половина. Лежеше в кревата, загледан в тавана, челото му, голямо като на делфин, беше ту потно, ту сухо. Малко преди да изгаси лампата, отиде в банята и извади от несесера си малко огледалце за бръснене от неръждаема стомана, произведено за Морската пехота.

Отиде в кухнята, отвори електрическото табло на стената и залепи огледалото с лепенка за вътрешната страна на вратата.

Не можеше да направи нищо повече. В съня си се стряскаше като куче.

След следващата смяна донесе от болницата комплект за вземане на проби от изнасилени.

ГЛАВА 97

Доктор Лектър не можеше да се разгърне истински в къщата на германеца, без да смени обзавеждането. Цветята и параваните помагаха. Цветовете изглеждаха интересно на фона на масивните мебели и просторната тъмнина — контрастът беше старинен, завладяващ, като пеперуда, кацнала върху рицарска ръкавица.

Отсъстващият хазяин явно имаше болезнена слабост към Леда и лебеда. Разновидовата двойка беше представена ни повече, ни по-малко от четири бронзови скулптури с различно качество — най-добрата беше копие на Донатело — и осем картини. Една от тях доставяше особено удоволствие на доктор Лектър — на Ан Шингълтън, с гениална анатомична изразителност и неприкрита жар в сношението. Останалите покри с драперии. Кошмарната колекция от бронзови ловни статуи на хазяина също беше покрита.

Рано сутринта докторът старателно подреди маса за трима, като я оглеждаше от всички възможни ъгли, с език, изплезен до долната част на носа му. Смени свещниците два пъти, отказа се от релефните салфетки за сервиране и ги смени с цяла покривка, за да направи овалната маса за вечеря по-управляема.

Тъмният неприветлив бюфет приличаше по-малко на самолетоносач, когато постави върху него високите съдове от сервиза и лъскавите медни уреди за затопляне. Доктор Лектър дори издърпа няколко от чекмеджетата и сложи в тях цветя — получи се ефект на висящи градини.

Видя, че в стаята има твърде много цветя и че трябва да добави още, за да стане всичко както трябва. Твърде много е твърде много, но прекалено много е както трябва. Върху масата постави две групи аранжирани цветя — нисък овал от пинии в сребърно блюдо, бели като кокосови сладки. И висок букет от ирландски камбанки, холандски ириса, орхидеи и лалета, които покриваха голяма част от повърхността на масата и създаваха интимна обстановка.

До чиниите от сервиза се вихреше малка ледена буря от кристал, но сребърните блюда бяха в уреда за претопляне и щяха да бъдат

сложени в последния момент.

Първото ястие щеше да е приготвено на масата, така че се погрижи за спиртниците, медния тиган, тигана за сос и тигана за запържване, подправките, триона за аутопсии.

Щеше да донесе още цветя на връщане. Кларис Старлинг не се обезпокои, когато ѝ каза, че излиза. Предложи ѝ, ако иска, да поспи.

ГЛАВА 98

На петия ден след убийствата Барни се избърсна следобед и тъкмо слагаше на лицето си спирт с потупване на дланите, когато чу стъпки по стълбището. Почти беше време да тръгва на работа.

Решително чукане. На вратата стоеше Марго Върджър. Носеше голяма дамска чанта и малък сак.

— Здравей, Барни. — Изглеждаше уморена.

— Здравей, Марго. Влизай.

Предложи ѝ стол до кухненската маса.

— Искаш ли кока-кола? — След това си спомни, че беше блъснала главата на Кордел в хладилника, и съжали за предложението си.

— Не, благодаря — отвърна тя.

— Добре ли си, Марго?

— Да, струва ми се — отговори тя.

— Изглежда, нямаш никакви тревоги. Ако съдя по това, което пишат.

— Понякога си мисля за разговорите ни, Барни. Можеше да ми се обадиш.

Той се запита дали чукът е в дамската чанта или в сака.

— Мога да ти се обадя само ако реша да проверя как я караш, ако нямаш нищо против. Не искам нищо, Марго, ти се държа както трябва с мен.

— Човек... знаеш как е... трябва да мисли за недовършените работи. Не че имам какво да крия, но...

Барни разбра тогава, че е взела спермата. Той можеше да ѝ създаде проблем, след като обявяха бременността, ако изобщо успееха да я постигнат.

— ... Мисълта ми е, че смъртта му беше дар божи. Няма да си кривя душата за това.

Говореше бързо и Барни разбра, че набира инерция.

— Може би ще изпия една кола — каза тя.

— Преди да ти я донеса, ще ти покажа какво имам за теб. Повярвай ми, мога да премахна тревогите ти и това няма да ти струва нищо. Няма да се бавя. Ей сега.

Барни взе отвертка от една кутия с инструменти на плота. Можеше да го направи, обърнат странично към Марго.

На стената в кухнята имаше две табла с бушони. Всъщност едното беше заменило другото в старата сграда и само дясното работеше по предназначение.

Пред електрическите табла Барни трябваше да се обърне с гръб към Марго. Отвори лявото табло, бързо. Сега можеше да я наблюдава в огледалото, което беше залепил на вътрешната страна на вратата. Марго мушна ръката си в голямата дамска чанта. Мушна я, но не я извади.

Той свали четири винта и измъкна от кутията стария панел с бушоните. Отзад в издълбаната стена имаше празно пространство.

Барни бръкна внимателно вътре и издърпа пластмасов плик. Когато извади съдържанието му, чу как дишането на Марго за миг секна. Беше познат, зловещ предмет — маската, която в Балтиморската болница за психичноболни престъпници бяха принуждавали доктор Лектър да носи, за да не хапе. Това бе последната и най-ценна вещ от колекцията вещи на доктора, която Барни бе събрал.

— Ау! — възкликна Марго.

Барни постави маската на масата върху лист намаслена хартия с лицето надолу, под ярката лампа. Знаеше, че никога не бяха позволявали на доктора да почиства маската. Около отвора за устата имаше люспи засъхнала слюнка. Закопчалките на каишките бяха отскубнали косми от косата му заедно с корените.

Барни хвърли поглед на Марго и се убеди, че за момента всичко е наред.

Извади от кухненския шкаф комплекта за освидетелстване на изнасилени. Малката пластмасова кутия съдържаше тампони за почистване на уши, стерилна вода, марли, празни шишенца.

Безкрайно внимателно той свали люспите от слюнка с навлажнен тампон за уши и го пусна в едно шишенце от лекарствени хапчета. След това извади космите и ги сложи в друго шишенце.

Постави палеца си върху две парченца безцветна лепенка, така че да останат отчетливи отпечатъци, и залепи капачките на

шишенцата. Сложи ги в найлонов плик и ги подаде на Марго.

— Да кажем, че се забъркам в нещо, загубя разсъдъка си и реша да се захвана с теб... Примерно да разкажа на полицията някаква история, за да се отърва от някакви обвинения срещу мен. Тук имаш доказателство, че най-малкото съм бил съучастник в убийството на Мейсън Върджър или дори че съм го извършил аз. Осигурих ти ДНК.

— Преди да се раздрънкаш, ще поискаш имунитет.

— И може би ще ми дадат за участие в заговора, но не и за реално участие в нашумяло убийство. Ще ми обещаят да не ме закачат, а после ще ме прецакат, когато разберат, че съм помогнал. Всичко е в твоите ръце.

Барни не беше напълно сигурен във всичко това, но му се струваше, че звучи доста убедително.

Освен това тя можеше да остави ДНК-то на доктор Лектър върху безжизнения Барни по всяко време, когато станеше нужда, и двамата го знаеха.

Марго го изгледа продължително със светлосините си касапски очи.

Остави сака на масата.

— Тук има много пари — каза тя. — Достатъчно, за да разгледаш всички картини на Вермеер по целия свят. — Изглеждаше някак замаяна и странно щастлива. — В колата ми е котката на Франклин, така че трябва да тръгвам. Франклин, мащехата му, сестра му Шърли, някой си Стрингбийн и Бог знае кой още ще дойдат в „Мъскрат“, след като Франклин излезе от болницата. Платих петдесет долара, за да взема тази шибана котка. Живееше в съседната къща до старата къща на Франклин под ново име.

Не прибра найлоновата торбичка в чантата си. Взе я в свободната си ръка. Барни предположи, че не иска той да види другата ѝ алтернатива в чантата.

На вратата ѝ каза:

— Мислиш ли, че мога да получа целувка?

Марго се изправи на пръсти и го целуна бързо по устните.

— Това е достатъчно — рече стеснително. Докато слизаше, стъпалата скърцаха под тежестта ѝ.

Барни заключи вратата и дълго стоя, опрял глава в студения хладилник.

ГЛАВА 99

Старлинг се събуди от звуците на далечна камерна музика и пикантна миризма на готвене. Чувстваше се чудесно ободрена и гладна. На вратата се почука и влезе доктор Лектър с черни панталони, бяла риза и вратовръзка. Носеше дълъг пластмасов плик за костюм и топло капучино за нея.

— Добре ли спа?

— Много добре, благодаря.

— Главният готвач ми каза, че ще вечеряме след час и половина. След един час ще прием коктейлите. Реших, че това може би ще ти хареса.

Окачи плика на гардероба и излезе, без да каже нищо повече.

Старлинг не погледна към гардероба, преди да вземе продължителна вана, след това отвори плика и това, което видя, ѝ достави удоволствие. Беше дълга вечерна рокля от бяла коприна с тясно дълбоко деколте под великолепен, украсен с мъниста жакет.

На тоалетката имаше чифт обици с висулки от полирани смарагди без ръбове. В тях имаше много огън за камъни, полирани без ръбове.

Косата ѝ никога не създаваше проблеми. Винаги се чувстваше много добре в дрехите си. Макар и да не беше свикнала с такива рокли, не се задържа дълго пред огледалото — само погледна дали всичко е както трябва.

Германецът, собственик на къщата, беше направил камините огромни. Във всекидневната Старлинг завари да гори голям пън. Приблужи се до топлата камина сред шумолене на коприна.

От ъгъла долита музика — клавесин. Доктор Лектър свири с бяла официална папийонка. Той вдига очи, вижда я и дъхът му секва в гърлото. Пръстите му също престават да се движат, все още разперени над клавишите.

Тоновете на клавесина заглъхват веднага и във внезапно настъпилата тишина във всекидневната и двамата чуват как той си поема дъх.

Пред камината чакаха две питиета. Доктор Лектър се зае с тях. „Лиле“ с резенче портокал. Подаде едната чаша на Старлинг.

— Дори и да те виждам всеки ден, завинаги ще те запомня каквато си днес. — Тъмните му очи я улавяха цялата.

— Колко пъти си ме виждал? Без аз да знам?

— Само три пъти.

— А тук?

— Тук е извън времето и каквото видя, докато се грижа за теб, не е компромис с правото ти на личен живот. То ще отиде на свое собствено място заедно с медицинските ти данни. Признавам, че наистина ми е приятно да те гледам, когато спиш. Ти си много красива, Старлинг.

— Външният вид е случайност, доктор Лектър.

— Ако хубостта се раздаваше по заслуги, пак щеше да си красива.

— Благодаря.

— Не казвай „благодаря“. — Лекото помръдване на главата му е достатъчно, за да прогони раздразнението — като чаша, хвърлена в огъня.

— Казвам това, което мисля — отвърна Старлинг. — Може би щеше да ти хареса повече, ако бях казала „Радвам се, че мислиш така“. Това щеше да е донякъде префърцунено, но също толкова вярно.

Тя вдигна чашата под равния си прериен поглед, без да крие нищо.

В този момент на доктор Лектър му мина през ума, че въпреки всичките си познания и проникателност никога не би могъл да я предскаже напълно или изобщо да я притежава. Би могъл да храни гъсеницата, би могъл да шепне в какавидата. Това, което щеше да се излюпи, следваше своята собствена природа и бе извън обсега му. Запита се дали под роклята не е сложила на глезена си пистолета.

Тогава Кларис Старлинг му се усмихна, смарагдите уловиха пламъците на огъня и чудовището се изпълни със задоволство от собствения си изтънчен вкус и хитрост.

— Кларис, вечерята въздейства върху вкуса и обонянието, двете най-стари сетива и най-близки до центъра на ума. Вкусът и обонянието се намират в част на ума, която има предимство пред състраданието, а състраданието няма място на моята маса. В същото време в кората на

главния мозък играят, подобно на чудеса от светлина по свода на църква, церемониите, гледките и разговорите по време на вечеря. Това може да е много по-занимателно от театъра. — Приблужи лицето си до нейното, прецени очите ѝ. — Искам да разбереш, Старлинг, какво богатство внасяш ти и на какво имаш право. Разглеждала ли си отражението си напоследък? Мисля, че не. Съмнявам се, че изобщо някога го правиш. Ела във фоайето, застани пред голямото огледало.

Доктор Лектър взе голям свещник от полицата над камината.

Високото огледало беше чудесна антика от деветнайсети век, но леко помътняло и прорязано от фини пукнатини. Беше от френския замък „Во-льо-Виконт“ и само Бог знаеше какво е видяло.

— Виж, Кларис. Тази божествена гледка си ти. Тази вечер за известно време ще виждаш себе си от разстояние. Ще виждаш това, което е справедливо, ще виждаш това, което е истина. Никога не ти е липсвал куражът да казваш каквото мислиш, но са ти пречели задръжки. Ще ти кажа още веднъж. На тази маса няма място за състрадание. Ще забележиш, че ако бъдат разменени забележки, неприятни в момента, контекстът може да ги превърне в празни приказки или в нещо безумно смешно. Ако се кажат неща, които са болезнено верни, тогава тази истина е само преходна и ще се промени. — Той отпи глътка от чашата си. — Ако почувстваш, че в теб напъпва болка, тя скоро ще разцъфти в облекчение. Разбираш ли ме?

— Не, доктор Лектър, но запомних какво каза. По дяволите самоусъвършенстването. Искам една приятна вечеря.

— Това мога да ти обещаая.

Усмихна ѝ се — гледка, от която някои се плашат.

Сега никой не гледаше отражението в замъгленото огледало — гледаха се един друг през пламъците на свещите, а огледалото гледаше тях.

— Виж, Кларис.

Тя забеляза червените искри, проникнали дълбоко в очите му, и усети възбудата на дете, приближаващо далечен панаир.

Доктор Лектър извади от джоба на сакото си спринцовка с тънка като косъм игла и без да погледне, само по чувство, я заби в ръката ѝ. Когато я извади, малката рана дори не прокърви.

— Какво свиреше, когато влязох? — попита тя.

— „Ако царуваше любовта“.

- Много е старо, нали?
- Писал го е Хенри VIII около 1510-а година.
- Ще ми посвириш ли? — попита тя. — Ще го довършиш ли сега?

ГЛАВА 100

Течението от влизането им във всекидневната раздвижи пламъците на свещите. Досега само беше минавала през трапезарията и ѝ беше приятно да я види преобразена. Светла, подканяща. Кристалът повтаряше пламъците на свещите над снежнобелите салфетки, пространството беше намалено до интимни размери с преграда от цветя, която закриваше останалата част от масата.

Доктор Лектър беше извадил приборите от уреда за затопляне в последната минута и докато Старлинг проучваше мястото си, усети в дръжката на ножа някаква почти трескава топлина.

Доктор Лектър наля вино и ѝ поднесе само миниатюрен ордъвър за начало, една-единствена стрида „Белон“ и хапка наденичка, защото трябваше да поседи на половин чаша вино и да се наслади на Старлинг в контекста на масата за вечеря.

Височината на свещниците беше точно колкото трябва. Пламъците осветяваха дълбочината на деколтето ѝ и не се налагаше да бди над ръкавите ѝ.

— Какво ще вечеряме?

Той вдигна показалец към устните си.

— Никога не питай. Ще развалиш изненадата.

Разговаряха за подрязването на пера от гарга и ефектът им върху звука на клавишина и тя само за миг си спомни как една гарга преди много време ограби служебната количка на майка ѝ на балкона на една хотелска стая. От разстояние прецени, че този спомен няма нищо общо с настоящото приятно време, и целенасочено го избута настрани.

— Гладна ли си?

— Да!

— Тогава ще преминем към първото блюдо.

Доктор Лектър донесе един поднос от бюфета и го остави на мястото до своето, после докара количка за сервиране. Тук бяха тиганите му, спиртниците, подправките в малки кристални купички.

Запали спиртниците и започна с бучка масло „шарант“ в медния тиган за сосове — разтопи го, като го въртеше на дъното, изчака да

стане кафяво като лешник, после го издърпа настрани върху стойката.

Усмихна се на Старлинг. Зъбите му бяха много бели.

— Кларис, спомняш ли си какво казахме за приятните и неприятните забележки, за нещата, които могат да са смешни в даден контекст?

— Това масло ухае разкошно. Да, спомням си.

— А спомняш ли си кого видя в огледалото? Колко прекрасна беше тя?

— Доктор Лектър, ако не възразявате, че го казвам, всичко това ми напомня за детска игра на въпроси и отговори. Спомням си чудесно.

— Добре. Господин Крендлър ще се присъедини към нас за първото ястие.

Доктор Лектър премести голямата цветна преграда на бюфета.

Заместник-генералният инспектор Пол Крендлър, от кръв и плът, седеше на другия край на масата на солиден дъбов стол, с подлакътници. Крендлър отвори широко очи и се огледа. Около главата му беше лентата, с която тичаше, и бе облечен в много приятен погребален костюм със зашита за предната част риза и вратовръзка. Тъй като дрехата беше отворена отзад, доктор Лектър бе успял да я увие, така да се каже, около него и да покрие няколкото метра солидна лепенка, която го държеше привързан за стола.

Клепачите на Старлинг може би се спуснаха леко надолу, а устните ѝ се присвиха, както понякога на стрелбището.

Сега доктор Лектър взе чифт сребърни клещи от бюфета и махна лепенката, покриваща устата на Крендлър.

— Още веднъж добър вечер, господин Крендлър.

— Добър вечер. — Крендлър сякаш не беше съвсем на себе си. На мястото пред него беше поставен малък супник.

— Бихте ли пожелали добър вечер на госпожица Старлинг?

— Здравей, Старлинг. — Лицето му сякаш се проясни. — Винаги съм искал да те гледам как се храниш.

Старлинг го измери с очи от разстоянието, сякаш тя беше мъдрото старинно огледало, което наблюдава всичко.

— Здравейте, господин Крендлър. — Вдигна очи към доктор Лектър, който се занимаваше с тиганите. — Как успя да го хванеш?

— Господин Крендлър беше тръгнал на важна среща във връзка с бъдещето му в политиката. Марго Върджър го покани, за да ми направи услуга. Нещо като танто за танто. Господин Крендлър направи крос до площадката за кацане в парка „Рок Крийк“, за да се качи на хеликоптера на Върджър, но вместо това се повози с мен. Бихте ли искали да кажете молитвата, преди да се нахраним, господин Крендлър? Господин Крендлър!

— Молитва ли? Да. — Крендлър затвори очи. — Отче наш, благодарим Ти за благодатта, която ще получим, и ще я използваме, за да Ти служим. Старлинг е голямо момиче, за да се чука с татко си, дори и за южнячка. Моля Те, прости ѝ за това и я доведи в службата ми. В името на Христа, амин.

Старлинг забеляза, че по време на молитвата доктор Лектър държеше очите си набожно затворени.

Тя се чувстваше жизнена и спокойна.

— Пол, трябва да ти кажа, че и апостол Павел не би се справил по-добре. И той е ненавиждал жените.

— Този път наистина се провали, Старлинг. Никога няма да те възстановят.

— Това, което вмъкнахте в молитвата, предложение за работа ли беше? Не съм срещала такава тактичност.

— Кандидатирам се за Конгреса. — Крендлър се усмихна язвително. — Отбий се в предизборния ми щаб, може да ти намеря някаква работа. Ще помагаш в офиса. Умееш ли да пишеш на компютър и да водиш архив?

— Разбира се.

— Умееш ли да пишеш под диктовка?

— За това използвам програми за разпознаване на глас — отвърна Старлинг и продължи с разсъдъчен тон: — Моля да ме извините, че говоря по работа на масата, но мисля, че не сте достатъчно бърз, за да се прокраднете в Конгреса. Човек не може да компенсира липсата на второразредна интелигентност с това, че играе мръсно. По-дълго ще оцелеете като момче за всичко на някой голям мошеник.

— Не ни чакайте, господин Крендлър — подкани го доктор Лектър. — Изпийте бульона си, докато е топъл.

Вдигна към устните му затворения супник със сламка. Крендлър направи гримаса.

— Тази супа не е много добра.

— Всъщност това са разбити магданоз и мащерка — отвърна докторът. — И е на масата по-скоро заради нас, отколкото заради вас. Отпийте още няколко глътки и оставете течността да зациркулира из тялото ви.

Старлинг като че ли преценяваше някакъв въпрос, вдигнала длани като везната на Правосъдието.

— Знаете ли, господин Крендлър, всеки път, когато ме гледахте злобно, имах натрапчивото чувство, че съм направила нещо, за да го заслужа. — Тя раздвижи дланите си нагоре и надолу, сякаш мереше. — Не го заслужавах. Всеки път, когато записахте нещо негативно в личното ми досие, аз се възмущавах, но въпреки това проверявах себе си. Подлагах се на съмнение за момент, опитвах се да успокоя микроскопичния сърбеж, който ми казваше, че тате знае най-добре. Вие не знаете най-добре, господин Крендлър. Всъщност нищо не знаете. — Старлинг отпи глътка от великолепното бяло бургундско и се обърна към доктор Лектър: — Обожавам това вино. Мисля обаче, че трябва да го извадим от леда. — И пак насочи вниманието си като добра домакиня към госта: — Винаги ще си останете... глупак, недостоеен за внимание — отбеляза тя с приятен тон. — Но говорихме достатъчно за вас на тази приятна маса. Тъй като сте гост на доктор Лектър, желая ви приятен апетит.

— Коя си ти изобщо? — попита Крендлър. — Ти не си Старлинг. Петното е на бузата ти, но ти не си Старлинг.

Доктор Лектър добави ситен лук към запърженото масло и в момента, в който ароматът се разнесе из въздуха, добави смлени зрънца от *Sarragis spinosa*. Свали тигана от огъня и сложи другия. От бюфета взе голяма кристална купа с леденостудена вода и сребърен поднос и ги постави до Пол Крендлър.

— Имах планове за тази голяма уста — рече Крендлър, — но сега вече никога не бих я взел на работа. Кой изобщо те назначи?

— Не очаквам от вас да промените отношението си изцяло, подобно на Свети Павел — отбеляза доктор Лектър. — Не сте на път към Дамаск, дори не сте се запътили към хеликоптера на Върджър.

Доктор Лектър свали лентата от главата на Крендлър както се сваля гумената лента от кутия черен хайвер.

— Единственото, което искаме от вас, е да държите ума си отворен.

Внимателно с две ръце доктор Лектър вдигна горната част от главата на Крендлър, сложи я върху подноса и го остави на бюфета. От чистия разрез не потече и капка кръв — кръвоносните съдове бяха умело затворени под местна упойка половин час преди вечерята в кухнята, когато беше отрязан черепът.

Методът, използван от доктор Лектър при разрязването на черепа, беше заимстван от древната египетска медицина с тази разлика, че той разполагаше с трион за аутопсии с резец за черепи, ключ за отваряне на череп и по-добри упойки. Самият мозък не усеща болка.

Розово-сивият овал на мозъка на Крендлър се подаваше над ръба на черепа.

Застанал над Крендлър с инструмент, напомнящ лъжица за вадене на сливици, доктор Лектър извади част от предните полукълба, после още една, докато станаха четири. Крендлър гледаше нагоре, сякаш следеше какво става. Доктор Лектър остави парченцата в купата с ледена вода, леко подкиселена с резен лимон, за да ги втвърди.

— „Искаш ли да танцуваш на звезда?“ — внезапно запя Крендлър. — „Да отнесеш у дома късче лунна светлина.“

В класическата кухня мозъкът се накисва, после се подсушава и се охлажда една нощ, за да се втвърди. Когато се приготвя съвсем пресен, трудното е да не се допусне разпадането му на пихтиеста маса.

С удивителна сръчност доктор Лектър постави втвърдените парченца в чиния, отъркаля ги леко в брашно с подправки и после в галета.

Смля пресен черен трюфел в соса и изстиска малко лимонов сок.

След това бързо запържи парченцата, съвсем малко, колкото да станат равномерно кафяви от всички страни.

— Мирише страхотно — каза Крендлър.

Доктор Лектър извади запържените парченца мозък върху канапета от хляб в чинии и ги заля със соса с настърган трюфел. Завърши с цели зърна *Sarraris spinosa*, със стъбла и един-единствен цвят кресон, за да постигне височина.

— Как е? — попита Крендлър, отново зад цветята. Говореше невъздържано силно, както правят хората с лоботомия.

— Отлично, наистина — отговори Старлинг. — Никога досега не съм вкусвала такива подправки.

Доктор Лектър реши, че блясъкът от масления сос по устните ѝ е особено вълнуващ.

Крендлър запя зад цветята предимно детски песнички — просто подканяше да му направят забележка.

Без да му обръщат внимание, доктор Лектър и Старлинг започват да говорят за Миша. Старлинг знаеше за съдбата на сестра му от предишните им разговори, но сега Лектър говореше с известна надежда за евентуалното ѝ завръщане. Тази вечер Старлинг не смяташе, че е неразумно да се очаква това завръщане.

Изрази надежда да се запознае с Миша.

— Не би могла дори да отговаряш на телефона в офиса ми. Говориш като елементарна провинциална путка — изкрещя Крендлър през цветята.

— Виж дали ще ти заприличам на Оливър Туист, когато поискам ОЩЕ! — отвърна Старлинг и доктор Лектър едва се сдържа да не се разсмее.

След повторното сервиране беше изконсумирана по-голямата част от предния мозък, почти до средата. Крендлър вече правеше само несвързани забележки относно предметите непосредствено пред очите му и зарецитира монотонно някакво сладострастно стихотворение, наречено „Блясък“.

Погълнати от разговора си, Старлинг и доктор Лектър не бяха по-обезпокоени, отколкото биха били, ако компания на съседна маса в ресторант пееше, за да поздрави някого за рождения му ден, но когато Крендлър повиши тона до непоносимост, доктор Лектър взе арбалета си от ъгъла.

— Искам да чуеш звука на този струнен инструмент, Кларис.

Изчака Крендлър да млъкне за момент и изстреля една стрела през високите цветя.

— Точно тази височина на тона на тетивата, ако я чуеш отново в някакъв контекст, означава пълната ти свобода, покой и независимост — отбеляза доктор Лектър.

Задната част на стрелата, с перата, стърчеше откъм видимата за тях страна на цветята и леко помръдваше с темпото, повече или по-малко, на диригентска палка, дирижираща сърце. Гласът на Крендлър замлъкна моментално, а след няколко удара престана да се движи и стрелата.

— Това е „ре“ под „до“ в средната октава, нали? — попита Старлинг.

— Точно така.

След миг гърлото на Крендлър изгъркори. Това беше само спазъм на гласните струни поради повишената киселинност на кръвта му, защото беше мъртъв съвсем отскоро.

— А сега да преминем към следващото ястие — каза доктор Лектър. — Малко сироп, за да освежи небцето преди яребиците. Не, не, не ставай. Господин Крендлър ще ми помогне да разтребя, ако го извиниш.

Всичко стана изключително бързо. Зад преградата от цветя доктор Лектър просто изстърга чиниите в черепа на Крендлър и ги нареди в скута му. Върна на мястото ѝ горната половина на черепа, улови въжетото, завързано за ниската количка под стола му, и го изтегли в кухнята.

Там доктор Лектър презареди арбалета си. За удобство оръжието се захранваше със същия акумулатор, с който работеше и трионът за аутопсии.

Кожичките на яребиците бяха хрупкави, птиците бяха напълнени с гъши пастет. Доктор Лектър разказа за Хенри VIII като композитор, а Старлинг — за създаването с помощта на компютър машинни звуци, реплики на приятни честоти.

— Десертът ще бъде сервиран във всекидневната — обяви доктор Лектър.

ГЛАВА 101

Суфле и по чаша „Шато д’Иким“ пред камината във всекидневната, готово кафе на масичката до лакътя на Старлинг.

Танцът на огъня в златистото вино, букетът му над дълбоките стонове на горящия пън.

Говореха за чаените чаши и за времето, за правилото на безпорядъка.

— И така, започнах да вярвам — говореше доктор Лектър, — че на този свят трябва да има място за Миша, много добро място, освободено за нея, и започнах да мисля, Кларис, че най-хубавото място на света е твоето.

Светлината от огъня не проникваше в дълбините на деколтето ѝ така задоволително, както светлината от свещите, но пък играеше чудесно върху костите на лицето ѝ.

Тя се замисли за миг.

— Искам да те попитам нещо, доктор Лектър. Ако за Миша е нужно добро място на света, не казвам, че не е, какво му е на твоето място? То е изцяло запълнено и съм сигурна, че никога не би ѝ отказал каквото и да било. С нея бихме могли да сме като сестри. И ако, както казваш, в мен има място за баща ми, защо в теб да няма място за Миша?

Доктор Лектър изглеждаше зарадван, макар и да не можеше да се каже дали заради идеята или заради ума на Старлинг. Може би беше някак смътно разтревожен, че е изградил повече, отколкото е очаквал.

Докато Старлинг оставяше винената чаша на масата до себе си, бутна чашата с кафе и тя се разби пред камината. Не погледна към нея.

Доктор Лектър наблюдаваше парчетата. Бяха неподвижни.

— Не смятам, че трябва да вземеш решение на минутата — продължи Старлинг. Очите и обиците ѝ блестяха. Огънят въздъхна, топлината му проникваше през тъканта на роклята ѝ, яви ѝ се спомен: Доктор Лектър преди много, много време бе попитал сенатор Мартин дали е кърмила дъщеря си. В неестествената неподвижност на

Старлинг движение на бижута: в един миг множество прозорци в ума ѝ се подравниха и тя прозря далеч отвъд собствения си опит.

— Ханибал Лектър, майка ти кърмила ли те е? — попита тя.

— Да.

— Чувствал ли си някога, че трябва да отстъпиш гърдата на Миша? Чувствал ли си, че от теб се иска да се откажеш заради нея?

Пауза.

— Не помня, Кларис. Ако съм се отказал, направил съм го с радост.

Кларис Старлинг бръкна дълбоко в деколтето си и извади гърдата си, която бързо щръкна от хладния въздух.

— Не се налага да се отказваш от тази — каза тя. Без да сваля поглед от очите му, взе с показалеца си капка „Шато д’Иким“ от устата си и гъстата сладка капка увисна на зърното на гърдата ѝ като смарагд и затрептя с дишането ѝ.

Той дойде бързо при нея, коленичи пред стола ѝ и наведе към млечнобялата ѝ рокля тъмната си гладка глава.

ГЛАВА 102

Буенос Айрес, Аржентина, три години по-късно:

Барни и Лилиан Хърш се разхождаха близо до Обелиска на авеню „9 юли“ в ранната вечер. Госпожица Хърш е лектор в Лондонския университет, в творчески отпуск. С Барни се запознаха в Мексико Сити. Харесват се и пътуват заедно вече две седмици — в началото ден за ден, после им става все по-забавно. Не могат да се отегчат един от друг.

Пристигнаха в Буенос Айрес твърде късно, за да отидат в Националния музей, където временно е изложена картина на Вермеер. Мисията на Барни — да види всички картини на Вермеер на света — забавляваше Лилиан Хърш и не пречеше на доброто прекарване. Вече беше видял една четвърт от картините, оставаха още много.

Търсеха някое приятно ресторантче, където да хапнат на открито.

Пред „Театро Колон“, великолепната опера на Буенос Айрес, бяха паркирани лимузини. Спряха да погледат как влизат любителите на оперното изкуство.

Представяха „Тамерлан“ с отличен състав, а оперната публика на Буенос Айрес си струва да се види.

— Барни? Ще издържиш ли една опера? Мисля, че ще ти хареса. Аз ще се кихна.

Допадаше му как използва жаргона.

— Ако ме преведеш през това, аз ще се кихна — отвърна Барни. — Мислиш ли, че ще ни пуснат?

В този момент един мерцедес майбах, тъмносин и сребрист, прошумоля край бордюра. Портиерът забърза, за да отвори вратата.

Слезе слаб елегантен мъж с бяла папийонка и в официален костюм и подаде ръка на спътничката си. Видът ѝ накара тълпата около входа да засушука с възхищение. Косата ѝ — платиненорус шлем, облечена с прилепнала вечерна рокля в коралов цвят, повторена отгоре с тюл. Смарагди проблясваха в зелено на шията ѝ. Барни я

зърна само за миг над главите на хората, после тя и кавалерът ѝ потънаха във входа.

Барни разгледа мъжа по-добре. Главата му беше пригладена като видра и имаше властно извити вежди като на Хуан Перон. Походката му го правеше да изглежда по-висок, отколкото бе в действителност.

— Барни! Барни? — извика Лилиан Хърш. — Когато дойдеш на себе си, ако изобщо дойдеш, кажи ми, моля те, дали искаш да отидем на опера. Ако, разбира се, изобщо ни пуснат вътре negliже. Ето, казах го, макар и да не е съвсем точно. Винаги съм искала да кажа, че съм negliже.

Когато Барни не попита какво значи negliже, тя го изгледа косо. Той винаги питаше, за всичко.

— Да — отвърна той разсеяно. — Ще се кихна.

Имаше много пари. Внимаваше как ги харчи, но не беше стиснат. Така или иначе разполагаха с билети само високо горе, сред студентите.

Барни си даде сметка за височината и във фойето взе под наем театрален бинокъл.

Огромната зала е смесица от италиански ренесанс, френски и гръцки стилове, богато украсена с червен плюш, месинг и позлата. Сред публиката проблясваха бижута като фотосветкавици по време на бейзболен мач.

Преди да започне увертюрата, Лилиан му разказа либретото, тихо, на ухо.

Откри ги — платиненорусата дама и придружителят ѝ, като оглеждаше залата с бинокъла малко преди осветлението да угасне. Току-що бяха минали през златните завеси на богато украсената си лежа до сцената. Дамата седна и смарагдите на шията ѝ заблестяха.

При влизането ѝ в операта Барни бе успял да зърне само десния ѝ профил. Сега имаше възможност да разгледа и левия.

Студентите наоколо, ветерани на тези високи места, се бяха запасили с всевъзможни прибори за гледане. Един от тях носеше толкова дълъг телескоп, че опираше в косата на човека от предния ред. Барни размени с него бинокъла си, за да разгледа далечната лежа. Беше трудно да я открие с тесния зрителен ъгъл на телескопа, но, когато я откри, двойката се оказа удивително близо.

На скулата на жената имаше бенка, която французите наричат courage. Погледът ѝ се плъзна по залата, по техния балкон, продължи нататък. Изглеждаше оживена и владееше до съвършенство розовите си устни. Наведе се към компаньона си, каза му нещо и двамата се засмяха. Сложи ръка върху неговата и улови палеца му.

— Старлинг — прошепна Барни под нос.

— Какво? — попита Лилиан тихо.

Беше му много трудно да изчака края на първото действие. Веднага щом запалиха осветлението в антракта, той отново вдигна бинокъла. Господинът взе висока чаша с шампанско от подноса на келнер, подаде я на дамата и взе една за себе си. Барни се вгледа в профила му, във формата на ушите.

Проследи дългите ръце на жената. Бяха открити, без никакви характерни белези и — опитното му око забеляза — с добър мускулен тонус.

Докато Барни ги наблюдаваше, главата на господина се обърна, сякаш за да долови далечен звук, в неговата посока. Вдигна към очите си театрален бинокъл. Барни можеше да се закълне, че е насочен към него. Закри лицето си с програмата и се отпусна надолу в стола, за да не изглежда прекалено висок.

— Лилиан — каза той, — искам да ми направиш една голяма услуга.

— Ммм? — отвърна тя. — Ако е като другите, предпочитам най-напред да чуя.

— Да си тръгнем, щом угасят светлините. Да отлетим заедно за Рио още тази вечер. И не ме питай защо.

Единственият Вермеер, който Барни никога не видя, беше този в Буенос Айрес.

ГЛАВА 103

Да проследим ли красивата двойка от операта? Добре, но много предпазливо...

Към края на хилядолетието Буенос Айрес е във властта на тангото и нощта има пулс. Мерцедесът със свалени стъкла, за да се чува музиката от танцовите клубове, минава с мъркване през квартал Реколета към авеню „Алвеар“ и изчезва в двора на изящна постройка в стил сецесион, недалеч от френското посолство.

Топло е и късната вечеря е сервирана на терасата на последния етаж, но прислугата си е отишла.

Моралът на прислугата в тази къща е много висок, но освен това цари и желязна дисциплина. На прислужниците е забранено да се качват на последния етаж преди обяд. Или след като сервират първото ястие за вечеря.

На масата за вечеря доктор Лектър и Кларис Старлинг често разговарят на други езици освен родния английски на Кларис. В колежа тя е учила френски и испански, които е усъвършенствала, открила е, че има и добър слух. Често говорят на италиански. Тя намира странна свобода във визуалните нюанси на този език.

Понякога танцуват. Понякога не довършват вечерята си.

Отношенията им до голяма степен са свързани с проникването в Кларис Старлинг, което тя жадно приветства и окуражава. Свързани са и със самото участие на доктор Лектър, което се простира далеч отвъд границите на собствения му опит. Възможно е Кларис Старлинг да го плаши. Сексът е величествена структура, към която добавят нови елементи всеки ден.

Дворецът на паметта на Кларис Старлинг също е в процес на изграждане. Той има някои общи зали с двореца на паметта на доктор Лектър — той я е откривал там няколко пъти, — но нейният дворец се разраства самостоятелно. Пълен е с нови неща. Там тя може да посещава баща си. Там има и пасище, където е Хана. Там е и Джак Крофорд, когато реши да го види, приведен над бюрото — след като го изписаха от болницата и стоя у дома месец, болките в гърдите му се

върнаха отново една нощ. Вместо да повика линейка и да преживее всичко отначало, предпочете просто да потърси утеха в другата половина на леглото — на покойната му жена.

Старлинг научи за смъртта на Крофорд при едно от редовните посещения на доктор Лектър на Обществената страница на ФБР в Интернет, за да се полюбува на своето подобие сред снимките на десетте най-търсени престъпници. Снимката, която публикува Бюрото, е на лицето му отпреди две промени.

След като прочете съобщението за смъртта на Джек Крофорд, Старлинг през по-голямата част от деня се разхожда сама и с радост се върна у дома за вечеря.

Преди година бе накарала да инкрустират един от смарагдите ѝ в пръстен и да гравират отвътре „АМ-КС“. Ардилия Мап го бе получила в опаковка, която не можеше да се проследи, заедно с бележка: Скъпа Ардилия, аз съм добре и повече от добре. Не ме търси. Обичам те. Съжалявам, че те изплаших. Изгори това. Старлинг.

Ардилия взе пръстена и отиде край река Шенъндоя, където някога тичаше Старлинг. Ходи дълго, стиснала гневно пръстена в ръка, ядосана, със зачервени очи, готова да го захвърли във водата, представяше си как проблясва във въздуха и цопва. Най-накрая го сложи на пръста си и мушна юмрук в джоба. Мап не плака много. Ходи дълго, докато се успокои. Когато се върна при колата, вече беше тъмно.

Трудно е да се каже какво си спомня Старлинг от някогашния си живот, какво е решила да запази. Медикаментите, които я поддържаха първите дни, отдавна не участват в живота им. Нито пък продължителните разговори в стая с един-единствен източник на светлина.

От време на време доктор Лектър целенасочено пуска на пода чаша за кафе, за да се счупи. Удовлетворен е, когато вижда, че не става отново цяла. От много месеци не е виждал Миша в сънищата си.

Някой ден може би чашата ще стане цяла. Или някъде Старлинг може да чуе тетива на арбалет и да се събуди против волята си, ако изобщо някога спи.

А сега ще се оттеглим, докато танцуват на терасата — мъдрият Барни вече е напуснал града и трябва да последваме примера му. И за двамата ще е фатално, ако ни открият.

Можем да научим само толкова и да останем живи.

БЛАГОДАРНОСТИ

В опитите ми да разбера структурата на двореца на паметта на доктор Лектър ми помогна забележителната книга на Франсис А. Йейтс „Изкуството на паметта“, както и „Дворецът на паметта на Матео Ричи“ от Джонатан Д. Спенс.

Използвах превода на Дантевия „Ад“ на Робърт Пински с удоволствие и възхищение. Също и бележките на Никол Пински. Фразата „празнична кожа“ е от неговия превод на Данте.

„В градината на окоето на урагана“ е фраза на Джон Киарди и заглавие на едно от стихотворенията му.

Първите строфи, които Кларис си спомня в психиатрията, са на Т. С. Елиът от „Бърнт Нортън“, Четири квартета.

Благодарности на Пейс Барне за подкрепата, насърчението и съветите.

Карол Барън, издателка, редакторка и приятелка, ми помогна да направя тази книга по-добра.

Атина Варониус и Бил Трайбъл в Съединените щати и Руджеро Перуджини в Италия ми показаха най-доброто и най-умното в опазването на закона. Никой от тях не е герой на тази книга, нито пък някой друг жив човек. Порочността в нея черпих от собствените си запаси.

Николо Капони сподели с мен дълбоките си познания за Флоренция и нейното изкуство и позволи на доктор Лектър да използва семейния му дворец. Благодарен съм и на Робърт Хелд за ерудицията му и на Каролин Микахелис за прозренията относно Флоренция.

Служителите на обществената библиотека „Карнеги“ в област Коахома, щата Мисисипи, от години правят справки за мен. Благодаря ви.

Дължа много на Маргарите Шмит — с един бял трюфел и с вълшебството в сърцето си тя ни въведе в чудесата на Флоренция. Твърде късно е да се благодари на Маргарите. В този миг на завършване искам да спомена името ѝ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.